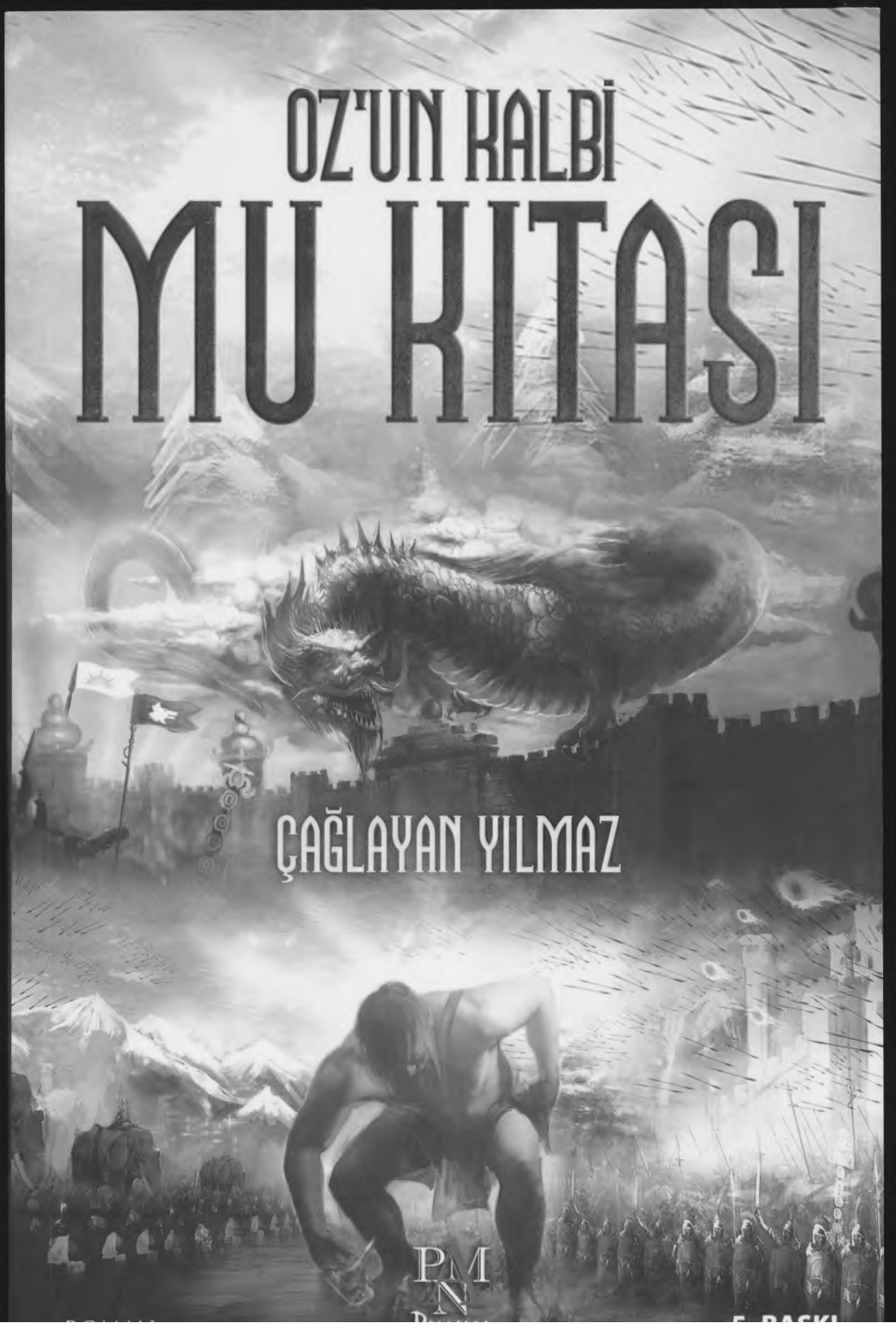

OZ'UN KALBİ
MU KITASI
ÇAĞLAYAN YILMAZ

orun KALBİ

mu KITASI

ÇAĞLAYAN YILMAZ

5. BASKI

PANAMA

Oz'un Kalbi

Mu Kıtası

Çağlayan Yılmaz

Panama Yayın No: 284

ISBN: 978-605-9371-76-6

Genel Yayın Yönetmeni
Caner Vural

Kapak Tasarımı
Leyla Çelik

Birinci Baskı: Şubat 2017
İkinci Baskı: Mayıs 2017
Üçüncü Baskı: Aralık 2017
Dördüncü Baskı: Nisan 2018
Beşinci Baskı: Kasım 2018

Baskı-Cilt: Ayrıntı Matbaası
Sertifika No: 13987
Yayıncı Sertifika No: 18439

© Bu kitabın her hakkı saklıdır.
Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz,
kaynak göstermek suretiyle alınb yapılabilir.

Panama Yayıncılık
Yüksel Caddesi 7A/7
Kızılay-ANKARA
Tel-Fax: (0.312) 432 14 89
www.panamayayincilik.com
info@panamayayincilik.com

Depo
Libya Caddesi 25/B
Küçükesat-ANKARA

orun HOI

MU HITfISI

CftGLftVftn VILÏÏIfiZ

GİRİŞ

Boğa olmasaydı, Oz uçsuz denizlerde nasıl hüküm sürerdi? Karanlık dalgaların arasına gizlenen kötülükten insanlarım nasıl korur, denizlerin acununa nasıl adalet getirirdi?

Börü olmasaydı, Oz nasıl iz sürer, kinini diri tutar ve intikamını alırdı? Uçsuz bucaksız topraklarda, kendi adaletini nasıl sağlardı?

Gök Geyik olmasaydı, Oz, bilgeliğe nasıl uzanırdı? Işığa nasıl yol gösterici ve insanlığa köprü olurdu?

Aslan olmasaydı, Oz nasıl en büyük olur, düşmanlarının yüreğine korku salardı. Kalbini; Ra-Mu'nun evi, Krallar Kralı'nın Şehri Şalmali'yi, nasıl korur, yeryüzünde adaleti nasıl sağlardı?

Gök Çocukları, binlerce yıl yeryüzüne hâkim oldular. Kutsal Dörtlü (Oz Birliği), medeniyetin, sanatın ve refahın merkeziydi. Tüm topraklarda adaleti sağlayanlardı.

Bir gün Mu'nun karşısmdaki en büyük güç olan Atlantis, yüzyıllar önce yok olmuş Demir Yumruk Birliği'ni, küllerinden, Kuzey'in vahşi krallarıyla yeniden diriltti.

Yeryüzünün seçebileceği iki taraf vardı; Mu ya da Atlantis!

Yedi kutsal güç tekrar savaş için kullanıldı. Tann'nm yolunda ilerleyenler, sapkınlara karşı en büyük savaşını verdiler. Kazananı olmayan savaşm sonunda milyonlarca

insan ve medeniyet yok oldu! Her şey, kalın bir sis perdesinin arkasma gizlenmiş gibi yok oldu!

"6 Kaan yılı Zak ayı iki Maluk günü başlayan korkunç yer sarsıntısı, 13 Şuen'e kadar devam etti. Mu kıtası felakete kurban gitti. Mu ülkesi iki kere kalktıktan sonra bir gece çöktü, üstünü sular kapladı. Toprak birkaç defa havaya kalktı ve oturdu. Felaket, 64 milyon insanın ölümüne sebep oldu."

Baybora

Tanrı'nın kudretinin simgesi olan Güneş, gökyüzünün en tepesine vardığında topraklar sıcaktan kavruluyordu. Mu insanları, öğle saatlerinde evlerinden çıkmaz, deryadan adanın her yerine tropik ağaçların dalları üzerinde gezinerek dolan ılık rüzgârlarda hayatlarına başlarlardı. Fakat bu yakıcı sıcağın altında, güzelliğiyle koca okyanusu kıskandıran, gök rengi sütunları, surları ve yollarıyla Mavi Şehir'in iskelesinde yüz kadar muhafız bekliyordu. Üzerinde Lemurya'nm simgesini taşıyan kan kırmızısı zırhlarıyla, kıpırdamadan engin deryaya, kendilerine doğru yaklaşan dokuz gemiye bakıyorlardı.

Şehrin girişindeki, mavi mermerden yapılma, pürüzsüz dokusuyla Güneş ışıkları altında bir elmas gibi parıldayan kükreyen aslan heykeli, uzakta olmasına rağmen, iskeleden rahatlıkla görülebiliyordu. Devasa boyutuyla, Mavi Şehir'in kudretini tüm ihtişamıyla uzaklardan gösteriyordu.

Muhafızların arasmda, pelerininin omzuyla birleştiği noktada iki adet altından aslan başı şeklinde arma taşıyan ihtiyar komutan dört adım öne çıktı. Başındaki tolgayı çıkarıp, rüzgârda dağılan ince, seyrelmiş, omzuna uzanan ak saçlarını düzeltti. Sakallarını avuçlayıp, buz rengi mavi gözlerini ardındaki adamına çevirdi.

"Uygurili kandaşlarımız iskeleye vardıklarında, mallarını dikkatli taşıyın. Gemilerine her zamankinden daha

çok özen gösterin ve ne gerekiyorsa en iyisini yapın."

Arkasındaki muhafız, başını sallayarak, "Emredersiniz Komutanım!" dedi.

Dokuz gemi, iskeleye direklerinde sallanan iki bayrakla yanaştı. Biri, Uyguri İmparatorluğu'nun yeşil kumaş üzerine işlenmiş, beyaz kurt başlı sancağı, diğeriyse Mu'nun emrinde olduklarını gösteren beyaz kumaş üzerine işlenmiş sarı renkteki bir yarım güneş figürlü sancaktı.

Dokuz gemiden, burnunda koca bir kurt başı olanın merdivenleri iskelenin tahtalarına indi. Katran karası rengiyle, aralarındaki en büyük ve gösterişli olanıydı. Merdivenlerden uzun boylu, kara pelerinli, kahverengi deri zırhı ve gösterişli, parlak çizmeleriyle Baybora inmeye başladı.

İskelenin gıcırdayan tahtalarına ilk adımını attığında küçük kara gözleriyle kendilerini bekleyen muhafızları süzdü. Elini kısa saçlarının arasında gezdirip, alnındaki teri sildi. O anda karşısında, yıllardır tanıdığı o yüzü fark etti. Kalın ve küçük yapılı dudaklarında bir gülümseme oluştu. Çenesine kadar inen bıyıklarını düzeltip, "Komutan Teymur!" deyip, büyük ve hızlı adımlarla ihtiyar komutana doğru yürümeye başladı.

Komutan Teymur, hızla kendine doğru gelen Baybora'ya doğru yürüdü ve iki adam hasretle birbirlerine sarıldılar.

"Topraklarına hoş geldin Baybora. Seni çok özlemiştim."

"Hoş bulduk Teymur Beyim. Karşılamaya senin gelmen beni bir kat daha mutlu etti. Konuşacak o kadar çok şey var ki."

"Şalmali'ye iki günlük yolumuz var. Uzun uzun konu-

şuruz Baybora. Zaman kaybetmeyelim. Muhafızlar, adamlarına yardım etsinler. Biz de gidip biraz dinlenelim. Deniz seni acıktırmış olmalı, hem, Mavi Şehir'in yemeklerini de özlemişsindir."

"Ne kadar acıktığımı tahmin edemezsin Teymur Bey. Hadi gidelim."

İkili, gülümseyerek iskeleden ayrılırken, dokuz gemiden dört yüz savaşçı indi. Muhafızların eşliğinde, gemilerin ambarlarındaki yiyecek, içecek ve ticari malları indirmeye başladılar. Teymur Bey ve Baybora, atlarına binip, Mavi Şehir'e doğru yola çıktılar.

Bir süre ilerledikten sonra, etrafı rengârenk çiçeklerle ve büyük, uzun tropik ağaçlarla çevrili mermerden yollara girdiler. Yanlarından geçtikleri insanlar genelde hizmetçi, işçi ve köle sınıfındakilerdi. Giyimleri düzgündü fakat bu topraklardan olmadıkları için zengin, ticaret yapan hanelere hizmet ederlerdi. Barışın ve huzurun egemen olduğu Mavi Şehir'in, devasa aslan heykelinin atından geçip, turkuaz renkli evlerin olduğu sokaklardan ilerleyerek surlara vardılar.

Surlarda bekleyen muhafızlar, Teymur Bey'i gördükleri anda kapıları ardına kadar açıp, geçmelerine izin verdiler. Mavi Şehir'in sarayı, çok yüksek olmayan bir tepenin üzerine kurulmuştu. Saray hizmetçileri ve savaşçılar, büyük sarayın sol tarafındaki evlerde yaşarlardı. Sarayın ön tarafı surlar ve büyük bahçelerden oluşurdu. Sağ tarafında ise, hanedanlık mensuplarına ait hayvanlar, atlar ve diğer uğraşıların olduğu ağaçlık alan vardı.

Yokuş yukarı bir süre daha ilerledikten sonra üç katlı bir evin önünde durdular. Atlarından inip, eve girdiler.

Yukarı iki kata ve aşağıya doğru inen merdivenler vardı. Teymur Bey, alt kata inen merdivenlere doğru yöneldi. Dönemeçli merdivenlerden alt kata indiler.

Evin alt katları, gündüz saatlerinde serin oluyordu. Akşam saatlerinde ise herkes üst katlarda oturur, kıtada aylar süren güçlü yağmurların başladığı zamanlarda ise alt katlar kullanılmaz, su baskınlarından korunmak için merdiven başlarına duvar örülürdü.

Teymur Bey, odadaki gaz lambalarını yaktıktan sonra, üst kattaki hizmetçisine, "Misafirimiz var. Bize aş ve içecek getir!" diye seslendi. İki dost, önlerindeki tahta masaya karşılıklı oturdular. Teymur Bey gülümseyerek, "Büyük ve namlı bir savaşçı oldun Baybora. Sarayın bahçesinde koşuşturduğun günleri dün gibi hatırlıyorum," dedi.

"Keşke hep çocuk kalabilseydim beyim."

"Neden? Hep büyük bir savaşçı olmak isterdin. Adı tüm topraklarda duyulmuş, korkusuz bir komutansın."

"Savaş ya da ölüm, bunların hiçbiri için değil. Çocukken, Oz'un hükmettiği tüm topraklarda barış hâkimdi. Şimdiyse dört bir yandan çatlak sesler geliyor. Bana ilk gerçek kılıcımı verdiğin günün ertesinde, Andlar'ın topraklarına gitmiştik. Konuşulan tek şeyin ticaret olduğunu hatırlıyorum. Şimdiyse, kendi aralarındaki çatışmalar, saldırılar konuşuluyor."

Teymur Bey, derin bir nefes alıp, "Doğru dersin Baybora. Sadece o topraklarda değil. Dostun Ayzer'in, Uyguri topraklarında, kuzey sınırını aşanlarla defalarca çarpıştığının haberlerini de aldım. Oz'un adaletine ve gücüne zarar vermek isteyenlere gereken dersi veriyorsunuz. Siz gibi

birçok komutan da öyle fakat bu gidişat beni de korkutuyor," dedi.

Bu sırada hizmetçi, masaya tropikal meyvelerden oluşan büyük bir tabak, kızartılmış kuş eti, sebze ve kırmızı etle yapılmış çorba getirdi. Arkasındaki cam içkiliği de masaya bıraktı. Üzeri Lemurya'nın simgesi olan aslanın işlemelerinin olduğu iki cam bardağa, kızıl içkiyi doldurup, odadan çıktı.

Teymur Bey, "Hadi, bunları yolda konuşabiliriz. Önce kamımızı doyuralım," dedi ve içkisinden bir yudum aldı. İkili yemeklerini yedikten sonra saldırılar hakkmdaki, can sıkıcı konuyu hiç açmadan eski zamanlardan bahsedip, gün batımıyla beraber iskeleye gittiler. Malların durumuna kontrol ettiler. Baybora, yanma yüz Uyguri savaşçısını alıp, geri kalanlara, gemilerin bakımları yapıldıktan sonra dönmelerini emretti. Teymur Bey, yüz muhafızı, Baybora ve yüz savaşçısı, Krallar Kralı'mn şehrine; Şalmali'ye doğru yola çıktılar.

Ayzer

Krallar Kralı'nın Şehri, Oz Birliği'nin kalbi ve Ra-Mu'nun evi; Şalmali...

Gücün, medeniyetin ve güzelliğin merkezinin kar beyazı surlarının dört yanında, başları bulutlara dokunan, Kutsal Dörtlü'yü (Oz) simgeleyen, dört büyük muhafız heykeli yükseliyordu. Miğferlerinde Lemurya'nın işareti, zırhlarında Oz Birliği'nin damgası, ellerinde ise adaletin kılıcını taşıyorlardı. Sarayın önündeki rengarenk çiçekler, nadir bulunan ağaç türleri ve küçük şelaleler, efsanelerde yazan, ilk insanın gözlerini açtığı kutsal bahçeler kadar güzeldi. Gökyüzünde uçuşan birbirinden güzel sesli kuşlar, her gün Mu insanlarına şarkılar söylüyorlardı. Ot bitmeyen, pürüzsüz mermerden düzgün yolları, camdan, şeffaf tapmakları, gösterişli Naakal okulları, verimli arazileri, göz alıcı bir koyla deryanın efendisi olduğunu gösteren limanlarıyla Şalmali, insanlığın kalbiydi.

Şehrin merkezinde, insanın yaratılışını gösteren, Tanrı'nın kudretinin unutulmaması gerektiğini hatırlatan, iki ayağı üzerine kalkmış, uzun boynuzlu bir geyik ve hemen yanı başında "T" şeklinde yükselen, geyiğin boyun hizasında, üzerinde üç çiçek bulunan bir sütun vardı. Saraya yakın bir noktada, Şalmali'nin iki büyük tapmağı yer alıyordu; Güneş ve Ay Tapmakları. Güneş Tapmağı, diğerinden daha büyüktü. Kutsal Dörtlü'nün bir araya geldiği gecelerde, halk buraya akın eder, Krallar Kralı, birliğin diğer

harılan ile görüşürken, insanlar Tanrı'ya dua ederlerdi.

Herkes Tanrı önünde eşitti ve Naakal üstatlarının yönettiği ayinlerde, sınıf aynmı gözetmeden, istedikleri sırayla dua ederlerdi. Halkın refah düzeyi yüksek olsa da, anlaşmazlıklar Naakal üstatları tarafından çözülür, her Mu insanı, çocuk yaştan yetişkinliğe kadar Naakal okullarına giderdi. Yaratılış, hayatın işleyişi, Tanrı sevgisine dair konularla birlikte, sanat ve bilim konusunda dersler alırlardı.

Şalmali'de, gün batımıyla birlikte, eğlence başladı. Tüm sokakları saran mutlu insanların kahkaha sesleri ve Oz Birliği'nin toplanmasından bir önceki gece şerefine saray tarafından verilen yemekler yeniliyor, içkiler içiliyordu. Şehrin sokakları, gökyüzündeki yıldızlar gibi karanlıkta parıldıyordu.

Bu eğlenceyi ve coşkuyu, şehri tepeden gören sarayın surlarından izleyen Ra-Mu'nun küçük oğlu Bukan Atahan, rüzgârda savrulan, sırtına kadar uzanan kara saçlarını düzeltti. Ayzer'in sesiyle büyük, kara gözlerini ardına çevirip, ince dudaklarındaki hafif tebessümle, "Eğlenceye katılmamışsın Ayzer. Hiç kaçırmazdın?" dedi.

Ayzer uzun boylu, sarışın, yuvarlak suratlı, buz mavisi gözleri olan, beyaz tenli, yiğit bir savaşçıydı. Her zaman yumuşak bir ses tonuyla konuşan, eğlenceye düşkünlüğüyle bilinen, henüz yirmilerinin ortasında bir gençti.

"Doğru dersiniz Bukan Bey'im, kaçırmazdım fakat sizinle görüşmem gereken çok önemli bir konu var."

Bukan Bey meraklı gözlerle Ayzer'i süzdü. Gösterişli altın sansı pelerinini düzeltip, eliyle merdivenleri işaret ederek yürümeye başladı.

"Dinliyorum Ayzer."

İkili merdivenlerden inip, saray bahçesine doğru ilerledikleri sırada Ayzer sıkkın bir halde, "Sınırlarımızda işler daha da karışmaya başladı beyim," dedi.

Bukan Bey, kalın tahtadan yapılmış, beyaza boyanmış ve karşılıklı konulmuş iki sandalyeyi işaret etti. Yeşilliğin arasına, şehrin görülebileceği bir noktaya konumlandırılmış sandalyelere oturdular.

"Kuzeyde ters giden bir şeyler var beyim. Demirdağlılar, ortalıktan kaybolan kervanlardan ve gittikçe azalan hayvan sayısından bahsediyorlar. Topraklarında, güvenlik için gözcü birlikleri sürekli dolanmaktaymış fakat ticari malların dışında, kasabalardan ve obalardan da insanlar kayboluyormuş."

"Demirdağlılar'ı bilirsin Ayzer. Fazla korumacı ve inatçılardır. Onlar bizim hırçın kardeşlerimiz. Şalmali sarayına daha önce de bu tür haberler gönderdiler. Uyguri savaşçıları gibi Lemurya savaşçıları da aylarca o topraklarda kaldılar. Tek bir olay bile olmadı."

"Biliyorum beyim fakat Arslanbala Börükan ile yaptığımız savaşı duymuşsunuzdur. O günden sonra Dunkalar daha dikkatli davranmaya başladılar. Uyguri insanları söylentiler yüzünden oldukça rahatsız. Demir Dağlıların Beyi..."

Bukan Bey, bir anda Ayzer[7] in sözünü kesti, "Tamam Ayzer! Bu konu, yarın gün batımmdan sonra konuşulacaktır. Oz'nun kudreti karşısında kimse duramaz ve başkaldıramaz. Telaşlanmayı ve söylentileri düşünmeyi bırak. Sen ve Arslanbala Börükan, zamanında gerekeni fazlasıyla yapünız. Bundan sonra hiçbiri sınıra yaklaşmaya bile ce-

saret edemez," dedi ve oturduğu yerden kalkıp, Ayzer'in omzuna dostça dokunarak ağaçların arasında kayboldu.

Ayzer, Bukan Bey'den böylesi bir cevap beklemiyordu. O her zaman kendini dinleyen, böyle durumlarda söylentilerin olduğu topraklara savaşçılarını gönderen biriydi. Ayzer, oturduğu yerden kalktı. Şehre doğru bakıp, biraz eğlencenin iyi geleceğini düşünerek, sarayın bahçesinden çıkmak için yürümeye başladı. Bu sırada, ay ışığı altında tam karşıdan kendisine yaklaşan, karanlığın içinden bir kuğu gibi süzülerek gelen Gensu Hatun'u gördü. Göğsünü patlatırcasma çarpan kalbinin sesinin duyulmasından utanan Ayzer, titreyen ellerini arkasına, pelerinine gizledi. Gensu Hatun yanma yaklaştığında başıyla selam verip, "Gensu Hatun, iyi geceler," deyip, yoluna devam etmek istedi ama Gensu Hatun'un sesiyle bir anda olduğu yerde kaldı.

"Bu ne acele Ayzer!"

Ayzer arkasım döndüğünde, içine ılık sular döken, aklını başından alan güzelliğin, kendine gülümseyerek baktığını fark etti. Gensu Hatun'un iri, kara gözleri pırlanta gibi parlıyor, kiraz dudaklarındaki gülümseme içini kavuruyordu. Üzerindeki altın sarısı, değerli taşlarla süslenmiş elbisesinin içerisinde göz alıcı görünüyordu. Bukleler halinde omuzlarına düşen uzun kara saçlarındaki mest edici kokuyu rüzgâr, Ayzer'e taşıyor, bacaklarını titretiyordu. Ayzer, yanakları kızarmış bir halde, "Eğlenceye gidiyorum Gensu Hatun," dedi.

"Büyük bir savaşçısın Ayzer. Genç yaşında namlı bir komutan oldun. Henüz çocukken, gemiden mavi dalgaları izleyerek komik hayaller kurduğumuz günleri dün gibi

hatırlıyorum. O zamanlar çok çabuk geçti, her şey değişti ama anlaşılan sen hiç değişmedin."

Ayzer ne diyeceğini bilemiyordu. Çenesi sanki bir zincirle kafasına bağlanmış gibiydi. Gensu Hatun, Ayzer'in sessizliğini görünce öfkeli bir halde, "Eğlencene git Ayzer, iyi geceler!" dedi ve hızlı adımlarla ağaçlığa doğru ilerledi. Ayzer, soluğunu toplayıp mermer yola çıktığında, donup kalmış halinin komikliğine gülüyor, yanlış anlaşılmasına da kahroluyordu. Fakat yapabileceği pek bir şeyin olmadığını da biliyordu. Gensu Hatun, Ra-Mu'nun kızı, Atahan Hanedanlığı'mn bir üyesi, kadim bir kan taşıyan, ulaşılması güç bir kızdı. Bir komutan ve bir kadim, asla bir araya gelemezdi. Sarayın bahçesinde dolaşabilen beş savaşçıdan biriydi sadece. En yakm dostu Baybora'nm da kendini defalarca uyardığını hatırladı. Bu işin oluru yoktu.

Ayzer, eğlencenin hızla aktığı Şalmali'nin sokaklarına daldı. Belki bu kahkahalar, patlayacak gibi atan kalbinin sesini bastırabilirdi...

Dunkalar

Demirdağlılar, Uyguri topraklarında yaşayan, Demir Saray ve çevresindeki kasabalardan, şehirlerden oluşan bir topluluktu. Efsanelere göre Mu'dan, bozkıra gelen ve kardeş olan iki büyük savaşçı Uyguri İmparatorluğunu kurdular. Fakat biri, tahtı istemeyip, batıdaki toprakların efendisi olmayı seçti. Bozkırda yapılan o çetin savaşta, ordusu yok olmak üzereyken son gece Demir Dağ'm ulu börüleri onlara yoldaşlık etti. Zafer için son kez ateşi harlayıp ant içtiler. O cenkte, atlarmı bırakıp, yeni yoldaşlan olan, vahşi dağ börülerinin üzerlerinde ölüme koştular.

Kurak toprakları kana doyurup, savaş öncesi zafer için ant içtikleri yere Demir Saray'ı diktiler. Kara ve boz taşlardan yaptıkları, kaim duvarlı, girişinde koca bir kurt heykeli olan, etkileyici saraydan sınırların muhafızlığını yapmaya başladılar. Yeryüzü için karanlık, kuzeye ve batıya yayılmış olan halklardı. Oz'un insanlarım korumak, vahşi börülerinin üzerinde çetin kayalıkları ezerek gezen bu savaşçıların göreviydi.

Sınır

Mu'da eğlencenin devam ettiği saatlerde, Demir Saray'ın geniş taht salonuna doğru nefes nefese giden dört gözcü, muhafızların kapıyı açmasıyla, tahtında tüm heybetiyle oturan Ulu Bey'in önünde durdular. Başlarıyla selamlarını verdikten sonra üzerinde kara bir ayı postu olan savaşçı, "Beyim! Gözcü birliklerinden birini bulduk. Sekiz savaşçıdan oluşuyordu. Hepsi..." deyip, yutkundu. Ulu Bey, göğsüne kadar uzanan gri sakallarını titreterek, koca ellerini açıp, "Ne oldu hepsine? Söyle!" diye bağırdı.

Ulu Bey tahündan doğrulup, ayağa kalktı. Kalın kaşlarını çatmış, gök mavisi gözlerini savaşçısına dikmiş bir halde, kemerli burnundan bir boğa gibi öfkeyle nefes alarak bekliyordu. Geniş omuzları ve kalın bedeni, giydiği kara deri zırh ve omzuna taktığı kara ayı postu ile daha da heybetli duruyordu.

"Hepsi ölmüşler Han'ım, borüler bile!"

Ulu Bey'in hemen yanında dikilen, üç oğlundan en küçüğü olan Tiyugan Börükan, küçük, kara gözlerini kısarak, kemikli, uzun yüzü gerilmiş bir halde, "Onları Dunkalar öldürdü! Buna eminim!" dedi. Ulu Bey, oğlunun omzuna dokunup, "Kimin yaptığım bilmiyoruz. Şu an birilerini suçlamak için çok erken! Git, birliğini topla ve benden emir bekle!" dedi.

Tiyugan, uzun ve düzgün burnundan, öfkeden alevler saçıyor gibiydi. Başıyla babasının sözünü onaylayıp hızlı

adımlarla taht salonun kapısına yürüdü. Bir süre bu şekilde yürüdükten sonra uzun, gri taşlardan yapılma, meşalelerle aydınlatılmış koridorlardan birinde duruverdi. İnce parmaklı ellerini birbirine kavuşturup, "Ne yapacağımı biliyorum!" diye söylendi. Omzuna düşen, sırtına kadar örülü kara saçını geriye attı. Aldığı haberle, zaten beyaz olan Tiyugan'm teni, kireç gibi daha da solgunlaşmıştı. Suratını avuçlayıp, dişlerini sıktı. Birkaç adım attıktan sonra adamlarına seslenerek, sarayın giriş kapısına doğru yürümeye devam etti.

Taht salonunda ise Ulu Bey, yavaş adımlarla ileri geri yürüyordu. Sakalını avuçlayıp, bakışlarını muhafızlara çevirerek, tok bir sesle, "Tiyugan ve birliğiyle gidin. Çarpışmak yok! Bu ikinci saldırı oldu. Zaman kaybetmeden yola çıkın. Tiyugan'a cenk istemediğimi daha önce defalarca söyledim. Çok dikkatli olun ve sakm, aptalca bir şey yapmayın!" dedi.

Dört muhafız taht salonundan çıktıktan sonra Ulu Bey, kurt başlı, kalın tahtadan yapılmış, tepesinde koca bir kartal figürü olan tahtına oturdu. Dunkalar, smırı geçmiş olabilirler miydi? Oğlu Tiyugan haklıysa, bu büyük bir sorundu. Çünkü Dunkalar, sonrasını düşünmeden tüm gücüyle, en beklenmedik anda büyük bir cenk başlatabilecek, vahşi bir milletti.

Tiyugan Börükan ve yüz savaşçıdan oluşan bir birlik, yetişkin bir insanın omzuna kadar gelen, Demir Dağ'm vahşi börülerinin üzerine bindiler. Demirdağlılar at kullanmaz, bu muhteşem varlıklarla yolculuk ve cenk ederlerdi. Her börü, sahibine büyük bir sadakatle bağlı olurdu. Üzerine binen savaşçıyı kendileri seçer, sürüden sayarlardı.

Demirdağlılar da, bu börülerin üzerine deriden, kaymamaları ve dengede durabilmeleri için ince bir eyer yapmışlardı. Parlak tüyleri ve başlarına geçirilmiş, üzerindeki savaşçının yön vermesini de sağlayan dikenli, güçlü tolgalarla muhteşem görünüyorlardı.

Tiyugan, gece kadar karanlık renkteki börüsünün tepesine bindi. Arkasına bakıp, ölen birliğin yerini göstermeleri için dört muhafıza önden gitmelerini emretti. Gözcüler harekete geçtiklerinde, Tiyugan, yanındaki yüz adamıyla yola çıktı.

Börüler sayesinde kayalıklardan rüzgâr gibi geçip, ormanlık alanı bir mızrak misali yararak ilerliyorlardı. Börüler, geceleri en küçük bir taş parçasını bile gayet net görebiliyorlardı. Durmaksızın devam eden uzun bir ilerleyişten sonra önden giden dört savaşçı, bir tepeliğin üzerinde durdular. Hemen yanlarına gelen Tiyugan Börükan'a, hemen aşağıdaki küçük derenin olduğu yeri işaret ettiler. Savaşçılardan biri, kısık bir ses tonuyla, "Öldürülen birlik oradaydı beyim," dedi.

Tiyugan Bey, arkasındaki adamlara bakıp, elini havaya kaldırdı ve başparmağıyla gökyüzüne doğru bir yuvarlak çizerek, çevreye dağılıp, alanda büyük bir daire oluşturmalarını emretti.

Tiyugan Bey, yolu gösteren dört savaşçıyla birlikte tepelikten aşağı inmeye başladı. Kurdu, hırıltılı sesler çıkararak ilerliyordu. Suyun sesi git gide yaklaşıyordu. Yanına yaklaşan savaşçı, "İşte ordalar beyim. Şu büyük ağacın dibindeler," dedi. Tiyugan Börükan, savaşçının gösterdiği noktaya baktığında, yerde yatan cesetleri fark etti. Bölüşünden inip, hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Yerde beş börü ve sekiz savaşçı yatıyordu. Kiminin kollan ve bacakları kopmuştu. Üç börü eksikti. Yoldaşlarına saldıranların peşinden gitmiş olabilirler mi diye düşündü Tiyugan Börükan. Dizlerinin üzerine çöküp, "Meşale yakın!" dedi. Yanındaki savaşçı tedirgin bir halde etrafa baktı ve kurdunun eyerinden meşaleyi çıkarıp, yanındaki arkadaşına verdi. Sırtındaki kara postun iç tarafından iki taş çıkarıp, birbirine vurarak meşaleyi yaktı.

Savaşçı, Dunkalar'ın sınırında oldukları için ani bir saldırıdan korkuyordu. Tiyugan Börükan, meşaleyi toprağın üzerine doğru tuttu. Farklı bir ayak izi arıyordu. Büyük pençelerin yönüne baktı. Ortalıkta görünmeyen üç börü, dereye doğru hareket etmişlerdi. Karşı tarafa bakarak, "Saldırganların peşinden gitmişler. Dunka topraklarındalar," dedi. Yanı başına gelen börüsünün başını okşayıp, sırtına bindi. Kalın kayışını çekerek, ulutmaya başladı.

Tiyugan'ın börüsünün sesini duyan etraftaki savaşçılar tekrar yanma gitmek için harekete geçtiler. Bu sırada, Dunka topraklarında, Tiyugan'a elli metre mesafede, girişi ağaçlarla gizlenmiş bir mağarada, on Dunka savaşçısı bekliyordu. Aralarında, liderleri olan Kuytan, parmağıyla sessiz olmalarını işaret etti.

Kuytan, Demirdağlılar ile sınır olan Dunka kabilelerinden birinin lideriydi. Dunkalar'ın Kralı Yinta'nın sadık komutanlarındandı. Dunkalar, yetişkin bir erkekten yarım insan daha uzun, çiğ etle beslenen, vahşi ve acımasız bir topluluktu. İlk dişlerini döküp, ömürlük olanlara kavuştuklarında, daha çocuk yaşta, kabilenin en yaşlısının yönettiği bir törenle düz ağızlı bir bıçak ve taşla dişleri yontulur, bir hayvanmki gibi sivrileştirilirdi. Çiğ eti daha kolay

yiyebilmek ve topraklarının en yırtıcı varlığı, efendileri olduklarını göstermek amacıyla bunu yapıyorlardı. Tırnaklarını uzatıp, sivri olacak şekilde şekillendirir, pençe haline getirirlerdi.

Demirdağlılar, beylerinin yanma indiklerinde, Kuytan, adamlarıyla saklandığı yerden uzaklaşacağı sırada dere yatağma doğru koşan elli kadar Dunka savaşçısını fark etti. Hemen gerilerinden kükremeleriyle, savaşçıları izleyen on uzun dişli aslanı gördü. Kuytan, "Hadi! Biz de iniyoruz!" dedi ve adamlarıyla aşağıya doğru koşmaya başladılar.

Tiyugan ve savaşçıları, ormanlık alandan gelen sesleri ve kükremeleri duyduklarında, pusatlarını çekip, sırtlarındaki yuvarlak, çelik kalkanları çıkardılar. Sesler gittikçe yaklaşıyordu. Tiyugan'm yanındaki savaşçı, "Beyim, Ulu Bey'imiz..." dediği anda Tiyugan Bey, savaşçıyı sert bir sesle susturdu.

"Bu birliğin komutanı ve Kuzey'in Muhafızı benim! Saldırırlarsa, babam savaşmayın dediği için bizi öldürmelerini, çiğ çiğ midelerine indirmelerini bekleyecek değiliz! Ne diyorsam onu yap!"

Karşılarında, derenin dibinde dikilen Kuytan ve altmış kadar savaşçısı pusatları ellerinde, öfkeyle dişlerini göstererek Demirdağlılar'a bakıyorlardı. Kel kafalarına yaptıkları garip şekiller, üzerlerine giydikleri kemikten kuyaglar ve kalın postlarla birer canavarı andırıyorlardı.

Kuytan, üzerindeki parlak tüylü kaplan postunu düzeltip, elindeki büyük, uca doğru daha da kalınlaşan kılıcını sallayarak Demirdağlılar'a doğru iki adım attı. Tiyugan

Börükan, "Ortak dili biliyor musunuz? Aranızda beni anlayan var mı?" diye seslendi.

Kuytan gür sesiyle, "Ortak dili hepimiz biliyoruz! Topraklarımda ne işin var Demirdağlı?" dedi.

Tiyugan, kendisiyle konuşan savaşçıyı süzüyordu. Tüm savaşçıların saçları kazınmışken, onun tam tepesinden sırtına, bir yılan gibi uzanan örgülü kuyruk yaptığı saçı vardı. Bu, onun kral ailesinden ya da kabile liderlerinden biri olduğunu gösteriyordu. Saçlarının kazınmış taraflarında kaplan şekilleri ve boynunda yılan desenleri vardı.

"Adım Tiyugan Börükan! Demirdağlılar'm Han'ı Ulu Bey'in oğlu, kuzey sınırının muhafızıyım! İkinci kez bu topraklarda gözcü birliklerim öldürülüyor. Bu gece, sekiz savaşçım ve beş börüsü öldürülmüş. Üç börü de kayıp!"

"Ben Kuytan, Demirdağlılar'm sınırındaki Dunka kabilelerinin lideriyim. Savaşçılarını biz öldürmedik. Adamların biraz önce börüleriyle topraklarımda geziyordu. Sınırı geçerek, bile bile ölüme yürüyen sizlerdiniz ama savaşçılarımı durdurdum. Topraklarıma bir daha adım atarsanız, kellelerinizi herkesten önce ben alır, kabilelerime yem ederim!"

"Sözlerine dikkat et Kuytan! Üç borünün pençe izleri sizin topraklarmıza doğru gittiklerini gösteriyor. Bu ne anlama geliyor biliyor musun? Üzerlerindeki savaşçıları öldürenlerin peşine düşmüşler! Onları senin toprakarmdan birileri öldürdü!"

Kuytan, boynunu kütürdettikten sonra hırıldayan kılıç dişli aslanlarına baktı. Tiyugan Börükan'a nefret dolu gözlerle bakarak, "Börülerin ormanıma girdiyse, çoktan ölmüşlerdir. Hemen bu toprakları terkedin, yoksa sen ve

savaşçılarının gördüğü son surat benimki olur!" deyip, pusatını bir kere elinde döndürüp, saldırıya hazır bir şekilde beklemeye başladı.

Tiyugan Börükan'ı durduran babasını sözleriydi. Savaşçıları öfkeyle börülerini hırlatarak saldırı emrini vermesini bekliyorlardı. Önlerinde on metrelik, bir insanın beline kadar gelen derinlikteki dereden başka hiçbir şey yoktu. Demirdağlılar, suyu, Dunkalar'ın kanıyla kızıla boyamak için can atıyorlardı.

Tiyugan Börükan, Kuytan'a doğru kılıcını kaldırıp, "Sözlerinin bedelini sadece sen değil, tüm Dunkalar, zamanı geldiğinde en ağır şekilde ödeyecek!" deyip, adamlarına geri dönmelerini emretti. Börüsüyle geriye döndüğü sırada Kuytan, kalın ve korkutucu sesiyle bir kahkaha atıp, "Korktun mu Tiyugan? Hadi babana git korkak Han oğlu! Dunkalar'a yem olmadan kaç!" diye bağırdı.

Tiyugan Börükan, bir anda börüsünü durdurup, Kuytan'a doğru döndürdü.

"Hepsini gebertin!"

Demirdağlı yüz dört savaşçı, börülerinin tepesinde çıldırmış gibi Dunkalar'a doğru saldırıya geçtiler. Tiyugan Börükan ise belindeki kısa dört fırlatma bıçağından birini çıkarıp, Kuytan'a doğru börüsünü sürmeye başladı. Börülerin pençeleri suya dokunduğu anda Kuytan, adamlarına vurun işareti verdi. Yirmi Dunka savaşçısı, oklarmı yaylarına takıp, kendilerine doğru gelen düşmanlarına doğru fırlatmaya başladılar.

Tiyugan Börükan, eline aldığı bıçağını öfkeyle Kuytan'a doğru fırlattı fakat kabile lideri, kendini çok hızlı bir şekilde sağma doğru kaydırdı. Kolunu sıyırıp geçen bıçak-

tan sonra hücum emrini verdi. Uzun bacakları ve atletik yapılarıyla, borüler sudan çıkmadan saldırıya geçen Dunkalar, mızraklarını, inanılmaz bir hızla dev börülerin boğazlarına sokup çıkarıyorlardı.

Ölen börülerin tepesinden suya düşen Demirdağlılar, bir anlık şoku atlatmadan, boyları, göğüs hizalarına ancak gelen dev düşmanlarının vahşi saldırılarıyla hayatlarını kaybediyorlardı. Dereyi geçen Demirdağlılar'a ilk saldıranlar kılıç dişli aslanlar oluyordu. Nereden geldiklerini anlamadan börülerin tepesindeki savaşçılara saldırıp yere düşürüyorlar ve paramparça ediyorlardı.

Demirdağlılar, ilk saldırıda verdikleri kayıpların şokunu atlatmaya başladıklarında, Tiyugan Börükan, bölüşüyle Kuytan'a saldırdı. Kuytan, ustaca salladığı kılıcıyla, Tiyugan'ın kara kurdunun hamlelerini kesiyordu.

"Gel hadi Tiyugan! Dunka topraklarına girmenin bedelini sana göstereyim!"

Tiyugan Börükan daha da öfkelenmişti. Bir anda oturduğu börüsünün üzerinde kendini yukarıya çekip, hayvanın sırtında ayaklarının üzerinde durdu ve kılıcını savurarak Kuytan'ın üzerine zıpladı. Pusatını düşmanının boğazına geçireceği sırada, Kuytan kılıcıyla üzerine gelen hamleyi engelledi fakat kara börüden aldığı pençe darbesiyle geriye doğru düşüp, yere kapaklandı. Zırhı parçalanmıştı ve göğsünde üç derin pençe yarığı vardı. Tiyugan Börükan ise aldığı sert darbeden ötürü henüz yerinden kalkamayan Kuytan'ın üzerine doğru yürümeye başladı.

Sağ kalan ve Dunkalar'm sayısını yirmiye kadar düşüren kırk Demirdağlı ise çarpışmaya devam ediyordu. Kara börüsü ile Kuytan'ın üzerine yavaş adımlarla yürüyen

Tiyugan Bey gülümseyerek, "Kendi topraklarmda gebereceksin Kuytan! Kimse Demirdağlılar'a korkak diyemez! Hele senin gibi ateşe tapan bir vahşi asla!" dedi. Pusatını Kuytan'm boynuna indirmek için hazırlanırken, bölüşünün göğsüne koca bir mızrak girdi.

Dev börü, can çekişerek, çıkardığı iniltilerle birkaç adım geriye gidip, olduğu yere düştü. Bu sırada Kuytan, son gücüyle ayağa kalkıp, pusatını Tiyugan'm boğazına dayadı. Ormanlık alandan iki yüz kadar Dunka savaşçısı, ağaçların arasından birer ok gibi fırlayıp, geride kalan kırk Demirdağlı'ya saldırdılar.

Kuytan, göğsüne kadar gelen düşmanına, nefret dolu gözlerle bakıyordu. Tek eliyle yarasına dokunup, kendi kanına bulanmış eline baktı. Hemen arkasında beliren, Tiyugan'm börüsünü öldüren savaşçınm da içinde bulunduğu on Dunkalı, Tiyugan'm etrafım sarmaya başladılar. Kuytan, " Adamların birer birer ölüyor Tiyugan! Geriye kalan birkaçı da, adamlarımın pusatları altında can verecek. Savaşçıların ve sen, kamımızı acıktırıyorsunuz!" dedi. Düşman topraklarında bir başına kalan Tiyugan, nefretle Kuytan'm suraüna tükürdü.

"Sana git dediğimde gitmeliydin Tiyugan!"

"Bunun bedelini hepiniz ödeyeceksiniz! Bu topraklara akan her Demirdağlı kanını iyi hatırla! Çünkü ucu görünmeyen Uyguri orduları ve Demridağlılar'm intikam yemini etmiş tüm savaşçıları, soyunuzu kurutmaya gelecekler!"

Kuytan, büyük, gece kadar kara gözlerini açarak, "Merak etme, onların da etlerini parçalayıp yiyecek kadar çok Dunkalı ve aslan var Tiyugan" dedi ve düşmanın boğazına dayadığı kılıcı çekti. Adamları Tiyugan'm ellerini arkadan

bağlayıp, boynuna kalın bir hasır ip bağladılar. Kuytan, birkaç adım geriye doğru sendelediği anda savaşçıları hemen iki kolundan yakaladılar. Pusatını alıp, kendinden geçen liderlerini omuzlayarak, ormanlık alana doğru yöneldiler.

Tiyugan'ı ise çekiştirerek götürdükleri sırada geride kalan elli Dunkalı savaşçı, cesetleri toplamaya başladılar. Öldürdükleri tüm Demirdağlı savaşçıları ve börülerini kabilelerine taşıyacaklar, ailelerinin karınlarını doyuracaklardı.

Uzun yıllar sonra aşılan sınır, Demirdağlılar ve Dunkalar için gelecek günlerin zorlu olacağınız gösteriyordu.

Kutsal Dörtlü (Oz Birliği)

Gece boyunca Şalmali'nin dört bir yanından yükselen eğlence sesleri gün ışığının, gösterişli ak mermerleri ısıttığı anlarda son bulmuştu. Mu insanları, evlerine dönmüş, gün batımıyla beraber yapılacak büyük dini tören öncesi dinlenmeye çekilmişlerdi. Sokakları adımlayanlar sadece Lemurya muhafızlarıydı.

Şehrin sessizliğini, Şalmali'nin Güneş kabartmalı, kalın, demirden, alün rengi kapısının açılma sesi bozdu. Şalmali'nin giriş yolunda, boynuzlarının arasında büyük bir Güneş şekli taşıyan, yol boyunca sağlı sollu dizilmiş, iki insan büyüklüğündeki boğa heykellerinin arasmda ilerleyenler; Baybora, Teymur Bey, yüz Mavi Şehir muhafızı ve yüz Uyguri savaşçısıydı.

Baybora, uzun zaman sonra gördüğü Şalmali'nin geniş sokaklarını, ak mermerleri bir sevgili gibi saran gösterişli asmaları, küçük heykelciklerle süslenmiş havuzları ve şehrin dört yanından bulutlara kadar yükselen dört büyük heykeli izleyerek ilerliyordu. Yol kenarlarındaki, havayı saran rengârenk çiçeklerin kokusunu içine çekerek atını sürdüğü anda tam karşısında beliren ve içini titretecek kadar güzel olan Ra-Mu'nun sarayını gördü.

Belirli aralıklarla sıralanmış yedi tane surun ardmdaki tepeliği, beyaz bir bulut gibi kaplamış, yuvarlak, dört kuleli, duvarları lotus çiçeği ve Güneş işlemeli Krallar Kralı'nın sarayı tüm ihtişamıyla, "yeryüzünün merkezi benim" diye

haykırıyordu adeta. En öndeki surdan diğerlerine ve en son sarayın girişine giden, sadece Ra-Mu ve dört koruyucusunun kullandığı, sağlı sollu sayısız meşalelerle dolu geniş köprü, ışıktan bir yol gibi görünüyordu.

Baybora, Teymur Bey'e dönüp, "Saraya mı gideceğiz Teymur beyim?" diye sordu.

"Şalmali'nin muhafızları bizi karşılayacaklar. Adamlarımıza kalacak yer gösterecekler ve bizi saraya alacaklar. Yorucu bir yoldu Baybora. Kutsal Dörtlü'nün görüşeceği zamana kadar dinlenmeliyiz."

Baybora, başını sallayarak bakışlarını tekrar saraya çevirdi. Çocukluğu gözlerinin önüne geliyordu. O sarayın surları içinde büyümüş, pusat kullanmayı en iyi savaşçılardan öğrenmişti. Sonrasmda kardeşi kadar sevdiği dostu Ayzer gibi, Kutsal Dörtlü'ye hizmet etmek için çok uzak topraklara gitmişti.

Baybora ve Teymur Bey, birlikleriyle saraya doğru yürürken, Ra-Mu'nun taht salonuna, koruyucularından biri girdi. Değerli taşlarla süslenmiş, baş tarafında Mu'nun simgesi Güneş'in yer aldığı, kol tarafında iki kurt başı olan, tabanı, üzerinde durduğu kızıl mermere bir ağaç kökü görüntüsüyle birleştirilmiş altın tahtmda oturan Ra-Mu, bakışlarını koruyucusuna çevirdi.

Sırtına kadar uzanan, aralarına aklar düşmeye başlamış gece karası saçları, kalın kaşları ve bir kartalınki gibi delici bakan kızılımsı ela gözleri olan Ra-Mu, kırklarının ortasında, uzun boylu, geniş omuzlu bir adamdı. Ay kadar beyaz teni, kolları ve pelerini altın rengi Oz işareti işli kar beyazı, uzun elbisesiyle daha da parlak görünüyordu. Uzun, kemikli ve sert bir suratı vardı.

Başında, kafasına tam oturmuş, zümrüt ve yakutlarla işlenmiş, önünde üç beyaz tüy bulunan altın tacı, Krallar'm Kralı'na yaraşacak güzellikteydi. Tacının çevresinde aslan, kurt, geyik ve boğa şekilleri işliydi. Bunlar, Kutsal Dörtlü'nün simgeleriydi. Aynı zamanda, Mu'nun Kutsal Yazıtlarında geçen Tanrı'nın dört gücünün simgesi ve Gök Çocukları; Mu insanlarına yol gösterici ruhların girdiği şekiller olarak yazıyordu.

Ra-Mu'nun dört koruyucusu vardı. Almlannm tam ortasına siyah boyayla, iç içe geçmiş üç yuvarlak çizerlerdi. Mu'da muhafızlar ve savaşçılar kızıl, halk yeşil, hanedan üyeleri ve sarayda yüksek mertebede görev yapanlar altın sarısı pelerinler takarlardı. Koruyucular ise mor renkte, sırtlarında büyük bir Güneş sembolü taşıyan cübbeler giyerlerdi. Kendilerinden sonra yerlerine geçecek olanlan, bir ömür boyu yaptıkları gözlemlerden sonra yine kendileri seçerlerdi. Güçlerini doğadan alan, tehlikeleri zihin gücüyle hissedebilen, özel yetiştirilmiş üstatlardı.

Orta boylu, kırklarında, ince yapılı koruyucu, çimen yeşili, büyük gözlerini Ra-Mu'ya kaldırıp, başını öne eğdi. Ra-Mu, gür sesiyle, "Neden geldin koruyucu?" diye sordu.

"Efendim, Koruyucu Üygen'in durumu kötüleşti. Son görev için hazır olduğunu söyledi."

Ra-Mu, tahündan bir anda kalktı ve önündeki yedi basamağı hızla inip, diyarın en iyi ustaları tarafından işlenmiş kızıl mermerleri hızla adımlayarak, kaim, Lemurya simgesi kabartmalı sütunların ortasından geçip, alün kapıyı açtı. Zemini beyaz taşlarla kaplı, tavanı gök şekilleriyle süslü koridorda önüne bakarak ilerledi.

Kısa bir süre sonra Koruyucu Üygen'in yattığı geniş

odaya girdi. Başında bekleyen dört şifacınm yüzüne bile bakmadan, "Dışarı çıkın!" diye emretti. Hemen arkasında bekleyen ve haberi getiren Koruyucu Karay'a dönüp, "Sen de!" dedi. Zor nefes alan ihtiyar Üygen'e yaklaşan Ra-Mu, "Son görevini yaptm mı?" diye sordu.

İhtiyar adam yutkunarak, "Yapüm efendim. Her şey olması gerektiği yerde ve yeni koruyucuyu bekliyor," dedi.

"Aslan Tepesi'ne gidecek olan yeni koruyucu nerede yaşıyor?"

"Mızrak Kayalar'da efendim. Öhö öhö..."

Üygen, bir anda öksürüklere boğuldu. Ra-Mu, elini ihtiyar adamın göğsüne koyup, "Tamam Üygen. Daha fazla yorma kendini. Mu'nun çocukları, ömrünü bu toprakları ve yeryüzünde adaleti sağlayanları koruduğun için sana minnettar. Tanrı'nm hepimize verdiği bu geçici görevi eksiksiz yerine getirdin. Tanrı'mn en güzel bahçelerinde huzurla uyuyasın!" dedi ve elini Üygen'in göğsünden çekip, yıllarca kendine hizmet etmiş koruyucusuna son kez baktıktan sonra kapıya yöneldi.

Kapıyı açtığında kendisini görüp, başlarını saygıyla eğen şifacılara, "Üygen son zamanlarını yaşıyor. Ona sadece acılarını ve güçsüz düşmüş bedenini rahatlatacak şeyler verin. Huzurlu bir şekilde Yüce Tanrı'ya ulaşmasma yardımcı olun," dedi. Yanı başında bekleyen koruyucusuyla birlikte, koridorları tekrar adımlamaya başladı. Ra-Mu aniden durdu ve iki adım gerisinden gelen Karay'a döndü.

"Gün doğumuyla beraber iki oğlum da huzuruma gelsinler. Gidebilirsin Koruyucu."

"Emredersiniz yüce Ra-Mu."

Koruyucu, arkasını dönüp uzaklaşırken Ra-Mu ko-

ridorda ilerlemeye devam etti. Yaşlı Üygen'in Kutsal Kitaplar'ı okuduğu çalışma odasına girdi. Küçük, kitaplarla dolu, koyu renkli bir masa ve sandalyenin olduğu bir odaydı. Camı, sarayın deryayı gören tarafına bakıyordu. Ra-Mu, kapıyı kapattıktan sonra arkasındaki sürgüyü kapattı.

Masanın üzerindeki kitaplara kısa bir süre göz attıktan sonra girişin sağındaki duvara yöneldi. Yere çömelip, duvarın en alt sırasındaki taşları yoklamaya başladı. Altı dikdörtgen taşı geçtikten sonra yedinciye dokunduğunda boşluğu hissetti ve taşı çıkardı. Duvarın içindeki boşluğa yerleştirilmiş, kitap büyüklüğündeki tahta sandığı çıkarıp, çöktüğü yerden doğruldu.

Sandığı masanın üzerine koyduktan sonra kapağını açtı. Üygen, dediği gibi son görevini de layıkıyla yapmıştı. Yerine geçecek olan kişinin adını, kaç yaşında olduğunu, anne ve babasının isimlerini, nerede yaşadığım, evini tarif edecek şekilde yazmıştı. Kâğıdı alıp, gösterişli pelerininin iç cebine koyduktan sonra hemen altındaki haritayı çıkarıp, masanın üzerine açtı. Kaybolma ihtimaline karşı, her koruyucu tarafından çizgileri yenilenen, hayvan derisine çizilmiş haritaya baktı. Ra-Mu seçildiği günden beri haritaya ilk kez bakıyordu ve her şey normaldi. Harita değiştirilmemişti. Onu da sarıp, elbisesinin iç ceplerinden birine koydu.

Kapıya doğru yöneldiğinde, sağ tarafındaki dört bölmeli tahta raf dikkatini çekti. Uzun, rulo haline getirilmiş parşömenlere bakmak için yanlarına gidip birini aldı. İçerisinde, ejderhaların yaşadıkları yerler işaretlenmişti. Hızla diğerlerine bakmak için geri yerine koydu. Parşömenleri

sırayla açıp baktığı sırada bir anda durakladı. Emegenler hakkında bilgiler yazıyordu.

Emegenler'in yaşadığı toprakları herkes bilirdi. Uzun yıllardır sınırı aşmadan ve insanlarla hiç karşılaşmadan, barış anlaşmasma sadık bir şekilde yaşıyorlardı. Ra-Mu, Emegenler'i anlatan ruloyu alıp, kapının sürgüsünü açtı ve dışan çıktı. Taht salonuna gitmekten vazgeçip, dinlenme odasına yöneldi. Ruloyu tekrar açıp, uzun uzun incelemek için altın işlemeli geniş bir koltuğa oturdu ve koruyucusunun yazdıklarına daldı.

Sarayın surlarından sonuncusuna gelmiş olan Baybora ve Teymur Bey, açılan son kapıyla, görkemli sarayın geniş yoluna vardılar. Bu sırada sol taraflarındaki kıvrımlı yoldan hızlı adımlarla kendilerine doğru gelen tanıdık yüzü fark ettiler. Gelen Ayzer'di. Gülümseyerek kollarını açıp, "İhtiyar börü ve Uyguri kahramanı dostum gelmiş," deyip, kahkahalar atmaya başladı.

Baybora, "Ayzer! Dostum!" diye haykırdı. İki savaşçı birbirlerine özlemle sarıldılar. Çocukluklarını sarayda birlikte geçirmiş iki büyük komutan, uzun zamandır farklı topraklarda girdikleri onca çarpışmadan sonra hayatta kalıp, birbirlerini tekrar görebilmenin mutluluğunu yaşıyorlardı. Ayzer, Teymur Bey'e hep "İhtiyar börü" diye hitap ederdi. Bunun nedeni; Teymur Bey, yıllarını denizlerde geçirmiş büyük bir kaptandı. On yıl önce, Güney Denizindeki tüm korsanları, yaptığı büyük bir deniz savaşıyla temizlemişti. Kaptanlar arasında, denizlerde, ilerlemiş yaşından dolayı bu ismi almıştı.

Ayzer ise hep büyük bir kaptan olma hayaliyle büyümüştü. Ondaki geleceği fark eden Teymur Bey ise Ayzer'e,

"Genç borü" diye seslenir, denizler hakkında hikâyeler anlatırdı. Teymur Bey ve Ayzer, birbirlerine tekrar sarıldılar. Yaşlı komutan, "Arslanbala Börükan ile yaptığınız kahramanlıklar, Mavi Şehir'e kadar geliyor genç börü! Seninle gurur duyuyorum," dedi.

"Daha senden öğreneceğim çok şey vardı beyim fakat sınırlarımızda olanları duymuşsundur."

"Gel Ayzer, bunları dinlenirken konuşalım. Baybora, sen ve ben, uzun yıllar sonra tekrar bir aradayız. Bu anın tadını çıkaralım."

Ayzer gülümseyerek başmı salladı. Üç eski dost, yavaş adımlarla saraya doğru yürümeye devam ettiler. Üç kahraman, Oz'un en gözde komutanları, saatlerce konuşup, eski hikâyeleri kahkahalarla anarak geçirdiler.

Kuzey Aslanı

Tiyugan Börükan, sabahın ilk ışıklarıyla gözlerini açtığında, elleri hâlâ bağlıydı. Tahta bir kafese kapatılmıştı. Kalkmaya çalıştı fakat yattığı yerde yan döndüğünde, boynundan bir zincirle kafesin tepesine bağlandığını fark etti. Bir süre daha gözlerini kapatıp, tekrar açtı. Dunkalar'm vahşi seslerini duyuyordu. Tam karşısında, yirmi metre kadar uzağında oturan üç Dunka savaşçısı, ateşin başında, önlerindeki büyük bir çanaktan kanları damlayan parçalanmış etleri büyük bir iştahla yiyorlardı.

Avuç içi büyüklüğündeki etlerin kanlarını emip, gülümseyerek, sivri dişleriyle vahşice koparak yiyorlardı. Aralarından biri Tiyugan'ın uyandığını fark etti. Oturduğu yerden kalkıp, kafese doğru elinde bir parça çiğ etle yürümeye başladı. Tiyugan, tekrar kendini zorlayarak, yüz üstü dönüp, dizlerini kamına doğru çekti ve doğruldu. Sağ ayağını çamura dayayarak ayağa kalktı.

Ensesinde, hâlâ dün gece aldığı darbenin ağrısı vardı. Alnı ve suraünın yarısı, ayağa kalkmak için doğrulduğu sırada çamur olmuştu. Kafesin dibine gelen Dunka savaşçısı gülümseyerek elindeki eti gösterdi.

"Bu ne biliyor musun Demirdağlı?"

Sivri dişlerinin arasında çiğ et parçaları duruyordu. Çenesinden boğazına kadar akan kan ve sivri tırnaklarındaki küçük et parçaları Tiyugan'ın midesini bulandırıyordu. Savaşçı, Tiyugan'dan bir cevap alamayınca elindeki

eti gösterip, "Senin dün geceki kahraman savaşçıların! Ormanlarımıza dalmak isteyen dev börülerin!" deyip, eti Tiyugan'ın suratına fırlattı.

Ayakalarının dibine düşen ete bakan Tiyugan, kaybettiği birliğini düşünüyordu. Bu durumu kendine yediremiyor, öfkeden içi içine sığmıyordu. Dunka savaşçısına bakıp, "Hepinizi, o taptığınız ateşlerde diri diri yakacağım! Çığlıklarınız Güney Denizi'nden bile duyulacak!" dedi.

Tiyugan'ın sözlerine öfkelenen Dunka savaşçısı tahta kafesin parmaklıklarına dayandığı anda arkadan gelen, "Geri çekil!" emriyle bir anda kafesten uzaklaştı. Gelenler, Kuytan ve önceki gece çevresini saran on adamıydı. Kuytan'm yarası kaim bir bezle sarılmıştı. Derin yarasının hareket ettikçe çok fazla acı verdiği yüzündeki ifadeden belli oluyordu. Tiyugan'ı baştan aşağı süzdükten sonra adamlarına dönüp, "Onu Kral Yinta'ya götüreceğiz. Yirmi adam yeter. Hemen yola çıkmalıyız."dedi.

Kuytan'ın adamlarından biri kapıyı açtı. Diğeriyse kafesin tepesine çıkıp, boynuna takılı olan zinciri çözerek, kapıyı açan arkadaşına fırlattı. Tiyugan'ı boynundan çekiştirerek ormanlık alana doğru ilerlemeye başladılar. Başını kükreme seslerinin geldiği yere doğru çevirdiğinde yirmi iki uzun dişli aslanı fark etti. Onlara ilk kez bu kadar yakın duruyordu. Börülerinin baş düşmanı olan bu hayvanlar oldukça güçlü ve vahşilerdi. İki savaşçı, Tiyugan'ın bacaklarından tutup, kendinden önce aslanın tepesinde oturan Dunkalı'ya doğru kaldırdılar.

Savaşçı, boynundaki zincirden asılarak Tiyugan'ı yukarı çekti. Bir an nefesi kesilen ve suratı mosmor olan Tiyugan, aslanın tepesine varınca boynundan boşalan zincirin

verdiği rahatlıkla derin bir nefes aldı. Kuytan, hemen arkasındaki hayvanın üzerinden gülümseyerek onu izliyordu. Aslanm tepesindeki savaşçı, oturmasına yardım ettikten sonra ellerini çözdü ve tekrar önünde birleştirmesini söyledi. Tiyugan, ellerini savaşçıya doğru uzattı. Kaçabilmesi mümkün değildi. Bunca savaşçı dışında, çevrelerinde dolaşan uzun dişli aslanlar vardı.

Elleri tekrar bağlandıktan sonra aslanm kaim tüylerini sımsıkı kavradı. Kendisini aslanm üzerine çeken savaşçı da kendi hayvanına bindikten sonra Kuytan'm sesiyle yolculuk başladı. Kuytan, "Etrafa iyice bak Tiyugan. Gökyüzüne, sulara, kuşlara iyice bak. Çünkü bu gece öleceksin!" dedi. Tiyugan, düşmanının sözlerine cevap vermiyordu. Bir an önce Demirdağlılar'm onu aramaya çıkmasını, Dunkalar'm elinde olduğunu anlamalarını umut ediyordu.

Demir Saray'da ise Ulu Bey, geri dönmeyen oğlu ve birliği için endişeleniyordu. Daha önce de Tiyugan ve birliği iki gün boyunca sınırda kaybolan bir başka birliği aramışlardı. Tiyugan, birliğinden bir adamı en yakın gezici gözcülere gönderip, yerlerini bildirmişti. Ama bu kez haber getiren kimse olmamıştı.

Ulu Bey, taht salonunda ellerini arkadan bağlayıp, ileri geri yürümeye başladı. Bu sırada, taht salonun kapısı aralandı. Gelen, üç oğlundan en büyüğü Ataman Bey'di. Kara deriden kuyagı ve omzundaki nadir rastlanan, beyaz renkteki kar kaplanı postuyla karşısında dikiliyordu. Ulu Bey, "Hoş geldin oğul!" deyip, uzun boylu, iri yapılı oğluna sarıldı.

Ataman Bey, otuzlarında, buz mavisi gözlerini babasından almış, sırtına kadar örülmüş uzun, kara saçlı,

korkusuz bir savaşçıydı. Suratının sağ tarafında, Uyguri ordularıyla birlikte batının barbarlarının saldırılarını durdurmak için gittiği topraklarda yaptığı savaşta aldığı saldırının derin izini taşıyordu. Alnından çenesine kadar kalın bir çizik vardı.

"Hoş bulduk baba. Canım sıkan nedir?"

"Tiyugan... Dün gece gözcüler bir haber getirdi. Birliklerden birinin öldürüldüğünü söylediler. Tiyugan ve savaşçıları da öldürülen birliğin olduğu yere gittiler. Hâlâ dönen olmadı. Haber de gelmedi. Sınırı aşmış olabilirler."

"Dunkalar'm sınırına mı gittiler?"

"Evet. Daha önce de dönmeyen bir birliğimiz oldu. Gelen gözcülerin tarif ettiği yerlere yakın bir kasaba yakınında ölü bulunmuşlardı. Bu durum canımı sıkmaya başladı Ataman."

"Durum bu kadar ciddi mi baba? Dunkalar, sınırı bu güne kadar hiç aşmadılar."

"Bunu başka kim yapabilir Ataman?"

"Emegenler!"

Ulu Bey'in bir anda kaşları çatıldı.

"Onların yaşadığı topraklar, Tiyugan ve birliğinin gittiği sınıra çok uzak. Hem arada Dunka kabileleri var. Emegenler o topraklara gelmek için binlerce Dunka savaşçısı ile çarpışmalı."

"Onları gördüm baba. Emegenler yaşadıkları mağaraları, dev taştan evlerini terk edip, doğuya doğru hareket ediyorlardı. Kuzey toprakları gün geçtikçe daha da soğuyor."

"Bu durumu Boykan Han ile konuşup, büyük bir orduyla, gerekirse smırı geçmeliyiz."

Ataman Bey, öfkeli bir ses tonuyla, "Ya kardeşim ve birliği için çok geç olursa baba?" dedi. Ulu Bey bir anda duraksadı.

"O sınırı, kendi kararımızla geçemeyiz Ataman."

"Kutsal Dörtlü'nün görüşmesinin bitmesini ve Boykan Han'ın gelmesini beklersek, kardeşimi bir daha göremeyebiliriz. Sonrasmda, Boykan Han ile sınırı geçme kararı alsanız bile neye yarar baba? Kardeşim ve birliği, şu anda bizden yardım bekliyor olabilirler. Her an bizim için çok değerli olabilir. Bu zamana kadar sana asla itaatsizlik yapmadım baba ama bu ilk olacak!"

Ulu Bey, sakalını avuçlayıp, son durumu değerlendirirken Ataman Bey'in sesi tekrar yükseldi, "Bekleyemeyiz baba! Ben savaşçılarımı alıp, o vahşilerin topraklarına gidiyorum. Kardeşimi bulana kadar da dönmeyeceğim. Gün Doğusu'ndaki kardeşim Arslanbala da burada olsa, aynı şeyi yapardı," dedi ve arkasını dönüp, taht salonun kapısına yöneldi. Ulu Bey, oğlu kapıdan çıkacağı anda, "Kuzey Aslam'nı hazırlasınlar! Beraber gidiyoruz!" dedi.

Ataman Bey'in suratında bir tebessüm oluştu. Babasına doğru bakıp, başmı eğerek, "Emredersin baba!" dedi ve çıktı. Demir Saray'da savaşçılar, yola çıkmak için hazırlıklara başladılar. Binlerce savaşçı, börüleriyle beraber Demir Saray'ın önünde toplanıyordu.

Saraydan, Demirdağlılar'm, siyah kumaş üzerine işlenmiş, dört börü pençesi şeklindeki kızıl sancağı çıküğı sırada Demirdağlılar, pusatlarını havaya kaldırıp, sevinç naraları atmaya başladılar. Sancağın hemen gerisinde, Lemurya'ya bağlı olduklarını gösteren beyaz kumaş üzerine işlenmiş, yarım Güneşli, sarı bayrak geliyordu. Ataman

Bey ve bin kişilik birliği ise bayrakların gerisinden sarayın önündeki, gri taşlarla döşenmiş, büyük alana çıktılar.

Ataman Bey, karşılıklı uluyan altışar börü heykelinin tam ortasındaki meydanda toplanan savaşçılara, "Demirdağlılar!" diye seslendi. Demirdağlı yiğitler, börüleriyle ip gibi, yan yana çok düzgün bir sıra yapıp, Ulu Bey'in gelmesini beklemeye başladılar.

Meydandaki ölüm sessizliği, sarayın içinden yükselen kükreme sesleriyle bozuldu. Göğsü titreten, börülerin bile içine korku salan ses yaklaşıyordu. Ataman Börükan, başıyla işaret verdiğinde, iki savaşçı bayrakları havaya kaldırdı. Bu sırada surun kapısında Ulu Bey, Kuzey Aslanı ile belirdi.

Demirdağlı savaşçılar, nefesleri kesilmiş gibi bakıyorlardı. Üzerlerine bindikleri börülerse, aslanın kükremesiyle, oldukları yerde donmuş gibiydiler. Ulu Bey, gümüş rengi, kurt başı kabartmalı kuyagı, asla pençesi omuzlukları ve kara ayı postuyla savaşçılarına bakıyordu. Kuzey Aslanı, Ay'dan bir parça gibi parıldayan ak tüyleri, koca pençeleri ve gün ışığında parıldayan dişleriyle görenlerin aklını başından alıyordu.

Kuzey Aslanı, başına ve göğsüne takılmış gümüş rengi zırhıyla daha da gösterişli görünüyordu. Kızıla çalan ela gözleriyle savaşçıları süzerek, uzun, püsküllü kuyruğunu sallayarak Ataman Bey'in yanına yürüdü. Her adımında, gösterişli yelesi sallanıyor, rüzgârda adeta dans ediyordu.

Kuzey Aslam'na sadece Demirdağlılar'ın Han'ı binebilirdi. Aslan, Demir Saray ilk yapıldığından beri önemli bir yer tutuyordu. Efsanelere göre Kuzey Aslanı, düşmanlarım börülerle yok eden Demirdağlılar'ın Hanı'nı, ava

çıktığı bir günde çakalların elinden kurtarmış, onu zehirlemek isteyen hainleri de aynı gece öldürmüştü. O günden bu güne kadar, aynı aslanın soyu bozulmadan, en güçlü yavru büyütülür ve Han'a verilirdi.

Ulu Bey, başım göğe kaldırdı. Bulutların kabarmaya başladığım fark etti. Uzun, düz pusatını çıkarıp, havaya kaldırdı.

"Demirdağlılar! Oğlum Tiyugan ve birliği, dün gittikleri sınırdan geri dönmediler. Dunkalar'm sınırında, daha önce de bir birliğimiz can vermişti. Çevredeki kasabalardan, dağınık obalardan kaybolan insanların haberlerini daha çok duyar olduk. Sımra gideceğiz! Tüm sınır boyunca, oğlumu ve birliklerimizi arayacağız. Bunun sonu, kanlı bir çarpışmayla sonlanabilir. Unutmayın, biz Demirdağlılarız! Gerekirse, tüm kuzeyi baştan sona ateşe verir, savaşçılarımızı buluruz!"

Kalabalığın tezahüratları altında iki savaşçı, hareket için öküz boynuzundan yapılma boruları çalmaya başladı. Ulu Bey ve Ataman Bey en önde, beş bin kadar Demirdağlı savaşçı arkalarında, sınıra doğru yola çıktılar.

Kutsal Gece

Mu insanları büyük dini tören için tüm gün dinlendikten sonra gün batımına az bir zaman kala evlerinden dışarıya çıkmaya başladılar. Sarayın surlarının önündeki büyük meydan hepsini alamayacaktı ama Ra-Mu'yu görebilmek, göremeseler de duyabilmek için herkesin yönü aynıydı.

Gökyüzü kızıla çalmaya başladığı sıra, hınca hınç kalabalığın sesi, saraym ilk surundan yedincisine kadar uzanan geniş köprünün üzerindeki meşalelerin yanmasıyla kesiliverdi. Teymur Bey, Baybora ve Ayzer de, son surun tepesinde, Oz Birliği'nin hanlarının güvenliğini sağlamak için bekleyen savaşçıların arasında yerlerini almışlardı.

Sarayın dört kulesindeki koca meşaleler yakıldıktan sonra, Oz Birliği'nin görkemli bayrağı sallandırıldı. Siyah bir kumaşın üzerine işlenmiş altın rengindeki sembol, yeryüzünün en büyük gücüne yaraşır şekilde rüzgârla, hoyratça dalgalanmaya başladı.

Kulelerden üflenen, fildişinden yapılma borazanları, sarayın kapısmdan son sura kadar diğer borazancılar takip ettiler. Koca davullar, sarayın girişinde beliren Ra-Mu ve arkasındaki üç hanın adımlarına göre çalmaya başladı. Uyguri Hanı Boykan Han, Govona Hanı Sagu Han ve Lemuri Hanı Tokay Han, Krallar Kralı Ra-Mu'nun bir adım gerisinden geliyorlardı. Ra-Mu'nun üç koruyucusundan

ikisi sağ, diğeri sol taraftan, Oz Birliği Hanları'nın iki adım gerisinden yürüyorlardı.

Oz Birliği'nin liderleri kalabalığa yaklaştığı anda ses ve coşku daha da yükseldi. Son surun tepesine, gösterişli geniş köprünün sonuna geldiklerinde, Ra-Mu'nun koruyucularından biri elini havaya kaldırdı. Koruyucular, halk tarafından tanınmamak için suratlarını kapatırlardı. Sadece gözleri görünen koruyucu, Ra-Mu'nun yanına gelen üç Han da yerini aldıktan sonra, Mu insanları sessizliği sağladığı anda gür sesiyle bağırmaya başladı.

"Mu'nun insanları! Bu gece, bizi ve tüm yeryüzünü yaratan, yedi güç ile içimizdeki ruhu bu bedenlere koyan, akan her damla suya, düşen her kar tanesine, en küçük böceğin yürümesinden, en büyük yırtıcının dağların taşlarını ezişine kadar her şeye can veren Tanrı'ya, bu gece boyunca dua edeceğiz! Güneş ve Ay Tapınaklarında, sunaklara konulanları kabul etmesi için haykıracağız. Naakal üstatları, bu gece tapmaklarda size yol gösterecek. Bizler, en büyük gücün sahibine haykırırken, onun yeryüzündeki adaletini sağlayan Oz Birliği, bizim için daha güzel bir yarın için konuşacaklar. Ulu hanları selamlayın Göğün Çocukları!"

Kalabalık, Ra-Mu'nun yanma gelip ellerini kaldıran üç hana, el sallayarak sevgi tezahüratları yapmaya başladılar. Bu sırada, surlardan Uyguri İmparatorluğu'nun beyaz kurt başlı yeşil bayrağı, Govona Ülkesi'nin siyah boğalı mavi bayrağı ve Lemuri'nin sarı geyik başlı kızıl bayrağı sallandırıldı.

Koruyucu tekrar elini kaldırdı ve halkı susturdu. Bakışlarım Ra-Mu'ya çevirdi.

"Göğün Çocukları! Şimdi sizi, Krallar Kralı, Güneş

İmparatorluğu'nun sahibi, Oz Birliği'nin Lideri, yeryüzünün kalbini yöneten başüstat; Ra-Mu selamlayacak! "

Gece mavisi pelerini rüzgârda dalgalanan, başındaki gösterişli tacı günün son ışıklarında parıldayan Ra-Mu, ellerini iki yana açarak, Mu insanlarına gülümsedi. Diz kapaklarına kadar uzanan, kar beyazı elbisesi, parlak deriden pantolonu ve parıldayan deri çizmeleriyle göz kamaştırıyordu. Elbisesinin üzeri değerli taşlarla süslenmiş, altın suyuna batırılmış iplerle işlenmişti. Ra-Mu, ellerini indirdiğinde, koruyucu tek elini havaya kaldırdı ve topluluğa tekrar susmalarını işaret etti. Ra-Mu, kızıla çalan ela gözleriyle topluluğu kısa bir süre izledikten sonra sağ elini havaya kaldırdı ve işaret parmağıyla göğü gösterdi.

"Gökteki büyük, kızıl ışıktan gelen Mu insanları, adaletin pusatını, dalgaların gücünü, bilgeliğin kalkanını ve gücün pençelerini taşıyan Oz'un koruması alündadır! Geçmişten geleceğe, her zaman yeryüzünde adalet hüküm sürecektir. Tek gücün istediği gibi yaşayıp, onun en güzel bahçelerinde sonsuz bir hayat için adaletli olacağız. Yeryüzünde görünen ve görünmeyen her kötülüğe karşı dimdik ayakta duracağız. Bu gece ona yakarın ve bedenlerinizde, göğe yükselmeyi bekleyen ruhunuzla ağlayın! Geceniz kutlu olsun!"

Ra-Mu'nun konuşması bittikten sonra davullar tekrar ritim tutmaya, borazanlar çalmaya başladı. Kutsal Dörtlü, yavaş adımlarla arkalarını dönüp, yine Ra-Mu en önde saraya doğru yürümeye başladılar. Mu insanları ise Kutsal Dörtlü'nün toplandığı gece açılan Güneş Tapınağı'na doğru yürümeye başladılar. On yetişkin insan uzunluğunda, duvarları beyaz mermerden, tepesindeki son kat ve çatısı

camdan yapılma, kare şeklindeki tapmağm önünde yirmi kadar Naakal üstadı bekliyordu. Hemen yanındaki, daha küçük olan Ay Tapınağı'mn önünde de on üstat gelenleri karşılıyorlardı.

Güneş Tapınağı'nın dışı kare olmasına rağmen, içi yuvarlaktı. Hayat, Mu için Tanrı'mn izin verdiği kadar büyük bir döngüydü. Durmak bilmeyen ve dengesi bozulmayan bir yerine gelişti. Tapmağm girişi, düz bir şekilde, üzerinde çizik bile olmayan beyaz taşlardan yapılmıştı. Yedi başlı yılan kabartmasının bulunduğu, açık kahverengi dev kapısı, bu gece için ardına kadar açıktı.

Tapmağa girildiği anda ilk dikkati çeken, sağlı sollu geniş bir koridorda devam eden duvar kabartmalarıydı. Kadın ve erkeğin sembolleri, hayatın oluşumu, Oz Birliği'nin simgesi, Naakaller'in evi olduğunu gösteren kuş kabartmaları, Mu'nun kutsal diyagramı gibi birçok şekil bulunmaktaydı.

En ortada bulunan, gümüşten, yüzlerce kişinin hediyesini alacak büyüklükte bir sunak vardı. Mu İnsanları, bu sunağa kendi için değerli olan bir eşyasını ya da yiyeceklerinden bir kısmını koyardı. Sunakta toplanan her şey, ertesi sabah gemilere yüklenip, kurak Uyguri topraklarında, tarım yapamayan, avlanarak hayatta kalan kasabalara, obalara gönderilirdi.

Tapınağın ortasında toplanan Naakal üstatları, başlarını havaya kaldırdılar. Tapmağı hınca hınç dolduran kalabalık ve dışarda bekleyen binlerce insan, dualarıyla birlikte onlara eşlik etmeye başladılar. Bu gece, Tanrı'ya minnettarlıklarını gösterecek ve öldükten sonra kendilerini en güzel bahçelerine alması için dua edeceklerdi.

Şalmali de dâhil, Mu'nun yedi büyük şehrinde dini törenler devam ederken, Mu sarayına giren Ra-Mu ve Kutsal Dörtlü'nün üç hanı, odalarına dağıldılar. Birlik, görüşmeden önce son hazırlıklarını yapacaklardı.

Yeryüzüne yön veren dört gücün toplanmasına çok az bir süre varken, Dunka topraklarındaki karmaşa, tüm diyarı sarmak üzereydi. Kuytan, adamlarıyla beraber Tiyugan'ı, Dunka Kralı Yinta'ya getirmişlerdi. Kara kayalardan, ardındaki dağm bir parçası gibi yapılmış, odaları dağın içinde bulunan Dunkalar'm sarayı önünde dikilen Kuytan, Yinta'mn kendisini kabul etmesini bekliyordu.

Yinta'mn adamları, Kuytan ve birliğine nefret dolu gözlerle bakıyorlardı. Tiyugan'ın bir Demirdağlı olduğu, kuyagmdaki armasından ve giyiminden belli oluyordu. Bir Demirdağlı'yı, krala neden getirdiğini merak ediyorlardı. Sınırın geçilmesinin yasak olduğunu tüm Dunkalar bilirdi. Bu görüntü, onlar için yaklaşan bir savaşm habercisi anlamına geliyordu.

Demirden kapı, arka tarafta bekleyen dört savaşçı tarafından zincirleri çekilerek aralandı. Kuytan, adamlarına dışarda beklemelerini emrettikten sonra Tiyugan'ı, elleri bağlı bir şekilde, boynundaki zincirden çekiştirerek içeri girdi. Göğsünden aldığı yara, yol boyunca Kuytan'a fazlasıyla ıstırap olmuştu. Göğsüne sardığı bezi devamlı değiştirip, şifalı yaprakları yenilemişti.

Kuytan, yakalandığı günden beri sadece su içtiği için güçsüz düşmüş Tiyugan'ı boynundan çekerek ilerliyordu. Kapının kapanmasıyla uzun, sağlı sollu onar Dunka savaşçısının beklediği yolda yürümeye başladılar. Yüzlerine sürdükleri siyah ve beyaz boyalarla sıralanmış muhafızlar-

dan sonuncusu dikildiği yerden ayrılıp, karşılarına geçti. Elindeki, ucunda kartal tüylerinin asılı olduğu mızrağını bir kere yere vurup, "Neden geldin Kuytan?" dedi.

Kuytan, savaşçının hemen arkasmdaki üç insan büyüklüğündeki uzun dişli aslan heykeline bakıp, "Beni Kral Yinta ile görüştürün! Güneydeki sınır kabilelerinin lideriyim. Ona bir armağan getirdim," dedi. Kuytan'm bakışları hâlâ kaplan heykeli ve onun tepesinden, dağın zirvesine kadar yükselen, saraym iç duvarlarında ve karşıdan karşıya yapılmış, en tepedeki ışığa kadar devam eden onlarca asma köprüdeydi.

Muhafız, "Benimle gelin!" dedi ve yürümeye başladı. Kaplan heykelinin yanmdan geçip, tam karşılarındaki merdivenden yukarı çıkmaya başladılar. Her katta, dağın diğer noktalarına giden sayısız koridor görünüyordu. Dört merdiven çıktıktan sonra, güçlü urganlardan yapılmış, sık tahtalarla döşenmiş asma köprüden geçtiler. Uzun ve farklı kollara ayrılan koridorda düz ilerledikten sonra Yinta'nın iri, acımasız baş savaşçılarının önünde durdular. On kişiden oluşan bu özel muhafızlar, Kuytan ve Tiyugan'ı süzüp, üzerlerini aradıktan sonra, iki aslan kafası işlenmiş, kara, demirden kapıyı açtılar.

İnsan ve börü kemiklerinden, kafataslarmdan yapılmış tahtında oturan Kral Yinta, yılan kadar sinsi bakan yeşil gözlerini huzuruna gelen Kuytan'a dikti. Parmaklarındaki kemikten yapılma yüzükleri, yumruklarını sıkmaya başladığında kütürtüler çıkarmaya başladı. Göğsüne kadar inen, siyah, kaim telli gür sakalı, öfkeyle sıkıp, gıcırdattığı dişlerinin etkisiyle titriyordu. Hemen yanı başında Dunkalar'm büyücüsü Surina dikiliyordu. Duman rengi

gözleri ve beyaz, seyrelmiş uzun saçları olan ihtiyar kadın, Yinta'nın her hareketini dikkatle izliyordu. Elleri, kahverengi geyik postunun içindeydi. Zayıf, küçük suratında ne hissettiğine dair tek bir mimik bile yoktu. Dökülmüş ve seyrelmiş ak kaşları kalkık halde, ne olacağını bekliyordu.

Kral Yinta, uzun burnundan öfkeyle bir nefes verip, kalın dudaklarmdan, gür sesiyle, "Yanındaki kim Kuytan?" dedi ve büyük ellerini birleştirip, Kuytan'm cevabmı beklemeye başladı. Kuytan, Tiyugan'm boynundaki zincire asılarak, düşmanmı yanma çekti.

"Adı Tiyugan, Kral Yinta. Birliğiyle sınırımızı geçti. Defalarca gitmelerini söyledim fakat bir anda saldırıya geçtiler. Ben de yapmam gerekeni yaptım. Topraklarımızı korudum ve komutanlarmı esir aldım."

Kral Yinta, ellerini iki yana açarak ayağa kalktı. Kaim ve güçlü kolları, üzerindeki boz dev kurt postundan ortaya çıktı.

"Sen bir Demirdağlı komutanı benim sarayıma getirdin, öyle mi Kuytan?"

Kuytan tedirgin bir sesle, "Evet, Kral Yinta! Size bir armağan olarak getirdim," dedi.

Kral Yinta, kalın geyik derisinden yapılma kahverengi kuyagım düzeltip, belindeki, kaplan dişinden yapılma bıçağını yokladı.

"Getirdiğin bu adam, Ulu Bey'in oğlu, Ataman'ın kardeşi! Yani Kuzey'in Muhafızı! Sınırları aşan Dunkalı savaşçıların kellesini alıp, kabilelerimizin karşısma, mızraklarm tepesine takan, o kabilelerde acımasızca katliam yapan komutanın, Arslanbala'nın kardeşi!"

"Evet ama..."

"Kaç kişi öldürdünüz Kuytan?"

"Sayılarım bilmiyorum Kral Yinta ama tahminime göre sekiz ya da dokuz gözcü birliği büyüklüğündeydiler."

"Yani yüze yakın Demirdağlı savaşçıyı öldürüp, komutanlarını aldm. Smırı da başsız bırakıp buraya mı geldin?"

Kral Yinta bir anda Kuytan'm üzerine yürüyüp, "Aptal!" diye bağırdı ve koca yumruğunu, bir kaya gibi Kuytan'ın suratına indirdi. Yarası nedeniyle zaten güçsüz düşen Kuytan bir anda yere serildi. Kral öfkeyle Kuytan'ı omzundan tutup kaldırdı ve dizlerinin üzerine çöktürdü. Kaplan dişi bıçağını çıkarıp, Kuytan'ın boğazına dayadığı anda Surina, "Kral Yinta!" diye bağırdı.

Bıçağı Kuytan'm boğazındayken başını büyücüsüne çeviren Kral, "Neden ölmesini istemiyorsun Surina? Bu aptal, bir savaşın ilk ateşini yakıp, baş düşmanlarımdan birinin oğlunu sarayıma kadar sokmuş!" dedi.

"Kuytan, Demirdağlılar'ın smırı aştığmı söyledi kralım. Topraklarımıza börüleriyle dalıp, savaşçılarımızı öldürmeleri, kabileler arasında büyük bir kargaşa yaratırdı. Tiyugan'ı öldürmüş olsaydı, savaş kaçınılmaz olurdu ama Demirdağlılar'ı öldürdükleri halde bu durumdan biz haklı çıkabiliriz."

Kral Yinta, bıçağını Kuytan'm boğazmdan çekip, Surina'ya, "Ulu Bey belki buraya kadar gelecek. Oğlunun peşini bırakmayacaktır. Bu savaş değil de ne Surina?" dedi.

"Buraya kadar geleceğini biliyorum kralım ama oğlunun hayatta kalabilmesi için hareketlerine dikkat edecektir. Savaşmadan, başta sizinle görüşecektir. Tiyugan ve birliğinin, sınırı geçerek, Oz ve atalarımızın yaptığı anlaşmayı

bozan taraf olduklarım öğrendiğinde, oğlunu alıp, topraklarımızdan gideceklerdir."

"Doğru dersin Surina. Kuytan, ayağa kalk!"

Kuytan, yarasının verdiği acıyla, suratını ekşiterek yavaşça doğrulup ayağa kalktı. Surina gibi gaddar bir büyücünün kendisini neden koruduğuna anlam veremiyordu. Kral Yinta, bakışlarını Kuytan'a dikip, "Adamlarınla göz önünden ayrılma Kuytan! Artık, sınır kabilelerinin lideri değilsin. Saçma kahramanlıkların ve aptalca kararlarından bıktım! Bu iş bittiğinde, senin için tahmin edemeyeceğin bir ceza hazırlamış olacağım. Şimdi, çık dışarı!" dedi.

Kuytan, hiçbirşey söylemeden dışarı çıktı. Kral Yinta, taht salonun kapısında dikilen iki muhafıza Tiyugan'ı zindana atmalarını ve çok iyi korumalarını emretti. İki Dunka savaşçısının arasında dışarı çıkarılan Tiyugan, "Yinta!" diye bağırdı.

Dunkalar'm kralı, Tiyugan'ın ne diyeceğini merak ediyordu. Savaşçılarına durmalarım emretti.

"Öleceksin Yinta! Vahşi halkınla beraber, börülerimizin dişleri arasında can vereceksiniz! Alevler içinde çığlık atan savaşçılarım, şimdiden duyar gibiyim."

Kral Yinta gülümseyerek, "Bu sözleri Kuytan'a da söylemiş olmalısın Tiyugan. Börülerin, kabilemdeki aç savaşçılarımın midesindeler. Götürün bunu!" dedi.

Tiyugan, aldığı mağlubiyet ve kaybettiği yüz dört adamının verdiği öfkeyle konuşuyordu. Babasının bir an önce gelip kendisini kurtarması için can atıyordu. Ölen savaşçılarının intikamını almak istiyordu.

Bu sırada saraym dışma çıkan Kuytan, adamlarma dinlenmelerini emretti. Yirmi adamı, Kuytan'ın, Kral Yinta

ile görüştükten sonra ne söyleyeceğini merak ediyorlardı fakat Kuytan'm ağzını bıçak açmıyordu.

Kuytan adamlarından ayrılıp, kaim bir ağacm gövdesinin dibine oturdu. Yarasından dolayı uzanır bir vaziyette sırtına ağaca verip, krala yakm Dunkalar'ı izlemeye başladı. Koşuşturan küçük çocukları, et parçalayan kadınları ve avdan dönen erkekleri izliyordu. Yorgundu ve dinlenmesi gerekiyordu. Yerinden kalkıp, kalın sarmaşıklar ve ağaç dallarından yapılma baraklardan birine gitmek yerine olduğu yerde gözleri kapanıverdi.

Kısa bir süre sonra, Surina'nın kulağma, "Hadi kalk!" diye fısıldamasıyla uyanıverdi. Kuytan şaşkın gözlerle, ihtiyar kadının neden yanma geldiğini anlamaya çalışıyordu.

"Hiçbirşey sorma Kuytan, benimle gel."

Kuytan, Surina'nın arkasından, gecenin karanlığında ormanlık alana girdi. Kadın önünde yürürken, defalarca nereye gittiklerini sordu ama cevap alamadı. Ormanın ortasında, uzun ağaçların arasında, Ay ışığının vurduğu, büyük kayalardan oluşan küçük bir tepeciğe vardılar. Surina, yavaş adımlarla kayaların üzerine çıktı. Tam ortada bulunan küçük ve fazla derin olmayan bir oyuğa, hemen yanında bulunan birkaç ağaç parçası attı. Daha önce de burada ateş yaktığı belliydi. Hazırda yanı başında yakılmak üzere hazılanmış ağaç dalları bulunuyordu.

Oyuğun başında çömelen Surina, elbisesinin iç tarafından çıkardığı iki taşı birbirine vurarak ateşi yaktı. Ağaç dalları alev almaya başlayınca dizlerinin üzerine çöküp, "Otur Kuytan," dedi.

"Burada ne yapıyoruz Surina? Neden getirdin beni buraya?"

"Sen, ilk atalarımızdan beri kayalarımıza kazınmış olan yenilmez Dunka ordusunu tekrar birleştirecek olansın Kuytan!"

"Surina..."

"Sus! Sana her şeyi anlatacağım Kuytan!"

Alevler büyüdükçe, Surina gözlerini kapatıp, belinden çıkardığı küçük bıçakla avucunu kesip, kanını bir ağaç parçasına damlattı. Dalı, ateşin içine atıp, gözlerini açtı.

"Kan... kan ve savaş! Çığlıklar ve kılıçların birbirine ölümüne vurarken çıkardığı sesler!"

"Ulu Bey mi Surina? Bizi büyük bir savaş mı bekliyor?"

"Hayır! Sadece o ve biz değil. Tüm yeryüzü, Lemurya da dahil, topraklar, tarlalar, ırmaklar, hatta koca deryalar kana doyacak. Sen Kuytan! Alevlerin karanlığından doğan Dunkalı tüm kabileleri bir araya toplayacaksın. Beklenen sensin. Bizi bu savaştan sağ çıkaracak olan sensin."

"Ben mi?"

Kuytan, şaşkın gözlerle Surina'ya bakıyordu. O, Kral Yinta'nın, sarayın büyücüsüydü. Kendisine bunları söylediğine inanamıyordu. Bunun bir tuzak olduğunu düşünse de, sonrasında, bunlar duyulduğunda acımadan Surina'nın da kellesini alacaklarını biliyordu. Surina, bir köpek gibi kovulduğu taht salonuna, onun bir kral olarak girmesi gerektiğini söylüyordu.

"Seni bir adam bulacak Kuytan! Gözlerinde savaşın ateşini taşıyan, tüm topraklara isyanı getirecek olan, senin için buraya gelecek."

"Devam et Surina!"

"Dunkalar'ın geleceği senin ve o adamm ellerinde!"

Surina, bir anda ayağa kalktı ve çevresine baktı. Kuytan, olduğu yerden doğrulup, duydukları karşısında ne yapacağını bilmez bir halde ihtiyar kadına anlamsız gözlerle bakmaya başladı. Surina, Kuytan'ın yanma gelip, elini omzuna atıp, "Topraklarımız gün geçtikçe daha da soğuyor Kuytan. Avlanmız azaldı. Uzun Dişler avlanamıyorlar ve güçsüz düşüyorlar. Gün geçtikçe daha fazla ölüm oluyor. Bunca şeye rağmen, Yinta hiçbir şey yapmıyor," dedi.

"Ben ne yapabilirim Surina? Güney kabileleri yanımda yer alırlar, benimle savaşırlar. Yinta'ya başkaldırırlar ama Dunkalar'm kralına karşı kazanamam."

"Şimdi değil Kuytan! Önce, Tiyugan'ı Ulu Bey'e teslim edeceğiz. Sonra, senin o tahta oturmana yardım edeceğim. Kemik taht, senin hakkın! Şimdi gitmeliyim. Kral Yinta, Tiyugan'ı sınıra götürmek için hazırlıklara başlamıştır. Sen de adamlarınla ortalıktan kaybolma."

Surina hızla tepelikten aşağı inerken Kuytan, duyduklarını düşünmeye başladı. Bu sırada esen bir rüzgârla, çevresine dökülen yapraklara bakü. Doğa, gerçekten ölüyordu. Hiç kurumayan güçlü ağaçlar, henüz kış gelmeden güçsüzleşmişlerdi. Kuytan, Surina'mn hemen arkasından, sarayın önündeki Dunkalı savaşçıların arasına katılmak için koşarak ağaçların arasına girdi.

Ata Mağarası

Mu insanları, Ay ve Güneş Tapınaklarındaki sunakları çiçek ve meyvelerle doldururken Ra-Mu, üç koruyucusuyla birlikte sarayın en alünda yer alan ata mağarasma doğru yürüyordu. İlk olarak taht salonuna girdiler. İçeride Uyguri, Govona ve Lemuri Hanları, Ra-Mu'yu bekliyorlardı. Krallar kralının içeri girmesiyle tüm hanlar başlarıyla selam verdiler. Ra-Mu ve üç han, arkalarında ise üç koruyucu tahtın merdivenlerinden çıkıp, Ra-Mu'nun kapıyı açmasını beklemeye başladılar.

Ra-Mu, tahtının arkasındaki koca duvarda bulunan yedi başlı yılan kabartmasının, tam ortasında bulunan yılanbaşmın ağzma, parmağındaki yuvarlak, üzeri güneş işlemeli yüzüğü soktu. Bir anda duvar, iki yetişkin adamın geçebileceği büyüklükte ikiye ayrıldı. Ra-Mu'nun içeri girmesiyle birlik duvardan geçti. En arkadaki koruyucu, yılanın ağzındaki yüzüğü alıp, içeride, kendisini bekleyen Ra-Mu'ya geri verdi. Koruyucular hemen, ellerindeki taşları ateşleyip, kenarlarda duran meşaleleri yaktılar. İçerideki duvarlar gösterişsiz ve doğal kayalardandı.

Koruyucuların ikisi, on adım ileride, aşağı doğru kıvrılarak giden merdivenin başına geçip, aşağıya inmeye başladılar. Koruyuculardan biri en arkadan geliyordu. İki insanın rahatlıkla inebileceği genişlikteki kısa merdivenler bir süre devam ettikten sonra düz bir zemine indiler. Bu kısım, saraym oturtulduğu tepenin içiydi.

Koruyucular, geniş koridorun sağ ve solundaki uzun yağ havuzlarını ellerindeki meşalelerle tutuşturdular. Bir anda her yer aydınlandığında, tam karşılarındaki kalın demir kapıyı gördüler. Bir sur gibi baştan sona koridoru kesiyordu. Koruyucular açık olan demir kapıdan girdikten sonra Ra-Mu ve hanlar arkasından devam ettiler. Arka arkaya bu şekilde yerleştirilmiş tam yedi tane demir kapı vardı.

Kalın kapıların göz hizasında, içeride bulunan kişinin açacağı bir sürgü bulunuyordu. İlk kapıdan geçip ikinci kapıya geldiklerinde, koruyuculardan biri, ilk ve ikinci kapı arasında kaldı. İlk kapıyı kaim, demir bir sürgüyle kilitledi. İkinci ve üçüncü kapıda da birer koruyucu bu şekilde kaldıktan sonra, Ra-Mu ve hanlar, dördüncü kapıdan itibaren geçtikleri kapıları kilitleyerek son kapıya kadar geldiler.

Bu, herhangi bir saldırı olur da, tahtın arkasındaki duvar aşılırsa, ardı sıra dizilmiş yedi kapı ve ilk üç boşlukta bekleyen koruyucular, Ra-Mu ve hanların kaçabilmesi için yeterince zaman kazandırmaları için alınmış bir önlemdi. Son kapıyı da kapatan Ra-Mu, yanındaki hanlara, "Yerlerimize geçelim!" dedi.

Yuvarlak salonun tam ortasında devasa büyüklükte, taştan, yuvarlak bir masa bulunuyordu. Karşı karşıya oturan iki kişinin arasında on adımlık bir mesafe kalıyordu. Masanın üzerinde çizili olan kutsal dörtlünün sembolünde, herkes, kendi devletinin simgesinin karşısmdaki altm sandalyeye oturdu. Boykan Han, tepesinde koca bir kurt kafası olan sandalyeye; Govona Hanı Sagu Han, boğa başlı sandalyeye; son olarak Tokay Han, geyik başlı sandalyede

yerini alınca Ra-Mu, ellerini iki yana açıp, "Lemurya'nın, yeryüzünün kalbi Şalmali'ye, ata mağarasındaki Oz masasına hoş geldiniz," dedi.

Hanlar başlarıyla selam verdikten sonra Ra-Mu, koca bir aslan şeklinin olduğu, gösterişli koltuğuna kuruldu. Tam karşısında oturan Uyguri Han'ın arkasındaki duvarda, Mu'daki ilk gök çocuklarının doğuşunu ve adayı terk edişini gösteren üç kabartma vardı.

Ra-Mu'nun hemen arkasındaki duvarda ise yedi başlı yılan ve yılanın (Narayana) sağından başlayıp, tüm odayı dolanan yirmi şekil bulunuyordu. Hepsi ilk atalar tarafından duvarlara kazınmış, içerisi kan kırmızısı boyalarla boyanmış, yeryüzünün oluşumunu anlatan simgelerdi.

Simgelerin anlattığı kutsal yazıt;

"Başlangıçta evren yalnızca bir ruhtu. Hiçbir hayat belirtisi yoktu; dingin, durgun ve sessiz. Yalnızca yüce ruh, kendiliğinden var olan yüce kudret, yaratıcı, Yedi Başlı Yılan, dipsiz karanlıkta hareket etti."

"Ona âlemleri yaratma dürtüsü geldi ve âlemleri yarattı; ve O'na üzerindeki canlılarla birlikte dünyayı yaratma arzusu geldi; ve dünyayı üzerindeki her şeyle birlikte yarattı."

"Yedi Başlı Yılan'ın yedi üstün zekâsı yedi emir verdi!"

İlk Emir;

"Biçimsiz ve uzaya saçılmış gazlar bir araya gelsin ve yeryüzü biçimlensin."

İkinci Emir;

"Gazlar yeryüzü için katılaşsın."

Üçüncü Emir;

"Dışarıdaki gazlar ayrışsın ve hava ile suları oluştursun."

Dördüncü Emir;

"Yeryüzündeki gazlar, toprağı suların üzerine yükseltsin."

Beşinci Emir;

"Sulara hayat gelsin."

Altıncı Emir;

"Toprağa hayat gelsin."

Güneş toprakla buluşup, hayat taneleri etrafa saçıldığında yedinci akıl şöyle dedi; "İnsanı istediğimiz gibi yaratalım ve onu bu dünyaya hükmedecek güçlerle donatalım!"

Böylece yaratılış tamamlandı...

Ra-Mu, oturduktan sonra her zaman söze ilk başlayan olurdu. Gür sesiyle, "Dört büyük hanedanlık, Mu'dan yeryüzüne adalet dağıtmak için çıktı. Bizler, bir amaç için doğduk. İnsanların yüreklerini Tanrı sevgisiyle doldurup, bize verilen zamanı, ona duyduğumuz sonsuz sevgiyi anlatmak, adaleti sağlamak için. Oz'un yüce hanları, söz sırası sizdedir," dedi.

Ra-Mu'nun konuşması bittikten sonra Govona Hanı Sagu Han söz aldı. Ellilerinde, uzun ak saçları ve göğsüne kadar uzanan sakalları olan, uzun boylu, zayıf bir adamdı. Uzun, kemerli bir burnu ve kemikli, uzun bir suraü vardı. İnce dudaklarının arasından sıkıntı dolu bir nefes verdi.

"Yüce Ra-Mu, Güney Denizi'ndeki ticaretimizde kazancımız büyük oranda azaldı. Babilonya ve Minosenya'nın ticaret gemileri de aynı sorundan dolayı büyük yaralar almaya başladılar."

"Bunun nedeni nedir Sagu Han?"

"Batı Denizi'nden, Güney Denizi'ne inen tundra haydutları, bize büyük zararlar vermekteler. Minosenya'nın gemilerinden dördü kaçırılmış. Mısır ve Babilonya, onlarla savaşıp püskürtseler de kısa sürede aynı saldırıların tekrarlandığını defalarca bana haber verdiler. Bizden destek istiyorlar. İstediğimiz malları zamanında alamıyoruz."

"Bu durum devam etmemeli Sagu Han. Kaç gemi göndermeyi düşünüyorsun?"

"Elli büyük gemiyle Güney Denizi'ni tutup, yüz elli gemiyle Batı Denizi'ne girersek, haydutlara büyük bir darbe vururuz. Mısır ve Babilonya'nın da gemileriyle büyük bir deniz ordusu oluştururuz."

Ra-Mu, başıyla Sagu Han'ı onaylayıp, "Govona'ya döndüğünüzde, gemiler hemen hazırlanıp, en kısa sürede yola çıksm Sagu Han," dedi.

Ra-Mu, Lemuri Hanı Tokay Han'a doğru döndü.

"Mayalar'ın topraklarmdaki durum nedir Tokay Han?"

Tokay Han kısa boylu, geniş omuzlu, güçlü bir fiziği olan, kısrklarmda bir adamdı. Yeşil gözleri, köse olan tüysüz, yuvarlak, beyaz suratında birer yıldız gibi parıldıyordu. Kızıl uzun saçlı Tokay Han, "Mayalar, Kuatzalılar'dan şüpheleniyorlar. Maya Kralı, Kuatzalılar'm, henüz bilmedikleri bir devletten yardım alarak, içlerindeki isyancıları kışkırtıp, pusatlar, gemiler, kuyaglar verdiğini söylüyor," dedi.

Ra-Mu kaşlarmı çatarak, "Bu nasıl olur? Kuatzalılar'ı, o topraklara barışı sağlamaları için bizler gönderdik. Şim-

di, oradaki kabile savaşlarını bitirip, kendileri mi sorun çıkarmaya başladılar?" diye haykırdı.

"Maya Kralı, bu işin peşini bırakmayacağını söyledi. Tahmin ettiği gibi bu kargaşanın sorumlusu Kuatzalılar olursa, And Kralı ile birlikte, KuatzalılarT Altın İkizler'den kovacaklarını söyledi."

"Onlar bizim kardeşlerimiz. Böyle bir şeyi neden yapsınlar? Bu, büyük bir savaş başlangıcı olabilir Tokay Han."

"Bu oldukça büyük bir savaş olur. Bunun dışında, Atlantis'in gemileri de uzun zamandır istediklerimizin yarısını getiriyorlar. Atlantis Kralı Desanyus, topraklarının kuzeyindeki tarlaları soğuğun vurduğunu, verimin düştüğünü yazışmalarımızda söyledi."

Ra-Mu, gözlerini kısarak Tokay Han'a bakıp, "Bu durumla oğlum Bukan ilgilenecek Tokay Han. Atlantis topraklarına gidip, Kral Desanyus ile görüşecek. Eğer dedikleri gibi kuzey tarlaları verimsizleşmişse, onlara yardım gemileri gönderip, soğuk dinene kadar verecekleri vergileri keselim," dedi.

"Ya böyle bir şey yoksa Yüce Ra-Mu? Gemileri bilerek yarım yüklü gönderiyorlarsa? Yüzyıllar önce yaşanan, kutsal kitaplarımızda yazan savaşı unutmamalıyız. Atlantis, benim gözümde her zaman tehlikelidir."

"Kutsal Kitaplar'da yazan savaşı hiçbirimiz unutmadık Tokay Han. Bu savaş, yüzyıllar önceydi. Atlantis Kralı Desanyus, babam Ra-Mu iken de tahttaydı. Ölümünden sonra ben Ra-Mu olma şerefine eriştiğimde, bize en çok hediye gönderen kraldı. Bu zamana kadar, vergilerini asla aksatmadılar. Her şehrinde ve gemisinde, kendi bayrağının yanında bize bağlılığını bildiren Lemurya'nın Güne-

şi'ni dalgalandırıyorlar. Dediğim gibi; gerekirse, oradaki insanlara yiyecek yardımı yapacağız."

Tokay Han, başını sallayarak, "Umarım her şey düşündüğünüz gibidir. Oğlunuzdan gelecek haberleri sabırsızlıkla bekliyor olacağım," dedi.

"Atlantis'den sonra da, Kuatzalılar'a gidip, kardeşlerimiz hakkmda söylenen söylentiler hakkmda araştırma yapacaklar. Gün geçtikçe çevremizde artan bu sorunları bitirmeliyiz. Son birkaç yıldır, durmak bilmeyen kargaşalar, komşularımızda kesilmeden devam etmekte."

Ra-Mu, tam karşısında oturan Boykan Han' bakü.

"Büyük Uyguri topraklannda durum nedir Boykan Han?"

Kara uzun saçları omuzlarına düşmüş Boykan Han, çekik, küçük, kara gözlerini bir kaplan gibi Ra-Mu'ya doğru kaldırdı. Yay kaşlarını kaldırıp, ellerini birleştirerek, "Ay Şehri'nden, batı barbarlarına kadar büyük topraklarımızda avımız bol ve tarlalarımız verimlidir. Bunun dışında Amisonya ve Babilonya'dan Naga topraklarına gelen üstatlar, sanatkârlar, ticari olarak bize büyük katkı sağlıyor. Büyük ordumuz ve sayısız gözcü birliklerimizin giderleri, şehirlerimden toplanan vergilerin bir kısmıyla karşılanıyor," dedi.

Ra-Mu, Boykan Han'a bakıp gülümsedi.

"Büyük Uyguri topraklarında her şeyin yolunda gitmesine sevindim Boykan Han."

***

Oz Birliği'nin görüşmesi sürerken, Dunka topraklarında Kral Yinta, iki bin savaşçısıyla yola çıkmak için sarayının önünde, uzun dişli aslanının üzerinde savaşçılarına bakıyordu. Tiyugan, boynundan tekrar zincirle bağlanmış bir şekilde muhafızlardan biriyle yola çıkacak olan ordunun ön tarafında duruyordu.

Bindiği aslanın üzerinden düşmemesi için elleri önden bağlanmıştı. Kuytan, hemen yamnda, yirmi adamıyla beraber, yola çıkmak için emir bekliyordu. Göğsündeki acı dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı. Deri kuyagım eliyle aralayıp, yarasının üzerine sardığı kumaşı parmaklarıyla kaldırıp, içine bakmaya çalıştı. Burnuna gelen keskin koku, kan ve pisliğin birbirine karıştığını gösteriyordu. Dinlenememiş ve yarasına iyi bakım yapamamıştı. Bu yolculuktan sonra Kral Yinta'nın hışmına uğramazsa kabilesine dönüp dinlenmesi gerektiğini biliyordu. Yarası kurtlanmış da olabilirdi. Suratını ekşiterek Kral Yinta'nın yanında duran Surina'ya baktı.

Büyücü, gözlerini ayırmadan ona bakıyordu. Kral, bu sırada başını sağa çevirip, Surina'ya, "Hadi başla büyücü!" dedi. Hemen arkalarında yakılmış büyük ateşin önüne geçen Surina ellerini iki yana açtı.

"Dunkalar! Karanlığın alevinden doğan, korkusuz savaşçılardan oluşan, yenilmezler ordusu! Ateş Tanrısı için avuçlarınızdan hayat damlalarını akıtın!"

Dunkalar, bellerindeki kavisli bıçaklarını çıkarıp, avuç içlerini keserek toprağa damlattılar. Bu sırada Surina, üzerine giydiği kaplan postunun içinden çıkardığı küçük bir torbayı ateşe doğru fırlattı. Alevlerin yükselmesiyle beraber Surina, "Sizi selamlayan Ateşin Efendisi'ne haykırın!" diye bağırdı.

Yükselen alevlerle beraber Dunkalar, sivri dişlerini göstererek, kesik ellerini ateşe doğru açıp, bağırmaya baş-

ladılar. Surina, iki elini savaşçılara kaldırıp, "O her zaman bizim yanımızda! Korkusuzlarm, yenilmezlerin, adımlarıyla kayaları titretenlerin yanında!" dedi.

Yinta, aslanını kükreterek, "Dunkalar! Sınıra gideceğiz! Karşımızda, Ulu Bey ve ordusu olacak. Emrim olmadan kimse saldırmayacak. Onlara, sadece zavallı oğlunu teslim etmeye gideceğiz. Oğlunun birliğini paramparça eden kabilelerimiz, onlara, bu toprakların kimin olduğunu çok iyi hatırlattılar. Eğer hücum borularımızı duyarsanız, canlı tek bir Demirdağlı ve borü bırakmayacaksınız!" dedi.

Ordu, Kral Yinta ve Surina'nm geçmesi için ikiye ayrıldı. Pusatlarını havaya kaldırıp, ortalarından geçen krallarının adını haykırmaya başladılar. Yinta ve Surina, ordunun en önüne geldiklerinde, aslanlarını hızla ormanlık alan sürdüler. Dunkalar, krallarının ardından, aslanlarım kükreterek, bir gök gürültüsü gibi peşinden gittiler.

İhanet

Kuatzalılar, Mu'nun, sarışın, mavi gözlü ve açık tenli kardeşleriydiler. Andlar ve Mayalar arasındaki sürtüşmeleri, Alün Orman Kabileleri ile yapılan büyük savaşı bitirmek için gönderilmişlerdi. Fakat Kuatzalılar, savaşı bitirmek için geldikleri topraklarda kaldılar ve büyük bir medeniyet kurdular. Soylar boyu aktanlan Kuatza tahtı, geldiği toprakları unuttu ve daha büyük olma hırsıyla yönetilmeye başlandı. Hedefledikleri geleceği yakalamanın tek yolunun, Atlantis ile işbirliği yapmak olduğunu düşünüyorlardı.

Kuatzalılar'm kralı, gün ışıklarının dalgaları yeni parlatmaya başladığı saatlerde, Gümüş Yılan Denizi'ne bakan en büyük limanında, kara cübbeli bir adamın kendine doğru gelişini izliyordu. Bu, Atlantis Prensi Vagnar'dı. Yanında beş adamıyla, hızlı adımlarla çevreyi kontrol ederek yürüyorlardı.

Buluştukları liman, kabileler ile sınır olan yerlerden biriydi. Burayı seçmelerinin nedeni; Maya ve And gemilerinden daha uzak bir noktada olmasıydı. Kuatza Kralı Donati, kısa bir süre sonra yanma gelen Prens Vagnar'a gülümseyerek elini uzattı.

"Topraklarıma hoş geldiniz Prens Vagnar."

Prens Vagnar, başını sallayıp, "Başbaşa konuşmalıyız Kral Donati," dedi. Kral Donati, eliyle adamlarına uzaklaşmaları emrini verdi. Gümüş kuyaglı, uzun mızraklar

taşıyan Kuatzalı savaşçılar, otuz adım kadar krallarından uzaklaştılar. Prens Vagnar, cübbesinin başlığını açıp, altın sarısı saçlarını düzeltti. Büyük mavi gözlerini adamlarına doğru çevirip, "Bizi yalnız bırakın!" dedi.

Kral Donati, kısa boylu, zayıf bir adamdı. Üzerindeki pelerinin içinde kaybolacakmış gibi görünen, ellilerinde bir adamdı. Tepesi seyrelmiş, kısa ak saçları ve uzun bir burnu vardı. Kahverengi büyük gözlerini, gülümseyerek Prens Vagnar'a çevirdi.

"Seni dinliyorum Vagnar."

"İstediğim şey sende mi?"

Kran Donati, mavi pelerinini ikiye ayırıp, beyaz elbisesinin cebinden insan yüzü büyüklüğünde bir deri çıkardı. Rulo haline getirilmiş deri parçasını Vagnar'a uzatıp, "Maya topraklarındaki adamlarımdan biri, bana söylediğin yere gitti. Orada bunu bulmuş. Ona ne kadar altın verdiğimi tahmin edemezsin" dedi. Vagnar, ruloyu hemen açıp, üzerindeki yazıları inceledi.

"İlk ataların dili! Aradığım tam da buydu."

"Bu deri parçası, Atlantis'ten buraya gelecek kadar değerli mi?"

"Bu deri parçası, senin topraklarından bile daha değerli. Atlantis ve Lemurya arasındaki savaşı bilirsin."

"Evet, yeryüzündeki son büyük savaş. Bu deri parçasıyla, o savaşın ne ilgisi var?"

"O savaşın kayıp parçalarından biri Donati!"

Kral Donati, boş gözlerle Vagnar'm yüzündeki mutluluğu izliyordu. Deriyi tekrar rulo yapıp iç cebine koyuşunu izledi.

"Neden Lemurya'ya karşı bu kadar nefret dolusun Vagnar?"

"Nedenini öğrendiğinde ne olacak Kral Donati? Kardeşlerine karşı nefretim, seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır, sadece merak ediyorum."

"Sen bunu düşünmeyi bırak. Bu toprakların tamamını istiyorsan dediklerimi yapmaya devam et. Andlar'a saldırıları durdurun."

"Neden? Savaşçılarımdan hiçbiri yakalanmadı. Kendilerine saldıranların hâlâ orman kabileleri olduğunu zannediyorlar."

Vagnar gülerek, "Biliyorum. Bu topraklarda da adamlarım var. Her şeyden haberdarım," dedi.

"Bana güvenmiyor musun Vagnar?"

"Güvenmemek değil sadece her şeyden hemen haberimin olmasını istiyorum. Saldırıları durdurun. Sizden şüpheleniyorlar. Saldıranların doğrudan siz olduğu söylenmiyor fakat orman kabilelerine yardım ettiğinizden şüpheleniyorlar. Bir süre sakin kaim."

Vagnar'm sözü bittiği anda çalılıklardaki hareketliliği fark eden bir savaşçı, "Biri var!" diye bağırıp, ormanlık alana doğru koşmaya başladı. Bu sırada, beline kadar uzun saçları olan kabile kadını ayağa kalkıp, ağaçlarına arasından kaçmaya başladı. Kral Donati, "Yakalayın ve gebertin!" diye bağırdı. Vagnar, Kral Donati'nin omzuna dokunarak, "Benim kim olduğumu bilmiyordur. Adamlarını boşuna ormanlık alana ölüme gönderme. Bir kabile kadınıydı. Dalga sesinden bizi duyması imkânsız," dedi.

Kral Donati, adamlarına geri dönmelerini emretti. Savaşçı kadın ise bir süre koştuktan sonra arkasından kimse-

nin gelmediğini farkedince bir ağacın tepesine çıkıp, etrafını gözlemeye başladı. Prens Vagnar, geldiği gemiye doğru, beş adamını da yanma alarak tekrar bindi. Kral Donati'nin akimda ise, önemsemiyor gibi yapsa da, Vagnar'a verdiği deri parçası vardı. Kral Donati, ormanlık alandan gelen adamlarıyla, limana geldiği, gösterişsiz at arabasına bindi ve sarayına doğru yola çıktı.

Denize açılan gemisinde heyecanla kamarasma giden Prens Vagnar, aldığı deri parçasını çıkanp, ruloyu açtı. Üzerindeki şekillere göz gezdirdi. Bu sırada, limana yanaştıklarında, görülmemek için gemiden inmeyen, Atlantis'in başrahiplerinden olan Yohan, kamaranın tahta kapısını araladı. Prens Vagnar gülümseyerek, "Gel Yohan! Aradığımız şeyi sonunda bulduk," dedi. Kamburluktan iki büklüm yürüyen, altmışlarındaki ihtiyar adam gülümseyerek, "Bu güzel bir haber Prensim!" diyerek Vagnar'ın oturduğu tahta masaya yaklaşıp, yanındaki sandalyeye oturdu. Beyaz, seyrek sakalını avucuyla düzeltip, soluklaşan mavi gözlerini şekiller üzerinde gezdirmeye başladı. Zayıf bedeni, deri parçasına baktıkça titriyordu.

"Hadi oku Yohan!"

"Prensim, bu duyduklarınızı, Ra-Mu, Oz ve koruyucular dışında kimsenin bildiğini sanmıyorum."

"Biliyorum Yohan. Tahmin ettiğim şey doğru mu? Oku hadi!"

"Burada şöyle yazıyor efendim; Yedi emirle yaraülan hayat ve insan, yine yedi büyük güçle ödüllendirildi. Yedi güce sahip olanlar, insanlığı yükseltecek olanlardır. Tanrı'nın emirlerini yayacak ve adaletini sağlayacak olanlardır. Yedi güç korunmalı ve kötülüğün ellerine geçmeme-

lidir. Büyük savaşlarda kullanıldılar. Bir daha kullanılmamalılar. Yeryüzünün dengesi bozulmamak. İnsanlık, hırs için bir daha yedi gücü kullanmamalı. Tanrı tarafından cezalandırılmak istemiyorsak onları saklamak ve unutmalıyız!"

Prens Vagnar, masaya yumruğunu vurup, "İşte bu Yohan! Geçmiş yazıtlardaki Mu ve Atlantis savaşındaki kayıp parçalardan biri bu! Mu, bizi sadece ordularıyla yenmedi. Bu güçleri de kullandı," dedi.

"Savaşın nasıl kaybedildiği yazmıyor efendim. Doğru, burada yedi güçten bahsediyor ama nerede olduklarını bulmak için yazılanı çözmeliyiz. Atlantis ve Mu savaşından sonra, bu yazıta göre saklandılar. Üzerinden yüzyıllar geçmiş bir gizemi çözmeliyiz."

"Oku hadi, nasıl bulacağız?"

"Burada yazan şöyle prensim; Güçler, alün oklu yüzüğü takanla, Oz'un efendisi tarafından, etten ordulara yenilmeyecek savaşçıları olan, çelikle delinemeyecek duvarları olan, karıncanın ayak sesini duyup, şimşeklerle şarkı söyleyenlerin ayakuçlarına gizlendi."

Vagnar, gözlerini açarak, "Mu'ya mı götürdüler?" diye sordu. Yohan başını olumsuz bir şekilde sallayarak, "Mu'ya götürmedikleri kesin. Çünkü bizde yazan parçada Ra-Mu, tahtına on gün sonra dönmüş. O güçlerin yerini bilen sadece Ra-Mu ve altın oklu yüzüğü takan adam," dedi.

"Bu yüzüğü takan birini hiç gördün mü Yohan?"

"Mu'ya, Uyguri topraklarına hatta Nagalar'm okullarına bile gittim. Uzun hayatım boyunca hiç kimsede bu yüzüğü görmedim. Bu savaşın üzerinden yüzyıllar geçmiş efendim. Belki bu sır, soylar boyu aktarılmıyordun"

"Böyle büyük bir sır iki kişi tarafından bilinmeli Yohan. Ani bir ölümde sırrı devam ettirecek bir kişi daha olmalı. O yüzüğü taşıyan kişiyi bulmalıyız."

"İnsan kaynayan Lemurya topraklarında onu bulmak imkânsız."

"Bir yolu olmalı."

Yohan, ihtiyarlıktan sarkmış göz kapaklarının altından Vagnar'a baktı.

"Bir yolu var efendim fakat bu biraz tehlikeli."

"Söyle Yohan!"

"Ruh hırsızları! Kimi isterseniz yerini söyleyebilirler. Onları bilen çok az insan vardır."

"Neredeler? Onları nasıl bulurum?"

"Geri dönüşü olmayan, ağır bir anlaşma yaparlar efendim. Acımasızlardır. İstediklerini vermezseniz, sizi ve çevrenizdeki herkesi yok edebilirler."

Vagnar, dişlerini sıkarak, "Söyle dedim!" diye bağırdı.

"Atlantis'e vardığımızda, size haritadan yerlerini göstereceğim efendim."

Vagnar, sandalyesine iyice yaslanıp, ellerini kafasının arkasında bağladı. Gülümseyerek, "Atlantis, eski günlerine geri dönecek. Bunu ben yapacağım! Yenilmez bir orduyla, yine en büyük olacağız!" dedi.

Sınır

Kral Yinta, Kuytan'm, Tiyugan'ı yakaladığı derenin dibindeki bir tepelikte oturuyordu. Yarımda her zamanki gibi Surina vardı. On adım ilerisinde, elleri bağlı bir şekilde oturan Tiyugan, başı önünde yorgun bir halde bekliyordu. Bu sırada Dunka savaşçılarından biri aslanıyla Yinta'ya doğru gelip, "Geliyorlar Kral Yinta. İki tepelik gerideler," dedi. Kral, ayağa kalkıp, aslanına doğru yürümeye başladı.

"Kaç kişiler?"

"Bizden çok daha fazla görünüyorlar efendim."

Yinta, aslanının tepesine binip, "Tiyugan'ı bir aslana bindirin ve hemen dereye indirin. Savaşçılar yerlerini alsınlar," deyip, aslanını kükreterek dereye doğru sürdü.

Ulu Bey ve oğlu Ataman Börükan, iki tepeliği geçtikten sonra karşılarındaki ormanlık alana dağılmış Dunkalar'ı gördüler. Kral Yinta, aslanını kükreterek sağa ve sola gidiyordu. Ataman Börükan, hemen yanında ilerleyen babasına doğru eğilip, "Kaç kişi oldukları anlaşılmıyor baba. Ormanda gizlenmiş binlerce Dunkalı olabilir," dedi.

"Geleceğimizi bildikleri kesin. Baksana Kral Yinta bile burada. Çarpışırsak, kaybımız çok büyük olabilir. O ormanda Dunkaları yenmek çok zor. Eğer savaş borularına üfletirse, onlarla, gerimizdeki düzlükte savaşmalıyız."

Ataman Bey, babasmm sözlerinden sonra gergin bir halde derenin önünde börüsünü durdurdu. Ulu Bey, bir adım daha önde durup, aslanını kükreterek düşmanlanna

gözdağı verdi. Kral Yinta, karşısındaki binlerce Demirdağlı'yı süzdükten sonra başını geriye doğru atıp, kibirli bakışlarıyla, "Savaşmak için geleceğini hiç düşünememiştim Ulu Bey!" diye seslendi.

"Oğlum elinde mi Kral Yinta?"

Yinta, başıyla savaşçısına işaret verdi. Bir uzun dişli aslanın tepesine bindirilmiş Tiyugan Börükan, Yinta'nın yanına getirildi. Elleri bağlı bir haldeydi ve babasına bakmıyordu.

"Oğlun burada Ulu Bey."

Tiyugan'ı getiren savaşçı ellerindeki kaim ipi bıçağıyla keserek açtı. Aslan, kükreyerek dereye girdi. Demirdağlılar'ın börüleri, kendilerine doğru yaklaşan doğadaki baş düşmanı olan aslana doğru hırlıyorlardı. Savaşçılar, börülerini zapt etmekte zorlanıyorlardı.

Dereyi temkinli adımlarla geçen aslan, karaya iki pençesini attığında, Tiyugan Börükan tepesinden indi ve babasının önünde durdu. Uzun dişli aslan geriye, DunkalarTn tarafına geçtiğinde Kral Yinta, "Oğlun hayatta ve yaralanmadı Ulu Bey," dedi.

Ulu Bey, hemen önünde duran oğluna, "Ağabeyinin börüsüne bin Tiyugan!" dedi.

"Savaşmak mı istiyorsun Ulu Bey? Eğer bunu istiyorsan, neden?"

"Tam yüz dört savaşçımı ve börüsünü öldürdükten sonra nedenini mi soruyorsun Yinta?"

"Dunkalı savaşçılar, adamlarmı aslanımın pençelerini geçirdiği bu toprakta öldürdüler. Yani benim topraklarımda! Sınırı aşan oğlundu Ulu Bey."

Bu sırada Tiyugan, ilk öldürülen gözcü birliğinin ken-

di sınırlarında olduğunu söyleyecekti ki, ufacık bir "Ama," deyişinde, Ataman, "Kes sesini Tiyugan. Tek söz etmeye kalkma!" dedi.

Ulu Bey, geriye doğru dönüp, Tiyugan'a baktı. Aslanını tekrar Yinta'ya doğru çevirip, "Doğru dersin Kral Yinta, sınırı aşan oğlumdu," dedi. Ulu Bey, hem savaşçılarını kaybedip, hem de haksız olan taraf olmanın üzüntüsünü taşıyordu.

"Ben ve benden öncekiler, yüzyıllardır Oz'un anlaşmasına sadık kaldık Ulu Bey. Oğlun Arslanbala, sınırı aşan Dunkalılar'ı öldürüp, başlarını mızraklara dikti. Ben, bunu duyduğumda ordumu toplayıp, Arslanbala'nın üzerine yürüdüm mü? Sınırı kim aşıyorsa bedeline katlanır Ulu Bey!"

Ulu Bey'in bu sözler üzerine saldırması sadece smırı aşmak da olmayacaktı. Oz ve Ra-Mu'nun kanunlarını hiçe saymış olacaktı. Ulu Bey, Kral Yinta'nm sözlerini başıyla onaylayıp, "Sınırı aşan kimse bedelini öder! Bu zamana kadar böyleydi, bundan sonra da böyle olacak Kral Yinta!" dedi ve aslanını geriye çevirdi. Ordusu, onun saldırı emri vermesini beklerken, geriye dönmesini hayret dolu gözlerle izliyordu.

Binlerce savaşçı, önünü açıp, büyük bir koridor oluşturdular. Aslanıyla Ulu Bey, başı önde ilerliyordu. Oğlu Ataman ve Tiyugan ise hemen arkasındaydı. Demirdağlılar, Ulu Bey en öne geçtikten sonra hızla Demir Saray'a doğru börülerini sürdüler. Arkalarını dönüp giden düşmanlarını gülümseyerek izleyen Kral Yinta, yanındaki savaşçısına Kuytan'ı çağırmasını emretti.

Surina, Kuytan ve yirmi adamının, Kral Yinta'nm

önüne doğru yürümelerini izledi. Burası, Kuytan'm lideri olduğu kabilelerin topraklarıydı. Çevrelerinde, iki yüz kadar savaşçısı daha vardı. Kral Yinta, burada ölüm kararım verirse, Dukalar, kendi aralarında kanlı bir savaşa tutuşabilirlerdi. Kuytan'm, kabilelerde olan savaşçılarının çarpışma yerine gelmeleri de oldukça kısa bir zaman alırdı. Kral Yinta, aslanından inip, Kuytan'm dört adım kadar yakınına geldi. Tam karşısında dikiliyordu. Güçlü on muhafızı, hemen arkasında yerlerini aldılar.

"Demirdağlılar gittiğine göre sıra senin cezanda Kuytan."

"Ben haklıydım Kral Yinta. Ormanlarımıza girmelerine, dağlarımızda dolaşmalarına izin mi vermeliydim? Ben bir sınır lideriyim!"

"Ulu Bey'in oğlunu topraklarıma getirmen büyük bir savaşın başlangıcı olabilirdi Kuytan. Senin yerine aptalca hatalar yapmayan bir kabile lideri koyacağım. Bağlayın şunları!"

Kuytan ve yirmi adamının, Dunkalı savaşçılar tarafından elleri bağlandığı sırada Surina, Kuytan'a doğru gülümsedi. Kuytan, büyücünün kendisi için bir plan yaptığından artık emindi. Öfkeyle parlayan büyük kara gözlerini Kral Yinta'ya kaldırdı.

"Sen! Korkaklığı yüzünden Dunkalılar'ı av kıtlığı yaşadığımız topraklara hapseden Kral!"

Kral Yinta'nm yeşil gözleri, elleri bağlı haldeyken, kendine meydan okuyan Kuytan'a doğru döndü. Kuytan, başını soluna doğru çevirerek, "Bu taraftan gelecekler Yinta! Emegenler tüm ordusuyla buraya ayak basacaklar! Kadınlar, çocuklar ve binlerce Dunkalı, senin korkaklığın

yüzünden can verecek! Bize bile zor yeten av, onlann gelmesiyle tamamen yok olacak. Sonra birbirimizi avlamaya başlayacağız. Senin gibi bir korkak yüzünden avlananlar da hep Dunkalar olacak!" dedi.

Kral Yinta, öfkeyle ağızlarını da kapatmalarını emretti. Çevredeki binlerce Dunkalı, Kuytan'm sözlerini düşünüyordu. Haklıydı, av azalmıştı ve Emegenler'in topraklarına doğru geldikleri duyumlarını almışlardı. Kuytan ve yirmi adamının ağızları da birer parça kumaşla bağlanıp, ellerinden halatlarla birbirlerine bağlanarak, tek sıra halinde batıya doğru götürülmeye başlandılar. Kral Yinta, yanına iki yüz savaşçısı ve Surina'yı alarak, kendine başkaldıran hainleri Emegen topraklarına ölüme terk etmeye götürüyordu.

Geride kalan binlerce Dunkalı, kabilelerine dönmek için dağıldılar fakat Surina, Kuytan'm kabilelerine önceden haber vermişti. Sınır kabileleri, liderleri için bine yakın savaşçıyı çoktan yola çıkarmıştı. Kuytan en önde, adamları ise arkasında, hemen önlerinde yürüyen Kral Yinta'yı öfkeyle izliyorlardı. Bedenleri yorgun düşsün ve Emegenler'e hemen av olsunlar diye aslanlara bindirilmemişlerdi. Kuytan'm göğsündeki derin yaramn kanaması daha da artmıştı. Kanın bedenindeki ıslaklığını hissediyordu. Yorgunluktan ve devamlı kan kaybetmekten parmak uçlarından itibaren bedeninin gittikçe daha da üşüdüğünü fark ediyordu.

Sınırdan ayrıldıktan sonra Kuytan'm kabilelerinin kuzeyinden geçtikleri sırada Yinta, tüm savaşçılarını daha dikkatli olmaları için defalarca uyarmıştı. Birkaç saat boyunca bu şekilde ilerledikten sonra kabilelerin yakınında-

ki ormanlık alana girdiler. Kuytan'm bakışları bir anlığına ormanın içindeki bir ağaca takıldı. Ağacm gövdesinde yeni kazındığı belli olan bir "T" işareti vardı. Bu, Kuytan'm sınır kabilelerinin işaretiydi.

Kuytan, adamlarının buralardan geçtiğini anladı. Dayanmak zorundaydı. Belli ki savaşçıları onu kurtaracaktı. O an geldiğinde, Yinta'nm kellesini koparabilecek kadar güçlü olmalıydı. Kuytan, arkasındaki savaşçılarına baktı. Hepsi, umutsuzca yere bakarak yürüyorlardı. Bu sırada Surina, Yinta'ya, "Kral Yinta, Kuytan kan kaybediyor. Daha fazla devam edemez," dedi. Kral Yinta ve adamları bir anda duruverdiler.

"Yolda geberse de cesedini bir aslanın sırtma atar yine Emegenler'in topraklarına bırakırım. Bana ihanet eden bir liderin, topraklarımda ölmeye hakkı yok Surina. O, baş düşmanlarımızın, lanetlilerin midesine girmesi gereken bir hain."

Bu sırada, havayı şimşek gibi yaran yüzlerce ok, Kral Kuytan'm tepesinden geçiverdi. Surina, aslanın üzerinden inip, hızla Kuytan'm yanına geldi. Kral Yinta'nm savaşçıları, "Çevremizi sarmışlar!" diye bağırıyorlardı. Kral Yinta, pusatını çıkarıp, "Dağılın! Kalkanları kaldırın!" diye emir verdi. Yere düşen elliden fazla savaşçısını fark edince aslanından indi ve Kuytan'a doğru yöneldi. Bir anda duraksayıp, "Surina! İkinizin birden kellesini alacağım!" dedi.

Bu sırada ağaçların arasından aslanlarının üzerinde Kuytan'm adamları belirdi. Kral Yinta'nm geriye kalan yüz elli savaşçısına doğru mızraklarını fırlatarak ilerlemeye başladılar. Kaim tahtadan uzun kalkanlarım kaldıran saray muhafızları, gelen yüzlerce mızrak karşısında

dayanamayacaklarını, kalkanlarından gelen çatırtılardan anlıyorlardı. Savunma yerine hücum etmenin en iyisi olduğuna karar verip, aslanlarıyla beraber saldırıya geçtiler.

Bu sırada Kuytan'm ellerini çözen Surina, birkaç adım geriye çıktı. Kuytan, var gücüyle pusatını kendine savuran Kral Yinta'nm ilk hamlesini eğilerek atlattıktan sonra hızla ayağa kalkıp, kamına bir tekme indirdi. Geriye doğru düşen kral, attığı tekmeden sonra eğilip, göğsünü tutan Kuytan'm güçsüzlüğünü fark etti. Onu öldürmek için tekrar yerinden fırlayıverdi.

Bu sırada Surina, kısa bıçağıyla Kuytan'm beş adamının daha ellerini çözdü. Serbest kalanlar diğerlerini kurtarıyordu. Kral Yinta, belinden çıkardığı bıçağını Kuytan'a doğru fırlattı. Bu sırada, yıkılmak üzere olan Kuytan'ı iten savaşçısı, bıçağın boynuna girmesiyle kanlar içinde yere yığıldı. Kuytan bir türlü ayağa kalkamıyordu. Adamları, Kral Yinta'nın az sayıdaki savaşçılarının işini çoktan bitirmişti ve çevrelerinde büyük bir çember oluşturmuşlardı. Kral, toprağı titreterek Kuytan'a doğru koştu ve pusatıyla üzerine zıpladı.

Kuytan, hemen yanında, ilk ok saldırısında ölmüş olan bir savaşçının yere düşen mızrağım tutup, Yinta'ya doğru kaldırdı. Keskin dişlerinin arasından girip, kafasının arkasından çıkan mızrağın ucunda hareketsiz sallanan kral, Kuytan'm mızrağı bırakıp bayılmasıyla yere yığılıverdi. Savaşçılar hemen Kuytan'm yanına koşup, yarasmı açtılar. Surina, günlerdir bakımsızlıktan kurt bağlamaya başlamış yarıkları görünce, "Onu hemen en yakın kabileye götürmeliyiz. Yarası ölümcül olabilir." diye bağırdı.

Savaşçılar Kuytan'ı kaldırıp, aslanının üzerine attılar

ve elleriyle kollarını, hayvanın altından bağlayıp sabitlediler. Surina ise yerde cansız yatan Yinta'ya bakıp, "Korkaklar ölmeye mahkûmdur Yinta!" deyip, aslanına bindi. Savaşçılar hızla en yakın sınır kabilesine aslanlarını sürdüler.

Kuytan ölümü atlatabilirse, Dunkalar için yeni bir devir başlayacaktı. Savaşçı ve korkusuz bir kral, onların kaderini belirleyecekti.

Şalmali'ye Veda

Şalmali'de, Kutsal Dörtlü topraklarına dönmek için hazırlanırken, Ra-Mu'nun büyük oğlu Manço, iki koruyucuyla taht salonundan içeri girdi.

"Manço, iki koruyucumla beraber Mızrak Kayalar'a gideceksiniz. Genç bir adamı sarayıma getireceksiniz. Bunu kimse görmemeli ve duymamalı. Dışanya Mu insanları gibi giyinerek çıkın."

Manço, babasının isteğine bir anlam verememişti.

"Bu genç adam kim baba? Neden buraya getireceğiz?"

"Bunun bir önemi yok Manço. İstediğim kişiyi getir."

"Ya şehirler? Şehirlerimin başma ne zaman döneceğim? Mızrak Kayalar Bukan'm şehirlerinden biri. O, kendi topraklarını daha iyi biliyordur."

"Karın ve çocukların Mavi Şehir'deler. Yani karm, senin yerine bir süre şehirlerin başmda durabilir. Komutan Teymur, bir sorun oluştuğunda çözecektir. Şehirlerde, işlerin sorunsuz yürümesini sağlayacaktır. Bukan'm toprakları olduğu için sen gidiyorsun Manço. Bukan'm yüzünü tanıyan çok fazla insan olduğuna eminim. Şimdi gidin ve dediğim gibi dikkat çekmeden yolculuk edin."

Manço, babasmı başıyla selamlayarak, koruyucular ile taht salonundan dışarı çıktı. Kapının önünde, yanında duran koruyuculara, "Bu adam kim? Neden oraya gidiyoruz?" diye sorusunu ısrarla tekrarladı. Koruyuculardan biri mor cübbesinin altından gülümseyerek, "Manço

Bey'im, şunu bilmeniz yeterli; Bu görev, her Ra-Mu'nun zamanında olmaz. Yani nadir ve çok önemli görevlerden biridir," dedi.

Manço, kalın kaşlannı kaldırarak, büyük kara gözlerini koruyucuya dikti. Kaim dudaklarındaki tebessümle, "Öyle olsun koruyucu. Sabredeceğim!" dedi ve her zaman tıraşlı olan suraüna düşmüş birkaç parça uzun, kara saçını eliyle toplayıp düzeltti.

"Hadi gidelim o zaman. Siz cübbelerinizden ben de pelerinim ve kuyagımdan kurtulayım. Gün batımmda yola çıkarız."

Koruyucular ve Manço, odalarına dağılırken, kısa bir süre sonra Ra-Mu'nun küçük oğlu Bukan ve Uyguri topraklarında kahramanlıklarıyla nam salan Baybora içeri girdiler. Ra-Mu'nun karşısında durup, selamlarını verdiler. Ra-Mu, tahtından kalkıp, beyaz pelerinini merdivenlerde yavaş adımlarla sürüyerek indi. Güneş şekilli yüzüğünün takılı olduğu sağ eliyle büyük pencerelerden birinin yanındaki oval, beyaz mermerden masayı gösterdi.

"Şöyle geçin. Size anlatacaklarım var."

Yuvarlak masanın yanma geldiklerinde, Ra-Mu alün işlemeli, açık renkteki tropik ağaçlardan yapılma, oymalarla işlenmiş dört sandalyeden birini çekip oturdu. Eliyle Baybora ve Bukan'a oturmalarını işaret etti. Bukan, babasının yanına, Baybora ise tam karşısına oturdu. Ra-Mu, tahtının yanında bekleyen iki muhafızına dışarı çıkmalarını emretti.

Muhafızlar dışarıya çıkarken masanın üzerinde bulunan haritayı, düşünceli bir halde inceliyordu. Baybora, yine batı topraklarında bir sıkıntının olduğunu düşünüyordu.

Bir süredir o topraklardan bir saldırı haberi gelmiyordu. Uzun sessizliğin bozulduğunu düşünüyordu. Muhafızlar dışarı çıkar çıkmaz Ra-Mu, parmağını Maya topraklarına koydu.

"Dostlarımız, bize her zaman iyilikle yaklaşan, bayrağımızı topraklarmm her yerinde dalgalandıran Mayalar ve Andlar, Mu'dan, orman kabileleri ile yapılan savaşı sonlandırmak için giden Kuatzalılar'dan rahatsızlar."

Bukan, babasının gösterdiği topraklara bakıp, "Kabileler, Mayalar ve Andlar arasında kalan bölgede, Kuatzalılar bir duvar görevi görüyorlar. Uç gücün savaşım engelliyorlar. Bundan mı şikâyetçiler baba?" dedi.

"Hayır, Mayalar, kendilerine saldıran kabilelerin, silahlarını ve kuyaglarını, Kuatzalılar'dan aldıklarını düşünüyorlar. Andlar ise ticaret kervanlarına saldıranların kabileler değil de Kuatzalılar olduğundan şüpheleniyorlar."

"Onlar böyle birşeyi asla yapmazlar baba. Kral Donati'yi iyi tanıyoruz."

"Ben de öyle umuyorum Bukan fakat o topraklarda bu söylentileri çıkaran kimlerse konuşmalısın. Oraya beni temsilen gideceksin. Baybora ve birliği de seninle olacak."

"Emredersin baba."

"Yokluğunda şehirlerinin yönetimine ağabeyin Manço bakacak. Gün batımmda o da farklı bir görev için Şalmali'den ayrılacak. Birkaç güne geri döner. Bu topraklara gitmeden önce Atlantis'e yolculuk yapacaksınız. Kral Desanyus, bu yıl yaşanan beklenmedik soğuklardan dolayı tarlalarının veriminin düştüğünü söylemiş. Uzun zamandır göndermeleri gereken malların yarısmı gönderiyorlarmış. Baybora ile Kralla görüşeceksiniz. Durumu iyice anlayıp,

bana haber gönderin. Eğer Atlantis'in durumu sandığımızdan daha kötü durumdaysa, halkına yardım etmek için buradan erzak gemileri çıkaracağız."

Baybora ve Bukan, başlarını salladılar. Baybora, " Yüce Ra-Mu, Kuatzalılar gerçekten böyle saldırılar yapıyor ve o topraklann huzurunu bozuyorlarsa, ne yapmamızı istersiniz?" dedi.

"Eğer böyle bir şey gerçekten varsa, Kral Donati bile bunun içindeyse, işin başındakileri Şalmali'ye getirin. Geri kalanlara ise gereken cezayı verin Baybora!"

Baybora, "Emredersiniz," dedi. Ra-Mu, oğluna bakıp, "Bu görev tehlikeli olabilir Bukan. Çok dikkatli olmalısınız. Eğer bir hain varsa, emin ol kendini bir gölge kadar iyi gizlemiştir." deyip, ayağa kalktı. Ra-Mu ile beraber Bukan ve Baybora da oturdukları sandalyelerden kalkıp, son emirleri almak için dikilmeye başladılar.

"Yolunuz açık olsun. Gün batımma yakın Baybora'mn birlikleri Şalmali'nin limanına yanaşır. Dün gece haber gönderildi. Hazır olduğunuzda yola çıkın."

Baybora ve Bukan, Ra-Mu'yu selamlayıp taht salonundan dışarı çıktılar. Bukan ve Baybora kısa bir süre konuşmadan uzun koridorlarda, işlemeli camların yanından geçerek ilerlediler. Bukan, sarayın balkonlarından birine giden kısa koridora girip, "Konuşmalıyız Baybora," deyip, balkona doğru yürümeye başladı. Baybora, Bukan'ın tedirgin halini fark etmişti. Daha önce, Mu dışında bir görev almadığını biliyordu. Bukan, Mu'nun yüksek tepeliklerini, çağlayanlarını ve büyük Şalmali'yi gören beyaz sütunlu balkona dirseklerini dayadı.

"Uyguri topraklarında kaç savaşçın var Baybora?"

"Gözcü birlikleri ve sabit sınır koruyucularını da katarsak iki bin kadar beyim."

"Buraya kaç savaşçın gelecek?"

"Birliklerimin bir kısmı Arslanbala'nm komutasında sınırdalar. Altı yüz kadar savaşçım buraya gelecektir. Boykan Han'ın dört yüz savaşçısı Mavi Şehir'de. Adamlarımı Boykan Han Uyguri topraklarına adım attığında Ay Şehri'ne kadar, birliğine katılarak eşlik etmesi için limana yakın bir noktada bırakmıştım."

"Boykan Han, şimdi kiminle geri dönecek?"

"Ayzer'le dönecektir. Ay Şehri'ne kadar Boykan Han'ın güvenliğini sağlayıp, birliklerinin başma geri döner."

Bukan'ın büyük kara gözleri, önünde uzanan eşsiz Şalmali ve ardındaki muhteşem doğada takılı kalmıştı. İnce dudaklarından, yapacakları yolculuğun tedirgin sözcükleri dökülmek üzereydi.

"Atlantis'ten sonra yapacağımız Kuatza yolculuğunu düşünürüm Baybora. Altı yüz savaşçın, sen ve ben, o topraklarda bir ihanet sezersek, ordusu binlerden oluşan Kral Donati'ye karşı nasıl ayakta duracağız?"

Baybora gülümseyerek, "Uyguri savaşçıları zannettiğinizden daha cesur ve güçlüdürler. Eğer çok büyük bir ordu ile karşılaşırsak, Uyguri ve Lemurya topraklarından birlikler gelene kadar dostlarımızla hareket etmek zorunda kalırız," dedi.

"Dostlarımız?"

"Mayalar ve Andlar! O topraklarda daha önce bir kere bulundum. İnanın çok sadık dostlardır. Maya ve Andlar'm ordulan eğer Kuatzalılar'm üzerine yürürse, emin olun o

topraklarda Kral Donati'nin isminin yazılı olduğu tek taş parçası bile kalmaz."

"Çok dikkatli olmalıyız Baybora. Sen, en güvendiğim adamlardan birisin."

Baybora, elini balkonun bel hizasındaki mermer korkuluğuna dayayıp, "Var olun beyim. Bu görev aslında sizin isminiz için de çok önemli. Ağabeyiniz ya da Oz'dan herhangi bir hanın oğlu yerine siz gönderiliyorsunuz. Bu, birliğin size güvendiğini gösterir. Babanızdan sonra Ra-Mu olabilmenin yolunu açar," dedi.

"Ra-Mu olmak mı? Buna Aslan Tepesi'ndeki üstatlar karar verir Baybora."

"Tepedeki üstatlar, hanların fikirleri olmadan hiçbir şeye karar veremezler. Bu topraklarda ne oluyorsa, Aslan Tepesi'ndeki üstatların her şeyden haberleri olur."

Bukan, dayandığı korkuluktan doğruldu ve Baybora'ya gülümseyerek, "Hadi gidelim Baybora. Gece için hazırlanalım," dedi. İkili balkondan tekrar koridora girdiler. Odalarına doğru ilerlemeye başladıklarında, sarayın bahçesinde derin düşüncelere dalmış başka bir savaşçı daha vardı; Ayzer.

Ayzer, rengârenk çiçeklerin arasında, ateş kırmızısı pelerinini savurarak yürüyordu. Üzerine giydiği katran karası deriden kuyagmdaki altın rengi kurt başı işlemesi, gün ışığıyla parıldıyordu. Denizi gören ağaçlıkların olduğu kısma doğru yürüdü. Kaim bir ağaç gövdesine yaslanıp, dalgın buz rengi gözleri, dalgaların arasında kayboldu. Bu sırada, hemen arkasmdan onu sessizce takip eden Gensu Hatun, bir anda yanı başında bitiverdi.

"Boğulacak gibisin."

Ayzer bir anda yaslandığı ağaçtan doğrularak şaşkın bir halde, "Gensu Hatun. Burada olduğunu fark etmedim," deyip, gözlerini tekrar denize doğru çevirdi. Gensu Hatun'un omuzlarına düşen kara saçları denizden vuran sıcak rüzgârla gösterişli bir kuşun dansı kadar güzel dalgalanıyordu. Sevdiği kadının kokusu rüzgârla ciğerlerine dolan Ayzer, bir an önce ondan uzaklaşmak istiyordu. Gensu Hatun, iki zeytin tanesi kadar güzel kara gözlerini Ayzer'e dikip, "Çocukluğumuzu hatırlıyor musun Ayzer? Buraya gelirdik. Dalgalara bakıp, en uzak diyarlara gemiyle açılacağımızı hayal ederdik," dedi.

"Hatırlıyorum. O günler çok eskide kaldı Gensu Hatun."

"Bana eskisi gibi sadece Gensu de Ayzer."

Ayzer, kaşlarını çatıp, başını yere doğru eğdi.

"Hayal kurduğumuz dalgaların ilerisine gittim Gensu. En ucuna, kuzeye gittim. Ölümden başka bir şey yoktu. Hatta Arslanbala ile mızrakların ucuna Dunkalı savaşçıların kellelerini bile taktım. Bizim hayallerimiz çocukluğumuz gibi temizdi. Gördüm ki güzel diye hayal ettiklerim hep kötüydü. Hayallerim gibi ben de eskisi gibi değildim."

"İçinde o günleri hatırlatan hiçbir şey kalmadı mı Ayzer?"

"Dunkalılar'ın koca savaşçıları üzerime pusatlarını salladıklarında bacaklarım bir kere bile titremedi. Batı'nın barbarları sınırımıza ölümüne saldırdıklarında pusat tutan elim bir kere buz tutmadı. Fakat şimdi, içimde o günlerden kalan koca bir ateş, senin yanımda dizlerimi titretip, ellerimi buz tutturuyor Gensu. Bu yüzden Şalmali'ye yılda sadece iki kez, Kutsal Dörtlü'nün birleşmesinde geliyorum."

Gensu Hatun'ın gözleri, Ayzer'in sözlerinden sonra buğulanıverdi. Tireyen sesiyle, "Beni de götür Ayzer! Bırak seninle geleyim. İkimiz de birbirimize nasıl baktığımızı biliyorken, neden ayrı kalalım?" dedi.

"Sen artık Ra-Mu'nun kızısın Gensu! Bense Uyguri'nin komutanlarından Ayzer. Atahan Hanedanlığının en tepesindeki isimlerden birisin. Benimle nereye geleceksin Gensu? Her zaman tehlikenin kol gezdiği sınırlara mı? Beraber Mu'dan ayrılıp, Uyguri topraklarına gittiğimizde, aşağıda gördüğüm limandan peşimize en az beş gemi dolusu savaşçının düşeceğini biliyor musun?"

"Seninle her yere gelirim Ayzer! Yoksa ölümden mi korkuyorsun?"

"Ölüm mü? Hah, ben senin için korkuyorum Gensu. Biz, asla bir araya gelemeyiz! Bunu aklından çıkarma!"

Gensu Hatun'un ceylan kirpiklerinden birer pırlanta gibi düşmeye başlayan gözyaşları, Ayzer'in içini daha da kavuruyordu. Gensu Hatun, belindeki siyah deri kemerine sıkıştırdığı bir börü pençesi çıkardı.

"Bunu bana çocukken vermiştin Ayzer. Teymur Bey, sana Uyguri topraklarmdan getirmişti. O günden beri sakladım. Ona baktıkça hep seni hatırladım. Seni hatırlamam için artık bu pençeye ihtiyacım yok Ayzer, senin beni unutmaman için sende kalsın."

Ayzer, şaşkın gözlerle Gensu Hatun'un kendine uzattığı pençeye baktı ve eline aldı.

"Bu zamana kadar sakladığına inanamıyorum."

Ayzer, pençeyi göğsüne atıp, Gensu'nun gözlerine baktı. Dibine kadar yaklaştı. İkilinin birbirine karışan nefesinde ayrılığın hüznü vardı. Ayzer, Gensu Hatun'un ya-

naklarından tuttu ve alnından, saçlarının kokusunu içine çekerek öptü.

"Seni hep seveceğim Gensu! İmkânsızlar gerçek olana kadar yüreğim şenle atacak."

Ayzer, hızlı adımlarla Gensu Hatun'un yanından uzaklaştı. Kulakları çınlıyor, kafasında sanki davullar çalıyordu. Böylesi bir acıyı ilk kez tadıyordu. Biraz önce kokusunu içine çektiği, hayatının kadınının kokusunu kim bilir ne kadar süre bir daha hissedemeyecekti. Belki de sonraki gelişinde Gensu Hatun, babası Ra-Mu tarafından bir başkasıyla evlendirilmiş olacaktı. Ayzer, buğulanan gözlerini silip, derin bir nefes aldı. Hızla, Boy kan Han'ı karşılamak için saraym kapışma doğru yürümeye başladı.

Gensu Hatun ise, sanki kalbine bıçak sokulmuş gibi acı çekiyordu. Ayzer'in gitmesiyle olduğu yere çöküverdi. Dalgalara bakıp, "Ayzer, geri döneceğin günü bekleyeceğim." diye mırıldandı. Göz pınarları sanki bir çağlayana dönmüş gibi, gözyaşları durmak bilmiyordu. Ayzer ve Gensu Hatun için yeryüzünün merkezi Şalmali, artık ayrılığın şehriydi...

Ayzer, sarayın kapısında bekleyen Teymur Bey ve muhafızları fark ettiğinde, Boykan Han, sarayın kapısından yeni çıkıyordu. Hemen Boykan Han'ın yanma gidip başıyla selam verdi. Uyguri Hanı, komutanını süzüp, "İyi misin Ayzer? Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır Han'ım, bir sorun yok. Yakıcı güneşten olmalı."

Boykan Han, gece mavisi tuniği ve uzun peleriniyle savaşçılarının arasından geçti. Ayzer ve Baybora ile Şalmali'ye gelmiş olan yüz Uyguri savaşçısı, Boykan Han'ın

hemen arkasından ilerliyorlardı. Boykan Han ve adamları atlara bindikten sonra Teymur Bey, yüz muhafızı ile birlikte hemen atlarına binip, Mavi Şehir'e doğru yola çıktılar.

Ayzer, atının üstünde, Şalmali'nin oval, beyaz taşlardan yapılma büyük sokaklanndan geçerken, her adımda içinin bir parçası daha da kopuyor gibi oluyordu. Başında güneş taşıyan boğaların sıralı olduğu girişe geldiklerinde başını çevirip, Şalmali'nin gösterişli sarayına baktı. Bu sırada Teymur Bey, Ayzer'i izliyordu.

Şalmali'den çıkıp, tropik ağaçlarm arasındaki patikalara girdiklerinde Teymur Bey, atına hız verip, Ayzer'in yanma yaklaştı.

"Neyin var genç börü?"

Ayzer, yüzüne taktığı sahte bir gülümsemeyle, "Birşeyim yok beyim. Sadece doğduğum topraklardan uzaklaşmak her zaman beni böyle durgunlaştırır," dedi.

"Senin daha önce de gelip, geri döndüğün zamanları biliyorum Ayzer! Ben ne olduğunu tahmin edebiliyorum."

Ayzer, tedirgin gözlerle Teymur Bey'e bakıyordu. Gensu Hatun ile arasında olan yakınlığın kimse tarafından bilinmemesi gerekiyordu.

"Bir çocukluk arkadaşından ayrılmak, anlaşılan seni baya yaralamış."

Teymur Bey gülümsüyordu. Ayzer ise hiçbir şey söylemeden atını sürüyordu.

"Her yara bir gün kapanır Ayzer. Bazen beklediğin devayla, bazen de hiç ummadığın bir çiçekle. Sonunda hep iyileşirsin ama sabretmeyi bilirsen. Bunu sakın unutma Ayzer."

Ayzer, başıyla Teymur Bey'in sözlerine "Tamam," hareketi yaptıktan sonra önüne geri döndü. Boykan Han ve ardmdakiler son hız Mavi Şehir'e doğru atlarını sürmeye devam ettiler.

Kuytan Yükseliyor

Gün geceye döndüğünde Alün Orman'da, ateşin başına toplanmış dört kişi, Kral Donati hakkında konuşuyordu. Kabile lideri, karısı, oğlu ve Kral Donati'nin gizemli bir adamla konuşmasını gören kızı Suari, olanları anlatıyordu.

"Kral Donati'nin bize bu kadar yakın bir yere geldiğini hiç bilmiyordum baba."

"Yanındaki adamla konuşmalarını duyamadın mı Suari?"

"Çok az duyabildim baba. Kral Donati'den bir deri parçası aldı. Atalann işaretlerini taşıyan derilere benziyordu. İçini açıp baktı. Sonra beni fark ettiklerinde Kuatzalı savaşçılar peşimden ormana girdiler fakat bir süre sonra beni takip etmeyi bıraktılar."

Suari, büyük yeşil gözlü, esmer tenli, uzun boylu, beline kadar kara, parlak saçları olan bir kabile kızıydı. Gözlerinin altında kırmızı ve siyah renkte boyalarla yapılmış iki çizgi vardı. Alnındaki tek siyah çizgi, burnunun üzerindekiyle birleşiyordu. Ormanlarında yirmiden fazla kabile bulunuyordu. Suari'nin bulunduğu kabile, Kuatzalılar'ın sımrma en yakın olanlardandı.

Suari'nin babası, kabilenin ihtiyar lideriydi. Kızının anlattıklarını büyük bir dikkatle dinledikten sonra avdan gelen kabilenin erkeklerine baktı. Sağlıklı ve güçlü görünüşlerini izledi.

"Kuatzalılar bu topraklara girerse ağaçların arasında

yok olurlar. Ormanın yüce ruhları bizi ve tüm kabileleri koruyor. Kuatzalılar, bu topraklara girmeye asla cesaret edemezler. Kralın adamları senin peşini bıraktıysa, o deri parçasının bizimle ilgili olmadığını gösterir. Bunu düşünmeyi bırak Sauari."

Suari, babasının konuyu çok önemsemediğini fark edince konuyu kapattı. Annesinin ayağa kalkmasıyla, ateşin başından kalkıp, avcı erkeklerin getirdiği hayvanları parçalamak için, iyi av için coşku dolu bağırışlarla ormanın ruhlarına teşekkür eden kalabalığın arasına karıştı.

***

Sınır kabilelerinden birinde ise yeni Kral Kuytan, gözlerini yavaşça araladı. Göğsündeki acının hafiflediğini fark edip doğrulmaya çalıştığında, kolundan tutup, yardımcı olan Surina'yı fark etti. İhtiyar kadın, iyileşene kadar yanından hiç ayrılmamıştı. Yattığı, postlardan oluşan yumuşak yatağın içinde, çevresine bakıp, nerede olduğunu anlamaya çalıştı.

"Neredeyim Surina?"

"Kabilelerinden birindesin. Yaran çok kötü durumdaydı. Yinta'yı öldürdüğünde, daha fazla dayanamayıp kendinden geçtin. Çok fazla kan kaybetmiştin. Yaran kurtlanmaya başlamıştı."

Kuytan, göğsünde sarılı olan bez parçasına baktı. Elini üzerinde gezdirip, yarasının durumunu kontrol etmek istedi ama Surina elini tutup, "Yarana dokunma Kuytan. Tüm kanı ve pisliği temizledikten sonra yaptığım ilaçlarımdan birini sürdüm. Birkaç güne daha iyi olacaksın. Fakat dinlenmek için fazla vaktin yok. Dunkalar yeni kralını tanımalı Kuytan," dedi.

"Yinta ve muhafızları öldü. Sınır kabileleri beni yalnız bırakmadı ama ya diğer kabileler?"

"Ben de bundan bahsediyorum Kuytan. Kemikten tahta bir an önce oturmalısın. Gün ışıyana kadar yola çıkmalıyız. Başta Yinta'nm sarayına yakın kabileler seni tanımalı. Kemikten tahta oturduğunda tüm kabilelere seni tanımaları için haber göndereceğiz. Başkaldıran olsa bile birkaç gün daha dinlenip çok daha iyi duruma gelebilirsin."

Kuytan, Surina'dan yardım alarak ayağa kalktı. Üzerindeki kaplan postunu aradı ama göremiyordu. Surina, arkasındaki kar beyazı dev börü postunu Kuytan'a doğru uzattı.

"Benim kaplan postum nerede?"

"O, Yinta ile olan savaşta bir krala yakışmayacak kadar hırpalanmış bir haldeydi. Bu, nadir rastlanan kar kadar beyaz bir dev börü postu. Bir kral olarak bunu takmalısm."

"Yinta'nm mıydı?"

"Hayır! Aslanımın ceplerinden birinde taşıyordum. Yinta'yı öldürüp, krallığını ilan ettiğinde omuzlarına vermeyi düşünüyordum ama yaran yüzünden düştüğün için kendine geleceğin zaman sakladım."

Kuytan, postu alıp omuzlarma attı. Omuzlarından geçen zırhının kayışına, postu bağladıktan sonra parlak tüylerine baktı.

"Gidelim Surina!"

Kuytan, büyük çadırdan çıktığı anda karşısında, ateşin başında oturmuş olan tüm savaşçılar ayağa kalktılar. Binlerce kadın ve çocuk, hemen sağ tarafmdaki çadırlarda gözlerini ona dikmiş dikkatle bakıyorlardı. Hemen gerisin-

deki Surina, Kuytan'ın kulağına doğru eğilip, "Seni bekliyorlar. Onları selamla ve kudretini anlat!" dedi.

Kuytan, yarasına rağmen dik durmaya çalışıyordu. Keskin dişlerini sıkıp, elini havaya kaldırdı.

"Yenilmezler ordusu, Güney'in dizlerini titreten savaşçılarım! Korkak ve kendi rahatını düşünmekten başka hiçbir şey yapmayan Yinta, mızrağımın ucunda can verdi. Yıllar boyu Dunkalar, bu topraklara hapsedildiler. Kemikten tahta oturanlar, kahraman atalarımızın düşmanlarının kemiklerinden yaptıkları tahtı hak edecek hiçbir şey yapamadılar. Avlarımız azalıyor, soğuk daha da kuvvetleniyor. En önemlisi Emegenler, topraklarımıza doğru ilerliyorlar! Dunkalar, artık yapması gerekeni bir an önce yapmalıdır! Aptalca bir barış anlaşmasıyla konulan sınırları yok saymalıdırlar!"

Binlerce savaşçı bir anda haykırmaya başladı. Keskin dişleri, aralarında yanan alevlerin ışığıyla parlıyor, gelecek hayalleri iştahlarını arttırıyordu.

"Emegenler bizim her zaman düşmanlarımız oldular. Az sayıdaki avlar için birbirimizle savaşıp durduk. Peki ne oldu Dunkalar? Avlar arttı mı? Ölümden başka, iki taraf için elimize ne geçti? Kuzeyin korkusuz ve en güçlü orduları birleşip, bizi burada kalmaya zorlayanlardan neden intikam almasm? Çocuklarımız, üzerinde av peşinde koşup savaştığımız aslanlarımız ölmemeli. Kadınlarımız daha iyi beslenip, daha güçlü savaşçılar doğurmalılar! Dunkalar! Benimle Kemik Taht'a yürümeye hazır mısınız?"

Kalabalık tekrardan Kuytan'ın ismini haykırmaya başladı. Surina, griye çalan gözlerini Kuytan'a doğru kaydırıp, "Sen, beklenen savaşçı kralsın Kuytan! Senin için

ölüme seve seve gidecek binler var. Tüm Dunka topraklarında ismin yayılacak. Zamanı geldiğinde de, ordulanmızı zaferden zafere koşturacaksın!" dedi.

Kuytan, binlerce savaşçının aslanlarına doğru yöneldiğini görünce Surina'ya doğru dönüp, "Burada kaç kabile var Surina? Hepsini sen mi çağırdın?" diye sordu.

"Sana yardıma gelen kabileler, kendinden geçtiğin sırada, diğer kabilelere de haberi yaydılar. Binlerce Dunkalı, savaşçı kralın yanında yürümek için geldiler. Onlar sana inanıyorlar Kuytan, ben de!"

Kuytan, başını sallayarak, beş adım ilerisine koşarak gelen aslanının yanına gitti. Başını sevip, yavaş hareketlerle, yarasını zorlamadan tepesine bindi. Surina da hayvanına binip, hemen yanında yerini aldı. Geceyi kükremelerle inleten Dunkalar, Kuytan'm peşinden, kızıl aslan işlemeli kara sancaklarını sallayarak kemikten tahtın yoluna düştüler.

Yolculuk

Demir Saray'da ölüm sessizliği hâkimdi. Savaşçılar, gözcüler, muhafızlar, komutanlar tek laf etmeden her adımlarına dikkat ederek yürüyorlardı. Hepsi, birazdan taht salonunda kopacak fırtınayı bekliyorlardı. Ulu Bey, tahtının kollarını büyük avuçlarıyla sıkıp, gök mavisi gözlerini öfkeyle açarak, karşısında dikilen Tiyugan'a, "Dunkalar'm topraklarına girip, nasıl yüz dört savaşçımızın ölümüne neden olursun? O topraklarda, o kadar az savaşçıyla asla kazanamayacağını bilmeyecek kadar aptal mısın?" diye bağırdı. Tiyugan'm yanında dikilen ağabeyi Ataman, kollarını birleştirip, kardeşinin vereceği cevabı bekliyordu. Tiyugan, bakışlarını yerdeki duman rengi taşlardan kaldırmadan, "Öfkeyle hareket ettim," dedi.

"Sen komutan olarak o savaşçıların başında gittin. Bunları düşünmek komutanın işidir. Savaşçılarının hayatları senin emirlerine bağlıdır. Anlıyor musun Tiyugan?"

Tiyugan, küçük kara gözlerini öfkeyle babasına doğru kaldırdı.

"Bunları biliyorum baba! O vahşilerin neler dediğini bilmiyorsun. Bizi savaşmaya zorladılar. Kaldıramayacağım sözler ettiler. İlk saldırıda liderlerinin kellesini almak üzereydim fakat son anda gelen kalabalık birlikler kaybetmemize neden oldular."

"Ağabeyin Ataman, sence böyle bir şey yapar mıydı Tiyugan? Bir komutan olmanın ağırlığını taşıyabilmelisin!"

Tiyugan gülümseyerek yarımda dikilen ağabeyi Ataman'a bakü.

"Doğru, ağabeyim Ataman bunu asla yapmazdı ama diğer ağabeyim Arslanbala, Dunka sarayına kadar giderdi! Hangisi tüm diyarda daha namlı baba? Düşmanm kellelerini mızraklara takan Arslanbala mı? Yoksa batıdaki savunma hattı barbar birlikler tarafından neredeyse yok edilen, ölümden kendini zor kurtarmış Ataman mı?"

Ataman öfkeyle kardeşine doğru hareket edeceği sırada Ulu Bey, "Ataman dur!" diye bağırdı. Tahtından kalkıp, Tiyugan'm dibine kadar girdi.

"İsminden büyük laflar ediyorsun Tiyugan! Bundan sonra Ataman kuzey sınırından sorumlu olacak ve ailesiyle ister Demir Saray'da, isterse başka bir şehirde yaşayacak. Onun yerine Batı barbarlarıyla boğuşmaya sen gideceksin! Komutanlığını göster Tiyugan. Ordunu en kısa sürede hazırla ve yola çık!"

Tiyugan, hiçbir şey söylemeden öfkeyle arkasını dönüp, taht salonun kapısına yöneldiğinde Ataman, "O topraklarda dikkatli ol Tiyugan. Ölüm benim yüzümü sıyırıp geçti, senin kelleni almasın!" diye seslendi. Tiyugan gülümseyerek arkasını dönüp, alaycı bir tavırla, "Merak etme ağabey, ben vahşi aslanların üzerinde, yarım insan boyunda pusat kullanan Dunkalar'ı öldürmüş biriyim. Bence sen dikkat et. Dunkalar'm pusatları, barbarlarınki kadar basit ve kısa değil. Onlara karşı sıyrıkla asla kurtulamazsın!" dedi ve taht salonundan çıkü.

"Tiyugan'ı o topraklara göndermen iyi olmadı baba. Barbarların topraklarına girecek kadar korkusuz ve düşüncesiz bir komutan. Ordularımızı ölüme götürebilir!"

"Biliyorum Ataman! Onun cesareti ya ölümüne ya da büyük bir kahraman olmasına neden olacak! Kardeşin Arslanbala da Dunkalar'm eline düşebilirdi ama olmadı. Zafer kazandı ve kahraman oldu."

"Bunu zaman gösterecek baba! Umarım binlerce savaşçımızı daha kaybetmeyiz."

Ataman, hızlı adımlarla taht salonundan çıktı. Kardeşinin cezalandırılmak yerine, yıllardır koruduğu batı sınırına gönderilmesi onu fazlasıyla öfkelendirmişti, içinde patlayan volkanlar, soğuk terler dökmesine neden oluyordu. Koridorda yürürken bir anlığına elini alnına atıp terini silmek istediğinde parmakları aldığı derin yaranın izine dokundu.

"Suratımdaki iz benim onurum! Ona kimse laf edemez! Ettiğin sözün bedelini ödeyeceksin Tiyugan!"

Dişlerini sıkarak, önüne gelen merdivenleri hızla çıkmaya başladı. Karısı ve henüz doğalı birkaç ay olmuş bebeğinin olduğu odasma girdi. Üzerindeki beyaz kaplan postunu çıkarıp yatağın üzerine attı. Bebeğini yeni uyutmuş olan karısı Pınar Hatun, "Ne oldu Ataman? Bu halin de ne?" diye sordu. Öfkeden nefes nefese kalmış Ataman, yanına gelen karısından uzaklaşıp, sarayın ön tarafına bakan büyük cama gitti.

"Aşağıdaki savaşçılar Tiyugan'm ordusu ve batıya gitmek için tüm hızlarıyla hazırlanıyorlar."

"Batıya mı? Bizimle mi gelecek?"

"Hayır, arük Kuzey'in komutanıyım. Yüz dört adamımızın ölümüne neden olan kardeşim Tiyugan, babam Ulu Bey tarafından Batı'nm Muhafızı oldu. Kahraman olması için bu büyük bir fırsatmış, hah! Bir sonraki hamleyi asla

düşünmeyen o aptal, binlerce savaşçımızla barabarların baltaları altından can verecekler."

"Bu seni neden bu kadar öfkelendiriyor beyim? Tiyugan zindana atılsa ya da ordularının başından alınsa, daha mı mutlu olacaktın?"

Ataman Börükan bir anlığına duraksadı. Buz mavisi gözlerini kansma doğru çevirerek, "Suratımdaki bu izle dalga geçen kardeşimin başına, saydıklarından biri gelse evet, daha mutlu olacaktım!" dedi.

"Öfkeyle yanlış şeyler düşünüyorsun Ataman."

"Bunun bedelini ödeyecek! Bana yiyecek birşeyler hazırlat. Biraz dinlenmek istiyorum."

Pınar Hatun, tek söz etmeden geniş, dikdörtgen odadan dışarıya çıktı. Ataman Bey, kaim postların içinde uyuyan, kundaktaki oğluna bakü. İçeride yanan büyük şöminenin alevlerinin ışığı, oğlunun yumuşak ve tombul yanaklarında dans ediyordu.

"Gelecekte büyük bir savaşçı olacaksın oğlum! Adın, tüm diyarda düşmanlarımızın dizlerini titretecek. Öyle bir nam salacaksın ki, amcalarının, hatta atan Ulu Bey'in bile ismi hatırlanmayacak. Sadece babanmki ve kendininki hatırlanacak."

Uyguri topraklarındaki Demirdağlılar'ın sarayında bunlar olurken, Uyguri Hanı Boykan Han ise Mavi Şehir'e varmıştı. Dört yüz Uyguri savaşçısı ve Ayzer, Boykan Han'ı bekliyorlardı. Ayzer'in yanına yaklaşan Teymur Bey, gülümseyerek, "İmkânsız diye bir şey yoktur genç kurt! Savaşmayı hiçbir zaman bırakmamalısın!" dedi.

"Biliyorum Teymur beyim. Söylediklerini hiç unutmayacağım."

"Bir sonraki gelişinde seni bu halde görmek istemiyorum. Sen Ayzer'sin unutma. Benim genç borüm, en zor anda her tehlikeyi atlatıp, kahkahalar atan büyük savaşçısın."

Ayzer gülümseyerek başını salladı. Bu sırada Boykan Han, Mavi Şehir'in limanının iskelesinde yürüyordu. Teymur'un yanına gelip, "Deryaların koca börüsü, bir sonraki birlik toplandığında, beraber Uyguri topraklarına doğru bir yolculuk yapmak isterim. Yaptığın tüm savaşları ve kahramanlık dolu hayatını dinlemek isterim," dedi.

"Benim için büyük bir onurdur Han'ım."

Boykan Han gülümseyerek koca börü başlı büyük geminin merdivenlerine yöneldi. Hemen arkasından Ayzer, Teymur ile vedalaşıp gemiye bindi. Geminin direklerinde, Uyguri sancağı ve Lemurya'nın yarım güneşli bayrağı göndere çekildi. Yüzlerce küreğin suya dalmasıyla Boykan Han'ın gemisi iskeleden uzaklaşmaya başladı. Rüzgârla dolan yelkenler, Uyguri gemilerinin hızla gözden uzaklaşmasını sağladı. Teymur Bey, ufka yol alan gemilerin arkasından bakıp, "Ayzer, benim genç borüm, asıl savaş şimdi başlıyor, içindeki savaş genç komutan," dedi ve arkasmı dönüp, atma doğru gitti. Muhafızlarıyla beraber Mavi Şehir'e doğru ilerlediler.

***

Şalmali'de ise Lemurya çiftçileri gibi giyinen Manço Bey ve iki koruyucu, yola çıkmak için hazırlardı. Atlarına bindikleri sırada Manço Bey, koruyuculardan birine dönüp, "Ana kapıdan çıkmayalım, ormanlığa bakan taraftan gidersek hemen gözden kayboluruz," dedi. Koruyucular, başlarıyla, "Tamam," işareti yaptıktan sonra sarayın doğu-

suna doğru atlarını sürmeye başladılar. Bu sırada Bukan Bey ve Baybora ise Şalmali limamnda, iskeleye yaklaşan dört büyük Uyguri gemisini izliyorlardı.

Baybora, yolculuk için kara deriden yapılma, göğüs kısmında beyaz renkte koca bir börü başı işli kuyagını giymişti. Kızıl pelerininde, siyah renkte Oz Birliği'nin arması işliydi. Omuz başlarında, gümüşten yapılma iki börü başı vardı. Kara deri bilekliklerinin sağ tarafında Uyguri börüsü, soldakinde ise Lemurya'nın aslanı işliydi. Parlak deriden çizmelerinin, tahta iskeleye sert adımlarla vurarak, gemi merdivenlerinden inen, kendisini bekleyen savaşçısına doğru yürüdü. Oldukça uzun boylu ve geniş suratlı Uyguri yiğidi, "Altı yüz savaşçınız emrinizdedir Komutan Baybora!" dedi. Baybora'mn hemen arkasından hızlı adımlarla gelen Bukan Bey, gece mavisi, üzeri altın rengi güneş ve lotus çiçekleriyle işli gömleğiyle oldukça asil görünüyordu. Siyah renkteki pelerinini savurup, Atahan Hanedanlığından olduğunu gösteren aslan desenli yüzüğünün takılı olduğu sağ eliyle, Baybora'mn omzuna dokunup, "Dört yüz Lemurya savaşçısı da iki gemiyle birlikte bizle yola çıkacak Baybora," dedi.

"Sadece altı yüz Uyguri savaşçısıyla gitmeye karar vermiştik beyim."

"Biliyorum Baybora ama Atlantis'ten sonra Kuatzalılar'm topraklarında neyle karşılaşacağımızı bilemeyiz. Bu yüzden Lemurya'nın dört yüz savaşçısı da bu görev boyunca senin emrinde olacak."

Baybora, Bukan Bey'in gerisinde, iskelenin başladığı yerden tek sıra halinde koşar adımlarla, kendilerinden üç yüz adım ilerideki iskeleye koşan Lemurya savaşçılarını fark etti. Parlak, hem hafif hem de darbelere karşı çok daha dayanıklı olan çelikten zırhlar giymişlerdi. Üzerlerinde, kükreyen aslan, güneş, lotus çiçeği ve Oz Birliği'nin armasının olduğu motifler vardı. Kollarının altında, burunlarının üzerini ve yanaklarmı kapatacak şekilde yapılmış, baş tarafları, aslan yelesi şeklinde kabartmalarla süslenmiş tolgaları vardı. Uzun, kalın, düz ve uçlan oldukça sivri olan, kabzaları altın rengindeki pusatlarını kuşanmışlardı. Taktıkları kızıl pelerinler, karanlıkta alevden bir yol gibi dalgalanıyordu.

Ra-Mu'nun kuşkulandığı şeyler oldukça ciddi olmalıydı. En son Teymur Bey ile Güney Denizi'nde savaşan ordu, şimdi aslan başlı, Mu armalı gemilerine, gerekirse Kuatza topraklarını kanla sulamak için biniyorlardı.

Baybora, Bukan Bey'e dönüp, "Emredersiniz beyim! Yola çıkmak için hazırız," dedi. Bukan Bey, arkasında Baybora, Uyguri gemisinde bindiler. Uyguri savaşçıları, kara deriden yapılma, Baybora'mnkine çok benzeyen kuyaglar giyerlerdi. Soğuk havalarda, omuzlarından başlayan hayvan postları olurdu. Sıcak topraklarda ise kara pelerinlerini takarlardı. Uyguri ordusunda sadece komutanlar ve Uyguri Hanı'nm başında olduğu Börükan Hanedanlığı üyeleri kızıl pelerin takabilirlerdi.

Altı gemi, Şalmali'den ayrılarak karanlık dalgalarm arasında, Ra-Mu'nun verdiği zorlu görev için yola çıktı. Ra-Mu ise, ölen koruyucusunun odasında bulduğu yazıtları alıp, geniş odasındaki beyaz mermer masaya koydu. Oturduktan sonra rulo şeklindeki parşömeni açıp, baş tarafına parmağındaki güneş işlemeli yüzüğü, alt tarafına ise

aslan işlemeli olanı koydu. Kaim, beyaz mumlardan oluşan beş kollu altından şamdanı parşömene yaklaştırdı.

Parşömen üzerine çizilmiş birbirinden farklı birkaç yaratık şekli vardı. Ölen koruyucu, Emegenler hakkında çok hassastı ve her zaman habersizce gözetlenip, durumlarından haberdar olmaları gerektiğini söylerdi. Lemurya'nm Kutsal Yazıtlarında da Emegenler, yeryüzündeki kötülüğün ordularının başı olarak yazmaktaydı.

Tek başlı, çift başlı ve kambur olmak üzere üç farklı Emegen çizimi vardı. Bindikleri büyük mamutlar ve aslanların nasıl zırhlandınldığmı, güçlerini not almıştı. Yaşadıkları bölgeler ve tahmin ettiği Emegen sayılarını işaretlemişti. Ra-Mu, koruyucusunun bu derin araştırmasını kaşlarım kaldırarak, şaşkınlıkla inceliyordu.

Ra-Mu, sandalyeden kalkıp, Güney Denizi'nin ılık rüzgârıyla havalanan ince, beyaz tüllerin arasından balkona çıktı. Uzun, kırlaşmaya başlamış saçları rüzgârda uçuşuyordu. Kızılımsı ela gözleri, durmak bilmeyen hareketliliğiyle, adeta yaşayan Şalmali'nin yollarında yanan alevlerin aydınlığına dalmıştı. Ellerini, mermerden balkonun korkuluğuna dayayıp, ince dudaklarmın arasından, "Ne anlatmak istedin Üygen? Gün geçtikçe yeryüzünde artan huzursuzluk ve kutsal kitaplarda yazan, bu zamanlara benzeyen büyük yıkımlar... Bunu bize getirmek isteyen onlar mı?" diye söylenip, düşüncelere daldı.

Ra-Mu, kendinden önceki Ra-Mu olan babası zamanında tek bir savaşın olmadığını hatırlıyordu. Batının barbarları bile kendi hallerinde, ormanlarında, Uyguri sınırlarına yaklaşmadan yaşıyorlardı. Hiçbir Naakal üstadı kaybolmuyor, herkes tarafından kabul ediliyorlardı.

Nagalar'm topraklan bugünkünden çok daha fazla üstadı ağırlayıp, insanlık için yeni bilgiler öğreniyorlardı.

Ra-Mu, yeryüzünde gün geçtikçe daha da fazlalaşmaya başlayan huzursuzluğun farkındaydı. Bunun için de ilk olarak Kuatzalılar'ın topraklarından başlamak istemişti. Mu'nun ve Oz'un kudreti her zamanki gibi zirvedeydi ama karşılarında durabilecek büyük bir güç var mıydı? Bu, hepsinin kafasını kurcalayan bir soruydu.

Üstat Katili

Atlantis topraklarına, beş adamı ve Yohan ile ulaşan Vagnar, sarayın olduğu büyüleyici Kral Şehri'ne gitmek yerine, Gümüş Şehir'e gitmişti. Burası, Atlantis'in ticaret merkeziydi. Binlerce geminin uğradığı ve altm alışverişinin en çok olduğu yerdi. Atlantis'te deniz ticaretinden Vagnar sorumluydu. Ağabeyi Prens Dontas, şehirlerin yönetiminden ve kendi aralarındaki ticaretten sorumluydu.

Atlantis ordusunun en büyük kudreti olan deniz gücü de Vagnar'ın kontrolündeydi. Muhafızlar ve gözcü birlikleri ise Dontas'ın ermindeydiler. Atlantis Kralı Desanyus, ülkedeki işleri ikiye bölüp, oğullarının yönetimine vermişti. Her zaman son sözü o söyleyip, hata yapanı cezalandırsa da Vagnar, bu durumu en başmdan beri kendi lehine kullanıyordu.

Vagnar, ordunun içinde kendine bağlı olan yeni birlikler oluşturmuştu. Bundan kimsenin haberi yoktu. Ordu içinde kendine yakın adamlardan kurulu, sadık ve iyi savaşan, altına düşkün savaşçılardı. Tahta yürüyeceği günü hayal ederek yıllar öncesinden güç toplamaya başlamıştı.

Vagnar'ın, topraklarında görmeye tahammül bile edemediği en büyük sorun Naakal okullarıydı. Ra-Mu'nun üstatlarının kendi topraklarındaki çocuklara ve yetişkinlere, kendi tek Tanrılı dinlerini öğretmesinden nefret ediyordu. Bu onun için Atlantis'in onurunun yok sayılmasıydı fakat

babası Kral Desanyus'a göre Lemurya, tamamen barışçıl düşünceler besleyen bir dosttu.

Vagnar, beş adamı ve Yohan ile kalabalıktan sıyrılıp, duman rengi dikdörtgen taşlardan yapılma dar bir sokağa girdi. İkişer katlı, dışı beyaz boyalı evlerin arasmda yürüdükleri sırada Yohan, Vagnar'ın dibine kadar gelip, "Bir süre yapmasanız iyi olur prensim. Sayı çok arttı ve artık dikkat çekebilir." diye fısıldadı. Vagnar, ihtiyara gülümseyerek bakü.

"Bak Yohan, kimin neyi fark edeceği umurumda bile değil. Birileri, eğer üstatlar öldürülüyor diye ortalıkta çok fazla sesini yükseltirse, onlara karşı halktan bir birlik oluştururum. Sanki Atlantis'i, bu konuda iki farklı düşüncedeymiş gibi gösteririm. Sence babam, böyle bir tehlikeye kendini atar mı? Eğer böyle bir durum ortaya çıkarsa, Ra-Mu'nun kulağına gitmez mi? İşte Atlantis Kralı bundan korkuyor Yohan. Anlamsız bir şekilde Lemurya'dan korkuyor!"

Bu sırada Yohan tekrar birşeyler söylemek istediği anda Vagnar, eliyle susmasını işaret etti. Adamlarından biri, "Şu beyaz kapılı ev efendim. Kapısının kenarında küçük, tahtadan kuş yemlikleri olan," dedi.

"Yazık, kuşlar yarın sabahtan itibaren aç kalacaklar, ne kadar üzücü!"

Adamlarının arasından hızlı adımlarla sıyrılıp, kapıyı çaldı. Beş adamı arkasında, rahip Yohan ise yanındaydı. Kapıyı açan Naakal üstadı, karşısında Atlantis'in prensi ve şehrin tüm ticaretini, askeri birliklerini yöneten adamı görünce, "Hoş geldiniz Prens Vagnar, şeref verdiniz. İçeriye buyurun," dedi.

Vagnar, kırklarındaki Naakal üstadına hiçbir şey söylemeden gülümseyerek içeri girdi. Adamlarından biri dışarıda kalırken diğerleri ve Yohan, içeriye girip, kapıyı kapattılar. Küçük sayılabilecek salonda, büyük, oldukça rahat olan bir koltuğa oturan Vagnar, ayakta bekleyen üstada, eliyle karşısındaki tek kişilik koltuğu göstererek oturmasını işaret etti. Omuzlarına kadar uzanan ince telli, kara saçlı üstat, ellerini birleştirerek dingin ses tonuyla, "Ne içersiniz prensim? Dağ çiçeklerinden yaptığım karışımdan tatmak ister misiniz?" diye sordu.

"Hayır, bir şey içmeyeceğim üstat. Buraya gelmemin çok önemli bir nedeni var. Atlantis'teki üstatlar ve Kutsal Yazıtlarla ilgili sana birkaç sorum olacak."

"Tabi Prensim. Sizi dinliyorum."

"Atlantis topraklarında gün geçtikçe daha da çoğalan üstat ölümlerinden haberin vardır sanırım."

"Evet, bu çok üzücü prensim."

"Buna bir son verilmeli. Üstatlar artık ölmemeli. Bunu da sağlamanın tek bir yolu var; istenileni vermeleri."

Naakal üstadı, Vagnar'ın ne demek istediğini anlamadı. Arkasında dikilen dört adam, içini ürpertiyordu. Prensin dört adım kadar solunda, ayakta dikilen rahip Yohan'ın nefret dolu bakışları tedirgin ediciydi.

"Anlamadım prensim? Üstatları öldürenlerin bulunması gerekmiyor mu? İstenileni vermeliler sözünüzden hiçbir şey anlamadım."

Vagnar ellerini açarak bakışlarını üstada dikti. Gülümseyerek, "Üstatları öldürenleri bulduk. Hatta bu işin başı tam karşında oturuyor," dedi. Üstat, korkudan birden yerinden kalkmak istedi ama omuzlarına basan iki el, onu

tekrar yerine oturttu. Vagnar'ın savaşçıları, üstadın yerinden bile kıpırdamasına izin vermiyorlardı.

"Nasıl olur prensim? Bu bir şaka mı?"

"Hayır üstat! Ben öldürüyorum ve eğer istediğimi vermezsen bu ölümler devam edecek!"

Naakal üstadının kalbi tüm hızıyla atmaya başladı. Korkudan elleri titriyordu. Oturduğu yerden kalkıp, kendine doğru yaklaşan Vagnar'ın, belinden büyük bir bıçak çıkardığını fark etti. Bu sırada yanı başına gelmiş olan Yohan, "Ben bir rahibim. Prensin sana soracağı şeylere doğru cevap ver. Bu konunun dinle bir ilgisi yok üstat. Bunu sakın unutma!" dedi.

"Kutsal Yazıtları biliyorsun. Atlantis ve Mu arasındaki büyük savaşı anlatan kısmı da defalarca okullarınızda, Atlantis'in çocuklarına anlattığınızı biliyorum. O savaşı anlatan kayıp yazıtlarda anlaşılmayan anlatımlar var. Bunu da biliyorsun öyle değil mi?"

"Evet, biliyorum ama onları bulmanız çok zor."

"O kısmı çoktan aştık üstat. Kayıp parçalardan işime yarayacak olan iki tanesi elimde. Fakat çok büyük bir sorunumuz var. Savaş sonrasmda o zamanlardaki Ra-Mu'nun ve elinde altından, üzerinde ok şekli olan yüzük takan bir adamın, yedi emanetle beraber denize açıldığı, kutsal güçlerin saklandığı yazıyor. Senden istediğim, o yüzüğü bugün kim takıyor? Onu nerede bulurum?"

"Bilmiyorum prensim! Hiç görmedim. Yüzyıllar boyunca o yüzüğün aktarılması bile bana imkânsız geliyor. Beni öldürmeyin. Hiçbir şey bilmiyorum! Sizi asla görmedim prensim..."

"Kes sesini! Daha önce Mu'da ya da başka bir yerde böyle bir yüzük takan gördün mü?"

"Görmedim prensim!"

"Bak üstat, bir ailenin olduğunu biliyorum. İki kız ve bir erkek kardeşin var. Hepsi evli ve toplamda masum dokuz çocuk! Nagalar'ın topraklarma yakm, Uyguri kasabalarından birinde yaşadıklarmı biliyorum. Onların ölmesini ister misin?"

Naakal üstadının büyük kara gözleri nemlenmeye başlamıştı. Prensin bunu nasıl bildiğini anlayamıyordu. Naakal üstatlarının aileleri olmazdı. Kuralları çiğneyip, küçük yaşta yanından ayrıldığı aileyi tekrar bulduğunu biliyordu.

"Onların ne suçu var? Bilmiyorum, hiç görmedim. Beni öldürün ama onlara dokunmayın."

"Bak üstat, sen istediğimi bana vermezsen, ben o yüzüğü takan kişiyi nereden bulacağımı iyi biliyorum."

Yohan, üstada yaklaşıp, "Ruh hırsızları!" diye fısıldadı. Naakal üstadının gözleri bir anda fal taşı gibi açıldı.

"Onlar, bütün topraklara yok oluştan ve kargaşadan başka hiçbir şey getirmezler. Çocuklar, kadınlar... Herkesi öldürürler!"

"Hadi ama üstat! Senin diğerlerinden farklı olduğunu biliyorum. Uzun zamandır şehrimdesin ve izlerini uzun süre takip ettim. Aslan Tepesi'nden kovulduğunu biliyorum. Diğer üstatlar gibi Nagalar'ın okullarında yetişmedin. Oradan neden kovulduğun umurumda bile değil ama o tepede neler yaşandığını biliyorsun. Bana yardım edersen hem senin hem de ailenin hayatını kurtarırsın."

"Hiç görmedim! Ne Aslan Tepesi'nde ne de başka bir

yerde! Ailemi öldürmekle tehdit ediliyorum. Bilsem söylemez miyim?"

Vagnar, başını olumsuz bir şekilde sallayarak, "Bu iş böyle olmayacak Yohan. Aslan Tepesi'nden çıkan bu üstat eğer görmediyse, diğerleri hiç görmemiştir," dedi. Yohan, bıçağı elinde dolaşan prensine tedirgin gözlerle bakıyordu.

"Prensim, bu, Gümüş Şehrin en büyük üstadı. Ölümü, Atlantis'te daha büyük bir etki yaratacaktır."

Bu sırada Naakal üstadı, öfke dolu sesiyle, "Göğün çocukları, yüzyıllar önce olduğu gibi sîzleri yeniden yok edecektir! Boşa çabalıyorsun Prens Vagnar! O emanetleri bulsan da, Oz'a karşı asla zafer kazanamazsımz! Tanrı'dan korkun ve onun yeryüzündeki adaleti sağlayan ordularına, krallarına boyun eğin!" dedi.

Vagnar, dişlerini sıkarak bir anda üstadın çenesini tuttu. Gözlerinin içine bakarak, "Hangi Tanrı üstat? Senin Tann'nın mı? Benim Tanrılarım kan ve savaş istiyorlar. Geçmişteki yenilmez Atlantis ordularının yeniden uyanmasını, yeryüzüne hâkim olmamızı istiyorlar. Benim Tanrılarım, sizinki gibi sevgiyle değil savaş ve güçle mutlu oluyor!" dedi.

"Tanrı tektir Prens Vagnar! Ya onun yolunda ölürsün ya da yolundan sapıp Kutsal Dörtlü'nün pusatları altında ölürsün!"

Vagnar öfkeyle bıçağını üstadın boğazına soktu. Gözleri tavana doğru kayan ve ağzından kanlar akan üstat oturduğu yerden düşecekken Vagnar omzundan tutup, boğazından gelen ölüm hırıltılarını dinleyerek, "Şimdi nereye gideceksin üstat? Benim Tanrılarımın yanma mı? Yoksa seninkinin yanma mı? Tüm Mu insanları da senin gibi

kendi kanında boğulup yok olacaklar! O günler çok yakın üstat!" dedi.

Ölmek üzere olan üstadm uzun saçlarından tutup, başının arkasından yere doğru itti. Yüz üstü kapaklanan üstat, son bir titreme ile can verdi. Zemindeki duman rengi taşlara yayılan kanı izleyen Vagnar, adamlarından birine, "Bıçağımı verin!" dedi.

Yohan'm hemen arkasındaki savaşçı, üstadı sırt üstü çevirip, boğazındaki bıçağı çekti ve koltuğun üzerindeki postlara sürerek temizledikten sonra Vagnar'a uzattı. Prens, bıçağını alıp beline geri koyarken Yohan'a bakıp, "Bu şekilde asla bulamayacağız!" dedi.

"En sonunda bulacağız Prensim, buna eminim."

Vagnar, evin kapısına yöneldi. Sert bir şekilde açıp, dışarı bekleyen adamının yanından geçerken, "Yakın!" dedi. Dört adamı ve Yohan arkasından gelirken, arkada kalan savaşçısı, içerideki mumlar ve gaz lambalarıyla tüm postları ve kumaşları tutuşturup, hızla evden çıktı. Kısa bir süre sonra Gümüş Şehrin karanlık sokağı alevler nedeniyle aydınlanmaya başladığında Vagnar, limanda bekleyen atma bindi.

Beş adamı ve Yohan ile yola çıkan Vagnar'ın aklında, çok tehlikeli olduğu defalarca söylenen Ruh Hırsızları ile yapmak istediği görüşme vardı. Eğer Kutsal Yazıtlarda belirtilen bu altın oklu yüzük, yaşadıkları zamana kadar aktarılmadıysa, bir hiç uğruna kendini tehlikeye atmış olacaktı.

Kemik Taht

Günün ilk ışıklarında Kuytan, Surina ve yolda kendilerine katılanlarla dört bin savaşçı, Dunka sarayına varmak üzereydiler. Sarayın önündeki, bine yakın Dunka'dan oluşan büyük kabile ile aralarında son bir tepe kalmıştı. Kuytan, aslanının üzerinde kendinden emin bir halde ilerliyordu. Surina da hemen yanındaydı. Ürkütücü duman rengi gözlerini Kuytan'a çevirip, "Yinta'yı soracaklardır. Senin krallığını destekleyeceğim. Karşı çıkanlar olacaktır, bunu sakm unutma Kuytan! Çok dikkatli davranmalısın. Dunkalar'ı tek yumruk yapmak yerine, sakın paramparça edip, birbirleriyle ölümcül bir savaşa sürükleme." dedi.

"Krallığımı tanımayanları tehdit etmeyeceğim. Yinta'ya ne olduğunu da anlatmak zorunda değilim. Bu yüzden karşı çıkan herkesi öldüreceğim Surina!"

"Öldürmek mi?"

"Evet, gücümü görmeliler ki, bir daha başkaldıramasınlar!"

"Ateş Tanrı'sı hepsini emrinde birleştirecektir. Benim sözlerimden sonra sana başkaldıran olursa istediğini yap ama önce beni bekle."

Kuytan ve dört bin kişilik koca ordusu kalabalık kabilenin önünde durdular. Dunkalı gözcülerden oluşan birlikler, binlerce savaşçıdan oluşan Dunka ordusunu meraklı gözlerle izliyorlardı. Kral Yinta, saraydan ayrılırken yamnda sadece iki bine yakın Dunka savaşçısı vardı. Kabi-

lenin önde geleni ve Kral Yinta'nın en yakın dostlarından olarak bilinen Yatu, öne doğru çıktı. Arkasında toplanan ve gittikçe kalabalıklaşan Dunkalar'a sessiz olmalarını işaret etti.

Yatu, korkusuz bir savaşçıydı. Kabilesindekilere bile acımasız davranan, çevresindekilere korku salmış bir liderdi. Yatu, Surina'ya doğru bakıp, "Bu savaşçılar ve Kuytan, buraya neden geldiler Surina? Kral Yinta nerede?" diye sordu.

"Kral Yinta artık yok Yatu."

"Güney kabileleri neden buradalar?"

Yatu öfkeyle, işaret parmağını Kuytan'a doğru kaldırıp, "Neden buradasın kabile lideri?" diye bağırdı. Kuytan'ın arkasındaki binlerce savaşçının aslanlarının kükreyişi, göğüsleri titretiyordu. Surina söze girecekken Kuytan, eliyle susmasını işaret etti.

"Kabile lideriydim Yatu! Şimdi ise karşında kralın olarak duruyorum."

"Sen bir hainsin!"

Yatu, sırtında asılı olan, mamut kemiğinden yapılma topuzunu çıkardı. Kuytan, Yatu'nuna arkasında, pusatlarını birer birer çıkaran Dunkalılar'a doğru bakıp, "Ne için savaşacaksınız? Saraym dibinde açlıktan ölen bebeklerinizin daha da artması için mi? Hastalanıp ölen aslanlarınızı yemek zorunda kalmak için mi? Kendinize tekrar korkak bir kral seçip, gelen avın yarısını verip, kamını üka basa doyurmak için mi? Emegenler'in topraklarında av tükenmek üzere. Soğuk daha da kuvvetleniyor. Etrafınıza bir bakın! Toprak, ağaçlar ve her şey solup, yok oluyor. Üzerimize doğru gelen ve en sonunda topraklarımıza ayak basacak

olan Emegenler'i görmezden gelen Yinta gibi bir kral seçip, çocukların ve kadınların ölümünü hazırlamak için mi?" diye bağırdı. Yatu, arkasındaki kabilesine baktı. Hepsinin, pusatlarmı teker teker indirdiğini fark etti.

Kuytan, Yatu'yu gösterip, "Kabilesinde yeni doğan bebekler ölürken, kralla sıcak ateşin başmda kamını doyuran bir lider için mi?" dedi. Yatu, tek kaldığını fark ediyordu. Bir anda Kuytan'a doğru koşmak istedi fakat ilk adımını attığında, kendi kabilesinin okçularından biri, sağ tarafından tam kafasına okunu gönderdi. Başına giren okla bir anda Kuytan'm önünde cansız şekilde yuvarlanan Yatu'yu izleyen Surina, elini havaya kaldırıp, "Dunkalar! Emegenler'e karşı durabilmek ve daha güneye, verimli topraklara inebilmek için tekrar, eski yazıtlardaki atalarımız gibi koca bir yenilmezler ordusu olmalıyız. Tek yumruk olursak, yeryüzünde karşımıza çıkan her orduyu, aslanlarımızın pençeleri altında parçalarız. Kral Kuytan, Dunkalar'm uzun yıllardır beklediği savaşçı ve korkusuz olan kraldır! Önünde eğilin ve Kemik Taht'm sahibini selamlayın!" dedi.

Dunkalar, Kuytan'm önünü açıp, dizlerinin üzerine çöktüler ve başlarını öne eğdiler. Pusatlarmı çıkarıp, iki elleriyle toprağa batırarak, canlarını hiçbir şeyden sakınmadan Kuytan için savaşacaklarını gösterdiler. Kabilenin evlerinin arasından Surina ile geçen Kuytan, dağın içindeki saraya açılan koca, kara renkteki siyah kapının önüne geldiğinde, aslanını, önündeki binlerce savaşçıya çevirdi.

"Aranızda on savaşçıdan oluşan birlikler oluşturun ve krallığımı tüm kabilelere haber verin. Tüm liderler, kabilelerini de alıp, önümde eğilip, sadakatlerini bildirmek için sarayıma gelecekler! Topraklar tamamen kelleşip,

yok olmak üzere. Hayvanlar güneye göç ediyorlar. Tüm Dunkalar, tek bir yerde toplanıp, güçlü bir orduyla güneye göçeceğiz. Burada yaşayan kabile dışında beş yüz savaşçı daha burada bekleyecek. Bu topraklardaki tüm avları toplayın. Emegenler'e hiçbir şey bırakmayın! Krallığımı kim tanımazsa affedilmeyecek ve bu topraklarda ölüme terk edilecek!"

Dunkalar hızla yeni krallarının verdiği emirleri yerine getirmek için dağıldılar. Kuytan ve Surina, saraym kapısından içeri girdiklerinde muhafızlar yeni krallarını selamladılar. Uzun dişli aslan heykelinin yanından geçip, birkaç gün önce ölümüne karar verilen taht salonuna, kral olarak yürümeye başladı.

Kapılar açıldığında tam karşısında duran kemik tahta baktı.

"Bu tahtın kemikleri az Surina! Taht, bu zamana kadar hiç olmadığı kadar büyük ve ihtişamlı olacak."

"Böyle olacağma eminim Kral Kuytan!"

Dunkalar'm topraklarında böylesi bir hareketlilik sürerken, diplerindeki olaylardan habersiz olan Demirdağlılar ise, günlük hayatlarına devam ediyorlardı. Demir Saray'da Ataman Börükan, tahtında tüm heybetiyle oturan babası Ulu Bey'in huzurunda dikiliyordu.

"İznin olursa Yaşuk Şehri'ne gitmek isterim. Karım ve çocuğumu yeni yerimize götürüp, birliklerimin batıdan dönmesini beklerim."

"İyi düşünmüşsün Ataman. Birliklerin kuzeye gelene kadar emrimdeki ordular smın güvenli tutmak için fazlasıyla yeterli. Ne zaman istiyorsan Yaşuk'a gidebilirsin."

"Emredersin baba!"

Ulu Bey, tahtından kalkıp, oğluna sarıldı. Üzerindeki parlak ve lekesiz kar kaplanı postuna bakıp, kendisinden aldığı gök mavisi gözlerine gülümseyerek baktı.

"Ataman, benim cesur, aynı zamanda olgun oğlum. İleride çok iyi bir Han olacaksın. Fakat her konuda gösterdiğin olgunluğunu kardeşlerinle ilgili olaylarda gösteremiyorsun. Buna dikkat et oğul. Onlar senin kardeşlerin ve sizler bir olduğunuzda güçlüsünüz. Demirdağlılar gücünü nereden alırlar?"

"Birlikten alırlar baba. Tıpkı börülerimiz gibi kenetlenirsek güçlü oluruz!"

"Evet oğul. Bunu sakın unutma. Kuzey, senin birliklerinle daha da güçlü olacak. Ne zaman yola çıkacaksın?"

"Gün batmadan çıkacağız baba."

"Tanrı, gecede yoluna ışık, günde koruyucun olsun oğul."

Ataman, babasına bir kez daha sarıldıktan sonra arkasını dönüp, taht salonundan çıktı. Hızla kendi odasına doğru gitti. Gece boyunca küçük oğluna bakan ve henüz uyanmamış olan karısını kaldırıp, "Hadi hazırlan. Yeni evimize, Yaşuk Şehri'ne gideceğiz," dedi. Pınar Hatun, kocasının sözlerinden sonra hemen yatağından kalkıp, üzerini giymeye başladı. Bu sırada Ataman, odanın köşesindeki kalın tahtadan masaya oturup, küçük bir parşömen parçasına, kalın kartal tüyüyle bir şeyler yazmaya başladı. Karısı ne yazdığını merak edip sorsa da oralı olmadı.

Yazdığı parşömeni hızla rulo yapıp iyice sardı. Odanın kapısını açıp, "Birazdan buradayım. Toparlanmaya devam et," deyip, kapıyı kapattı. Batıdan gelirken yanmda getirdiği iki kartalın tutulduğu ve beslendiği kuş odasına

gitti. Kartalın gözleri, deriden yapılma küçük bir parça ile kapalıydı. İçeride ondan fazla kuş bulunuyordu. Masanın üzerinde duran ve kalın ayı postuyla kaplı deri eldiveni giyip, kartalın tahta kafesine kolunu uzattı. Pençelerine dokunduğu anda eğitimli olan kuş hemen koluna atladı.

Kartalı masanın üzerine koyup, ince bir zincirle mesajını ayağma bağladı. Kanatları uzun zamandır uçmadığı için uyuşan kartal, Ataman bu işi yaparken, parlak tüylü kanatlarını sonuna kadar açarak rahatlıyor, kendini uçmaya hazırlıyordu. Yırücı kuşlar için küçük bir kovaya konan tavşan etlerinden bir parçayı alıp, kartalın gözlerini açü.

Kara kartal, Ataman'm verdiği eti kısa sürede midesine indirdi. Ataman, uçmaya hazır kartalı pencerenin dibine götürüp, dışarıya doğru savurdu. Çıktığı anda koca kanatlarıyla süzülmeye başlayan kartal, bir süre göğe yükseldikten sonra gözden kayboldu. Ataman, parmaklarıyla yüzündeki yarığa dokundu. Bir anda ince dudaklarmda bir tebessüm oluştu.

"Kimin daha güçlü olduğunu bütün yeryüzü görecek. Onurumla dalga geçenler, kendi isimlerini benimkinden daha yüksekte görenler, çok yakında önümde diz çökecekler!"

Ataman, arkasını dönüp, hızla odasına doğru gitti. Toparlanan karısına yardım edip, bir an önce kendi şehrine gitmek istiyordu. Hızlı süren bir hazırlıktan sonra Ataman, karısı ve çocuğu, yanlarında getirdikleri elli kişilik savaşçı birliğiyle, Yaşuk Şehri'ne doğru yola çıktılar.

Borünün Kalbi Ay Şehri

Boykan Han ve Ayzer, yanlarındaki dört yüz savaşçıyla, açık gökyüzünde, ay ışığında koca bir alün gibi parıldayan, Ay Şehri'nin limanına varmak üzereydiler. Limandan uzakta olan şehirde yanan alevler, birer yıldız gibi parıldıyordu. Aydınlık gecede, oldukça yüksek olan kırk kadar beyaz piramit, içleri titreten güzelliği ve heybetiyle kendini gösteriyordu.

Gemiler limana yaklaştıklarında merdivenleri ilk adımlayan Boykan Han oldu. Hemen arkasmdan Ayzer ilerliyordu. Limana gelen yüz kadar Uyguri savaşçısı, Boykan Han'ı selamladıktan sonra, kar beyazı, parlak tüylü ve gösterişli yeleli atını getirdiler. Boykan Han, atının başını sevdikten sonra üzerine bindi. Kuyruğu düğümlü gösterişli at, toynaklarını sert bir şekilde yere vurarak asil hareketler yaparak bekliyordu.

Ayzer, hemen arkasından getirilen gece karası atma bindi. Sert ve oldukça huysuz olan atma, kendinden başka binebilen yoktu. Atının eyerini ilk aldığında, savaşçının yüzündeki rahatlama ifadesini açıkça görmüştü. Anlaşılan huysuz dostu, buraya getirilirken Uyguri savaşçılarını oldukça fazla yormuştu. Boykan Han, savaşçılara atlarına binmelerini emretti. Bu sırada Ayzer, ardındaki dört yüz adamın başlarına verdiği savaşçısına, "Gemileri boşalttıktan sonra Ay Şehri'ne gelin. Bir gece dinlendikten sonra

tekrar yola çıkacağız. Elinizi çabuk tutun!" dedi ve atını Boykan Han'a doğru çevirdi.

Boykan Han, beyaz atını, Ay Şehri'ne doğru sürmeye başlayınca, yüz savaşçının doksanı önüne ikişerli olarak sıralanarak ilerlemeye başladılar. Geriye kalan on savaşçıdan dördü, iki tarafına ikişerli olarak ayrıldılar. Altısı ise, hemen arkasındaki Ayzer'in arkasma geçtiler. Uyguriler, nerede yolculuk yaparlarsa yapsınlar, doğadaki vahşi börülerin sürü şeklinde yürüdükleri şekilde ilerler, ani saldırılara karşı her zaman tetikte beklerlerdi.

Grubun en önündeki iki savaşçı, Uyguri ve Lemurya'nın bayraklarını taşıyorlardı. Hemen arkalarındaki ikili ise Oz Birliği'nin bayraklarıyla ilerliyordu. Kalın, gri taşlardan yapılmış yoldan, kendilerini tek katlı evlerinin önüne, Boykan Han'a sevgi gösterisinde bulunmak için çıkanların coşkulu sesleriyle ilerliyorlardı. Ay Şehri de, Şalmali'de olduğu gibi özenle inşa edilmişti. Yerin metrelerce altına yapılmış demirden borular sayesinde şiddetli yağmurlarda su baskınları engelleniyordu. Denize kadar uzanan bu geniş sistem aynı zamanda insanların atıklarının toprağa karışmadan uzak bir noktadan denize dökülmesini sağlayarak, hastalıklara yakalanan insan sayısını en aza indiriyordu. Dağlardan ve büyük ırmaklardan çekilen suyolları, Uyguri halkının ayağına kadar geliyordu.

Boykan Han, eli açık bir handı. Sık aralıklarla şehirdeki insanlara aş ve elbiseler dağıtırdı. Uyguri topraklarında açlıktan ölen tek bir insan bile yoktu. Verimli Gobi topraklarından elde edilen her mahsul, halkın arasında adaletli bir şekilde paylaştırılıyordu. Uyguri orduları, en iyi aşlarla ve Mu'dan gelen tropik meyvelerle besleniyorlardı. Yüz

binlerce insanın yaşadığı Ay Şehri'nin merkezi dört köşeli, yedi katlı beyaz yapıların olduğu yerdi. Kırk piramidin ortasında Boy kan Han'ın sarayı bulunuyordu. Piramit şeklinde, tepesi bulutlara uzanan, girişinde devasa iki adet uluyan börü bulunan, beyaz, üzeri altından koca börü kafaları işli evi, görenlerin içini titretecek güzellikteydi. Tam tepesinde, sanki Ay, gökten alınıp saraym üzerine oturtulmuş hissi veren, oldukça büyük, gümüşten bir daire vardı.

Boykan Han ve Ayzer, savaşçılarla birlikte, halkın yoğun sevgi gösterisinin arasında, yolu bitirmek üzereydiler. Yüksek burçları börü başından olan, bozkırın sert, duman rengi kayalarından yapılma surlarına vardılar. Surların tepesinde bekleyen binlerce usta okçu ve gözcü, Boykan Han'ı gördükleri anda hızla zincirleri, onarlı iki grup halinde çekerek, börü işlemeli kaim, katran karası demir kapıyı kaldırdılar.

Boykan Han ve Ayzer yollarına devam ederken, yanlarındaki yüz atlı savaşçı görev yerlerine geri döndüler. Burası, Uyguriler'in en korunaklı yeriydi. Surlardan girdikten sonra elli adım kadar ileride, tüm Ay Şehri'ni çevreleyen, derin ve şehrin ana surlarına ulaşmayı oldukça zorlaştıracak geniş bir su kanalı bulunuyordu.

Boykan Han ve Ayzer, kanala vardıklarında önlerinde uzanan uzun, kalın taş sütunlardan yapılmış, güçlü köprüde atlarını sürmeye başladılar. Kırk muhteşem yapıya ve saraya açılan alanda kendilerini karşılayan, köprünün hemen bitimindeki surun tepesine yapılmış börü başının altına geldiklerinde Boykan Han, "Seninle konuşmak istediğim önemli konular var Ayzer. Şimdi dinlen. Seni akşam aşı için çağırtırım," dedi.

"Emredersiniz Han'ım!"

Boykan Han'ın suratı oldukça ciddi görünüyordu. Atma hız vererek sarayma doğru gitmeye başladı. Saray muhafızları hızla yanına gelip, çevresini sararak ona eşlik ettiler. Ayzer, Boykan Han'm, Uyguri topraklarındaki koruduğu sınırı değiştireceğini düşünüyordu. Onu çağırtması için başka bir neden akima gelmiyordu. Ayzer, kendisi gibi on büyük komutanın da kaldığı beyaz, gösterişli yapıya doğru kara kısrağını sürdü.

Dört adam yüksekliğindeki büyük kapıdan girerken, muhafızlar Ayzer'i selamladılar. İçeriye girdiğinde uzun ve beş adamın rahatlıkla sığabileceği geniş, yerleri beyaz mermerden yapılma koridorda ilerlemeye başladı. Beyaz taşlardan döşenmiş duvarlarda yanan meşaleleri hızla geçerek, koridorun sonundaki oval, geniş girişe vardı. Önünde uzanan büyük merdivenlerden ikinci kata çıktı ve odasının kilidini açtı.

Oldukça geniş ve büyük bir pencerenin olduğu odasındaki yatağma pelerinini çıkarıp, bıraktı. Pencereden dışarıya, Ay ışığında dış yüzleri parıldayan piramitlere baktı. Akimda Gensu Hatun vardı. Bir daha ne zaman Şalmali'ye dönecekti, bunu ancak Tanrı bilebilirdi. Buz mavisi gözlerini umutsuzca yere düşürüp, parmaklarını kısa saçlarının arasından ensesine kaydırdı. Düşündükçe daha bunalıyordu. Odasındaki kare tahta masanın üzerindeki gaz lambasını alıp, yanan meşaleye yöneldi. Küçük bir odun parçasıyla gaz lambasını yakıp, içeri girdi. Odasına girdiğinde sol tarafta bulunan şöminedeki odunların yanındaki küçük tahta küpün ağzını açtı. İçinde kolayca tutuşan, koyu kıvamlı bir yağ bulunuyordu. Küçük çömlekle yağ-

dan biraz alıp, odunların üzerine döktü. Elindeki küçük odun parçasını odunların üzerine attı ve şömineyi yaktı.

Gaz lambasıyla büyük, tahtadan yapılma, içine sıcak su doldurulan yıkanma yerine girmek için küçük odaya girdi. Bu odanın köşesinde, tüm şehrin altından borulara giden bir delik vardı ve banyo yapıldıktan sonra kirli su bu delikten gidiyordu. Ayzer, tekrar odadan çıkıp, "Muhafızlar!" diye bağırdı. Kısa bir süre sonra merdivenleri koşarak çıkan savaşçı, "Emredin beyim!" dedi.

"Sıcak su getirsinler. Biraz dinlendikten sonra Boykan Han'ı görmeye gideceğim. Acele etsinler."

Muhafız başıyla selam verip hemen arkasını döndü ve koşar adımlarla merdivenlerden indi. Sıcak su, odun, yağ ve saray çevresinin temizliğinden sorumlu olan savaşçılar vardı. Yaptıkları tek iş buydu ve istenildiğinde en hızlı şekilde götürmekle sorumluydular. Kısa bir süre sonra dört savaşçı, omuzlarına attıkları kaim sopalara takılmış ikişer büyük kovayla getirdikleri sıcak suyu, banyo yerine döktüler.

Savaşçılar odadan çıktıktan sonra Ayzer elbiselerini çıkarıp, sıcak suyun içine girdi. Uzun yolun verdiği yorgunlukla gevşeyip, kısa süre sonra sıcak suyun içinde uyuyakaldı. Birkaç saat sonra kapının vurulma sesine uyanan Ayzer, yattığı yerden, "Kimsin?" diye bağırdı.

"Beyim, Boykan Han'ımız sizi huzuruna çağırıyor."

"Tamam, geliyorum."

Ayzer, ılıklaşmış suyun içinden kalkarak, temiz bezlerden birkaç tanesini alıp bedenini kuruladı. Hızla deri zırhım tekrar giydi. Hazırlandıktan sonra odasına çıktı ve kendisini bekleyen savaşçıyla birlikte saraya doğru gitti.

Yüksek ve geniş on merdivenden çıkıp, altından saray kapısmı geçip, kızıl taşlarla işlenmiş beyaz mermer zeminde yürümeye başladı. Merdivenler ve koridorlar boyunca sağlı sollu dizilmiş Uyguri muhafızlarının arasından yürüyüp, kapısmda iki adet altından börü heykeli olan kapmm açılmasıyla yemek salonuna girdi. Boykan Han ve diğer komutanlar, oğlu Efrasyap ile yerlerini almışlardı. Selamını verdikten sonra kendine ayrılan sandalyenin başına geçti.

Uzun mermerden masanın başında oturan Boykan Han, hemen sağ tarafında duran Ayzer ve solunda dikilen oğlu Efrasyap, diğer altı komutanla, emriyle birlikte sandalyelerine oturdular. Efrasyap, babası Boykan Han gibi çenesine kadar uzanan hançer gibi bıyıklan ve omuzlarına kadar inen saçlarıyla, babasmm gençliği gibiydi. Parmağındaki kurt işlemeli gümüş yüzüğü göz alıcıydı. Göğüs tarafı etkileyici, gümüş rengi kıvrımlarla işlenmiş kara tuniğinin içinde çok asil duruyordu. Bir şahin gibi bakan küçük, hafif çekik, kara gözlerini Ayzer'e doğru çevirdi. Gülümseyerek başını salladı. Ayzer, onun en yakın dostlanndan biriydi. Ayzer de aynı şekilde Efrasyap'a karşılık verdi. Önlerindeki dana etinden yapılma ve içinde, Gobi'den toplanılmış taze sebzelerle yapılmış sulu aşı kaşıklamaya başladılar. Masanın ortasında tavuktan geyik etine kadar, oldukça besleyici aşlar vardı. Mu'dan getirilen tropik meyvelerden yayılan tazelik kokusu, yemek yiyen komutanların iştahını daha da kabartıyordu. On farklı içecek masanın sonunda büyük camdan şişelerde duruyordu. Her çeşit meyveden yapılmış tatlı ve ekşi içecekler, iki saray hizmetçisi tarafından isteğe göre kadehlere konuldu.

Uyguriler tarafından yapılan farklı çeşit üzümlerden şaraplar ve attan elde edilen kımız, yemek sonrası içilmek üzere masanın sonunda hazırda bekletiliyordu. Boykan Han, önündeki sıcak, sulu aşı bitirdikten sonra sandalyesine yaslandı.

"Yiğit komutanlarım! Lemurya'daki birleşmede, topraklarımızdaki huzurun devam etmesi için sınırlarımızdaki savaşçı sayısını daha da arttırıp, şehirlerdeki muhafızlarımıza ek birlikler gönderme kararı aldık. Yeryüzü hiç olmadığı kadar soğumaya başladı. Güçlü ordulara sahip Dunkalar'm ve Emegenler'in topraklarında soğuğun daha da şiddetli olduğunu gözcü birliklerimizden aldığımız haberlerle biliyoruz. Ayrıca Demirdağlılar, kuzeydeki avın azaldığını, toprağın ölmeye başladığının haberini gönderdiler. Biz, Uyguri insanlarının hayatlarını daha da kolaylaştırmak için çalışırken, sınırlardan gelebilecek ani bir saldırıya karşı hazır olmalıyız."

Ayzer, Boykan Han'm sözü bitince, "Barışı bozup, sınırı geçecekleri duyumunu mu aldınız Han'ım?" diye sordu.

"Hayır Ayzer ama önceden her ihtimali düşünmeliyiz. Ayzer ve oğlum Efrasyap, Aslan Tepesi'ne gidecekler. Uyguri Toprakları'na birliklerinizi gönderip, şehirlerin korumasını daha da arttıracaksınız."

Efrasyap, babasına kuşkulu gözlerle bakıyordu.

"Ayzer ve ben, neden Aslan Tepesi'ne gidiyoruz baba? O topraklara bu zamana kadar hiç saldırı olmadı."

"Ra-Mu'nun iki koruyucusu Aslan Tepesi'ne gidecekler. Onlar, oradan ayrılana kadar tepenin korumasını sağlayacaksınız. Bu her şeyden çok daha önemli. Siz emirle-

rimi yerine getirin ve koruyucuların hiçbir sorun yaşamadan tepeye gelip, sonrasmda Lemurya'ya geri dönmelerini sağlayın."

Ayzer ve Efrasyap başlarıyla Boykan Han'ın emrini onayladılar. Konuşmanın ardından yemekler yendi ve içeceklere geçildi. Boykan Han, yedi komutanı ve oğluyla bütün gece Uyguri toprakları hakkında konuşup sohbet etti. Komutanlar odalarına geri dönmek için kalktıklarında Boykan Han, oğlu ve Ayzer'e beklemelerini emretti.

Komutanlar çıktıktan sonra Boykan Han, karşısında dikilen Ayzer ve oğlu Efrasyap'a bakıp, "Aslan Tepesi çok önemli! Sınırlardan bile daha önemli. Bunu sakın unutmayın! Birliklerinizin tamamıyla yola çıkın," dedi.

"Emredersin baba. İki bin kişilik ordumla yola çıkacağım. Gözcü birlikleri içinde bulunan savaşçım yok."

"Benim de bin savaşçım, yarm hızlı bir şekilde yola çıkmak için hazır olur beyim. Gözcü birliklerinde olan beş yüz kadar daha savaşçım var fakat onları orduma katarak ilerlemem imkânsız. Uyguri topraklarının dört bir yanındalar."

"Biliyorum Ayzer. Bozkırın sert rüzgârında hayatlarını geçirmiş, Dunkalar'a karşı Aslanbala ile kazandığınız zaferde pusatlarını sallamış bin adamm yeterli. Yarın gün batımında yola çıkın. Dönüş zamanınızı oraya gelen Koruyucular'dan biri söyleyecek. Tanrı yanınızda olsun!"

Ayzer ve Efrasyap, odadan ayrıldılar.

"Yarm birliklerimizin hazırlıkları bitince yola çıkmadan önce görüşelim kardaşım."

"Ordum hazır olur olmaz yanında olurum Efrasyap beyim. Bizi zorlu bir yolculuk bekliyor. İyi dinlenin."

İkili gülümseyerek ayrıldılar ve odalarına gittiler.

*

Mızrak Kayalar

Manço ve iki koruyucu, Mızrak Kayalar Şehri'nin girişine varmışlardı. Gecenin karanlığında duman rengi surlara yaklaştılar. Mızrak Kayalar, Lemurya'nın gemilerinin yapıldığı, taşlarının oyulup şekillendirildiği yerdi. Bu yüzden gündüz ve gece durmadan devam eden bir hayat vardı. Şehrin dört girişinde bekleyen onarlı muhafız birlikleri bulunuyordu. Mançu ve iki koruyucunun yaklaştığını gören muhafız birliği atlarını durdurup, "Kimsiniz? Mızrak Kayalar'da ne işiniz var?" dedi. Koruyuculardan biri başındaki cübbeyi hafifçe kaldırdığında muhafız gözlerini açarak, "Buyurun, geçebilirsiniz büyük koruyucu," dedi. Koruyucu atını sürmeden önce muhafıza doğru eğildi.

"Benim ve yammdakilerin buraya girdiğini senden başka herhangi birinden duyarsam, hayal edemeyeceğin kadar uzak topraklarda kendini yapayalnız bulursun."

"Asla efendim. Sizi hiç görmedim."

İki koruyucu ve Mançu, şehrin girişine doğru yöneldiklerinde konuştukları muhafız, "Govonalı tüccarlar, geçebilirler!" diye bağırdı. Üçü, kapıdan geçtikten sonra Manço, "Ne tarafa gideceğiz?" diye sordu. Koruyuculardan biri, göğsünden çıkardığı parşömene bakıp, işaret parmağıyla ileriyi göstererek, "Şu tarafa, gemicilerin evlerinin olduğu sokaklara gitmeliyiz," dedi.

Üçü atlarını ileriye doğru sürmeye başladılar. Geniş toprak yolda, kütükleri parçalayan işçilerin çalıştığı geniş

alanın yakınından geçtiler. O nokta çok kalabalıktı. Görünmeden uzaklarından geçmeye çalışülar. Sonra iki katlı dikdörtgen kalın taşlardan yapılma evlerin başladığı noktaya geldiler. Manço, "Atların nallan çok fazla ses çıkarıyor. Yürüyerek devam edelim," dedi. Koruyucular ve Manço atlarından inip, hayvanlannı evlerin başladığı noktadaki boş, küçük bir arazideki kaim gövdeli bir ağaca bağladılar. Ortam oldukça karanlıktı ve atların görünmesi imkânsızdı.

Manço ve koruyucular düz yolda yürümeye başladılar. Parşömene tekrar bakıp, sağlarından başlayan beşinci sokaktan döndüler. Sağlı sollu, iskeleye kadar devam eden uzun sokağa girip, sol taraflarındaki evden başlayarak saymaya başladılar ve onuncu evde durdular. Dışa bahçesinin etrafı bel hizasında taştan bir duvarla örülmüş evi önce uzaktan izlediler. Çevrede kimsecikler yoktu. Bu saatte, gündüz çalışan işçiler dinleniyorlardı. Manço, tahta bahçe kapışma yönelip, "Hadi gidelim," dedi.

Karanlık bahçede, kuru otlara olabildiğince dikkatli basarak, ses çıkarmadan evin giriş kapısına geldiler. Koruyuculardan biri, evin diğer yüzündeki pencereye yaklaşıp içeriye doğru baktı. İçeride, yatakta yatan tek kişi görünüyordu. Koruyucu tekrar Manço ve diğer koruyucunun yamna geldi. Manço, "Onu hissedebiliyor musun?" diye sordu. Koruyucu gözlerini kapatıp, "Evet, burada," dedi.

Koruyuculardan biri, Manço'nun girelim işaretinden sonra kapıya hızlı bir tekme atıp, rüzgâr gibi yatakta yatan genç adamın başı ucunda beliriverdi. Henüz on sekizine yeni varmak üzere olan genç ayağa kalkacağı anda Manço, arkasından sarılıp, ağzını kapattı. Koruyuculardan biri, belinden çıkardığı küçük bir deri torbadan yeşil renkte bir

tozu avucuna döküp, çocuğun burnuna dayadı.

Kendini kaybeden genç, Manço'nun kollarında bayılıverdi. Manço, "Hemen çıkalım! Sokağın başına kadar götürelim. Biriniz atları getirsin ve girdiğimiz kapıdan hızla geri çıkalım," dedi.

Genç çocuğu sırtlanan koruyuculardan biri Manço'nuna arkasından evden çıkü. Diğer koruyucu atları getirmek için koşmaya başladı. Sokağın başma vardıktan kısa bir süre sonra, koruyucu diğer iki atı da alıp geldi. Koruyuculardan biri, çocuğu önüne bindirdi ve geldikleri yoldan geri döndüler. Yolda, gencin baygın olduğu anlaşılabilirdi. Bu yüzden kimseye görünmeden gitmeleri gerekiyordu. Kapıya yaklaştıklarında Manço, "Durursak çocuğu görürler," dedi. Koruyuculardan biri elini kapıya doğru kaldırıp, gözlerini kapattı. Kapıdan geçecekleri sırada muhafızların olduğu yerde yoğun bir duman ortalığı sarıverdi.

"Girerken neden durduk koruyucu?"

"Girerken bunu yapsaydım şehrin içindeki gözcüler başka bir yerde bu dumandan var mı diye ayaklanacaklardı. Bu yüzden yapmadım beyim."

"Bu genç daha ne kadar böyle kalacak?"

"Gün ışıyana kadar gözlerini açamaz beyim."

"Gözlerini açtığında da zorluk çıkarırsa tekrar bayıltın."

Manço ve iki koruyucu, altın oklu yüzüğün yeni sahibini Ra-Mu'nun huzuruna götürürken, aynı kişinin peşinde olan Prens Vagnar ise Atlantis sarayında, odasında Yohan ile oturuyordu.

"Ruh Hırsızlarıyla nasıl görüşeceğim Yohan?"

Yohan, Vagnar'm sürekli aynı soruyu sormasından ar-

tık bıkmıştı. Onlarla bir anlaşma yapmak son çare olmalıydı.

"Efendim, onlarla bir anlaşma yapmak akıllıca bir şey değil. Bana inanın! Onlarla görüşüp, başına ummadık felaketler gelen ve tüm ailesini kaybeden birçok insan gördüm."

"O yüzüğü takan adamı bulmalıyım Yohan. Bu sabah, Atlantis'e ulaşan haberi duymuşsundur. Ra-Mu'nun oğlu Atlantis'e geliyor!"

"Duydum efendim. Gelecekleri gece için hazırlıklar şimdiden başladı."

"Neden geliyorlar peki biliyor musun?"

"Hayır efendim."

"Güçlerini kanıtlamaya Yohan! Kuzeydeki tarlalarımızı soğuk vurduktan sonra onlara gönderilen mahsul azaltıldı. Tabi limanlar benim emrimde olduğu için gemilerin depolarını ben daha da azalttım. Bunun için geliyorlar. Güçlerini kanıtlayıp, istediklerini almak için."

Bu sırada Prens Vagnar'ın kapısı çalındı. Vagnar, "Kimsin?" diye bağırdı.

Kim olduğunu söylemeden içeri dalan çimen gözlü, ay tenli, başak sarısı saçlarını savurarak yürüyen otuzlarının ortasmdaki kadın, Kral Desanyus'un karısı Helena idi. Orta boylu, balıketli bir kadındı. Vagnar'm annesi hayatını kaybedince, Kral Desanyus ile evlenmişti. Kral Destanyus'tan olma on yaşlarında bir erkek çocuğu vardı. Vagnar, kaşlarını çatarak, yumruklarını sıkmış bir halde ayağa kalktı.

"Odamdan defol Helena!"

Helena, kalın kızıl dudaklarını gererek kısa bir kahka-

ha attıktan sonra ince kaşlarını kaldırıp, "Neyin peşindesin üvey oğlum?" dedi.

"Helena, ne senin tahtı ele geçirme oyunlarının ne de o daha suratında tüy bitmemiş aptal oğlun umurumda. Benden uzak dur yeter!"

Helena şaşkın gözlerle Vagnar'ı izliyordu.

"Nasıl olur? Taht için yanıp tutuşan Vagnar'a ne oldu? Yoksa yenilgiyi kabul mü ettin? O taht oğlumun olacak Vagnar. Umursamıyormuş gibi yapıp, arkamdan iş çevirmeye kalksan da başarılı olamayacaksın!"

Vagnar, kalktığı sandalyeye geri oturdu. Yaprak yeşili uzun, değerli taşlarla süslenmiş elbisesiyle yanı başında dikilen Helena'ya baktı.

"İnan bana gerçekten umurumda değil. Kraliçe şensin. Taht için kendine bir rakip arıyorsan bundan sonra ağabeyimi gözüne kestir Helena."

Vagnar oldukça ciddi konuşuyordu. Helena böyle bir duruma alışık değildi. Onu, odasında yeni planlar yaparken yakalamak istemişti ama başrahiplerden biriyle oturmuş, sohbet ediyordu. Helena, Vagnar'ı baştan aşağı süzüp, "Muhakkak başka bir şeyin peşindesin ve ben bunu bulacağım Vagnar," deyip odanın kapısını sert bir şekilde kapatıp, dışarıya çıktı.

Vagnar, tekrar Yohan'a dönüp, "Hadi, Ruh Hırsızlarını nasıl bulacağımı anlat," dedi

"Efendim, Ra-Mu'nun oğlu geliyorsa, yanında komutanını ve savaşçılarını da getirecektir. Öldürdüğümüz bütün üstatlara sorduk. Hiçbiri o yüzüğü görmediğini söyle-

di. Belki de Ra-Mu bu sırrı sadece oğullarıyla paylaşıyordun Belki onların parmaklarından birinde göreceğiz. Eğer bulamazsak, son çare istediğiniz şeyi yaparız efendim."

Vagnar başım salladıktan sonra, "Benim çok büyük hayallerim var Yohan! Beni anlıyorsun, öyle değil mi?" diye sordu.

"Biliyorum efendim. Bunun için de elimden gelen her şeyi yapıyorum, yapacağım da!"

Vagnar ve Yohan'ın aralarmdaki konuşma devam ederken, Baybora, gemideki yatağında terler içinde kalmış bir halde yatıyordu. Altın Ağız'dan geçtikleri sıra kulağında çmlayan sesler ve göğsündeki ağırlık yüzünden uyanamıyordu. Baybora, deniz yolculuklarında her zaman böyle olurdu. Bu yüzden büyük bir gemi kaptanı olma hayallerine kavuşamamıştı.

Alnından ve ensesinden akan terleri eliyle silip, boğazını tuttu. Zor nefes alıyordu. Üzerine pelerinini giymeden, kuyagının önündeki deri ipleri germeden yalpalayarak odasının kapısını açtı, gıcırdayan zeminde birkaç adım attıktan sonra kendini güverteden denize doğru sarkıttı. Derin nefes almaya çalışıyordu. Başını kaldırdığında Altın Ağız'm kıyılarında, şehrin alevlerinde beliren muhteşem yapıların buğulu, belirgin olmayan şekillerini gördü.

Baybora, tekrar odasına gidip, masanın üzerindeki bakır sürahiyi kafasına dikti. Susuzluğunu giderdikten sonra, bir miktar da yüzüne döktü. Atlantis görevi öncesi kendini toplamalıydı. Bukan Bey ile zorlu iki görev onları bekliyordu. Baybora, tekrar yatağına yattı. Gözlerini bir

süre daha tavana diktikten sonra kapanan göz kapaklarına yenik düşüp uykuya daldı.

Baybora'mn savaşçıları, gemileri son hız Atlantis'e sürüyorlardı. Kürekler durmaksızın denizin yüzeyine vuruyor, en güçlü rüzgârlar yakalanarak, mavi örtüyü yararak ilerliyorlardı.

Denizlerin Boğası

Gün ışımaya başladığında, Govona'nm limanlarında, Güney Denizi'ne açılmaya hazırlanan yüz elli gemi, yola çıkmak için hazırdı. Güney Denizi'nin Teymur Bey'den sonraki en namlı ismi olan Tenşi Talayhan, babası Govona Hanı Sagu Han'm karşısmda dikiliyordu.

Saraymm bahçesindeki geniş, beyaz, ahşaptan tahtına kurulmuş olan Sagu Han, ince dudaklarının arasmdan ilk emrini verdi; "Batı ve Güney Denizi'nde tek bir barbar bırakma Tenşi! Hele ki bir it sürüsü gibi kuzeyden kopup, sıcak topraklardan altın çalmak için gelen tundra haydutlarına acımayın!"

Tenşi, otuzlarına yaklaşmış, deniz gözlü, alev gibi parıldayan kızıl saçlı ve sakallı, korkusuz bir deniz adamıydı. Uzun boyu ve geniş omuzlarıyla her zaman heybetli bir görüntüsü vardı. Yuvarlak suratmı kaplayan bir gülümsemeyle, kalın kaşlarını kaldırıp, yuvarlak burnundan derin bir nefes alarak, "Bundan şüpheniz olmasın beyim. O denizlerde bizden habersiz tek bir kuş bile balık avlayamayacak!" dedi.

"Babilonya ve Mısır'ın gemilerini bekleyin. Amisonya sadece iç denizin girişini koruyacak. Batı Denizi'nden, Gümüş Yılan Denizi'ne ya da Kuzey Denizi'ne kaçanlar olursa da peşlerini bırakmayın. İskeleleri ve limanları varsa yakıp yıkm! Denizden topraklarına toplar ateşleyin, onların gözünü korkutun! Denizlere bir daha izinsiz çıktıklarında

neyle karşılaşacaklarını görsünler."

"Ya Atlantis baba? Onlar, barbarları temizlemek için gemilerini göndermeyecekler mi?"

"Atlantis'in topraklarındaki kuraklığı bitirip, bunun için gemi gönderebilecek gücü yok. Bu yüzden Atlantis kıyılarını da kontrol edin. Ra-Mu, Atlantis Kralı'na göndereceği mesajda bunu da yazacaktı. Haberleri olacaktır. Gök rengindeki sancağımızı en tepede dalgalandırın! Üzerindeki boğanın karşısında duranları nasıl ezeceğini gösterin!"

Tenşi, başıyla selam verip, "Yüz elli gemi ve on bin savaşçıyla yola çıkmaya hazırız!" dedi.

"Oğul! Yolunuz açık, Tanrı yanınızda olsun ve sizi korusun!"

Tenşi, gök mavisi pelerini ve gümüş rengi kuyagıyla selamını verip, geriye döndü ve limana doğru yürümeye başladı. Tundra haydutlarını düşünüp, gülümsedi.

"Yine denizlerin efendisinin kim olduğunu anlatmaya gidiyoruz."

Limana vardığında en yakın savaşçıları, onun gelmesini bekliyorlardı. Duman rengi kuyagları ve üzeri boğa işlemeli mavi renkteki pelerinleriyle gemilerde bekleyen binlerce savaşçı Kaptan Tenşi'yi dikkatle izliyorlardı. Başlarına taktıkları çelikten, parlak, boğa boynuzlu, sadece gözlerinin göründüğü tolgalarıyla, savaşa hazır bir halde emir bekliyorlardı. Kaptan Tenşi, ellerini, belindeki kalın, kara deriden kemerine koyup, "Govona'nın korkusuz savaşçıları! Güney Denizi ve Batı Denizi, bizim isimlerimizle inlemek istermiş!" dediği anda savaşçılar pusatlarını kaldırıp, "Yahh!" diye bağırdılar.

"Koca dalgaların efendisinin kim olduğunu görmek isterlermiş!"

"Yahh!"

"Suları, düşman kanıyla kızıla boyamak isteyen dalgaların boğalarını görmek isterlermiş!"

"Yahh!"

Tenşi Talayhan, ellerini iki yana açıp, "O zaman şu dalgaları onurlandıralım! Efendilerine kavuşan deryaları coşturup, çılgınca köpürtüp, düşmanlarımızı boğalım!"

"Govona!"

Tenşi, hızlı adımlarla boğa başlı kara gemisine bindi. Onu karşılayan savaşçıları da hemen arkasından ilerlediler. Yüz elli direk, Govona'ran gök rengindeki, üzeri kara boğa şekilli bayrağmı göndere çektiler. Hemen arkasından Oz Birliği'nin bayrağını da deryanın rüzgârında dalgalandırmaya başladıklarında kürekler dalgalara vurmaya başladı. Limandan uzaklaşmaya başlayan yüz elli gemi, açık sulara yaklaştıklarında güneyin sıcak rüzgârlarını yakalayıp, yelkenlerini açtılar.

Denizler üzerinden batıya hareket eden Govona gemilerinden başka, barbarlara karadan büyük bir darbe vurmayı planlayan Tiyugan, orduların beklediği Batı Muhafızlarının kampına varmıştı. Börülerini sürerek kamp alanına giren savaşçıları uzun borularını öttürüp, tüm savaşçıları bir araya topladılar. Tiyugan'ın savaşçılarından biri öne çıkıp, "Batı'nın yeni Muhafızı Tiyugan Börükan'ı selamlayın!" diye bağırdı.

Tiyugan, öldürülen gece karası kurdundan sonra, onun kadar cesur, genç, üzeri boz tüylerle kaplı, kamı ve göğsü kar gibi beyaz bir borüyle kamp alanına girdi. Bin-

lerce savaşçıya bakıp, "Nöbetçiler! Demirdağlılar'm Hanı Ulu Bey'in oğlu, Batı'nın yeni Muhafızıyım. Savunma güçlerimiz, gözcülerimiz ve saldırı birliklerimiz, bundan sonra çok daha farklı bir şekil alacak. Zamanı geldiğinde, yeni düzene geçeceğiz! Buraya sadece topraklarımızı korumak için değil, barbarlara kan kusturmaya geldim!" diye bağırdı.

Savaşçılar, Tiyugan'ın ismini haykırarak yeni beylerini karşıladılar. Fakat aralarında Ataman'a sadık az sayıdaki savaşçı, olan biteni bir köşeden izliyorlardı. Tiyugan, onların altın çeşmelerinin önüne taş koyacak olan kişiydi. Barbarlarla yaptıkları ortak işlerden ölen yüzlerce kandaşlarını bile umursamadan sadece kazanabildikleri altınlara bakıyorlardı. Bu durumu tekrar kendi çıkarları doğrultusunda düzeltmeliydiler.

Yaşuk Şehrine varan Ataman ise, kafasındaki planı uygulamanın zamanının geldiğini hissediyordu. Uyguri toprakları üzerindeki büyük hayalleri, gelecek tek bir habere bağlıydı.

Bu sırada Atlantis sarayının kulelerinden birine giren gösterişli kartal, Vagnar'm beklediği haberi getirmişti. Kulelere her gün bakan Vagnar'm adamlarından Ruda, kartalın pençesine bağlanmış deri parçasını alıp alt tarafını hafifçe açü ve Vagnar'm ismini gördü. Hemen kapatıp, koşarak efendisinin odasına doğru gitti.

Vagnar, odasmda üzerine giyiyordu. Mavi, üzeri aslan işlemeli gömleği ve kara pantolonuyla, parlak çizmelerine göz gezdirdi. Belindeki deri kemeri düzelttikten sonra kapısı çalındı.

"Gel!"

İçeriye giren, kuledeki mesajı alan savaşçısıydı.

"Size gelmiş efendim."

Vagnar, deri parçasım alıp, "Dışan çık," dedi. Yavaşça mesajı açıp, yazılanları okumaya başladı.

"Ben Ataman Börükan. Babam Ulu Bey, beni Batı Muhafızlığından alıp, Kuzey'in Muhafızlığına verdi. Küçük kardeşim Tiyugan, benim yerime Batı topraklarında bulunuyor. İçlerinde birçok adamım var. Kuzey ise arük tamamen elimde. Dunkalar, Demirdağlı savaşçılara saldırmaktan çekinmiyorlar. Soğuk ilerliyor ve gün geçtikçe smır daha da gerginleşiyor. Elinizi çabuk tutun prensim. Emrinizle, kuzeyin kapılarını ardına kadar açmaya hazırım. Bu mesajı Demir Saray'dan yazmaktayım. Yeni şehrim Yaşuk'dan size bir mesaj daha göndereceğim. Bundan sonra orada olacağım. Kuş, en yakın zamanda elinizde olur. Emirlerinizi kartalın pençesinde bekliyor olacağım. / Kuzey Muhafızı Ataman Börükan"

Vagnar bir anda içten, kısa bir kahkaha atıp, yumruğunu sıktı. Bu sırada içeri Yohan girdi. Prensin mutluluğunu fark edince, "Bugün oldukça mutlu görünüyorsunuz efendim. Bunun nedeni nedir?" dedi.

"Yıllardır her hamleyi sabırla yaptım Yohan! Tüm topraklardaki adamlarımı özenle seçtim ve sonunda beklediğim en büyük hamlemi yapmak için hazırım!"

"Nasıl yani prensim? Kimden bahsediyorsunuz?"

"Ataman Börükan'dan! Kuzeyin kapılan tamamen bizim emrimizde Yohan. Batı ise tek emrimizle yangın yerine dönebilecek durumda. Sessizliği bozmak arük iki dudağım arasındaki emirlere bağlı."

Yohan, şaşkın gözlerle, "Ataman Börükan, sizin ada-

mınız mıydı? Bundan hiç haberim yoktu efendim," dedi.

"isimlerin bir önemi yok Yohan. Gücümüzü tek bir noktada toplamaya başlamalıyız. Kuzeyin savaşçılarını da kendi tarafıma katabilirsem, Uyguri topraklarının göbeğine kadar kimsenin haberi olmadan girebilirim."

Bu sırada kapı tekrar çalındı. Vagnar'ın, "Gel!" sesiyle içeri giren Atlantis muhafızı, Lemurya ve Uyguri gemilerinin limana geldiğini söyledi. Vagnar'ın kaşları bir anda çatılıverdi.

"Tamam, çık dışarı!"

Yohan, az önce aldığı haberin şokunu atlatamadan, Ra-Mu'nun oğlu Bukan Bey'in geldiği haberini almıştı. Vagnar, hızla odasmın balkonuna çıktı. Baktığı yerden surların dışında kalan limanlar gayet net bir şekilde görülebiliyordu. Lemurya'nın ve Uyguriler'in sancaklarının asıldığı gemileri, öfkeden sıktığı dişlerini gıcırdatarak izliyordu. Arkasından balkona çıkan Yohan'a dönüp, "Bunu görüyor musun Yohan? Gemiler dolusu savaşçıyı karşılayan aptal kalabalık. Saraydan giden karşılama birlikleri ve tepemizde dalgalanan Lemurya'nın yarım güneşi! Bu, Atlantis'in Mu önünde diz çökmesi demek," dedi.

"Sizinle beraber tüm bu olanlar bir son bulacak prensim ama sabırlı olmalısınız. Öfkenize hâkim olun. Yaptığınız onca plan ve katlandığınız onca zorluk boşa gidebilir. Dikkatli olmalısınız efendim."

"Biliyorum Yohan! Bunca şeyden sonra ancak bir aptal her şeyi berbat edebilir. Buraya son gelişlerini gülümseyen suratları ve yüksekten bakışlarıyla doya doya yaşasınlar! Bana Ruh Hırsızlarını nerede bulacağımı söyle Yohan!"

Yohan, hiçbir şey söylemeden bakıyordu. Vagnar öf-

keyle başrahibe dönüp, "Beni duymuyor musun? Hemen cevap vermezsen, aşağıdaki suları kanınla boyarım ihtiyar!" dedi.

"Kuzey ormanlarında bulabilirsiniz efendim. Onları, sadece içten ve tüm kalbinizle çağırırsanız, sizi bulurlar."

"Bana yalan söylüyorsan kelleni uçururum Yohan!"

"Hayır efendim. Sizi tehlikeden korumak istedim ama bunu yapacaksınız, durmayacağınızı biliyorum."

"Tehlike umurumda bile değil. Şimdi odamdan defol Yohan ve bir dahakine o aptalca korumacı düşüncülerini kendine sakla!"

Yohan odadan çıktığında, hızla kendi odasına doğru yürümeye başladı. Aklım kurcalayan onca soru ve yeryüzünün geleceği, sanki kafasını uyuşturmuş gibiydi. Koşar adımlarla merdivenlerden indi. Odasının olduğu uzun koridorda, kendine selam veren diğer rahipleri bile fark etmeyecek bir telaşta, hızla odasına girdi. Masasının üzerindeki birkaç parşömen parçasından birini aldı ve hemen yanında duran siyah boyaya, büyük şahin kanadından yapılma tüyün ucunu batırıp, yazmaya başladı.

"Krallar Kralı Ra-Mu, ben Yohan. Atlantis topraklarında Prens Vagnar gün geçtikçe daha da güçleniyor. Maya topraklarından efsanenin kayıp parçalarından birini buldu ve altın oklu yüzük takan kişiyi arıyor. Burada öldürdüğü sayısız Naakal üstatlarından hiçbir şey öğrenemedi. Ruh Hırsızları ile anlaşma yapmayı düşünüyor. Ataman Börükan bir hain. Kuzeyin kapılarını Vagnar'a açacak ve büyük savaş Uyguri topraklarında başlayacak. Alün oklu yüzüğü takan çok iyi korunmalı."

Yohan, öyle hızlı yazmıştı ki, parmakları boya içeri-

sinde kalmıştı. Yazıların hemen kurumasını sağlamak için parşömeni güneşe tuttu. Tam bu sırada Vagnar ve iki adamı aniden odaya girdiler. Yohan, aceleden kapıyı arkadan kilitlemeyi unutmuştu. Vagnar, gözleri fal taşı gibi açılan Yohan'm eline bakıp, "Onu bana ver ihtiyar köpek!" dedi.

Yohan, parşömeni pencereden atmak için elini kaldırdığında, adamlanndan biri, küçük fırlatma bıçağını belinden çıkarıp, başrahibe doğru fırlattı. Omzuna saplanan bıçağın etkisiyle mesajı elinden düşüren ihtiyar adam yere yığıldı. Vagnar koşarak parşömeni yerden aldı ve okumaya başladı. Bu sırada iki adamından biri, hemen ağzını bir bezle kapattı. Diğeriyse kollarından tutmuş, kaçmasına izin vermiyordu. Vagnar, tahta kapıya doğru gidip, arkasındaki sürgüye demiri ittirdi ve kapıyı kilitledi.

"Eğer bağırmazsan seni öldürmem Yohan! Ölmek için yalvaracağın işkenceler yaparım ve seni yaşatırım. Bunu biliyorsun, öyle değil mi?"

Yohan, başını, "Biliyorum" şeklinde salladı. Savaşçı ağzını açüktan sonra Yohan'm ilk sözü, "Nereden anladın?" oldu.

"Her üstadm ölümünü gördüğünde suratın asılıyordu. Ölümü sevmiyorsun diye düşündüm ama And savaşçılarının, orman kabilelerinin elbiselerini giymiş KuatzalılarT öldürüşünü gayet mutlu izlemiştin. Ruh Hırsızlan ile görüşmeme engel olmak istiyordun. Bugünkü tedirgin hallerin ve Ataman BörükanTn benim tarafımda olduğunu duyduktan sonraki şaşkınlığın seni ele verdi. Buna sevinmek yerine oldukça üzüldün Yohan. Bir hainsin bunu anladık ama neden? Atlantis'in başrahiplerinden birisin. En tepedekilerdensin ve gelecekte o tahtı kimseye bırak-

mayacağımı bildiğin halde, en güçlü adamın yanmdayken neden?"

"Ben Atlantis'e ilk geldiğim günden beri Ra-Mu kimse, onun için çalıştım. Anlamadığın bir şey var Vagnar. Senden önce bunu deneyen olmadı mı zannediyorsun? Hepsi Oz'un savaşçılarının pusatları altında kellelerini bıraktılar. O yüzüğe asla ulaşamayacaksın. Yerini bilsen de asla ele geçiremeyeceksin. Sen Oz'un koruduğu bir yere girebilecek güçte değilsin!"

"Ya kuzey ormanları? O da bir yalan mıydı?"

"Hayır, sana gerçekleri söyledim."

"Düşünsene Yohan, yıllar boyu özenle yaptığın bir planı, aptal bir ihtiyar tamamen berbat edecekti. Sen ne yapardın?"

Yohan cevap vermiyordu. Vagnar, sesini sertleştirerek, "Madem o yüzüğü ele geçiremeyeceğimi ve öleceğimi düşünüyorsun, o zaman bana nerede olduğunu söyle!" dedi.

"Bilmiyorum!"

"Gebertin şunu!"

Savaşçılardan biri ağzmı kapatırken, diğeri pusatını çıkarıp, başrahibin göğsüne soktu. İhtiyar adam gözlerini tavana dikip, kanlar içinde can verdi. Vagnar, elindeki mesajı paramparça ettikten sonra geniş su kanalına bakan pencereden suya fırlattı.

"Cesedi burada bırakacağız. Biriniz burada kalıp, kapının devamlı arkadan kilitli olmasını sağlayacak. Yarın geceye kadar onun bulunmaması lazım. Ra-Mu'nun oğlu için bir yemek düzenlendi. Nerede olduğu sorulacaktır. Gümüş Şehre gittiğini söyleyeceğim. Ertesi akşam dönecek diyeceğim. Anladınız mı?"

İki savaşçı da başlarını salladılar.

"Bir sonraki gece, bizim için yeni bir hayatın başlangıcı olacak."

Vagnar ve yanında gelen adamı Ruda, odadan çıkarken, diğer adamı Teran odanın kapısını arkadan kilitleyip, Yohan'm cansız vücudu ile aynı odada kalmaya devam etti. Vagnar, kapının önünden hızla ayrıldıktan sonra peşinden gelen Ruda'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. Vagnar'ın beklediği günler gelmişti ve bu, Bukan'ın Atlantis'e adım attığı gündü.

Gemici

Ayzer ve Efrasyap, birlikleriyle yola çıkmak için hazırlardı. Ayzer, Afrasyap'ın savaşçılarının talim alanından geçerek, dostunun büyük, iki katlı dinlenme yerine girdi. Efrasyap, savaşçıları gibi ok ve kılıç talimi yaptıktan sonra burada dinlenir ve emrindeki adamlarla konuşurdu. Ayzer içeriye girdiğinde uzun, dikdörtgen, koyu renkteki tahtadan, bacakları işlemeli masanın başında oturan dostunu gördü. Efrasyap, önündeki haritadan başını kaldırıp, "Gel Ayzer," dedi.

Ayzer, Efrasyap'm yanındaki sandalyeyi çekip, "Neye bakıyorsun?" dedi ve oturdu.

"Aslan Tepesi'nin olduğu yere Ayzer. Burası saldırıya açık bir yer. Oz, neden böyle bir yeri seçmiş olabilir?"

"Kimsenin saldırmaya cesaret edemeyeceğini düşünmüş olabilirler. Amazonlar'a yakın sayılır. Aynı zamanda beklenmedik bir Emegen saldırısında, bindikleri hayvanları da düşünürsek, bir sonraki günde ulaşılabilecek bir yer."

"Babam defalarca temkinli olmamızı tekrarladı. Daha önce de birçok yere gittim ama onu ilk kez böyle gördüm."

"Bizim bilmediğimiz ama Lemurya'da konuşulan bir şeyler var."

Ayzer gülümseyerek, "Han olduğunuzda her şeyi bileceksiniz. Tabi o zamana kadar benim bildiklerim kadarını bileceksin." diyerek sözünü bitirdi ve gülümsedi.

"Seninle uzun zamandır pusatlarımızı çarpıştırmıyoruz değil mi Ayzer?"

Efrasyap, ayağa kalkıp, odadan dışarı çıktı. Ayzer gülümseyerek, "Yola çıkmadan önce yapma Efrasyap! Ciddi olamazsın!" dedi.

Efrasyap, toprak alana çıkıp, pusatını sağa sola sallamaya başladı. Ayzer de gülümseyerek pusatını çıkardı ve buz mavisi gözlerini dostuna dikip, kaşlarım kaldırarak, "Bir öncekinde fazla şanslıydın! Hem sarayda oturmaktan belki elindekini savurmayı bile unutmuşsundur!" dedi.

"Son karşılaştığımızda yenilmiş olmana rağmen hâlâ karşımda ellerin titreyerek kılıç tutman da bir cesaret göstergesi. Seni alkışlıyorum dostum."

Ayzer ve Efrasyap, bir anda birbirlerine doğru koşup pusatlarını çarpıştırdılar. İkili, ustaca hareketlerle birbirlerine hamleler yaparken, Boykan Han, sarayın yüksek balkonlarından birinde dikilmiş onları izliyordu. Yanına yaklaşan karısı Gülce Hatun'a dönüp, "Onlar kardeşten de öteler hatun. Oğlum ve Ayzer beraberken, Uyguri toprakları her zamankinden daha güçlü. Ayzer bir börü kadar yırtıcı, Efrasyap ise bir aslan kadar cesurca çarpışıyor," dedi.

"Efrasyap'm hep bir erkek kardeşi olmasını istemiştim beyim. Birbirlerini kollasınlar ve hep güçlü olsunlar diye. Tanrı bizi iki kızla ödüllendirdi. Ama Ayzer ve Efrasyap, Lemurya topraklarından geldiği günden beri hiç değişmediler. Onlar, ayrılmaz iki dostlar. Baybora da Efrasyap ile yakın ama Ayzer ile aralarındaki bağ bambaşka."

Boykan Han, oğlu Efrasyap'm pusatını düşürdüğünü fark etti. Kazanan Ayzer'di. İki dostun, kapışma sonunda

dostça sarılmalarını izledikten sonra sarayma geri girdi. Ayzer ise kazandığı çarpışmanın verdiği mutlulukla gülüyordu.

"Her zaman şanslı olamayacağını sana söylemiştim Efrasyap!"

"Bir anlık boşluğumdan yararlandın. Yoksa bileğin titremeye başlamışü Ayzer!"

İki dost gülümseyerek ordularının beklediği yere doğru gittiler. Önceki geceden hazırlanan ve atlarının üzerinde yolculuk için emir bekleyen Uyguri savaşçıları, gelen komutanlarını fark ettiklerinde hemen düzgün bir sıra yaptılar. Ayzer ve Efrasyap, atlarma bindikten sonra üç bin savaşçıdan oluşan orduya hareket emri verdiler.

***

Manço ve iki koruyucu ise ormanlık alanda yolculuk ettikleri sırada yanlarındaki gencin ayılmaya başladığını fark ettiler. Atlarını gölgelik, yanından pırıl pırıl bir derenin aktığı geniş bir alanda durdurdular. Koruyucular attan indikten sonra etrafı kolaçan etmek için gözlerini kapatıp kendi etraflarında dönmeye başladılar. Manço ise ırmağa doğru eğilip, avucunu berrak suya daldırdı ve bir yudum içti. Bu sırada genç adamın attan inip, kaçmaya hazırlandığım fark etti. Sert bir ses tonuyla, "Buradan nereye kaçabileceğini sanıyorsun gemici?" dedi.

Genç, bir anda olduğu yerde duruverdi. Zayıf bedeni korkudan titriyordu. Uzun ve ince parmakları, her korktuğunda buz gibi olurdu. İki elini birleştirip arkasma döndü ve ırmaktan su içen Manço'ya baktı. Büyük, zeytin karası gözlerinde korku vardı. Ensesine kadar uzanan kumral saçlarmı düzeltip, titreyen sesiyle, "Kimsiniz? Beni neden

kaçırdınız?" diye sordu.

Manço, eğildiği ırmaktan kalktı ve arkasını dönüp, gülümseyerek, "Ben Manço Atahan. Ra-Mu'nun büyük oğlu, Mavi Şehir, Ongan Şehri ve Taygan Şehri'nin efendisiyim. Yaşadığın Mızrak Kaylar'ın Efendisi Bukan Atahan'ın ağabeyiyim," dedi.

Genç gemicinin ağzı açık kalmıştı. İnce dudaklarını dişleriyle sıkıp, koruyuculara doğru baktı.

"Bu imkânsız! Eğer sen Manço Bey isen bunlar kim, benimle ne işiniz olabilir ki? Ben basit bir gemiciyim."

"Onlar Ra-Mu'nun iki koruyucusu. Artık basit bir gemici değilsin. Ra-Mu, seni özellikle getirmemizi istedi."

Koruyucular bu sırada gözlerini açtılar ve önlerinde dikilen çocuğu süzmeye başladılar. Onlar geleneği biliyorlardı. Her zaman beraber olacakları dördüncü koruyucu bu çocuk olacaktı.

"Seni neden götürdüğümüzü ben bile bilmiyorum gemici. İstersen onlara sor."

Çocuk şaşkın gözlerle koruyuculara doğru döndü. Koruyuculardan biri yanma yaklaşıp, omzundan tuttu.

"Sakın kaçmaya çalışma gemici. Bundan sonra adın her neyse artık onu kullanmayacaksın. Bu yüzden de ismini sormuyoruz. Sen, Ra-Mu tarafmdan istendin. Dört koruyucudan biri öldü. Ölen her koruyucu, kendisinin yerine geçecek olan kişiyi ölmeden önce belirler. Koruyucu Üygen, belli ki seni seçmiş. Naakal okullarına gittin mi?"

"Evet gittim. Ama bu yıllar önceydi. Üygen... Üygen koruyuculardan biri miydi?"

"Onu tanıyor muydun?"

"Evet, ara sıra uğrar, benimle konuşur, doğada uzun

yürüyüşler yapardık. Bana her zaman içimdeki güçten ve toprağın yasalarından bahsederdi. Ama bana bir balıkçı olduğunu söylemişti."

Koruyucu gülümseyerek, "Gücünün ne olduğunu biliyor musun?" dedi.

Çocuk başını öne eğip, "Biliyorum! Bu bir lanet!" dedi.

"Bu lanet değil gemici. Tann'mn sana verdiği bir armağan. Söyle, gücün ne? Hepimizin bir gücü var. Temel doğa öğretileri dışında doğuştan gelen tüm güçlerimizi de eğitir, en güçlü hale getiririz. Sonra da Ra-Mu'nun yaranda yeryüzündeki adalet için harcarız. Kötülüğe karşı iyiliğin muhafızlığını yaparız. Hadi söyle!"

"Annem ve babam ben çok küçükken ölmüşler. Sonra Naakal okullarında kaldım. Üstatlar büyüttü beni. Birkaç yıldır da gemi yapımında çalışıyorum fakat iki arkadaşım ve suçsuz beş adam benim yüzümden öldüler. Yaptığımız gemi bir anda alevlere teslim oldu. Öyle büyük alevlerdi ki kendi lanetimden korkup kaçtım. İnsanlar koşuşturuyordu. Beş adam ve iki arkadaşımı kurtarmaya çalışıyorlardı. Bense korktum. Parmak uçlarımda parıldayan alevleri kapatmak için ellerimi toprağa soktum. Her şey benim yüzümden oldu..."

Çocuğun gözyaşları, zayıf suratındaki elmacık kemiklerinden süzülüp toprağa düşüyordu. Koruyucu, "Bu senin suçun değil! Benzer şeyleri biz de yaşadık. Gücünü kullanmayı öğreneceksin."

"Benim gibi kaç kişi var? Neden ben?"

"Sadece sen olmalısın gemici. Her koruyucu tüm yeryüzünde ömrü boyunca yerine geçecek olanı bulmaya çalışır. Bu oldukça zordur. Yeryüzünde senin ve bizim gibi

doğmak büyük bir armağandır. Bunu sakın unutma! Kutsal Yazıtlarda, koruyucular olarak yazan satırları okumuşsundur."

"Evet, okudum. Büyük güçle doğanlann, nadir olanların kaderi bir noktada toplanır. Sırt dönen yok olur. Kendi lanetinde boğulur."

Koruyucu gülümseyerek başını salladı.

"Merak etme, artık ne kadar değerli olduğunu fark edeceksin. Kutsal bir yolda gücünü kullanacaksın."

Çocuk, başını sallayarak, "Tamam," dedi. Manço, kaim gövdeli bir ağacın gövdesine dayanıp, ayaklarını uzatmış bir halde gülümseyerek, "Konuşmalarınız bittiyse, biraz aş yiyelim mi? Hadi gemici, iyiliğe hizmete, atlarımızın eyerindeki azık torbalarım çıkarmakla başla!" dedi. Gemici gülümseyerek, "Hemen beyim!" deyip, atlara doğru yöneldi. Koruyucular da Manço Bey'in yanma oturdular. Eyerlerden azık torbalarını çıkaran çocuğu izliyorlardı. Manço, "Bu saf çocuğun sizler gibi güçlü bir koruyucu olabileceğine hâlâ inanamıyorum," dedi. Koruyucular gülümsüyorlardı. Gemicinin azıkları getirmesiyle karınlarını kurutulmuş geyik eti, ekmek ve meyveyle doyurmaya başladılar. Şalmali'ye varmalarına bir gün kalmıştı.

Kuzeyin Orduları

Kuytan'ın yaraları gün geçtikçe daha da iyileşiyordu. Surina'nm yaptığı ilaçlar ve dinlenmek, gücünün yerine gelmesini sağlamıştı. Kemik tahtında, kendine bağlılığını bildiren liderler gün geçtikçe daha da arüyordu. Dunkalar, Yinta'mn umursamaz yönetiminden dolayı çok acı çekmişler, açlıktan ölen çocuklarını ve hayvanlarını duymazdan gelen Yinta'mn ölümünü mutlulukla karşılamışlardı. Kuytan'a başkaldıran tek bir kabile lideri bile yoktu. Bunda, Ateş Tanrısı ile konuşan, onlara yol gösterecek olan büyücüleri Surina'nm da Kuytan'ın yanında olmasının büyük etkisi vardı.

Kemik tahünda, büyük ordusunun toplanmasını bekleyen Kuytan'ın yüzü, muhafızlarından birinin içeri girip, "Emegenler! Güney kabilelerinin topraklarına varmışlar kralım!" demesiyle bir anda asılıverdi. Güney kabileleri, Yinta'mn elinden kurtulmasını sağlayanlardı. Onunla tahtına ilk yürüyen savaşçılardı. Surina, öfkeyle ayağa kalkan Kuytan'ın yanma gidip, "O kabilelerin olduğu topraklar boş kralım. Buraya doğru geleceklerdir," dedi.

"Biliyorum Surina ama Emegen Kralı Hagnar'm buraya öyle kolay kolay gelebileceğini sanmıyorum. Hiçbir direnişle karşılaşmayınca ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardır. Aşağı ormanlara, aralarında ellişer adım mesafelerle birlikler yerleştireceğiz. Dağınık olacaklar. Böyle olursa, tek hedef olmaktan çıkar, nereden saldırırlarsa saldırsınlar

onlara karşılık verebiliriz."

"Kaplanları bizim uzun dişlerimiz kadar hızlı değiller."

Kuytan, ellerini arkasma bağlayıp, "Ama savaşmadan önce Kral Hagnar ile görüşeceğim! Eğer düşündüğüm şey olursa, ne Demirdağlılar, ne de Uyguriler bizi durdurabilirler."

Surina, ellerini birleştirip, duman rengi gözlerini Kuytan'a kaldırdı.

"Birleşmeyi mi teklif edeceksiniz? Atalardan beri baş düşmanımız olan Emegenler bunu asla kabul etmeyeceklerdir."

"Kabul etmezlerse bu topraklarda yok olup giderler Surina! Bu topraklar çok değişti. Toprak ölüyor, fark etmiyor musun? Köşeye sıkışmış bir böcek gibi çabalamaktan başka hiçbir şey yapmıyoruz! Eminim, Kral Hagnar da bu durumun farkındadır. Kendi topraklarını bırakan bir Kral düşün Surina. Güçlü bir ordusu var ama doğaya yenildiler!"

Surina başım sallayarak, "Ne zaman görüşeceksiniz kralım?" dedi.

"Savaşçılarımız onları biraz daha izlesin. İlerlemeye devam ettikleri anda onunla görüşeceğimin haberini göndereceğim."

Kuytan, Kral Hagnar hakkında bunları düşünürken Emegen Kralı, parlak ak tüylü, kara çizgilerden oluşan desenli sırtlı kaplanının tepesinde, terk edilmiş kabileleri izliyordu. Boz renkteki mavi derisinin üzerine giydiği beyaz ayı postunun içinden iki küçük diş çıkardı.

"Seni kaybettim küçük oğlum! Ama artık hiçbir Eme-

gen ölmek zorunda değil! Senin için, her yeni doğanı yaşatacağım!"

Kehribar rengi gözlerini, kendine doğru gelen dört savaşçısına çevirdi. Kara, uzun saçları beline kadar uzanıyordu. Kafasından bir koçboynuzu gibi çıkıp kıvrılarak yanaklarına inen sivri, beyaz boynuzları, büyük ağzındaki sivri dişleri kadar parlaktı. Sivri, büyük kulaklarıyla çevresindeki en küçük sesi bile duymaya çalışıyordu. Büyük elleriyle kaplanının zincirini kavradı. Gelen savaşçılar önünde durduktan sonra biri, "İleride tek bir Dunka savaşçısı bile yok kralım. Fakat sınırda hâlâ dolaşan Demirdağlı gözcüler var," dedi.

"Dunkalar buradan gitmiş olamazlar. Bizim topraklarımıza doğru gelmediler. Demirdağlılar sının koruyorlarsa güneye de inmediler. Peki, neredeler? Toprak ölürken, kuzeye gidecek kadar aptal da olamazlar."

Hagnar, kısa bir süre konuşmadan bekledikten sonra, "Burada dinleneceğiz. Ormanlık alana ve sınıra yaklaşmayın. Demirdağlılar bizi görmemeli. Dunkalar ormanlık alanda tuzak kurmuş olabilirler. Unutmayın, onlar tepelerde ve ağaçların arasında güçlüler. Bizse açık alanda! Kadınlar ve çocukları ordunun ortasına yerleştirin. Geceyi burada geçireceğiz."

Emegenler, her adımda yaklaştıkları baş düşmanlarına karşı temkinli ilerliyorlardı. Başkasının topraklarmda hezimete uğramak, Emegenler'i tamamen yok edebilirdi.

Tahtın Kanlı Yolu

Gün geceye döndüğünde, Atlantis'in sokakları, Mu'dan gelen Bukan Bey'in şerefine verilen eğlencelerle ışıl ışıl parıldıyordu. Halkın sokakları dolduran kahkahaları, şehirdeki Vagnar'ın adamlarına aptalca geliyordu. İskelede ve sarayın içinde bekleyen her Uyguri ve Lemurya savaşçısı, onlar için onur kırıcıydı. Antlantis'in tabam ve tavanı kızıl mermerlerle, duvarları ise beyaz taşlarla süslenmiş gösterişli yemek salonunda, Bukan Bey masadaki yerini almıştı.

"U" şeklinde kurulmuş masanın başmda Kral Desanyus, solunda karısı Helena, sağında ise misafiri Bukan Bey oturuyordu. Masanın uzanan iki kolunda ise karşılıklı Baybora ve Vagnar oturuyorlardı. Vagnar'ın yanmda ağabeyi Dontas, en sonda ise Helena'nın on yaşlarmdaki oğlu oturuyordu.

Baybora'nın yanında en iyi adamlarmdan biri oturuyordu. Devamında ise Atlantis'in başrahipleri bulunuyordu. Masada her çeşit etten ve sulu aştan bulunuyordu. Meyveler, rengârenk içecekler ve en kaliteli şaraplarla bezenen masanın hemen karşısında dört kişiden oluşan ve ellerinde yaylı aletler bulunan kadınlar, ruhu okşayan, ağır müzikler çalıyorlardı.

Kral Desanyus, şarap dolu altm kadehini havaya kaldırıp, gülümseyerek, "Kadehimi, topraklarımı ve sarayımı onurlandıran Bukan Bey'in şerefine kaldırıyorum. Hoş

geldiniz Mulu dostlarım!" dedi. Bu sırada masadaki herkes kadehlerini kaldırdı ve Kral Desanyus ile beraber birer yudum aldılar. Bukan Bey gülümseyerek, "Bu hoş karşılamanız, beni çok mutlu etti Kral Desanyus. Atlantis'li dostlarımızla her zaman böyle barış içinde ve mutlu yaşamak isteriz," dedi.

Bu sırada Baybora'nın bakışları Vagnar'a takılı kaldı. Masadaki herkesin yüzündeki mutluluk ifadesi, onda yoktu. Tam tersine oldukça gergin duruyordu. Bukan Bey'e düşmanca attığı bir iki bakışı yakalamıştı. Vagnar, kendisini süzen Uyguri Komutanı Baybora ile göz göze geldiğinde, nefret dolu bakışlarını ona da yöneltti. Baybora, huzurlu yemeğin bozulmaması için bakışlarım önündeki aşa çevirip, yemeğine devam etti. Masanın etrafında beş Atlantis, beş de Lemurya muhafızı dikiliyordu.

Yemekler hoşsohbetle yenildikten sonra Bukan Bey, Kral Desanyus'a doğru dönüp, asıl konuya girdi.

"Buraya gelmemizdeki en büyük nedenlerden biri, tahmin ettiğiniz gibi tarlalarınızda baş gösteren kuraklık. Babam Ra-Mu, bu durumu, onun adına kontrol etmemi ve sizden bilgi almamı istedi."

"Soğuk, tarlalarımızın büyük bir bölümünü vurdu Bukan Bey. Atlantis toprakları, hiç olmadığı kadar sert rüzgârların etkisinde. Böyle bir mevsimi daha önce hiç yaşamamıştık. Rengârenk kuşların yaşadığı kuzey topraklarımızdaki canlılar, güneye doğru göç etmeye başladılar. Hatta kuzeyde bulunan göllerimizdeki büyük ve tadı enfes balıklarımız da oldukça azaldı."

"Anlıyorum Kral Desanyus. Krallar Kralı Ra-Mu, halkınıza yetebilecek kadar üretiminiz yoksa yardım gemile-

rini çıkarmak için bizden haber bekliyor. Atlantis'li dostlarımızın her zaman yanındaydık, şimdi de öyle olacak."

Kral Desanyus gülümseyerek, "Biliyorum Bukan Bey fakat halkımıza yetebilecek kadar üretim yapıyoruz," dediği sırada bir anda salon Prens Vagnar'ın sesiyle yankılandı.

"Buraya gemiler dolusu savaşçıyla Atlantis'i küçük düşürmeye gelmiş bu adamlar, bizim dostumuz mu baba?"

"Sözümü bir daha kesme Vagnar! Konuşmalarına dikkat et!"

Bu sırada Bukan Bey, öfke dolu gözlerle kendine bakan Vagnar'a, "Prensiniz savaşçılarımızdan rahatsız olmuşa benziyor Kral Desanyus," dedi.

"Savaşçılar mı? Hah! Topraklarımızdaki okullarınız, Naakal üstatlarınızla Atlantis'in küçük çocuklarına kendi Tanrı'nızı anlatmanız ve yarım güneşli bayrak dalgalandırmak zorunda olmamız yeterince küçük düşürücü!"

"Tann'yı, büyük yaratıcıyı anlatmanın neyi kötü Prens Vagnar?"

"Siz okullarınızda hep Tanrı'nızın bahçelerini anlatıyorsunuz! Ya karanlığı? Koca bir beyaz yaşam ve tüm hırsları, umutları, zevkleri alınmış Atlantisliler! Dostuz öyle mi Bukan Bey? Ne zamandan beri? Şu okullarınızda anlattırdığınız büyük Atlantis ve Mu savaşından beri mi? Az kalsın kaybedeceğiniz savaşı, kendi kahramanlıklarınızla süsleyerek anlatmanız ne kadar dostça?"

Bu sırada Kral Desanyus, "Yeter! Hemen masayı terket Vagnar!" dedi. Prens Vagnar, dişlerini sıkarak kendisine bakan Baybora'ya gülümsedi. Sonra da Bukan Bey'e bakıp, "Merak etme baba, zaten kalkacaktım. Bu gece yemekler

ağzımın tadını bozdu," deyip, sandalyesini geriye doğru devirdi ve sessizliğin içinde, mermerleri döven çizmelerinin topuk sesiyle salondan çıktı. Kral Desanyus, "Bukan Bey, oğlumun söylediklerine aldırış etmeyin. Çocukluğundan beri," dediği sırada Bukan Bey elini kaldırdı.

"Önemli değil Kral Desanyus! Prens Vagnar, sadece bu geceyi değil, tüm dostluğumuzu yanlış anlamış. Zamanla öğrenecektir. Bu konuyu kapatalım. Hadi, dostluğumuza!"

Bukan Bey ve Kral Desanyus tekrar kadehlerini kaldırdılar. Bu sırada Helena, Atlantis Kralının kulağına eğilip, "Ben artık odama çekileyim." diye fısıldadı. Kral Desanyus, başıyla isteğini onaylayınca Helena, Bukan Bey'e, "Size iyi eğlenceler Bukan Bey. Masamızı onurlandırmanızdan mutluluk duydum," dedi.

Bukan Bey, gülümseyerek başıyla selam verip, "İyi dinlenmeler Kraliçe Helena," dedi. Helena, küçük oğlunu da alıp salondan çıkarken Vagnar'ın ağabeyi Dontas'ı süzerek çıktı. Biraz önceki konuşma hiç yaşanmamış gibi gülümseyerek Bukan Bey'e bakıyordu. Helena, hızlı adımlarla Vagnar'ın odasına doğru yürümeye başladı. Yanma gelen yardımcılarına oğlunu verip, koridorlarda tek başma ilerlemeye başladı.

Vagnar ise odasında en yakın savaşçısı Ruda ile konuşuyordu.

"Bukan ve savaşçıları buradan gittikten sonra tahtı alacağız Ruda! Daha fazla bekleyemeyiz. Eğer sarayın içi hain kaynıyorsa, bizden olmayan herkesi yok etmeliyiz. Yeniden, güvendiğimiz adamlarla ilerlemeliyiz."

"Siz nasıl emrederseniz prensim. Tahtı nasıl alacağız, planmız nedir?"

"Biraz önce söyledim ya Ruda; bizden olmayan herkesi yok edeceğiz!"

"Ne zaman isterseniz hazırız prensim. Ordunun yarısından fazlası bizim adamımız. Muhafızlar ağabeyinize bağlılar. Tek emrinizle hepsini yok ederiz."

Bu sırada kapı çalındı. Vagnar, Ruda'ya sessizce, "Hemen saklan!" dedi. Ruda, büyük, altın işlemeli beyaz koltuğun arkasına saklandı.

"Gel!"

İçeriye giren Helena'ydı. Vagnar şaşkın gözlerle, "Üvey annem bu anı kaçırmaz diye boşa düşünmemişim! Hazır gözden iyice düşmüş olan Vagnar'a birkaç söz de sen mi söyleyeceksin Helena?" dedi.

"Bir kez olsun beni dinle Vagnar! Buraya, o masada neden öyle konuştun demeye gelmedim. Şenle aynı şeyleri düşünüyorum."

"Tek hayali oğlunun Atlantis tahtına oturmasını isteyen bir kraliçe, neden benim gibi düşünsün ki? Rahat bir hayatın ve gün geçtikçe tahta daha da yaklaşan bir oğlun var. Kral Desanyus'un gözünde ben zaten bir asiyim. Ağabeyim ise tahtı hak edebilecek karakterde biri değil. Geriye sadece senin küçük oğlun kalıyor. Neyin peşindesin Helena?"

"Tek hayalim taht olsaydı, bu gece senin odanda değil, Kral Desanyus'un yanında oturuyor olurdum."

Vagnar, eliyle masayı gösterdi. Kendisi bir sandalye çekti. Helena da tam karşına oturdu.

"Mu'dan neden nefret edesin ki? Sen bir Atlantis'li bile

değilsin. Amisonya'dan gelen birisin. Amisonya, Mu ile her zaman dost olmuştur."

"Oradan gelmiş olabilirim ama Mu, babamı öldürdü."

Vagnar, meraklı gözlerle Helena'yı süzüyordu. Doğru söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordu. Ellerini iki yana açarak, "Neden?" dedi.

"Babam, Amisonya'nın ordusundan ayrılıp, Batı Denizi'nde yelken açan dostlarıyla Güney Denizi'ne açıldı. Mısır topraklarının güneyine gitmek istiyordu. Altın ve daha fazla adam toplamak için."

"Ne yani, baban bir korsan mıydı?"

"Öyleydi! Mısır'ın güneyine inip, çöl savaşçılarından kurulu büyük bir birlikle Güney Denizi'nde yelken açtı. Fakat Teymur denen deniz canavarı, babamı ve tüm adamlarını öldürdü."

"Baban, Kara Dante miydi?"

Helena başını salladığında Vagnar, şaşkınlıktan gözlerini kocaman açarak, "Onun adını denizlerde duymayan var mıydı? Ya sen ve annen, Amisonya'da nasıl kalabildiniz?" diye sordu.

"Babam, ordudan ayrılırken aslında kendini ölü gibi gösterdi. Amisonya'nın kayalıklarına vurmuş, suratı parçalanmış, tek kolu kopuk bir cesedi, kendisi gibi gösterdi. Doğup büyüdüğü toprakları kendi krallığını kurmak için bırakü. Amisonya Kralı'nm limanlarını Babilionya'dan gelen Akadlı savaşçılara açmasmı kendine yediremedi. Defalarca huzurundan kovulduğu kralıyla arasında bir bağ kalmadığını düşündü ve Kara Dante oldu."

"Üvey annem demek bir korsanın kızı. Hem de her ülke tarafından başına ödül konan bir korsanın! Bunları

bana anlatmaktan korkmuyor musun Helena? Babam bunları duyarsa ne olacağmı biliyorsun."

Helena, masaya iyice eğilip, "Vagnar! Bu duruma katlanamıyorum. Mu'nun bayraklarının saraym çatısında dalgalanmasına dayanamıyorum. Ağabeyin, masada hâlâ Bukan Bey'in ağzma bakıyor. Atlantis'in kaderi bu olmamalı. Ordularını toplamalısın," dedi.

"Ne ordusu Helena? Ben bir prensim. Kral baştayken limanlardaki savaşçılarım dışmda kimse emrime girmez."

"Atlantis'in orduları, kuzeyin ordularını emrinde toplarsan kendi ayağıyla emrine girer ve karşmda kimse duramaz! Babam, eğer Güney Denizi'nden sağ çıkabilseydi, kuzeyin ordularıyla yenilmez bir güç oluşturacaktı."

Vagnar kaşlarmı çatarak, "Kimlerden bahsediyorsun?" dedi.

"Dunkalar ve Emegenler!"

"Sen çıldırmış olmalısın. Onlar kimseyle barış yapmazlar ve birlikte hareket etmezler. Onlar canavar!"

"Yanılıyorsun Vagnar! Onlara istediklerini verirsen yenilmez bir ordu oluştururlar."

Vagnar, bir süre düşündükten sonra, "Ya taht? Babam ne olacak? Saraydan ayrıldığımı ve şehrimde olmadığımı anlayacaktır. Ayrıca bahsettiğin savaşçıların benden istekleri olacaktır. Onlara ne vereceğim? Gemi mi? Madem benimle birlik olup, Mu'ya karşı intikamını almak istiyorsun, oğlunu tahta geçirelim!" dedi. Helena donuk gözlerle Vagnar'a bakıyordu.

"Oğlumu tahta geçirmek mi?"

"Evet! Babam ve ağabeyim ortalıkta olmazsa, oğlun tahta oturur. Atlantis halkı beni de ölü bilirse, tüm güç sen-

de olur. Ben tüm diyardaki Mu'ya başkaldıran savaşçıları bir araya toplarken, sen de altın, yiyecek ve zırhları sağlarsın. Ölü birine yardım ettiğin için bunu kimse bulamaz. Ben de ölü olduğum için kimse peşime düşemez."

"Bu nasıl olacak?"

"Yarın, gün batımmda Mululer Atlantis'ten ayrılacaklar. Ben, bu gece öleceğim Helena. Bu geceden de Atlantis'i terk edeceğim. Sen de Mululer gittikten sonra babama, adamlarımın sana vereceği iksirden içireceksin. Kendini halsiz hissedecek ve gününün tamamım uykuda geçirmek isteyecektir. Kral hasta olacak. Halk, böyle bilecek."

"Ya ağabeyin? Hem babana iksir içirdiğimi rahipler anlarsa?"

"Anlamayacaklar. Kralın odasını ve taht salonunu adamlarım koruyor. Adamım Ruda her şeyi ayarlayacak. Ordumu kurup, Atlantis topraklarına gelene kadar babam hasta olacak. Babam yatağa düştüğünde ağabeyimi adamlarım kaçıracaklar. Yani Atlantis'te oralıkta gözükmeyecek. Herkes onu şehrinde sanacak. Anladm mı Helena?"

"Ya orduları topladığında? Gelip tahtı benden almayacağını nereden bileceğim?"

"Atlantis'in tahtı umurumda bile değil. Ben, Ra-Mu'nun oturduğu tahtın peşindeyim! Böylesi bir orduyla savaşa girdiğimizde, sence tek derdimiz taht mı olacak sanıyorsun?"

Helena başmı sallayarak, "Doğru söylüyorsun. Yarın gece, iksiri babana içireceğim. Tek hatanda her şey yerle bir olur!" dedi.

"Biliyorum Helena. Adamım sana iksiri getirecek. Dikkatli ol!"

Helena odadan çıktıktan sonra Ruda saklandığı büyük koltuğun arkasından çıktı.

"Efendim, tahtı ona mı bırakacağız?"

Vagnar gülümseyerek, "Tabi ki hayır. Duyduğun plan, aklımdakinin değiştirilmiş hali. Zindanlarda kimsenin görmediği, tutsak olmayan bir oda var mı?" diye sordu.

"Var efendim."

"Bak Ruda, şimdi benim boylarımda birini al ve elbiselerimden giydir. Balkondan aşağıya at ve koridorlarda benim aşağıya atladığımı haykır. Ben, gözlerden ırak bir zindanda kapalı olacağım."

"Neden orada olacaksınız efendim?"

Vagnar, karmaşık planını Ruda'ya anlatmaya başladı. Zordu ama başarırlarsa, tahtm tek sahibi olacaklardı. Vagnar, planını uygulamadan önce de iki parşömeni Ruda'ya verip, "Bunlardan kırmızı mühürlü olanı Kuatzalıalar'a, mavi mühürlüyü Kara Kale'ye gönder," dedi.

Vagnar, pelerinini çıkarıp koltuğun üzerine koydu. Üzerindeki gösterişli tuniği çıkarıp, beyaz bir gömlek giydi.

"Suratımı kapatmalıyım. Şu siyah uzun bezi ver."

Ruda, bele sarılan siyah bezi Vagnar'a verdi. Suraünı özenle kapattıktan sonra, "Hadi gidelim Ruda. Gözden uzak olan koridorlardan ilerleyelim," dedi.

Ruda ve Vagnar, hızla odadan çıkıp, zindana doğru inmeye başladılar. Koridorlarda kimseye denk gelmemek için olanca hızlarıyla ilerliyorlardı. Zindanların büyük, demirden, kara kapısına geldiklerinde kapıda bekleyen iki muhafız Ruda'ya hiçbir şey söylemeden kapıyı açtı. Ruda, Atlantis'in yükselen komutanlarmdandı. Acımasızlığı ve

katılığıyla tanınan bir savaşçıydı. Girdikten beş adım sonra dolambaçlı dar merdivenlerden inmeye başladılar.

Zindanlarda hırsızlar, kaçak gemiciler dışında kimse yoktu. En alt katta, karanlıkta kalan odalardan birinin önünde durdular. Vagnar, adamının açtığı demir kapıdan girip, "Yarın, benim için bir tören düzenlenecektir. İksir babama ulaşmadan önce ağabeyimi yanıma getirmelisin. Ortalıkta görünmemeli," dedi. Ruda, başım sallayarak, "Emredersiniz Prensim," dedi ve içeri giren Vagnar'ın üzerine kapıyı kapattı.

Ruda, bir üst kata çıkıp, zindanların önünde dolaşmaya başladı. Hırsızların arasında orta boylarda, sarışın birini arıyordu. Birini gözüne kestirdi.

"Sen, kapıya yaklaş!"

Adam şaşkın bir halde kapıya yaklaşü.

"Özgür müyüm?"

"Evet, sadece Gümüş Şehre kadar beraber gideceğiz. Oradan da Atlantis topraklarını terk edeceksin."

Adam, özgür kalmanın mutluluğuyla, Ruda'nın peşinden yürüyordu. Önlerine çıkan muhafızlardan biri Ruda'ya adamı nereye götürdüğünü sorduğunda, özgür kaldığını ve affedildiğini söylüyordu. Ordu Vagnar'a bağlı olduğu için Ruda'nın sözlerini sorgulamıyorlardı.

Ruda, adamla beraber Vagnar'ın odasına kadar gitti. Odanın kapısına geldiğinde, "İçeriye gireceğiz ve Prens Vagnar ile görüşeceksin. Eğer istediklerini yapabilirsen seni altına boğar. Başını kaldırmadan içeri gir," dedi. Altın için zindanlara düşen adam heyecanla başmı salladı.

Başını öne doğru eğip, Ruda'nın açtığı kapıdan yavaş adımlarla içeri girerken, ensesine yediği sert bir darbeyle

yüz üstü yere uzandı. Ruda, fazla vaktinin olmadığının farkındaydı. Hemen Prens Vagnar'm elbiselerini çıkardı. Yerde yatan adamın üzerindeki yırük gömleği çıkarıp, üzerine gösterişli bir tunik giydirdi. Vagnar'm koltuğun üzerine bıraktığı pelerinini alıp, adamın boynuna bağladı. Çamurdan görünmez hale gelmiş çizmelerini ve yırtık çoraplarını çıkardı. Vagnar'm parlak çizmelerini giydirdikten sonra pantolonuna baktı. Siyah olduğu için kana bulanacak olan pantolonu değiştirmesine gerek olmadığını düşündü. Adamı giydirirken oldukça yorulmuştu. Alnından akan terleri sildi.

Gözleri aralanmaya başlayan adama, "Hadi ayağa kalk!" dedi. Ne olduğunu anlamayan adam, elini Ruda'nın omzuna attı. Ruda sendeleyerek yürüyen adamı balkona çıkardı ve mermerden, bel hizasına gelen korkuluklara getirdi. Adam, üzerindeki ışıltılı tuniği fark ettiğinde, "Bunlar da ne?" diye sordu. Ruda gülümseyerek, "Ölüm öncesi güzel görünmen gerekiyordu hırsız!" dedi ve adamı aşağıya itti.

Metrelerce yükseklikten, sarayı çevreleyen büyük su kanalının dibindeki kayalıklara çakıldı. Ruda, görünmemek için hemen geri çekilip, içerideki, hırsızın üzerinden çıkan gömlek, çizme ve çorapları yanan şömineye attı. Vagnar'ın odasından çıkıp, "Prens Vagnar balkondan atladı! Yardım edin!" diye bağırmaya başladı.

Odasında, Vagnar ile konuştuklarını düşünen Helena, koridordaki koşuşturmaları duyduğunda kalkıp kapışım açtı. Kapıda bekleyen muhafıza ne olduğunu sorduğunda, Vagnar'm balkondan kendini aşağıya bırakmış olduğu haberini aldı. İçeriye geri girip kapıyı kapattı.

"Vagnar! Doğruyu söylüyordu. Bu gece Atlantis'ten ayrılacak. Oyun başladı."

Kral Desanyus, Bukan Bey, Baybora ve Prens Dontas, hâlâ yemek salonunda sohbet ediyorlardı. İçeriye dalan muhafızların verdiği haberle hepsi donakalmışlardı.

"Prens Vagnar, kendini odasının balkonundan aşağıya bıraktı."

Yemek salonundaki herkes, hızla Vagnar zannedilen cesedin olduğu yere doğru koşmaya başladılar. Saraym ana kapısından çıkıp, bahçelerin içinden ilerlediler. Karşılarında, başı ortadan ikiye ayrılmış, beyni akmış ve çarpanın etkisiyle göğsü patlamış, kan içinde yerde yatan bir beden vardı. Üzerinde o gece giydiği pelerin vardı. Bukan, Baybora'ya bakıp, cesede doğru koşan Kral Desanyus'un bağırışları arasında, "Savaşçılara her şeye hazırlıklı olmalarını söyle. Bu gece hiçbiri dinlenmeyecek Baybora!" diye fısıldadı.

"Emredersiniz beyim. Her şeye hazırlıklı olacağız!"

Baybora, kalabalığın arasından bir gölge gibi kaybolup, yirmi adım kadar arkada bekleyen savaşçılara gerekli uyarıyı yaptı. Atlantis sarayındaki beklenmedik ölüm, kısa sürede tüm şehre yayılmaya başladı. Dilden dile yayılan Prens Vagnar'm ölümü yalanı, koca bir dalga gibi her sokağa giriyordu.

Atlantis sarayı o gece Vagnar'm ölümü ve Kral Desanyus'un üzüntüsüyle çalkalanıyordu. Prens Vagnar ise zindandan, sarayın arkasına bakan kafa büyüklüğündeki pencereden bağırışları duyup, gülümseyerek, "Atlatis,

Oz'un topraklarına ölümü getirecek olan kralınımn doğu-şu için ölümle kucaklaşıyor! Zavallı babam! Ne kadar da üzgündür," dedi ve uzun bir kahkaha attı.

Altın Oklu Yüzük

Gün ışığı, Lemurya'nın dalgalarını birer pırlanta gibi ışıl ışıl Şalmali kıyılarına vurdururken, taht salonuna giren iki koruyucu, Manço Bey ve Mızrak Kayalar'dan getirilen genç, Ra-Mu'nun önünde durup, selam verdiler. Ra-Mu, gemiciyi süzüyordu.

"Kaldır başını!"

Gemicinin kalbi heyecandan patlayacak gibiydi. Bedeni titriyordu. Parmak uçları yine buz kesmişti. Büyük kara gözlerini Krallar Kralı'na doğru kaldırdı.

"Adm ne genç adam?"

O sırada çocuğun akima, yolda gelirken koruyucuların söyledi şu söz takıldı; "Senin artık bir ismin yok! Yeni adını Ra-Mu verecek!"

"Gem... gemici yüce Ra-Mu! Benim bir adım yok!"

Ra-Mu gülümseyerek koruyuculara baktı.

"Koruyucular ve muhafızlar dışan çıksın."

Salon boşaltılırken karşısında dikilen çocuk ve oğlu Manço Bey'in yanma gelen Ra-Mu, oğlunun omzuna elini atıp, "Sen de dinlen oğul. Akşam aş yerken konuşuruz," dedi. Manço Bey, "Emredersin baba," deyip, salondan dışanya çıkü. Ra-Mu, büyük pencereye doğru yürürken, çocuk gözleriyle onu takip ediyordu. Denizin pırıl pırıl dalgalarını gören penceresinden dışarıya bakan Ra-Mu, "Ellerin mi üşüyor gemici? Senin gibi birinin ellerinin üşü-

mesi ne kadar garip, öyle değil mi?" dedi ve gülümseyerek karşılıklı duran iki büyük koltuğu gösterdi.

"Otur gemici!"

Çocuk, hızla gösterdiği vişneçürüğü rengindeki kumaştan yapılma, altın işlemeleri olan koltuğun başına geçti. Ra-Mu oturduktan sonra karşısına oturdu. Ellerini bacaklarına koymuş, koltuğun ucunda düşecek gibi oturan çocuk, Ra-Mu'nun ne söyleyeceğini merak ediyordu.

"Rahat olmalısın gemici. Tedirginlik, öfke ve korku, Tanrı'nm sana verdiği o muhteşem ödülü ortaya çıkarabilir. Kontrol edemediğin gücünse, istemediğin hatta seni çok üzecek olaylarla sonlanabilir."

Çocuğun bir anda gözleri yere doğru kaydı. Kaşları çatıldı.

"Yüce Ra-Mu, rüyalarımdan çıkmayan, arkadaşlarımın yandığı geceyi hiç unutamıyorum."

"Bana bak gemici! Yüzüme bak!"

Çocuk, Ra-Mu'nun kızıla çalan ela gözlerine baktı. Bir kartal gibi bakan gözler, güvenin yanında, içinde sakladığı güçle iç titreten bir korku veriyordu.

"Sen, diğer koruyuculardan farklı olacaksın. Seni farklı yapan şey, sadece sen ve benim aramda büyük bir sır olarak kalacak. Bu öyle büyük bir sırdır ki, tüm toprakların geleceği, sadece Ra-Mu ve seçilmiş olan koruyucunun ellerindedir."

Ra-Mu, gösterişli mavi tuniğinin göğüs kısmına elini sokup, çocuğa deri parçasını uzattı. Ra-Mu'nun verdiği rulo halindeki deri parçasına bakan çocuk, "Hadi, aç ve içine bak!" sözüyle bir anda irkilip ruloyu açtı.

Yeryüzünün özenle çizilip, dağların ve yaşayan tüm

halkların isimlerinin yazılı olduğu bir haritaydı. Beş ayrı noktada, güneş simgesiyle işaretlenmiş olan yerler vardı.

"O haritayı, şimdilik sadece bir kez göreceksin! Aslan Tepesi'ne gidip, gök ve yaratılış hakkında eğitileceksin. Güçlerini kullanmayı öğrenip, görevinin ne olduğunu anlayacaksın. Şalmali'ye bir sonraki gelişinde, büyük bir koruyucu olarak döneceksin."

"Bunları öğrenmeye ömrüm yetmezse? Ya öğrenemezsem yüce Ra-Mu?"

Ra-Mu, gülümseyerek, "Aslan Tepesi'ndeki öğretiler, Naaakal okullarında aldıklarınla bir olmayacak. Ne kadar hızlı öğrendiğine sen bile şaşıracaksın. Aslında, içinde sakladığın koca boşluktaki güneşler ortaya çıkacak ve ruhun aydınlanacak. Buna iyi bak." deyip göğsünden altın oklu yüzüğü çıkardı.

"Bu yüzük, senin büyük sırrı bildiğini gösteren, yeryüzünün baş koruyucusu olduğunu kanıtlayan yüzüktür. Bunu, bir savaş olmadığı sürece, benim emrim olmadan asla takmayacaksın! Sende duracak ama her zaman gizleyeceksin. Hazır olmadan parmağında olmamalı!"

"Emredersin yüce Ra-Mu!"

"O haritada gördüğün güneş şekliyle işaretlenmiş olan toprakları hatırlıyor musun?"

"Evet, yüce Ra-Mu!"

Ra-Mu, haritayı geri alıp tekrar rulo haline getirdi ve göğsüne soktu.

"O haritayı, hayatın boyunca hiç unutmamalısın! Şimdilik bu kadar konuşmamız yeterli. Yarın, iki koruyucuyla birlikte Aslan Tepesi'ne gitmek için yola çıkacaksın. Kimseye bir koruyucu olduğunu ve nereye gittiğini söyleme-

yeceksin. Öğrendiğin sırlar ve yeryüzünün gizli gerçekleri başta sana ağır gelecektir ama üstesinden gelmelisin."

Çocuk başını salladı ve Ra-Mu'nun doğrulduğunu görünce hemen ayağa kalktı. Önünden yavaş adımlarla yürüyen Ra-Mu'yıı izlerken altın oklu yüzüğü yırtık ve eski pantolonunun cebine soktu.

"Koruyucular seninle ilgilenecekler. Unutma, yüzük sadece sen ve benim aramdaki büyük bir sır! Onu saklayabilmen için odana gereken şeyi koydurdum."

Genç adam, heyecanla başmı salladıktan sonra Ra-Mu'nun, "Çıkabilirsin!" demesiyle taht salonundan hızlı adımlarla çıktı. Kapıda kendisini bekleyen iki koruyucu, hiçbir şey söylemeden onu odasına götürdüler.

Gemici, dinlenmesi için getirildiği büyük, beyaz mermerlerle kaplanmış, tavanma koca bir gökyüzü işlenmiş büyük odayı incelemeye başladı. Ellerini ovuşturup, "Ne kadar muhteşemmiş!" dedi ve tahta masanın üzerine konmuş olan yemekleri fark etti. Masamn yanma gelip, tavuk, geyik ve sığır etlerinden yapılma yemekleri kokladı. Mu'nun verimli topraklarında, güneşin ışıklarıyla tam olgunlaşmış meyveleri fark etti. Siyah büyük bir üzüm tanesini koparıp ağzına attı. Cam sürahilere doldurulmuş, rengârenk görünen içeceklerin gösterişli kapaklarını açıp, kokulanna bakü.

Kamını doyurmadan önce odanın etrafında dolaşmaya devam etti. Odasına açılan küçük bir odayı fark etti. İçine baktığında sıcak suyla dolu büyük bir tahta kundak olduğunu fark etti. Yanmda kullanması için tahta kaplara konulmuş, çiçek özlerinden yapılma tozları gördü. Yemeğini yedikten sonra bu sıcak suyun içinde dinlenmeye ka-

rar verip, masaya doğru yöneldiğinde geniş, üzeri beyaz ve mavi örtülerle, şehrin mermerleri kadar düzgün yapılmış yatağının üzerindeki uzun, gece mavisi tuniği fark etti. Oldukça ince ve yumuşak bir dokusu vardı. Bu sırada aniden kapı çalındı. Çocuk, hızla kapıya doğru gitti.

Kapıyı araladığında karşısında sarayın hizmetkârlarından, orta yaşlarda bir kadın vardı.

"Giyeceğiniz elbise hazırlanıyor efendim. Gün batımmda odanızda olur. Daha önce sizi hiç görmediğimiz için elbiseniz geç kaldı."

"Önemli değil, istediğiniz zaman getirebilirsiniz."

Kadın başıyla selam verip, uzaklaştıktan sonra kapısını tekrar kapatıp, bir anda değişen hayatının verdiği şaşkınlıkla masaya oturdu ve getirilen aşları yedi. Ra-Mu'nun, kendisi için odasına koydurttuğu şeyi merak ediyordu. Balkona çıkan büyük kapının iki yanında, bele kadar gelen beyaz sütunların birinin tepesinde tahtadan, ağzı mühürlenmiş, iki el büyüklüğünde bir sandık vardı.

Hemen eline aldı ve sandığın mührünü açıp, içine bakü. Beyaz, küçük altın külçelerini koymak için yapılmış gibi görünen bir kese vardı. Sandığı bırakıp kesenin içine baktı. Cebine koyduğu altın oklu yüzüğü çıkarıp keseye koydu. Ra-Mu, gizlemesi gereken yüzük için neden böylesi dikkat çeken, beyaz bir kese vermişti anlayamıyordu.

Keseyi sütunun üzerine koyup, balkona çıktı. Şalmali'nin eşsiz güzelliğini uzun bir süre izledikten sonra tekrar içeri girdi. Bir anda sütunun üzerindeki beyaz kesenin olmadığım fark etti. Telaşlı bir halde odanın içinde dönüyordu. Hiç dokunmadığı yatağın bile örtüsünü açıp altına bakü.

Hızla sütunun üzerine gelip, elini atıp, "Şimdi buradaydı!" dediği anda elinde keseyi hissetti. Dikkatli baktığında, bulunduğu yüzeyin rengini alan bir kumaş olduğunu fark etti. Yok gibi görünüyordu. Keseyi tekrar eline aldığında kar kadar beyaz bir dokuya büründü. Ra-Mu, yüzüğü iyi gizleyebilmesi için ona böyle özel bir kese vermişti.

Çocuk derin bir oh çekerek, keseyi yataktaki yastığın altına koydu. Üzerindeki yırtık, eski ve kirli elbiseleri çıkarıp, kendisi için hazırlanmış olan sıcak su dolu kundağa zayıf bedenini bıraktı. Vücudunu temizleyip rahatladıktan sonra yatağının başına geri döndü ve tahta askılıktaki ince tuniği giyip, yatağına uzandı. Yorgun düşmüş bedeni, rahat ve oldukça yumuşak olan yatakta hemen gevşedi. Göz kapakları ağırlaştı ve hemen uykuya daldı.

Taht Gecesi

Atlantis'de, şehrin tüm sokaklarım saran bir ölüm sessizliği hâkimdi. Kral Desanyus, Prens Dontas, Kraliçe Helena ve oğlu, limanda engin denize bakıyorlardı. Baybora ve Bukan Bey de, hemen yanlarında, Atlantisli savaşçıların oluşturduğu etten koridorda, üzeri Atlantis bayrağıyla kapatılmış, iki parmak kalınlığında bir tahtaya yatırılmış Prens Vagnar'm cenazesinin getirilişini izliyorlardı. Başrahipler ve Naakal üstatları da oradaydılar.

O gece, Prens Vagnar zannedilen adam, rahipler tarafından cenaze için hazırlanmıştı. Yavaş adımlarla, hemen geride toplanan Atlantis halkının meraklı bakışlarıyla limana getirilen cenaze, üzerinde Atlantis'in işareti olan küçük bir kayığa yerleştirildi. Kayığın içinde kuru ağaç dalları ve kalın odunlar vardı.

Rahiplerden biri ellerini göğsünde birleştirdi, başını göğe kaldırdı ve gözlerini kapattı.

"Prens Vagnar! Kral Desanyus'un küçük oğlu, Atlantis kanım taşıyan, bayrağı için her şeyi yapmaya hazır bir prensti. Tanrılar, onun ruhunu, küllere dönecek ve tüm deryaya savrulacak olan bedeni gibi, sonsuzlukta bir ışık olarak saçsın..."

Rahip sözlerine devam ederken Naakal üstadı ve Bukan Bey göz göze geldiler. Atlantis'te, cenazelerin hâlâ eski inanışlara göre uğurlanması ikisini de rahatsız etmişti. Bukan Bey, hemen yanında dikilen Baybora'ya doğru, "Atlan-

tis topraklarında neden üstatlarımızın öldürüldüğü ortada Baybora! Atlantis rahipleri eski dinlerindeki sözleri tekrarlamakta direniyorlar." diye fısıldadı.

"KuatzalılarTn topraklarındaki görevimiz bittiğinde en iyi adamlarımı Atlantis'e geri göndereceğim beyim. O zamana kadar burada hayat da normale dönecektir. Üstatlarımızı kimin öldürdüğünü bulacağım."

Bukan Bey, başını salladıktan sonra bakışlarını cenazeye çevirdi. Rahip sözlerini bitirmişti. Yarandaki üç rahip, kayığı denize doğru ittiler. Üzgün kral, kendisine getirilen ok ve yayı, büyük oğlunu göstererek Prens Dontas'a vermelerini emretti. Prens, nemli gözlerle limandan gittikçe uzaklaşan kardeşine baktı. Okun ucunu, rahiplerin önündeki, yarım insan boyunda bir demirle yere sabitlenmiş ateşe dokundurdu.

Ucu alev alan okunu yaya taktı ve havaya kaldırdı. Babasıyla göz göze geldi. Kral, başıyla oku fırlatmasını işaret ettikten sonra üç kere çalan borazandan sonra fırlattı. Kayığın içindeki odunlara meşalelerde kullanılan yağdan döküldüğü için, okun düşmesiyle alev alması bir oldu. Denizin ortasında yanan cesedin ardından Vagnar'ı seven halk ve babası, üzgün bir şekilde onun yanışını izlediler. Kraliçe Helena ise, sadece başını öne eğmiş, üzgün gibi davranarak, Bukan Bey ve Baybora'nm hareketlerini izliyordu.

Kayığın dalgaların arasında batıp, gözden kaybolmasından sonra Bukan Bey, Kral Desanyus ve çevresindekilere üzüntüsünü bildirdi.

"Topraklarıma geldiğiniz ilk gece böyle bir olay yaşanması çok üzücü Bukan Bey."

"Üzüntünüzü paylaşıyorum Kral Desanyus. O si-

zin oğlunuzdu ve ne hissettiğinizi anlıyorum. Babam Ra-Mu'ya, bu durumu da bildireceğim. O da çok üzülecektir. Gün batmadan Kuatza topraklarma doğru yola çıkacağız. Her şey için Lemurya adına teşekkür ederim. Dün gece konuştuğumuz durumların hepsini babama bildireceğim. Lemurya, dostlarımız için gereken her şeyi yapacaktır."

"Atlantis olarak size minnettarız. Lemurya ve Oz, her zaman dostumuzdur."

Bukan Bey, Kral Desanyus'un yanından ayrıldıktan sonra hazırlıkları kontrol etmek için Baybora'nm yanına gitti. Bu sırada saraya giren Kral ve Kraliçenin arkasından gelen muhafızlardan biri, Helena'mn tek kalmasmı bekliyordu. Ruda ise, kulelerden birine çıkmış, Prens Vagnar'ın kendisine verdiği mesajı Kuatzalılara götürecek olan kartalı pencereden uçurdu.

Kral Desanyus, taht salonuna gitmeden odasına doğru giden koridora girdi. Prens Dontas'a dönüp, "Akşam yemeğinde konuşmamız gereken konular var. Kardeşinin ölümünün altındaki nedeni bulmalıyız. Emrindeki orduları ve Atlantis'in iş dağılımını tekrar gözden geçirmeliyiz," dedi.

"Emredersin baba."

Kral Desanyus, dalgın gözlerle odasma doğru giderken, koridoru tamamen ele geçirmiş olan Vagnar'ın muhafızları, sağlı sollu dikiliyorlardı. Kralın odasına girmesiyle Helena, "Oğlumuzu odasına göndereyim. Hemen geliyorum," dedi. Kral kapıyı kapattığı anda hizmetkârlara seslenen Helena, kendine koşarak gelen iki kadına, "Odasına götürün ve bütün gün ilgilenin. Kralımız oldukça üzüntülü. Onunla ilgileneceğim," dedi.

Kadınlar, Helena'nın oğlunu alıp, koridordan çıktıklarında yanma bir muhafız yaklaştı.

"Kraliçem, Prens Vagnar'dan size gönderildi."

Elinde, avuç içi kadar küçük bir şişede, gök mavisi bir sıvıyı uzattı. Helena hemen şişeyi alıp, üzerindeki yere kadar uzanan gösterişli elbisesinin bel kısmındaki, zümrüt işlemeli kemerinin içine doğru sıkıştırdı.

"Gün batımında her şey tamamlanmış olacak. Size haber vereceğim."

Kraliçe Helena, muhafızdan aldığı zehirle kralın yanma girdiği sırada Prens Dontas ise odasındaki büyük koltuğa uzanmış, kardeşini düşünerek daha da hüzünleniyordu. Onu çok severdi. Ne kadar asi ve dik başlı olsa da, her zaman Atlantis için bir şeyler yapmak isteyen kardeşini takdir ederdi. Bu sırada kapı çalındı. Prens Dontas, "Gel!" diye seslendi.

İçeriye giren Ruda'ydı. Büyük kara gözlerini Prens Dontas'a dikerek bir iki adım daha attı. Ona, olabildiğince yakın olmak istiyordu. Geniş ve uzun yüzündeki gergin ifadeyi saklamaya çalışan Ruda, kaşlarını kaldırarak, "Prensim, sizinle konuşmam gereken çok önemli bir konu var," dedi.

"Şuan hiçbir şey konuşacak durumda değilim Ruda. Gün batımında görüşürüz."

Ruda, iri cüssesiyle gittikçe prense yaklaşıyordu. Boynundaki mavi pelerinini, iri, kalın kollarıyla iki yana açıp, "Konu Prens Vagnar ile ilgili prensim," dedi. Prens Dontas, bir anda uzandığı koltuktan doğrulup, meraklı gözlerle, eliyle yanını işaret ederek oturmasını emretti.

Ruda'nm kalın dudaklanndaki bir anlık sırıtış, bu işin

istediğinden daha kolay hallolacağı anlamına geliyordu. İri ve yapılı burnundan derin bir nefes alıp, şişen geniş göğsüne dolan havayı üzüntülü bir şekilde verdi. Kaim parmaklarım sıkarak, "Prens Vagnar öldürülmüş olabilir prensim. Dün gece odasında birini yakaladım," dedi.

"Sen ne diyorsun Ruda? Kim?"

"Efendim, emin olana kadar bunu kimseye duyurmamalıyız. Adamı sizin de görmenizi istiyorum."

"Burada mı?"

"Evet, zindanda fakat bana tek kelime bile etmedi."

Prens Dontas bir anda ayağa kalkıp, "Beni hemen ona götür Ruda!" dedi.

"Dediğim gibi efendim, eğer o, sarayın içinde bulunan bir hainse ve prensimizi öldürmüşse, onun gibilerden daha fazlası da olabilir. Bu yüzden bunu sadece siz ve ben, kralımızın hayatını koruyabilmek için kimsenin haberi olmadan yapmalıyız."

"Beni o adama götür!"

Ruda, odadan bir hışımla çıkmak için ayağa kalkan Prens Dontas'ın hemen arkasmdan iki adım attıktan sonra, pelerinin altına gizlediği kısa sopayı çıkarıp, başına sert bir şekilde vurdu. Prens Dontas, beklemediği bir anda kafasına aldığı sert darbeyle bir anda yere düşüp, bayıldı. Ruda, kapıyı açıp, dışarıda kendinden haber bekleyen beş adamını içeri çağırdı.

Prens Dontas'ı, getirdikleri tahta bir varilin içine koydular. Ruda, "Hızlı olmalıyız. Her an ayılabilir. Ağzını ve ellerini sıkıca bağlayın," dedi. Savaşçılar, Prens'in ağzını ve ellerini bağlarken birini yanına çağırdı.

"Başrahip Yohan'ın odasına git. Kimse onun odasına

gittiğini anlamamak. İçeride Komutan Teran var. Altı kez kapıya vur. Biraz bekledikten sonra iki kez daha vur. Kapıyı açacaktır. Ona, gün batımında odadan çıkmasını ve zindanlara inmesini söyle."

"Emredersiniz komutan Ruda!"

Savaşçı odadan çıktıktan sonra, tahta varilin kapağını kapatan dört adam, gitmek için hazır olduklarını söylediler. Ruda, iki kişinin tuttuğu varille hızla zindanlara doğru ilerlemeye başladı. Sarayda, Prens Vagnar'ın adamı olmayan savaşçılar varilden şüphelenmezlerdi. Çünkü muhafızlara içki, ok ya da çizmeler bu varillerle gönderilirdi. Komutan Ruda'nm önünü kimse kesmeye cesaret edemezdi ama her şeyi garantiye almak en iyisiydi.

Zindanlara kadar birçok hizmetkâr ve muhafızla karşılaştılar fakat her zaman olduğu gibi selamlaşarak ilerlediler. Zindandaki tüm muhafızlar, Ruda'nın savaşçılarıydı. Bugüne özel olarak, tüm nöbetleri kendi savaşçılarına vermişti. Ruda'yı gören adamları, tuttukları kapıları ardına kadar açtılar. Prens Vagnar'ın kaldığı, en dip ve kuytudaki zindanm demir kapısı açıldı. Prens Vagnar, gülümseyerek, "Zindanıma beklediğim misafiri getirdin demek Ruda," dedi. Ruda, gülümseyerek başını salladı ve adamlarma Prens Dontas'ı varilden çıkarmalarını emretti.

Savaşçılar, henüz kendine gelmemiş olan prensi varilden çıkarıp, taş zemine yatırdılar. Elleri arkadan bağlıydı. Ağzı da, yolda kendine gelme ihtimaline karşı bağlanmıştı. Vagnar, ağabeyinin yanma çöküp, suratına birkaç tokat attı.

"Su getirin!"

Savaşçılar hemen zindandan çıkıp, her katın girişinde

bulunan iki kova sudan birini getirdiler. Atlantisli muhafızlar bu sulan, zindanlara atılan ve yediği dayaktan sonra bayılan suçluları ayıltmak için kullanıyorlardı. Ruda, adamının getirdiği kovayı, Vagnar'm emriyle Prens Dontas'm suratına boşalttı. Bir anda ayılıveren prens, yanı başında ölmüş olan kardeşi VagnarT görünce bir anda donup kaldı. Biraz önce limandan, cesedine alevli oku fırlattığı kardeşi kanlı canlı karşısındaydı.

Vagnar, Ruda ve adamlarına çıkmalarmı emretti. Kapıyı kapatmak üzere olan en iyi adamı Ruda'ya, "Bekle!" diye seslenip, yanma gitti. Kulağma, "Bana bir bıçak ver Ruda!" diye fısıldadı.

Ruda, belinden çıkardığı oval, gümüş saplı bıçağı Vagnar'a uzattı. Ağabeyi görmeden hemen pantolonunun beline sıkıştırdı ve kapının kapanmasını bekledi. Yerde yatan ağabeyinin yana gidip, "Şimdi sessiz olmalısın ağabey. Ben ölmedim, sadece ölmüş gibi görünmem gerekiyordu. Bu taşlarm kulakları vardır. Bu yüzden sessiz konuşmalıyız. Tamam mı?" dedi.

Prens Dontas, şaşkın bir halde başını salladı. Vagnar, ağabeyinin ağzını açıp, arkadan bağlanmış ellerini çözdü. Prens Dontas, bir anda Vagnar'a sarıldı.

"Bunu neden yaptın Vagnar? Babamm, benim ve seni seven halkın ne hale geleceğini hiç düşünmedin mi?"

"Atlantis'in geleceği için bunu yapmalıydım ağabey."

"Atlantis'in geleceği mi? Ne demeye çalışıyorsun?"

Vagnar, dar pencerenin dibine, duvara yaslanmış bir şekilde duran, eski, kirli oturağı gösterdi. İki kardeş yan yana oturdular.

"Evet, seni dinliyorum Vagnar? Böylesi büyük bir

oyunu neden oynadın? Atlantis'in geleceği ile senin ölümünün ilgisi ne?"

"Atlantis'in Kutsal Yazıtları'nm olduğu, yer altındaki o büyük salonlara hiç girdin mi ağabey?"

"Evet, defalarca girdim."

"Salonlarda, eski Atlantisli savaşçıların heykellerine baktım. O yazıtları, muhteşem zamanlarımızı okudum. Çocukluğumdan beri neden o kadar güçlü olmadığımızı anlamaya çalıştım. Büyük Mu ve Atlantis savaşının kayıp parçalanm aradım."

"Ne yaptın?"

"Kayıp parçaları aradım ve istediklerimi buldum ağabey. Maya topraklarında, gizlenmiş bir mağarada istediğime ulaştım. Kazanmak üzere olduğumuz o büyük savaşta nasıl yenildiğimizi, neden yenildiğimizi öğrendim. O zamanların en büyük krallıklarından biri olan, bu günkü Uyguri topraklarının büyük bir kısmına sahip olan Di Krallığı'nı okudum. Kızıl Ejderha'mn torunlarını ve bugünkü Di Hanedanlığının düştüğü durumu. O zamanlar, bizim tarafımızda savaşa girenlerin şimdi ne kadar küçük olduğunu gördüm. Oz, tüm yeryüzünü yönetiyor ve en verimli topraklar ve kalabalık ordular onlarda. Atlantis, onlara karşı durabilecek ve eski dostlarını tekrar birleştirebilecek tek güç fakat hâlâ sarayımızın tepesinde, Mu'ya olan bağlılığımızı gösteren yarım güneşli bayrak dalgalanıyor. Kaç kral daha böyle bir Atlantis yönetecek ağabey?"

"Vagnar, bunları neden okudun ve neyin peşindesin? Oz'a karşı savaş başlatmak mı istiyorsun? Atlantis'i tepemize yıkarlar! Bu gördüğün sarayları yapmayı bile Mu'nun taş ustalarından öğrendik!"

"Hayır! Atalarımız bunu onlardan öğrenmedi! Biz hiçbir şeyi onlardan öğrenmedik. Zaten büyük bir güçtük fakat yenildikten sonra bizi buna inandırdılar."

"Taht için mi bunu yaptın Vagnar? Ölmüş gibi görünüp, kendine koca bir ordu kurduktan sonra buraya yürümek için mi?"

"Neden zor olanı seçeyim ağabey? O taht zaten benim olacak! Onu almak için ihtiyar bir kral ve inançsız bir orduya karşı savaşmak bana sadece zaman kaybettirir. Şimdi beni dinle ağabey! O taht, bu gece benim olacak. Benimle ol! Tahtta yanımda dur ve birlikte Atlantis'in gücünü bütün yeryüzüne gösterelim."

Prens Dontas, gözlerini açarak, "Babam? Ona ne yapacaksın Vagnar?" dedi. Vagnar, ağabeyinin tüm hareketlerini dikkatle inceliyordu. Ellerini ağabeyinin omuzlarına koyup, "Babam bu halkın gücünü daha fazla görmezden gelmemeli. Atlantis'in yenilmez demir ordularını tekrar diriltmeliyiz," dedi.

"Babama ne yapacaksın Vagnar? Bana cevap ver!"

"Kral Desanyus, bu gece ölecek!"

Prens Dontas, bir anda ayağa kalktı. Vagnar hemen karşısına dikilip, "Benimle misin, değil misin ağabey? Bunu sana son kez soruyorum!" dedi. Prens Dontas, yumruğunu sıkıp, bir anda kardeşine doğru savurdu. Suratına yediği yumrukla neye uğradığını şaşıran Vagnar, düştüğü tahta koltuktan ağabeyinin üzerine atladı. İkisi birden yere düştüler. Vagnar, ağabeyinin suratına birkaç yumruk indirdikten sonra, "Emin misin ağabey? Benimle ol, büyük Atlantis'i tekrar diriltelim!" dedi. Fakat ağabeyi cevap olarak kardeşinin boğazına sarıldı.

Prens Dontas, boğazma sarıldığı Vagnarıı yana düşürüp, üzerine çullandı. Yüzü morarmaya başlayan Vagnar, ağabeyinin kollarına vurarak kurtulmaya çalışıyordu. Kurtulamayacağını anladığı sırada, Ruda'dan aldığı bıçağa doğru elini attı. Gözlerinin önü kararmaya başlamıştı. Beyni patlayacak gibi oluyordu. Son bir güçle, bıçağı, ağabeyinin beline sokuverdi. Prens Dontas, aldığı bıçak darbesinin acısıyla ellerini biraz gevşettiği anda Vagnar, kollanndan tutup, onu üzerinden attı. Sırt üstü taşların üzerinde yatan ve hızla kan kaybeden ağabeyinin göğsüne çöktü.

"Kurtulabilirsin ağabey! Sana ölmeden önce son kez soruyorum! Benimle misin?"

Prens Dontas, acı içindeki suratını daha da ekşiterek, "Sen, kralını öldürecek bir hainden başka bir şey olmayacaksın!" dediği anda Vagnar, bıçağı ağabeyinin kalbine soktu. Aldığı son darbeyle ağzından kanlar gelmeye başlayan Prens Dontas, birkaç çırpınıştan sonra gözleri tavana dikilmiş bir halde can verdi.

Vagnar, ağabeyinin başında bir anda gözyaşı dökmeye başladı.

"Neden benimle olmadın ağabey? Neden beni buna zorladın?"

Birkaç dakika sonra Vagnar'ın içindeki pişmanlık ve üzüntü hissi, kendini haklı çıkarmaya dönmüştü. Gözyaşlarını silerek burnunu çekti ve tahtadan oturağa doğru gidip, sırtını duvara yasladı.

"Beni öldürecektin ağabey. Eğer ben ölseydim Atlantis için hiç umut kalmayacakü! Bu savaş sadece güçlülere ve cesurlara göre."

Vagnar gözlerini kapatıp, derin derin nefes almaya

başladı. Kendini rahatlatıyor, gece ele geçireceği tahtı hayal ediyordu.

Uyguri ve Lemurya gemileri ise engin deryaya yelken açmış, Kuatzalılar'm topraklarına doğru yola çıkmışlardı. Bukan Bey, git gide uzaklaştıkları Atlantis'in kral şehrine bir süre daha baktıktan sonra kamarasına girdi. Tahta masasının üzerine açtığı parşömene şunları yazdı;

"Yüce Ra-Mu, Atlantis'e sorunsuz vardık. Kral Şehrine gelip, Kral Desanyus ile toprakların son durumunu ve gemilerin depolarının neden yarısının boş olduğunu konuştuk. Kuzey toprakları, soğuğun ve kuvvetli rüzgârların etkisinde verimsizleşmeye devam etmekte. Toprakları gezip, son durumları kontrol edeceğimiz günün gecesinde Kral Desanyus'un oğlu Prens Vagnar, kendini odasının balkonundan attı. Hayatına son veren prensin cenazesine katıldık ve çok üzgün olan kralın üzüntüsüne saygı duyarak, Atlantis topraklarındaki gezimizi yapmadık. Kral, bizden beş ay zaman istemektedir. Bu süre zarfında bize göndermesi gerekenleri depolayıp, ödemesi gereken vergiyi tam ödeyeceğini, halkının kıtlık çekmeyeceğini söyledi. Kuatzalılar'm topraklarına doğru, altı gemi, altı yüz Uyguri ve dört yüz Lemurya savaşçısıyla eksiksiz yol almaktayız. Ordularımızın başında Uyguri komutanı Baybora bulunmaktadır."

Bukan Bey, yazdığı notu rulo haline getirip, kamarasından çıktı ve kuşların durduğu küçük odaya girdi. Beş kartal, büyük kafeslerde, haber göndermek için hazırda tutuluyordu. Bukan Bey, böyle önemli bir mesajı kendisi göndermek istiyordu. Bu yüzden eline kalın kürkten yapılma bir eldiven giyip kartalı çıkardı. Ayağına notunu bağ-

layıp, geminin kıç tarafına çıktı. Kartalın gözündeki deri gözlüğü çıkarıp, deryaya doğru fırlattı. Kartal, gökyüzüne doğru yükseldi ve Lemurya'ya doğru uçmaya başladı.

Kuzeyin Kralları

Ormanlık alandan, kaplanlarını son sürat krallarının çadırına doğru süren Emegen savaşçıları, oldukça telaşlı görünüyorlardı. Aralarında, iki başlı olan savaşçı, kaplanından inip, çadırından dışarıya ne olduğunu merak edip çıkan Emegen Kralı Hagnar'm önünde eğilip, "Kralım, Dunkalar kalabalık bir orduyla bize doğru geliyorlar!" dedi. Hagnar'm kehribar rengi gözleri bir anda parıldadı.

"Emegenler! Savaş düzeni alın!"

Kral Hagnar, yanındaki savaşçılarına kadınların ve çocukların etrafında dört büyük halka olacak şekilde büyük bir birlik bırakmalarını emretti. Yanına yaklaşan karısı Kutza, "Kadın savaşçıları çevreye yerleştireyim." deyip, gitmek üzereyken, Kral durmasım emretti.

"Burası bilmediğimiz topraklar Kutza! Arkamızdan da saldırabilirler. Savaşçı kadınlarla ana ordunun içinde bekleyin. Dunkalar'm üzerimize nasıl geleceğini bilmiyoruz.

"Büyük Emegen savaşçıları onlara karşı her yerde kazanabilir. Şu orduya bir bak Hagnar, karşısında kim durabilir?"

"Dunkalar, bizimle savaş meydanında pusatlarını çarpıştırabilecek güçteki tek millettir Kutza! Sakın onları küçümseme! Kaybedersek, bu gece çocuklarımızla kendilerine büyük bir ziyafet çekerler!"

"Bu gece Dunkalar'ın etlerinden oluşan büyük bir ziyafet çekeceğiz!"

Kutza, hızla kocasının yanından ayrıldığında Hagnar, gelen büyük düşmanla yapacakları savaşı düşünüyordu. Binlerce Emegen, Kuytan'ın eski kabilelerinin boşalttığı çadırların biraz ilerisinde savaşa hazır bir halde beklemeye başladılar. Emegen gözcüleri, kaplanlarını olanca hızlarıyla sürüp, tüm toprakları kontrol ediyor, yaklaşan orduyu izliyorlardı.

Bir süre böyle bekledikten sonra karşılarındaki ormanlık alandan, uzun dişli aslanlarıyla Dunkalar belirdiler. En önde Kral Kuytan ve Surina vardı. Kral Hagnar, kendilerini beyaz ve siyah boyalarla boyamış Dunkalı savaşçılara bakıyordu. Keskin dişlerini göstererek Emegenliler'e gözdağı veriyorlardı.

Emegen savaşçıları ise karşılarındaki orduyu yok etmek için can atıyorlardı. Kaplanlar, aslanlara karşı kükrüyor, meydan okuyorlardı. Sonra beklenmedik bir şey oldu ve Kuytan'ın sesi duyuldu.

"Kral Hagnar! Ben Dunkalar'ın Kralı Kuytan! Seninle konuşmak istiyorum."

Tüm Emegenler şaşkındı. Hepsi krallarının ne yapacağını merak ediyorlardı. Kutza, kocasının hemen yanındaydı. İleri doğru kaplanını sürmek üzere olan Kral Hagnar'ın kolundan tuttu.

"Bu bir tuzak olabilir. Oraya gittiğinde binlerce okla karşılaşabilirsin. Gitme!"

"Kralları da karşıma gelecek. Bana yapılırsa, siz de ona yaparsınız! Buna cesaret edemezler."

Kral Hagnar, kaplanını kükreterek karşısından gelen

Kuytan'a doğru sürmeye başladı. Topraklarına girdiği düşmanı kendisiyle konuşmak istiyordu. Neden savaşmadığına anlam veremiyordu. İki güçlü ordunun tam ortasında karşı karşıya gelen iki kral, hayvanlarım kükreterek birbirlerini süzmeye başladılar. Kral Hagnar, gözlerinde korkudan tek zerre olmayan düşmanına, "Neden savaşmıyorsun? Kral Yinta nerede?" diye sordu.

"Kral Yinta öldü. Onu ben öldürdüm. Dunkalar'm yeni kralı benim. Adım Kuytan. Kral Hagnar sen misin?"

"Evet, Emegenler'in Kralı Hagnar! Neden savaşmadığını hâlâ söylemedin."

Kral Kuytan gülümseyerek, "Etrafına bir bak Kral Hagnar! Benim topraklarımdasm. Sence Dunkalar sadece arkamdaki büyük ordudan mı oluşuyor? Savaşamayacak durumda olan kadın ve çocuklarınız için, savaşçılarından oluşan dört büyük halka yeterli olacak mı? Ya da, ordunun arasına karışmış olan savaşçı kadınlarınız, aslanlarımızla başa çıkabilecek mi?" diye sordu. Kral Hagnar, şaşkın bir halde ona bakıyordu.

"Bunların hepsini, bu kadar kısa sürede nasıl öğrendin?

"Burası benim topraklarım, her yanınız adamlarımla çevrili! Bu ağaçlarda, kayalarda gözlerimiz vardır. Burada kaldığınız gecelerde az sayıda yakaladığınız avları nasıl bölüştüğünüzü ve aç yattığınızı biliyorum. Savaşçıların ürkütücü ve cesurlar ama eskisi kadar güçlü olamazlar. Çünkü yorgun düştüler! Yaptığınız göç ve avsızlık, koca bedenlerinizi güçsüz düşürdü."

"Madem güçsüz olduğumuzu düşünüyorsun, neden saldırmıyorsun? Emegen savaşçılarının geceleri ne yedi-

ğini bile biliyorsun. Görünüşe göre de oldukça hazırlıklı gelmişsin. Topraklarına girenleri çıkarmayacak mısın?"

Kuytan ellerini iki yana açarak, "Bu Emegenler'e ya da Dunkalar'a ne kazandıracak Kral Hagnar? Yok olmak üzere olan topraklarda kan akıtmak bizi daha güçsüz düşürmekten başka hiçbir işe yaramaz. Burası benim toprağım olmaktan çıktı. Av olmayan, çocukların ve hayvanlarımızın öldüğü yerler için neden savaşayım?" dedi.

"Dunkalar, bizim gibi göçe mi hazırlanıyor?"

Kral Kuytan, bir anda kaşlarını çaüp, sivri dişlerini sıkarak, "Hayır! Göçe değil, savaşa!" dedi.

"Güneye inmeyi düşünüyorsan tüm Dunkalar'm sonunu getirirsin! Uyguriler'in karşısında asla duramazsın! Onlar yalnız değiller. Oz'un koca bir ordusu var."

"Biliyorum, bu yüzden yalnız kalmak istemiyorum. Emegenler ve Dunkalar birleşirse, Uyguriler bize karşı duramazlar."

Kral Hagnar, göğü inleten bir kahkaha atıp, "Düşman iki tarafın birleşip, ölüme yürüyeceği hayaline nasıl kapıldın? Akıllısın, cesursun ama fazla cesaret bir kralı aptal da yapabilir," dedi.

"Neden Kral Hagnar? Dunkalar, tek başma savaşıp, dediğin gibi Uyguri topraklarında yok olsalar, Emegenler ne yapacaklar? Koca kuzey elinde olsa ne olacak? Tüm toprak karm ve buzun altında kaldığında, Emegenler burada kalıp, ölümü mü bekleyecekler?"

Kral Hagnar, Kral Kuytan'ın sözlerine hak veriyordu ama daha önce hiçbir zaman birlikte hareket etmemiş olan iki düşman, nasıl bir araya gelecekti?

"Kral Kuytan, Emegenler, Dunkalar ile barış yapacak!"

Kral Kuytan'm yüzü gülüyordu. Aslanını sağa çevirip, arkasındaki ormanlık alanı işaret etti.

"Ormanın içinden geçen geniş bir ırmak var. Demirdağlılar ile aramızdaki smırı belirleyen suya bağlanıyor. O su, Emegenler ve Dunkalar arasındaki sınır olacak. Savaşçılarımızın karşı karşıya gelmemesi için böyle bir sınır koymalıyız. Eğer bir aradayken birbirleriyle çarpışırlarsa, asla güneye tek bir ordu olarak inemeyiz," dedi.

"Sınırı aşan tek Emegen olursa onu kendi ellerimle öldürürüm. Bizi topraklarına kabul ettin Kral Kuytan. Yılların düşmanlığım bitirme cesaretini gösterdin. İnsanların, kötülüğün ordusu diye andığı Emegenler ve Ateş'in savaşçıları Dunkalar, yeryüzünün gördüğü en güçlü orduyu oluşturacaklar!"

"Demirdağlılar, sizin burada olduğunuzu bilmemeli. Ne yaptığımızdan ve güneye inme planımızdan asla haberdar olmamalılar."

"Savaşçılarımı asla göremeyecekler. Bundan eminim. Bu topraklardaki avlar bitip, toprak ölene kadar gücümüzü toplayıp, savaş için hazırlanmalıyız. Acele davranırsak, beklemediğimiz bir yenilgiyle dağılırız."

Kral Kuytan başmı sallayarak gülümsedi. Aslanını ileriye doğru sürüp, Kral Hagnar'm yanma geldi ve elini uzattı. Kral Hagnar başını sallayarak, "Bundan sonra Uyguri toprakları bizden korkmalı Kral Kuytan!" dedi ve kendine uzanan eli tutup sıktı. Krallarını izleyen iki ordu ise şaşkındı. Savaşacaklarmı zannettikleri meydanda, iki tarafın kralları, yılların düşmanları el sıkışıyorlardı.

Kuzeyin Kralları birlik için el sıkışırken, Batı'nın barbarları da, sınırlarına gelen yeni komutan Tiyugan Börükan'a büyük bir darbe vurmayı planlıyorlardı. Kuzeyin gün geçtikçe daha da soğuması ve yaşanacak toprakların azalmaya başlamasıyla tundra haydutlarının da güneye inmesiyle daha da güçlenen barbarlar, Atlantis'ten, Vagnar'dan gelecek olan yardım gemilerini ve yeni emirlerini bekliyorlardı. Atlantis'ten, düzenli olarak gelen yemek ve silah dolu gemilerin, kıyılarına gelme zamanı yaklaşmıştı.

Kral Vagnar'dan haber bekleyen sadece barbarlar değildi. Kuzeyin yeni muhafızı Atmana Börükan da, Yaşuk Şehri'ndeki kalesinde, Atlantis'e yeni bir mesaj yollamak için masasının başında, küçük parşömeni dolduruyordu.

"Prens Vagnar, Yaşuk Şehri'nde, emirlerinizi bekliyorum. Babam Ulu Bey'den, şehre geldiğimden beri hiç emir gelmedi. Kuzey, her zamanki gibi korunmaya devam ediyor. Büyük Atlantis ordusunun, kuzeyden, şehrim Yaşuk'a kadar geleceği günleri sabırsızlıkla bekliyorum.

Kuzey Muhafızı Ataman Börükan."

Gerçeğe Yolculuk

Gemici, Ra-Mu'nun huzuruna çıkmak için iki koruyucuyla taht salonuna doğru gidiyordu. Yeni gömleği ve pantolonu tam üzerine göreydi. Beyaz renkteki gömleği, siyah pantolonu, parlak deri çizmeleri ve boynundan bağladığı kara cübbesiyle, geleceğine yürüyordu. Taht salonun kapıları açıldığında, yeryüzünün en güçlü tahtında oturan Ra-Mu, çocuğu baştan sona süzmeye başladı. Kendisiyle aynı giyinmiş olan iki koruyucu da selam verdikten sonra, Ra-Mu'nun konuşmasını beklediler. Ra-Mu, gemiciye bakıp, "Gemici, senin adın bundan sonra Bars'dır. Kutsal Yazıtlarımızda geçen, büyük Atlantis savaşında ejderhalara karşı kahramanlıklar yapmış büyük bir koruyucunun adıdır. Bars admı, anlamı gibi korkusuzca, geçmişte kullanan kahraman gibi onurlu bir hayat sürerek kullan!" dedi.

Bars, başmı öne eğip, "Emredersiniz Yüce Ra-Mu!" dedi.

"Koruyucular! Zaman kaybetmeden Bars'ı Aslan Tepesi'ne götürmelisiniz. Bars'm eğitimi boyunca Aslan Tepesi'nde kalacaksınız. Sonrasmda Koruyucu Suntay, Atlantis'e gidip, gün geçtikçe daha da artan Naakal üstatlarının ölümünün arkasında ne olduğunu bulacak! Bars, Koruyucu Oyran ile Şalmali'ye geri dönecek. Güvenliğini sağlamak için Boykan Han'm oğlu Efrasyap Börükan ve Komutan Ayzer, birlikleriyle tepede olacaklar. Dönüşte size Lemuri topraklarına kadar eşlik edecekler."

İki koruyucu, başlarıyla Ra-Mu'yıı onaylayıp, "Emredersin yüce Ra-Mu!" dediler.

İki koruyucu ve Bars, taht salonundan ayrıldılar. Manço Bey ise, Mavi Şehir'e geri döndü.

Atlantis'te, gün geceye döndüğünde Helena, yatakta uzanan kocası Kral Desanyus'un uyandığını fark etti. Yanına yaklaşıp, beyaz uzun saçlarına dokundu.

"Acımız çok taze ama yine de kendini bu kadar salmamalısm kralım."

"Biliyorum kraliçem ama elimde değil. O her ne kadar asi, başına buyruk ve dik başlı olsa da oğlumdu. Çok hata yaptı ama her zaman Atlantis için bir şeyler yapmak isterdi."

"Biraz rahatlamamz lazım kralım."

Helena, yanından kalkıp, şarap şişelerinin olduğu masaya geldi. Kralın yattığı yatakla aralarında on adım kadar mesafe vardı. Helena gülümseyerek, "Her zamankinden mi?" diye sordu. Kral, sadece başını sallayıp, kolunu alnına koyarak uzanmaya devam etti. Helena, zehri yavaşça göğsünden çıkarıp, şişenin ağzındaki cam kapağı kaldırdı ve içine boşalttı. Hemen yan tarafındaki iki kadehi alıp, boş zehir şişesini önündeki şarap şişelerinin arasına koydu. Kral kendinden geçtikten sonra boş zehir şişesini ortadan kaybetmeyi planlıyordu.

Krala her zaman içtiği şaraptan koyarken kendine başka bir şişeden doldurdu. İki kadehi de alıp yatağın kenarına, kralın hemen dibine oturdu. Kral uzandığı yerden doğrulup, kadehi aldı. Helena gülümseyerek, "İçin kralım," dedi.

Kral, başını sallayarak kadehteki şarabın yarısını içti.

Helena ne zaman etki göstereceğini bilmiyordu. Kral Desanyus, ikinci yudumu almak için kadehi dudağına götürdüğünde elinin titrediğini hissetti. Bir yudum daha almak üzereyken gözleri bir anda açıldı ve elindeki kadehi yere düşürdü.

Kadehin sert mermer zemine düşmesiyle, kapıdaki muhafızlar bir anda içeri daldılar. Ruda başlarındaydı. Helena, anlamsız gözlerle muhafızlara bakıyordu. Vagnar ile yaptığı planda böyle bir şey yoktu. Ruda, Helena'yı göstererek, "Yakalayın şu haini!" diye bağırdı.

Muhafızlar Helena'nın koluna girdiklerinde, bakışları hâlâ Kral'ın üzerinde olan Helena, bayılması gereken kocasının gözlerini tavana dikip, son nefesini verdiğini fark etti. Vagnar onu oyuna getirmişti. Kralı, kendi elleriyle Vagnar için öldürmüştü. Helena, "Sizi yok edeceğim Ruda! Efendin Vagnar ile beraber birer köpek gibi öleceksiniz!" diye bağırıyordu. Bu sırada, Atlantis sarayının koridorlarında, kralın öldürüldüğü haberleri yankılanmaya başladığında, başka bir noktadan da Yohan'm öldürüldüğü haberi geliyordu.

Sarayın boruları tekrar ötmeye başladığında halk bir anda sarayın etrafında toplanmaya başladı. Kral Vagnar da, planı gereği, zindandan savaşçıları tarafından çıkarılmış, halkın karşısına çıkmak için hızla yürüyordu. Atlantis surlarının tepesine çıkan savaşçılar halka kralın öldürüldüğü haberini veriyorlardı. Atlanatisliler, ard arda gelen ölümlerin şokundayken bir süre sonra, üzerinde yırtık elbiselerle, saçı başı birbirine girmiş bir halde Vagnar surlarm tepesinde beliriverdi. Halk, şaşkın gözlerle ona bakıyordu. Aynı gün cenaze töreni yapılan prensleri karşılarındaydı.

Halkın kendi arasındaki konuşmaları büyük bir uğultu yaratmıştı. Savaşçılardan biri boruya üfleyerek halkı susturdu. Vagnar, üzüntülü bir ses tonuyla, "Babam Kral Desanyus, ağabeyim Prens Dontas ve başrahip Yohan, beni öldü gibi gösterip, zindanlara kapatan, tahta küçük oğlunu oturtmak için her şeyi yapan Kraliçe Helena tarafından öldürüldü. Zehir dolu şişeyle kralımızın odasında yakalandı," dedi.

Halk, Kraliçe Helena'mn böylesi bir katliamı nasıl yapabildiğini anlamaya çalışıyor, kaybettikleri kralları, prensleri ve başrahibe üzülüyorlardı. Üzüntü, kısa bir süre sonra öfkeye dönüştü. Öldürülmesi için bağırmaya başlayan topluluğu elini kaldırarak susturan Vagnar, "Babam, ağabeyim ve başrahibimizi kaybettik. Onlara bunu yapan, sarayımızda bu anı beklemiş olan yılanın cezası ölümdür!" diye bağırdı.

Halk hep bir ağızdan, "Öldürelim! Yakalım!" diye bağırırken Vagnar, tahtı ele geçirmenin mutluluğunu yaşıyordu.

"Sîzlere arük Prens Vagnar olarak seslenmiyorum. Tahta geçip, içimizdeki tüm hainleri temizleyeceğim. Güçlü ve kimsenin emrinde olmayan bir Atlantis yaratacağım! Şuandan itibaren, sîzlere, bundan sonra Kral Vagnar olarak sesleniyorum!"

Bu sırada, Ruda'nın el işaretiyle sarayın üzerinde dalgalanan, dört yarım güneşin işli olduğu beyaz bayrak, dalgalandığı direklerden indirildi. Halk, bu durumu daha da coşkuyla karşıladı. İntikam ateşiyle yanan Atlantisliler, bu hareketi; Helena'mn, Lemurya'dan gelen emirle üç kişiyi katledip, Vagnar'ı zindana attırdığını düşünüyordu.

"Gün ışığıyla birlikte, bize ihanet edenler cezalarını bulacaklar. Burada, herkesin gözü önünde olacak."

Atlantisliler, Vagnar'ın son sözünü söyleyip, arkasını döndüğü andan itibaren adını haykırmaya başladılar.

"Kral Vagnar!"

Onlara göre Vagnar, ne olduklarını bile bilmedikleri bu ihanet sarmalım bozacak olan güçlü kraldı. Lemurya'ya kafa tutan, Atlantis'i eski şaşalı günlerine geri döndürecek olandı.

Kral Vagnar, saraya girip, odasma doğru yürüdü. Sarayın koridorları, o gece hiç olmadığı kadar hareketliydi. En yakın adamları Ruda ve Teran ile odasma girdi. Kral Vagnar, Ruda ve Teran'a bakıp, "Her şey tam istediğim gibi oldu. Bundan sonra yeryüzünün gördüğü en büyük komutanlardan olacaksınız!" dedi ve Teran'a doğru döndü.

"Yohan'ın odasında başka bir şey buldun mu?"

"Evet kralım, buldum! Bir parşömen."

Vagnar, adamımn gömleğinin içinden çıkardığı parşömeni açtı ve incelemeye başladı. Yeryüzünün bir haritasıydı. Şalmali, Ay Şehri, Lemuri ve Bağa Şehri'nin üzerinde büyük bir güneş işareti vardı. Bunlardan farklı olarak sadece Aslan Tepesi'nin işaretli olduğu yerde aynı şekil bulunuyordu. Kral Vagnar'ın gözleri bir anda parlayıverdi.

"Bunu nasıl anlamadım? Kutsal Yazıtlarda şöyle yazıyordu; Güçler, altın oklu yüzüğü takanla, Oz'un efendisi tarafından, etten ordulara yenilmeyecek savaşçıları olan, çelikle delinemeyecek duvarları olan, karıncanın ayak sesini duyup, şimşeklerle şarkı söyleyenlerin ayak uçlarma gizlendi. Yani dört büyük güç, altın oklu yüzüğü takanla

gitti. Gemi sadece bir kandırmacaydı. Aslan Tepesi, en büyük üstatların yetiştirildiği kadim yerdir!"

Ruda, Kral VagnarTn ne dediğini anlamaya çalışıyordu.

"Atlantis'in üç emaneti Altın Deniz'in yanma, gökteki parlayan her şeyi izleyip, Tanrı'ya dua eden üstatların altına gömüldü. O emanetler Aslan Tepesi'nin altında Ruda! O üstatlar doğanın gücünü kullanarak savaşırlar!"

Ruda ve Teran birbirlerine baktılar. Ruda, kalın sesiyle, "Neyi bekliyoruz kralım, gidip, bizim olanı alalım!" dedi.

"Hayır Ruda! Eğer hazırlıksız gidersek kutsal emanetlerimizi asla alamayız ve belki, sonsuza kadar kaybederiz. Oraya girmek için çok güçlü bir orduyla saldırmalıyız. Bunun için önce ordularımızı birleştirip, bizim tarafımızda olanları yanımıza alarak daha da güçlenmeliyiz."

"Nasıl emredersiniz kralım?"

"Ruda, sen Ojibva liderini görmeye gideceksin. Yeni kralından ve Atlantis'in Lemurya bayraklarını indirdiğinden bahset. Yaklaşan savaşı ve bizim tarafımızda olması gerektiğini, anlayacağı bir şekilde ona anlat."

"Emredersiniz kralım."

"Teran, sen de barbarların topraklarına gidip, Uyguriler'in Batı smırma planladığımız büyük saldırının başında olacaksın. Gümüş Şehir'den, yeni kuyaglar ve pusatlar yüklenmiş gemiyle yola çıkacaksın. Onlara bir ordu olmayı öğret Teran! Zaferin nasıl kazanılabileceğini hepsine anlat! Hepsini topladığmda beklemeden saldırıya geç ve Batı'yı al Teran!"

"Emredersiniz Kralım"

"Ben de, kral katili üvey annemin cezasım verdikten sonra Uyguri topraklarının kuzeyine gideceğim. Dunkalar ve Emegenler ile görüşeceğim. Bizim ordumuzda olmaları gerektiğini anlatacağım."

Ruda, elindeki parşömeni tekrar açıp inceleyen Kral Vagnar'a, "Ya taht kralım? Yokluğunuzda ben ve Teran burada olmayacağız." diye sordu. Kral Vagnar gülümseyerek, ağabeyimin karısı ve oğlunu saraya getirteceğim. Çoktan haber gönderilmiştir. Zavallı kadın kocasının ölümüne Helena'nm sebep olduğunu duyunca öfkeden çıldıracaktır. Lemurya'dan emir aldığı haberi tüm topraklara bu geceden itibaren dalga dalga yayılacaktır. Ağabeyim Dontas'ın karısı, güçlü bir Objibva kadınıdır," dedi.

"Başka emriniz yoksa biz yol için hazırlıklara başlayalım kralım."

"Saraydaki tüm rahipleri zindanlara atın. Aralannda Yohan gibi kaç hain var merak ediyorum."

"Emredersiniz kralım."

Ruda ve Teran odadan çıktıktan sonra Kral Vagnar parşömeni masanın üstüne koyup, "Demek Ruh Emenler ha Yohan? Her şeyi bildiğin halde bana yıllarca başka topraklarda gerçekleri arattırdın. Lanet ihtiyar!" dedi ve üzerindeki kirli, yırtık gömleği çıkardı. Pantolonunu ve çizmelerini de çıkanp, odanın bir köşesine bıraktı. Banyo yapmak için sıcak suyun içine girdi ve gözlerini kapatıp, başını mermere dayadı.

"Seni çok zor günler bekliyor Kral Vagnar! Yeryüzü seni bekler. Bir daha bu kadar rahat ne zaman yıkanabileceksin Tanrılar bilir!"

Bilge Üstatlar

Şalmali topraklarından gecenin karanlığında yola çıkan iki koruyucu ve Bars, Pura Şehri'ne doğru yola çıktılar. Lemuri savaşçılarının koruduğu, Uyguri topraklarının bulunduğu büyük kıtayla tek bağlantı olan Gök Geyik Köprsü'nden geçeceklerdi.

Bars, aünı yeni geleceğe sürerken, Krallar Kralı Ra-Mu'nun taht salonundaki masasında Naga topraklarından gelen dört üstat vardı. Ra-Mu, tam karşısında oturan üstatlara, "Anlatın üstatlar! Bana geleceği anlatın!" dedi. Üstatlardan en sağda oturan ilk söze giren oldu.

"Yüce Ra-Mu, gemilerimizde ve ordularımızda kullandığımız topları daha da küçültebileceğimiz! bulduk."

"Neden küçülteceğiz? Büyük toplar her zaman daha kuvvetlidir. Karşısında taşlar, zayıf otlar gibi paramparça olup dağılırlar."

"O toplann insan eline sığabilecek büyüklükteki halini yapmaya çalışıyoruz efendim. Lemurya savaşçılarının ellerinde bu tür bir silah düşünün. Uzaktan üzerlerine gelen pusatlı bir düşmam tek hareketle öldürebilecekler."

"Bu nasıl olacak?"

"El büyüklüğünde tutacak tahta bir sapı olan, kaim demirlerden yapılma, sivriltilmiş metalin, ateş gücüyle ileriye çok hızlı fırlatılması sonucu eti parçalaması ve düşmanı öldürmesi sayesinde olacak."

Üstat, posta sarılmış, çevresi kalın bir iple bağlanmış

olan icadı masanın üzerine koydu ve iplerini açtı. Yetişkin bir insanın kolu uzunluğunda bir demir ve kaim tahtadan tutma yeri olan silahı Ra-Mu'ya gösterdi. Uzun demir borunun altındaki başparmağın koyulduğu noktayı gösterip, diğer elindeki küçük, ucu sivriltilmiş demir tanelerini gösterdi.

"Bunları, demire koyup, içine ateşleyici tozu doldurduğumuzda küçük demire başparmağıyla basıyoruz efendim. Karşımızdaki düşmana doğrultup, bunu yaptığımızda, bu küçük demir etini yarıp içine giriyor. Eğer göğsüne ve başma denk getirilirse öldürüyor."

Ra-Mu, üstadın getirdiği icadı sessiz bir şekilde gözleriyle süzüyordu.

"Bunu gün ışıdığında sarayın arka bahçesinde deneyelim üstat."

"Emredersiniz, Yüce Ra-Mu!"

İlk üstat sustuktan sonra Ra-Mu, eliyle ikinci üstada konuşmasmı emretti.

"Yüce Ra-Mu, Uyguri topraklarındaki komutanlara dağıttığımız, dirsekten bileğe kadar uzanan gizli kılıç başarılı oldu. Tek hareketle bir anda elbiselerinin içinden fırlayan kılıçlar, kola tamamen sabitlenmiş ince demirler sayesinde, savaş anında kılıcını düşüren savaşçılarımızın, çarpışma anında hayatta kalma şansını arttıracaktır."

"Bunu Uyguri topraklarında kim kullanıyor?"

"Boykan Han'ın oğlu Efrasyap, Ayzer ve iki ordu başı kullanıyor kralım."

Ra-Mu, memnun bir şekilde başını sallayıp, "Devam edin," dedi.

Üçüncü üstat bir parşömen çıkarıp, Ra-Mu'nun önüne koydu.

"Rüzgâr ve kürekçilerle yol alan gemilerimiz, eğer yeni bulduğumuz, denediğimiz yanan kara taşlarla suyu kaynatıp, çıkan buharla yapacağımız bu düzenle, dişli tekerlekler hareket edebilirse, daha hızlı ve uzun yollar alabilir."

"Bunu inceleyeceğim üstat. Eğer söylediğin gibi bu dişli tekerlekler dönüp, kürekleri insan olmadan hareket ettirirse bu çok büyük bir buluş olur. Bu bize ticarette zaman kazandırır. Yolculuklar çok kısa olur ve fırtınalı havalarda ilerlemekte zorlanan gemilerimiz, yollarına hız kesmeden devam ederler."

Üstat başını sallıyordu. Ra-Mu, ellerini birleştirip, sonuncu üstada baktı.

"Yüce Ra-Mu, Uyguri topraklarındaki arazilerinin geleceği için, önümüzdeki zamanlarda, tüm toprakların üzeri kapatılmalı."

"Hepsine birer çatı mı yapılması gerekiyor? Neden?"

"Sulama kanallarım tüm tarlalara dağıttıktan sonra üzerlerinin ve etraflarının kapatılıp, gün geçtikçe daha da soğuyan yeryüzüne karşı mahsullerimizi korumalıyız. Geçmişte yazılmış tüm yazıtları inceledik. Bunun gibi bir soğumanın yazıldığı başka bir dönem yok. Ya da olduysa da, o zamanlar yazı bulunmamıştı. Bu yüzden bilemiyoruz.

"Bu oldukça uzun zaman alacak bir istek üstat. Kuzeydeki soğuğun nereye kadar ilerlemesini bekliyorsunuz? Ne kadar süre toprakları etkileyecek?"

Üstadın yüzü bir anda asılıverdi. Durumun oldukça ciddi olduğu her hareketinden belli oluyordu.

"Böylesi bir soğuğa karşı, insanları nasıl koruyacağımızı bulmaya çalışıyoruz Ra-Mu fakat topraklar, tahmin ettiğimizden daha hızlı ölüyor. Demirdağlı gözcülerden bize getirilen haberlere göre ağaçlar kuruyup, ortadan ikiye yarılmışlar. Irmaklar donmaya, hayvanlar ölmeye başlamış."

"Ya Emegenler ve Dunkalar? O topraklarda yaşayan diğer haydutlar, nasıl hayatta kalıyorlar?"

"Sınırı geçmeden bize bunların haberini verdiler efendim. Onlar hakkında hiçbir şey söylemediler."

Ra-Mu, üstatlara, "Tamam, çıkabilirsiniz. Görüşmeye yemekte devam ederiz," dedi. Üstatlar masadan kalkıp salonu sessizce terk ettikten sonra camdan dışarıya baktı. Ölen koruyucusu, o toprakların öldüğünden haberdardı. Bir Emegen saldırısından mı şüpheleniyordu? Kuzey topraklarını büyük bir savaş mı bekliyordu?

Batı muhafızı Tiyugan Börükan ise, günlerdir sınırlarında hiçbir gözcü birliğinin rastlamadığı barbarların ne yaptığını merak ediyordu. Barbarlar, birkaç gecede bir, beklenmedik anda yaptıkları saldırılarla meşhurlardı. Çok sayıda Demirdağlı bu şekilde son nefesini vermişti. Tiyugan, günlerdir tek bir barbara rastlanmamasından şüphelenmeye başlamıştı. Güvendiği beş adamını yanma alıp, börüsüne bindi. Ordu kampından ayrıldıklarında yanında börüsünü süren adamı Yorki, "Nereye gidiyoruz beyim? Bu topraklar çok tehlikeli, ummadığımız bir saldırıda sizi kaybedebiliriz," dedi.

"Biliyorum Yorki. Barbarların neyin peşinde olduğu-

nu bilmek istiyorum. Bu yolculuktan kimsenin haberi olmayacak."

Savaşçılar hep bir ağızdan, "Emredersiniz beyim!" dediler. Karanlığın içinde börülerini son hız sürerek smır boyu ilerlemeye başladılar. Bir süre böyle ilerledikten sonra Tiyugan, sınırı geçip, ormanlık alana daldı. Börüsünü yavaş adımlarla, sessiz bir şekilde ilerletiyordu. Çamurdaki pençe izlerini fark ettiler. Sınırın ötesine gidiyordu.

Ağaçların arasından gelen kahkaha seslerine doğru ilerlemeye başladılar. Önlerine çıkan küçük bir tepelikte börülerinden inip, tepeliğe doğru çıktılar.

Bulundukları yere uzanıp, başlarını dikkatli bir şekilde kaldırarak, yirmi adım kadar sonra düzlüğün başladığı alanda birbirleriyle konuşan Demirdağlı dört savaşçı ile on kadar barbarı fark ettiler. Yorki, hemen yanındaki beyi Tiyugan'a, "Emrinizle hepsini burada öldürebiliriz beyim! Bunlar içimizdeki hainler!" diye fısıldadı.

"Bekleyin! Neyin peşinde olduklarını görmeliyiz."

Demir dağlılardan biri, barbarlardan bir kese aldı. El sıkıştıktan sonra börülerine binip, ormanlık alandan ayrıldılar. Barbarlar, Demirdağlılar gittikten sonra bir süre daha oldukları yerde beklediler. Çevreyi iyice kolaçan edip, öyle ayrılmayı planlıyorlardı. Tiyugan, Yorki'ye doğru eğilip, "Hadi, biraz barbar kam akıtalım Yorki!" dedi.

Yavaş hareketlerle geri çekilip, görünmedikleri noktaya geldiklerinde hızla tepelikten aşağı indiler. Börülerinin üzerine binip, pusatlarını çektiler ve barbarların üzerine doğru bir ok gibi ormanlık alanın içinden fırladılar.

Barbarlar, hemen arkalarından gerçekleşen saldırıyı fark edince baltalarına ve pusatlarına davrandılar fakat ilk

çarpışmada dördünün kellesi çimlere düştü. Demirdağlılar börülerinden atlayıp, üzerlerine gelen barbarlara doğru hücum ettiler.

Beş börü, boşta kalan diğer düşmanlara vahşice saldırıya geçtiler. Barbarlar, çok iyi pusat kullanan Demirdağlılar'a karşı fazla dayanamadılar. Tiyugan'm önünde, bacağından ve kolundan yaralanmış olan, dizlerinin üzerine çökmüş bir halde bekleyen adam dışında hepsi ölmüştü. Tiyugan, pusatını adamın çenesine dayayıp, başını yukarı kaldırdı.

"Demirdağlı savaşçılara ne verdin?"

"Sana bunu söylesem de söylemesem de öleceğim. Neden söyleyeyim?"

"Eğer söylersen seni bırakırım. Borüme biner, adamlarımı alır, ormanınızdan çıkarım. Ben Batı'nın Muhafızı Tiyugan Börükan!"

Barbar, şaşkın gözlerle Tiyugan'a bakıyordu.

"Demek o sensin!"

"Benim hakkımda ne duydun?"

"Senden korkuyorlar Tiyugan! Cesaretinden ve öfkenden korkuyorlar."

"Kim korkuyor? Kese verdiğin Demirdağlılar mı?"

"Hem onlar, hem de barbarlar. Bak Tiyugan, beni öldürmeyeceğine söz verdin."

"Bunu hatırlatmana gerek yok, konuş!"

"Senden önce Ataman Börükan vardı. O adamlar da onun sadık savaşçılarından bir birlik. Burada olan saldırılardan her iki tarafın da her zaman haberi vardı. Aramızdaki ticaretin anlaşılmaması için bazen sizden, bazen de

bizden binlerinin ölmesi gerekiyordu. İki taraf da aynı kişiye hizmet ediyordu."

Tiyugan, adamın konuştuklarına anlam veremiyordu.

"Ne ticareti? Kime hizmet ediyordunuz?"

"Onlar bize pusat, aş ve kuyag veriyorlardı. Biz de karşılığından altın veriyorduk. Ama artık buna gerek kalmadı. Efendimiz bize yeterli kuyag ve pusatı gönderecek. Onlar ve biz, aynı kişiye hizmet ediyoruz; Prens..."

Barbar sözlerini bitiremeden sırtına gelen okla yere düştü. Yorki, "Hadi, gitmeliyiz beyim! Barbarlar geliyor!" diye bağırdı. Tiyugan, öfkeyle adamı sallıyordu.

"Konuş, hadi konuş! Kimdi?"

Barbar, son nefesini verdiğinde Tiyugan kurduna bindi. Arkasına baktığında yüzlerce barbarın ağaçların arasından çıktığını fark etti. Savaşçıları, smırı geçtiklerinde Tiyugan'a bakıyorlardı. Barbar, hainler ile ağabeyinin, eski Batı Muhafızı Ataman Börükan'ın aynı kişiye hizmet ettiğini söylüyordu. Tiyugan'm ağzını bıçak açmıyordu.

Sınır boyunca gittikleri yoldan geri dönen Tiyugan ve adamları, ormanda barbarlarla konuşan dört savaşçının kaldığı barakaya doğru yürümeye başladılar. Tiyugan'm çatık kaşları ve öfkeli halini izleyen çevredeki diğer Dermidağlılar, ne olduğunu merak ediyorlardı.

Hainlerin kaldığı tek katlı taştan bannağın önüne geldiklerinde Tiyugan hızım hiç kesmeden tahta kapıya sert bir tekme vurup, içeriye daldı. Adamları da hemen arkasından pusatlarım çekerek, çarpışmaya hazır bir şekilde girdiler. Dört hain, barbarlardan aldıkları altınları sayarken, karşılarında Tiyugan Börükan'ı görünce neye uğradıklarını şaşırmış bir halde ayağa kalktılar.

Biri pusatına davranmak üzereyken, Yorki, belindeki küçük fırlatma bal tasım adamın tam göğsüne sapladı. Olduğu yere yığılan arkadaşına bakan hainler, Tiyugan'm, "Pusatına kim davranmaya kalkarsa aynı son onu da bekler! Üzerinizdekileri yere atın!" emriyle bellerindeki deri kemerleri çözdüler.

Hepsi pusatlarını, bıçaklarını ve küçük baltalarını yere attılar. Yorki, "Ne yapmamızı emredersiniz beyim?" diye sordu.

"Ellerini bağlayın. Sonra da Yorki dışında herkes dışarıya çıksın!"

Dört adamı hemen hainlerin bacaklarına birer tekme atarak dizlerinin üzerine çöktürdüler. Yorki dışarı çıkıp, kalın iki iple tekrar içeri girdi. Adamlarına verdikten sonra pusatı elinde, Tiyugan'm arkasında beklemeye devam etti.

Kısa bir süre sonra elleri sıkı sıkıya bağlanan hainlerin arkasındaki adamları, "Başka bir emriniz var mı beyim?" diye sordular.

"Dışarıda bekleyin ve kalabalığı dağıtın. Herkes işine baksın. Bunların pusatlarını da alın."

Dört adamı, emrettiği gibi pusatları alıp dışarı çıktılar. Yorki, adamlar çıktıktan sonra kapının arkasına, duvarı dayalı duran tahtayı, demir kancalara taktı.

"Kapı arkadan sürgülendi beyim. Kimse içeri giremez."

Tiyugan başıyla, "Tamam," işareti yaptıktan sonra iki adım yanındaki tahta sandalyeyi alıp, karşılarına oturdu. Hainler, korku dolu gözlerle ona bakıyorlardı. Tiyugan, en soldaki adama bakıp, "Kendi kanından olanlara nasıl ihanet ettin? Bunu neden yaptın?" diye sordu.

"Benim yaptığım ihanet değil Tiyugan Bey! Buraya yıllar önce geldim. Hiç evlenmedim. Bu yüzden de nöbetçi değişimlerinde bir daha doğduğum topraklara ya da başka bir yere hiç gitmedim. Ben geldiğimden beri düzen hep böyleydi. Barbarlarla ticaret hep vardı."

"Ormandaki barbar, onlara pusat, aş ve kuyag götürdüğünüzü söylüyor, doğru mu?"

"Evet, bizim gibi bu ticareti yapan çok sayıda savaşçı vardı. Şimdi onlar, Ataman Bey'imizin arkasından kuzeye gittiler."

"Anlattıklarına göre ağabeyim Ataman Börükan bir hain! Öyle mi?"

Adam başını salladı. Diğer hainlerden biri, "Ne öğrenmek istiyorsun Tiyugan Bey? Her şeyi söyleriz. Biz, beyimiz ne yaptıysa onu yaptık!" dedi.

"Bizlere ihanet edip, bu kadar rahat konuşman beni daha da öfkelendiriyor! Her şeyi anlattıktan sonra hayatını bağışlamamı isteyeceksen yanılıyorsun! Hepinizin kellesini, savunma duvarlannm en yüksek yerlerine takacağım!"

"Hayatlarımızı bağışlamayacağını biliyoruz Tiyugan Bey. Ne öğrenmek istiyorsan söyleyeceğim."

Tiyugan şaşkındı. Yaptıkları ihanet, onlar için gerçekten normal bir şey gibiydi.

"Ormandaki barbar, sizin ve ağabeyimin, aynı kişi için çalıştığını söylüyordu. Kimden emir alıyorsunuz?"

"Bizler ağabeyinizden emir alıyorduk. Ataman Beyimizin ise Atlantis Prensi Vagnar ile yakın bir dostluğu vardı. Hatta buraya bile geldi ve Ataman Bey'in misafiri oldu."

Tiyugan, Yorki'ye dönüp, "Prens Vagnar mı? Ağabeyimle ne işi olur?" dedi. Yorki sadece başını sallayarak,

"Bilmiyorum beyim. Söylenenlere de inanamıyorum," dedi. Tiyugan, sandalyeden bir anda ayağa kalkıp, kılıcını çıkardı.

"Sizin gibi kaç hain daha var?"

Tam önündeki savaşçı kısa bir kahkaha atıp, "Ataman Bey'in de kellesini alabilecek misin Tiyugan Bey?" dedi.

Tiyugan öfkeyle kılıcını adamın boynuna vurup, tahta zemini kızıla boyadı. Gözleri dönmüş bir halde, "Beni duymuyor musunuz? Sizin gibi daha kaç kişi var?" diye bağırdı. Yerde başsız yatan arkadaşına bakan adamlardan biri, "Yüzlerce!" dedi.

"Yüzlerce mi? Hepsinin kaldığı yerleri bana göstereceksin."

"Gösteremem çünkü onlar artık kuzeyde nöbet tutuyorlar. Burada sadece dördümüz vardık. Bir sonraki değişimde de Ataman Bey'imize katılmak için gidecektik."

Tiyugan, kılıcını tekrar havaya kaldırıp, sırayla ikisinin de boyunlarına indirdi. Nefes nefese kalmış, öfkeden çıldırmış bir halde, "En yakın zamanda Demir Saray'a gideceğiz Yorki! Bu işin aslını öğrenmeliyiz," dedi.

"Emredersiniz beyim. Bunları ne yapalım?"

"Börülerinin kuyaglarıru çözün. Kendilerine daha asil, gerçek birer savaşçı bulsunlar. Kellerini duvara dikin. Suçlarını büyük bir tahtaya yazıp asın. Cesetlerini de atın ormana gitsin. Onlar gömülmeyi hak etmiyorlar."

"Emredersiniz beyim."

Tiyugan, kapının arkasındaki tahtayı kaldırıp, yere fırlattı. Dışarıya, kanlı kılıcıyla çıktığında herkes ona bakıyordu. Evin önünde bekleyen dört adamı, hızla içeri girdiler. Ağabeyi hakkmda söylenenler kulaklarında çınlıyor-

du. Düşünceler denizinde kaybolmuş bir halde, komutan binasına doğru gitti. Odasına gidip dinlenmek istiyordu. Söylenenler, ona ağır geliyordu. Ağabeyi, böyle bir şeyi kendi kanından olanlara asla yapamazdı, yapmamalıydı!

Yeni Atlantis

Gün ışığıyla birlikte Kral Şehri'nin büyük meydanını dolduran kalabalık, yirmi savaşçmm omuzladığı altın tahtın üzerindeki Vagnar'ı alkışlamaya başladı. Gözleri kamaştıran altm tacıyla, pelerinin altındaki kar beyazı, altın işlemeli tuniği ile elini havaya kaldırmış, halkım selamlayarak ilerliyordu.

Meydana kurulan, yarım insan yüksekliğindeki idam sehpasmm yarımda bekleyen iki savaşçı, diz çökerek, gelen krallarına saygılarını gösteriyorlardı. Kral Vagnar, alkışlar arasında idam sandalyesinin tam karşısındaki yirmi merdivenden oluşan, taş balkonun önüne geldi. Savaşçılar, etrafında etten bir duvar oluşturmuşlardı.

Ağır ağır merdivenleri çıktıktan sonra kendisi için hazırlanmış gösterişli tahta oturdu. Etrafında yer alan savaşçılar, dikkatle çevreyi süzüyorlardı. Kalabalığın arasında dolaşan, halk gibi giyinmiş birçok Atlantis muhafızı da her ihtimali göz önüne alarak meydanda dolaşıyorlardı.

Diğer idamlardan farklı olarak, bu kez tek bir din adamı bile yoktu. Kral Vagnar'ın adamları, saraydaki tüm rahipleri ve Kral Şehri'ndeki Naakal üstatlarım bir gecede toplatıp, zindanlara artırmıştı. Lemurya'nın taş ustaları tarafından yapılan gösterişli Naakal Okulları ve tapmakların kapısı da zincirlenmişti.

Kral Vagnar, savaşçılarının çaldığı borularla ayağa kalktı. Halk, yeni krallarının ne söyleyeceğini merak edi-

yordu. Hemen arkasmdaki taşa sabitlenmiş demir direkte dalgalanan Atlantis'in kızıl bayrağına baktı. Gümüş rengi "A" şeklindeki armasına iç çekerek bakıp, halkına döndü.

"Bu bayrağı, yenilmez oldukları Kutsal Yazıtlar'a geçmiş atalarımız bu topraklarda dalgalandırdı. Cesurdular, güçlüydüler ve Atlantis için gözlerini kırpmadan öldüler. Ne için? Lemurya'nm büyüklüğünü tamyan, her ay ona vergi veren, başmı öne eğmiş bir Atlanstis için mi? Yoksa sarayının, şehirlerinin çatılarında, gemilerinin direklerinde yarım Güneşli bayrakları dalgalandırmak için mi? Hayır! Artık Atlantis eski günlerine ve gücüne geri dönecek! Topraklarımızı birer örümcek ağı gibi sarmış Naakal Okullan'run hepsi yok edilecek! Çocuklarımız, eski Tanrılarımıza, bizi demirden bir ordu yapan yaratıcılara inanacak. Tek yaratan, sevgi, barış gibi aptalca düşüncelerle, Oz'un her isteğini kabul eden bir halk olmayacağız. Biz güçlüyüz ve her şey için savaşmaya hazırız! Biraz sonra buraya getirilecek olan Kraliçe Helena, Lemurya casusuydu ve kralınızı, babamı öldürdü. Ağabeyimi, rahiplerimizi katletti. Saraym içinde, en tepeye kadar yükselen bu casuslar, evlerinize de girecekler. Çıkarlarına uymayan herkesi katledecekler. Tabi bizler, Atlantis olarak tek yumruk olup, bunu engelleyemezsek! Atlantis'in korkusuz insanları! Denizin Çocukları! Gök Çocukları'na, Lemurya'ya meydan okumaya hazır mısınız?"

Kalabalık, çılgınca bağırıp, Lemurya'ya lanetler yağdırıyordu. Kral Vagnar, en zor olanlardan birini elde etmişti; halkının güveni ve desteğini. Hep bir ağızdan, "Atlantis!" diye bağırıyorlardı. Elini havaya kaldırarak, "Hainin kellesini gözlerinizin önünde uçurmayı düşündüm ama onun

pis kanını, kahramanların kanlarıyla kurduğu bu asil topraklara akıtmak istemedim. Onun için en uygun ölüm, idamdır!" diye bağırdı. Kral Vagnar yerine oturduğunda, Kraliçe Helena, elleri arkadan bağlanmış, kafasına siyah bir çuval geçirilmiş halde, alaca bir atm üzerinde, koruma birliği eşliğinde meydana getiriliyordu. Halkın arasından geçirilirken küfürler ve hakaretler havada uçuşuyordu. Koruma birliği öfkeden delirmiş gibi saldıran halka zor engel oluyorlardı.

İdam sehpasının önüne getirilen Helena, attan indirildi. Sandalyenin üzerine çıkarıldı ve başındaki kara çuval çıkarıldı. Ağzı kapalıydı. Karşısında öfkeyle kendisine bağıran kalabalığa bakıyordu. Tam karşıda, tahtında oturan VagnarT gördü. Öfkeyle olduğu yerde ipleri bir daha yokladı ama etine oturacak kadar sıkı bağlanmıştı. Kral Vagnar, ona çok büyük bir oyun oynamıştı. Öleceği kesindi. Onu endişelendiren, oğluna ne olacağıydı.

Yanma gelen Atlantis savaşçısı, elindeki parşömeni açıp, yüksek sesle okumaya başladı.

"Kraliçe Helena, Lemurya'nm casusluğunu yapmaktan, Kral Desanyus'u, Prens Dontas'ı ve başrahip Yohan'ı öldürmekten idam cezasma çarptırılmıştır. Oğlu Sukis, henüz küçük ve suçsuz olduğu için ömür boyu zindan ile cezalandırılmıştır. Kara Dante'nin kızı Kraliçe Helena, işlediği suçlardan dolayı son isteği dinlenmeden asılacaktır!"

Kalabalık, Helena'nm Kara Dante'nin kızı olduğunu ilk kez duyuyordu. Azılı bir deniz korsanının kızı olması, onu daha da suçlu kılmaya yeterdi. Kral Vagnar, hazırladığı kusursuz planı zevkle izliyordu. Savaşçı, konuşması

bittikten sonra kralına baktı. Vagnar, başıyla asılmasını işaret etti.

Savaşçı, sandalyenin yanında dikilen iki adama, "Asm!" diye seslendi. Tahta sandalye, adamlardan birinin tekmesiyle zemine düştüğünde Helena'mn çimen yeşili gözlerindeki hayat kısa sürede soluverdi. Kral Vagnar, cansız bedeni ipte sallanan Helena'ya son kez bakıp, "Senin küçük planların, nefret dolu büyük hayallerimin altında ezildi Kraliçe Helena!" diye söylenip, merdivenlerden aşağıya indi. Haini asan krallarına sevgi naraları atan kalabalığı son kez selamlayan Kral Vagnar, tahtına oturdu. Savaşçıları ile tekrar sarayın yolunu tuttu.

Atlantis'te yeni bir dönem başlarken, Kuatza sarayında ise Kral Dona ti, Kral Vagnar'dan gelen mesajı okuyordu.

"Bu, sana bir Prens olarak yazdığım son mesaj Kral Donati. Bir gün sonra Atlantis'in yeni kralı olacağım. Lemurya'dan topraklarımıza gelen Ra-Mu'nun oğlu Bukan Bey ve meşhur Uygurili komutan Baybora, altı gemi dolusu savaşçıyla topraklarına geliyor. Maya ve And topraklarındaki kargaşanın nedenini öğrenmek istiyorlar. Savaş başlamak üzere! Ordularını hazırla ve Bukan Bey'i, savaşçılarıyla birlikte yok et. Yakın bir zamanda Uyguri toprakları her yandan kuşatılmaya başlayacak. Altın İkizlerin güney topraklarının tamamını sana veriyorum. Adım attığın her toprak senin olacak! Zaferlerini yazdığın mesajlarını bekliyorum!"

Kral Donati, mesajı kıvırıp, "İşte başlıyor. Beklenen an geldi." diye söylendi. Savaşçılarından birini çağırıp, orduların her an savaşa hazır olmalarını emretti. Bukan Bey ve adamlarının yaklaştıklarını söyleyip, her zaman oldu-

ğu gibi onları iyi karşılamalarını ve sarayına getirmelerini söyledi.

Gün geceye döndüğünde, Bukan Bey ve Baybora ise, gün ışığıyla birlikte Kuatza topraklarına varacaklarını tahmin ediyorlardı. Bukan Bey'in kamarasında yemek yiyen ikilinin konusu, ölen Prens Vagnar'dı. Onlar, Vagnar'ın kral olduğundan habersiz, yemekte yaptığı son konuşmayı ve sonucunu düşünüyorlardı.

"Prens, neden kendini öldürdü Baybora?"

"Yemekte bizleri pek sevmediğini dile getirdi beyim. Bizim Atlantis topraklarma gitmemizle, onun ölümünün bir bağlantısı olduğunu düşünmüyorum. Babası Kral Desanyus ile aralarında çok daha farklı bir sorun yaşanmış olmalı."

"Naakal üstatlarına, cenazede dua ettirmemeleri, Atlantis'in bize karşı dost tutumunun ilerleyen zamanlarda değişeceğinin göstergesi gibiydi."

Baybora gülümseyerek, "Atlantis, Oz'a karşı asla başkaldıramaz beyim. Son başkaldırışını yıllardır herkes okuyor. Böyle bir sonu bir kez daha yaşamak istemezler. Bu sefer, yine aynı şeyi yapmaya kalkarlarsa, topraklarından da olacaklarının farkındalardır," dedi.

"Tıpkı Di Hanedanlığı gibi! Öyle mi Baybora?"

"Kızıl Ejderha'nm soyundan gelenler bugün Uyguri topraklarında ordumuzun çok küçük bir parçasını oluşturuyorlar. Boykan Han'ın emirlerine bir kere bile başkaldırmadan, Naga topraklanna gelen üstatların güvenliğini sağlıyorlar. Atlantis, Di Hanedanlığı'nın elde ettiği bu huzurlu yaşamı bile asla elde edemeyeceğini biliyor."

Bukan Bey, Baybora'nm asılan suratını fark etti.

"Neyin var Baybora?"

"Bir şeyim yok beyim. Denizler bana göre değil. Karada yolculuk etmeye alışmışım. Her deniz yolculuğunda böyle oluyor."

"Odanda dinlen Baybora. Gün ışığıyla birlikte Kuatzalılar'ın topraklanna varacağız. Orada sana çok ihtiyacım olacak."

Baybora, "Emredersiniz beyim," deyip, masadan kalktı. Odadan çıktıktan sonra biraz hava almak için güvertede dolaşmaya başladı. Biraz temiz hava alıp, kamarasına doğru gitti.

Deryaların Boğası

Gün ışığıyla birlikte, Komutan Tenşi, Mısır kıyılarına yaklaşmıştı. Yol boyunca Güney Denizi'nde tek bir haydu-ta bile rastlamamışlardı. Fırtına Boğazı'ndan geçtikleri sı-rada ise kıyılara yakm bir duman ya da saldırıyla karşılaş-mamışlardı. O topraklar barbarlarla kaynıyordu. Mısır'ın gösterişli limanlarından birine yaklaşan Tenşi, kendilerine katılmak için hazırlanmış elli kadar Mısır bayraklı gemiyi fark etti.

Hemen yanlarında Babilonya'dan gelmiş olan otuz ka-dar gemi de hazırda bekliyordu. Tenşi, limana demir atan gemisinin, iskeleye indirilen merdivenlerinden hızla inip, kendisini bekleyen Mısırlı ve Babilonyalı komutanlara doğru gitti.

Kızıl saçları kurak çöl rüzgârlarıyla savruluyordu. Gök rengi gözleriyle karşısma dikildiği iki komutam süz-dü. Solundaki uzun kara saçlı, küçük gözlü, buğday ten-li adam, "Komutan Tenşi, sizinle tanışmak bir onurdur. Ben, Babilonya'dan, Akadlı Komutan Naram. Kanım, hoş geldin," dedi. Tenşi, kara sakallı, uzun boylu ve oldukça güçlü görünen, deri zırhlar içindeki komutana, "Hoş bul-duk kanım. Mu'nun Akadlı çocuklarının yeri içimizde her zaman en tepelerdedir," dedi. Hemen yanındaki Mısırlı komutan söze girdi.

"Komutan Tenşi, adım Usi. Limanlarımıza ve toprak-

lanmıza hoş geldiniz. Sizinle denizlere açılmak için sabırsızlanıyorum."

Usi, kısa boylu ve zayıf bir adamdı. Esmer teni, büyük kara gözleri ve iri burnuyla belirgin yüz hatlarına sahipti. Komutan Tenşi, elini Usi'ye doğru uzatıp, "Hoş bulduk. Bir an önce şu haydutları yok etmek için can atıyorum," dedi.

Akadlı Naram, parmağıyla denizi göstererek, "Karşı kıyılarda Hatti beylikleri var. Orada balıkçılar oldukça fazla. Hemen yanında başlayan Amisonya toprakları ve büyük Amis Şehri, saldırıların en çok olduğu yerler. Baü Denizi'nden İç Deniz'e geldikleri söyleniyor," dedi. Tenşi kısa bir süre dalgalara baktıktan sonra, "Ya Balık Sırtı? Orada haydutlara rastlayan var mı?" diye sordu.

"O toprakların kıyıları Amazon Kadınları ve birlikleriyle dolu. Barbarlar ile düşmanlar. Balık Sırü'na kıyısı olan Demirdğalılar, o sularda barbar görmediklerini söylüyorlar. Amazon Kadınları, barbarlar için tam bir baş belası."

Naram gülümseyerek Tenşi'ye baktı. Usi, "Komutan Tenşi, iç denizden başlayarak Amis Şehri'ne kadar gideriz. O noktada ben ve yirmi gemim Balık Sırtı'na döner, o suları kolaçan ettikten sonra size tekrar katılırız. Siz de Fırtına Boğazı'na varmak üzereyken bir iki gün demirleyip dinlenir, bizi beklersiniz," dedi.

Komutan Tenşi, başım sallayıp, "Tamam Komutan Usi. Hadi, zaman kaybetmeden yelken açalım," dedi. Komutanlar gemilerine binip, yelken açma emirlerini verdikleri sırada Atlantis'te, Gümüş Şehir'in limanlarından altı gemi harekete geçiyordu. Biri, Altın İkizler'in kuzeyine, Ojibvalar ile görüşmeye giden Ruda ve iki yüz adamıydı. Diğer

beş gemi ise, savaş malzemeleri taşıyan Teran ve dört bin adamıydı.

Atlantis, Oz'a karşı büyük bir savaşa hazırlanırken, önce içlerindeki, Kral Vagnar'a karşı hareket edebilecek kişiler temizlenmeliydi. Kral Vagnar da bunu yapmak için Kral Şehri'nin zindanlarında, karşısına oturtulmuş, sarayda ve şehirde görev yapan on rahibe bakıyordu. Aralarında başrahiplerin de bulunduğu topluluktakilerin hepsinin elleri arkadan bağlanmıştı. Kral, Yohan gibi, aralarında Lemurya'nın casusluğunu yapan birilerinin olmasından şüpheleniyordu. Kılıcını kınından çıkarıp, orta yaşlardaki bir rahibin önünde durdu.

"Sizi fazla yormayacağım rahipler. Her soruyu sadece bir kere soracağım. Cevap vermek ya da ölmek sizin elinizde. İstediğim cevapları verirseniz, yeni ve güçlü Atlantis'in bir parçası olur, saygıyla anılırsınız. Bunu reddederseniz, zindanların soğuk ve pis taşlarında, bir köpek gibi inleyerek geberirsiniz. Cesetleriniz için bir tören düzenlenmez. Muhafızlarımın köpeklerine her acıktıklarında birinizin cesedini atarım. Umarım, sözlerimi anlamışsınızdır! Sen, Lemurya hakkında ne biliyorsun? Naakal üstatlarının öğretilerini beğeniyor musun?"

Önünde duran orta yaşlardaki rahip korkudan titriyordu. Gözlerini Kral Vagnar'a dikip, "Hiçbir şey bilmiyorum kralım! Benim onlarla asla bir bağım olamaz. Tanıdığım Naakal üstatları, sadece banş hakkında konuşuyorlar," dediği anda Kral Vagnar, kılıcını rahibin göğsüne soktu. Geri çıkarıp, hızla ağzına soktu. Rahipler korkuyla, Kral Vagnar'ın öfkesini izliyorlardı.

"Bakın işe yaramaz aptal rahipler! Sizler, bu toprak-

lardaki isimlerinizi ve halkın gözündeki değerinizi Naakal üstatlarına kaptırmıştınız. Ama ben bunu Kraliçe Helena'nın can verdiği anlarda tam tersine çevirdim. Eğer konuşursanız bu topraklardaki en değerli adamlar olacaksınız. Ha bu arada, sizler şuan zindanda benim sorularımı cevaplamakla meşgul olacaksınız. Yerleriniz boş ve halka, tanrılarımızı anlatacak birileri lazım. Sizi, yeni dostlarımızla tanıştırayım. İçeriye girin!"

Zindanın karanlık koridorlarında kara cübbeleriyle ilerleyen on uzun boylu adam, Kral Vagnar'm yanma girdiler. Başlarındaki kukuletalan açtılar. Kafaları kazınmış, çenelerine siyah bir boyayla, derilerinin altına, sivri kamış uçlarıyla yapükları yıldız dövmeleri vardı. Gözlerinin etrafını siyah bir boyayla boyamışlardı. Uzun tırnakları ve bellerinde asılı olan kısa kılıçlarıyla, bir din adamından çok savaşçıya benziyorlardı. Kral Vagnar, elini en yakınındakinin omzuna attı.

"Büyük savaştan sonra Oz'un hâkimiyetindeki tüm topraklardan kovulan bu adamlar, yüzyıllardır, soydan soya aktardıkları kinleriyle bu günü bekliyorlardı. Onlar Kara Kardeşlik'in rahipleri."

Elleri bağlı rahipler, Kral Vagnar'm sözlerine inanamıyorlardı. Yüzyıllar önce, yeryüzüne karmaşa ve kan getiren kardeşlik, nasıl olur da yok olmamıştı?

"Kara rahipler, bu merdivenlerden yukarıya çıkacaklar ve tüm Naakal Okullan'nı, güçlü Atlantis için kan dökmeye hazır olan korkusuz halkımla yerle bir edecekler. Yeryüzündeki tüm topraklara dağılmaya başladılar. Hatta Lemurya'nın şehirlerinde bile yakın zamanda ortaya çıkacaklar. İçindeki kargaşayla gün geçtikçe daha da zayıfla-

yacak olan Oz, önümde diz çökecek. Aranızdan hanginiz Ra-Mu'ya hizmet ediyorsa şimdi söylesin! Başka şansımz olmayacak! Kara rahipler, sizler Atlantis'in dört bir yanına dağılabilirsiniz. Bana ve hedeflerime inanan insanlar oluşturun! Savaş için can atan bir Atlantis istiyorum!"

Rahipler, başlarını sallayarak zindandan çıktılar. Kral Vagnar, kendisini korkulu gözlerle izleyen din adamlarına bakıyordu.

"Aranızda konuşmak isteyen var mı?"

Zindanda ölüm sessizliği hâkimdi. Kral Vagnar, arkasındaki muhafızlara bakıp, "Hepsini gebertin! Etlerini köpekler yiyecek," dedi ve arkasını dönüp, zindandan çıktı. Koridorda yürürken, öldürülen rahiplerin çığlıklarını ve vücutlarına giren pusatlarla yarılan etlerin sesini duyuyordu. Gülümseyerek ıslık çalmaya başladı.

"İşte bu! Özlenilen Atlantis!"

Kral Vagnar, oldukça keyifli bir halde merdivenlerden çıktı. Taht salonuna gidecekti. Ölen ağabeyinin karısı ve çocuğu, gün batmadan Kral Şehri'nde olurdu. Bir an önce Atlantis topraklarındaki düzenini kurup, Uyguri topraklarının kuzeyine gitmek istiyordu. Asıl güç oradaydı. Yenilmez bir ordunun iki önemli savaşçıları; Emegenler ve Dunkalar.

Savaşın İlk Kanı

Bukan Bey ve Baybora, savaşçılarıyla Kuatza limanına varmışlardı. Kendilerini karşılayan, gümüş rengi zırhları, kızıl tüylü tolgalarıyla yüz Kuatza savaşçısı, saraya kadar kendilerine eşlik ediyorlardı. Bukan Bey, kendilerinin geleceğinden nasıl haberleri olduğunu merak ediyordu. Dört yüz Uyguri ve altı yüz Lemurya savaşçısıyla ilerleyen Baybora, çevreyi kolaçan ediyordu. Kuatzalı halkın bakışları arasında ilerliyorlardı.

Kahverengi taşlardan yapılma, dikdörtgen ve yükseldikçe küçülen yapısıyla, bir saraydan çok tapmağa benzeyen Kral Donati'nin tahtının olduğu etkileyici yapının önünde durdular. Kuatza savaşçıları, sarayın girişinde, "Kral Donati sizi bekliyor Bukan Atahan," dediler. Bukan Bey, durumdan şüphelendiği için içeri girmek istemiyordu.

"Kralına söyle buraya gelsin! Ra-Mu'nun bu topraklardaki temsilcisi olarak, onu karşımda görmek istiyorum!"

Kuatzalı savaşçı, şaşkın bir halde Bukan Bey'e bakıyordu. Baybora, sert bir ses tonuyla, "Duymuyor musun? Git kralını çağır!" dedi. Kuatzalı savaşçı, koşarak içeri girdiği sırada Baybora, Bukan Bey'in kulağına eğilip, "Sarayın önünde çok fazla savaşçı var beyim. Kral Donati, geldiğimizi önceden bildiğine göre, Atlantis ile görüşüyor demektir. Çok dikkatli olmalıyız," dedi. Bukan Bey, başıyla Baybora'yı onayladığı sırada, ellerini iki yana açarak, sarayın

kapısında beliren Kral Donati, "Bukan Bey, topraklarıma hoş geldiniz!" dedi.

"Hoş bulduk Kral Donati. Gerçi geleceğimizden önceden haberinizin olacağını beklemiyorduk."

"Ticaret gemilerim topraklanma dönerken sizin bu yöne doğru geldiğinizi fark etmişler. Onlar haber verdiler. Hazırlık yapamadık ama hiç değilse geminizin önünde sizleri savaşçılarımın karşılamasını istedim."

Bukan Bey, çevresindeki savaşçıları süzerek, "Sen neden gelmedin Kral Donati? Ra-Mu'nun topraklarına gelen temsilcisinden haberin varsa, seni de limanda görmek isterdim," dedi. Baybora, eli pusatında, her an çarpışmaya hazır bir şekilde bekliyordu. Lemurya ve Uyguri savaşçıları da, sarayın önünde bekleyen muhafızların her hareketlerini izliyorlardı. Kral Donati, yine gülümseyerek, "Doğru dersiniz Bukan Bey ama ben ihtiyar bir kralım. Bu sıralar sağlığım pek yerinde değil. Uzun yürüyüşler yapamıyorum. Buyurun, içeride konuşalım," dedi.

Kral Donati, eliyle içeriyi gösterdi. Bukan Bey saraya girerken Baybora da hemen arkasından ilerleyeceği sırada bir Kuatza savaşçısı, Baybora'mn göğsüne elini koyarak, "Sadece Bukan Bey!" dedi. Baybora, adamın elini tutup kıvırdı ve belinden çıkardığı bıçağını boğazına dayadı. Bu sırada Kral Donati ve Bukan Bey arkalarını döndüler. Bukan Bey, "Bu saraya kimin gireceğine ben karar veririm. Lemurya'ya bağlı bu topraklarda Baybora, istediği yere girebilir! Aksini mi düşünüyorsun Kral Donati?" dedi.

"Tabi... Öyle beyim. Geri çekilin! Komutan Baybora istediği yere girebilir!"

Baybora, adamın kolunu bırakıp, bıçağını boğazından

çekti. Geriye iki adım atan savaşçıya, "Bir sonrakinde gösterişli zırhını kızıla boyarım!" dedi ve Bukan Bey'in yanma geldi. Baybora, önünde yürüyen Bukan Bey ve Kral Donati'nin konuşmalarını dinlerken, yanında yürüyen muhafızın tedirgin bakışlarını fark edebiliyordu. Henüz ortasına yaklaştıkları koridora sağlı sollu dizilmiş yirmi kadar savaşçıyı süzmeye başladı.

Baybora, yanında yürüyen savaşçının beş adım ilerideki muhafıza başıyla bir işaret yaptığını fark etti. Emri alan muhafız da daha ilerideki muhafıza parmaklarıyla işaret yapıyordu. Baybora, pusatının kabzasını tutup, "Durun!" dediği anda sesi koridorda bir gök gürültüsü gibi yankılandı. Kral Donati, şüpheci bakışlarıyla, planladığı pusuyu mahvetmek üzere olan Uyguri komutanına bakıyordu. Bukan Bey, "Ne oldu Baybora?" dedi.

"Beyim, Yüce Ra-Mu'nun, Kral Donati için gönderdiği büyük hediyeyi getirmeyi unuttuk. Beni affedin bir anlığına aklımdan çıkmış olmalı. Deniz yolculuğu beni hasta ediyor bildiğiniz gibi."

Bukan Bey, Baybora'nın bir şeyleri fark ettiğini anladığı için, "Baybora, böylesi büyük bir hediyeyi nasıl unutursun?" dedi. Kral Donati'nin, Ra-Mu'nun oğlu tarafmdan bile büyük bir hediye diye adlandırılan şeyi merak edip, koridordan çıkabileceklerini biliyorlardı. Kral Donati, gülümseyerek, "Önemli değil Bukan Bey, dinlendikten sonra verirsiniz," dedi.

"Bu hediyeyi getirmek için en az elli adam gerekli Kral Donati."

İhtiyar kralın gözleri büyümüştü. Oldukça değerli bir hediye olduğunu düşünüyordu.

"Savaşçılarıma onu getirmelerini söyleyeyim. Sizler dinlenin."

Baybora, eliyle kapıyı işaret ederek, "O hediyeyi gemilerden ancak bizim savaşçılarımız çıkarabilir. Hem nereye konulacağına Bukan Bey'im de karar verir," dedi.

Kral Donati, başını sallayarak, "Tamam, gidelim o zaman" diyerek kapıya doğru yürümeye başladılar. Bu sırada, Kral Donati'nin kaşlarım kaldırarak muhafızlarına durmalarını işaret ettiklerini fark eden Baybora, biraz sonra patlak verecek olan çarpışma için Bukan Bey'i, nereden kaçıracaklarını bulmaya çalışıyordu. Limana gidemeyeceklerini, çok sayıda Kuatzalı savaşçının orada beklediğini tahmin edebiliyordu.

Kral Donati'nin sarayınm büyük kapısı açıldığında on adım kadar geride olan savaşçıları hemen yaklaştılar. Çevrelerindeki binlerce Kuatzalı savaşçı, şaşkın bir halde krallarını izliyorlardı. Baybora, hızla belinden çıkardığı bıçağı, yanındaki Kral Donati'nin muhafızının boğazına sapladı. Baybora, "Savunma düzeni al!" diye bağırdığı anda, Bukan Bey, pusatını Kuatzalılar'm ihtiyar kralmdan daha hızlı çekip, midesine soktu. Ağzından kanlar damlamayarak dizlerinin üzerine çöken Kral Donati'ye, "Hain! Sen ve tüm Kuatzalılar, Oz tarafından yok edileceksiniz!" diye bağırdı.

Bu sırada çevrelerinde koca bir çember oluşturan okçular, yaylarını gerip, yorulmadan geri bırakıyorlardı. Savaşçılarının arasına giren Baybora, iki adım gerisindeki Bukan Bey'in yere düşmesiyle, beyini kolundan tutup yanına çekti. Okla bacağından vurulan Bukan Bey, "Ne taraftan kaçacağız Baybora? Çok kalabalıklar!" diye sordu. Ok yağmurunu kesip, kılıçlarını çeken binlerce Kuatzalı

savaşçı, ortada duran bin Oz savaşçısına pusatlarıyla saldırmaya başladılar. Uyguri ve Lemurya savaşçıları pusat kullanmada her zaman çok usta olsalar da, karşılarında kendi sayılarının en az dört katı kadar savaşçı vardı.

Baybora, Bukan Bey'in bacağına giren okun, uzun tarafını kırdı.

"İleride ormanlık alan var. Oraya girebilirsek izimizi kaybettiririz. Dayanmalısınız beyim!"

Bukan Bey, sekerek ayağa kalktı ve pusatını çekti. Baybora ise kızıl pelerinini savurarak, savaşan adamlarının arasından ilerliyordu. Bukan Bey hemen gerisindeydi.

"Ormana doğru ilerleyin! Açılmadan bir arada durun!"

Uyguri ve Lemurya savaşçıları, güçlü kalkanlarıyla her ne kadar savunma hattını dağıtmadan ormanlık alana ilerliyor olsalar da fazla dayanamayacakları ortadaydı. Bu sırada Baybora, ileriden, kendilerine doğru gelen bir toz bulutu gördü. Yüzlerce süvari, uzun mızraklarıyla, savunma hatlarını dağıtmaya geliyordu. Bukan Bey, "Hattı bırakmalıyız Baybora!" dedi.

Süvariler yaklaştıkça Kuatzalılar, Lemurya ve Uyguri savaşçılarını teker teker düşürmeye başlamışlardı. Baybora, gerilerindeki Kuatzalı birliğe doğru baktı. Burada kalırlarsa hepsi ölecekti ama o birliği yok edebilirlerse, çok fazla kayıp verseler de ormanlık alana girebilirlerdi.

"Ormanlık alana doğru hücum! Durmayın ve acımayın aslanlarım!"

Baybora bağırdıktan sonra, koluna girdiği Bukan Bey ile koşmaya başladılar. Bu sırada süvariler sağ taraflarından birliklerinin tam ortasına daldılar. İki yüz kadar sa-

vaşçısı, süvarilerin girmesiyle mızraklardan oluşan bir cehennemin ortasında kalan Baybora, daha da hızlı hareket etmeye başladı. Önlerine çıkan bin kişilik birliğe, ordusuyla ölümüne saldıran Baybora, kandan bir yağmurun ortasında kalmış gibiydi.

Hemen arkasında duran Bukan Bey ile düşman savaşçıların etlerini, pusatlarıyla parçalayarak, hışırdayan et ve acı sesleri arasmda ilerliyorlardı. Lemurya ve Uyguri savaşçılarının açtığı yarıktan koşmaya başlayan Baybora, hemen arkasından gelen Bukan Bey'e, "Hadi beyim, başarmak üzereyiz!" diye bağırıp, önüne gelen savaşçının boğazına pusatını vurduktan sonra otuz kadar savaşçısıyla ağaçlara yöneldikleri anda, arkalarından gelen süvarilerin atlarının kişnemelerini duydu. Geriye baktığında Bukan Bey'in tam göğsüne saplanan mızrağı gördü. Bir anda aklını kaybetmiş gibi düşmana doğru koşmaya çalıştı. Bu sırada Uyguri savaşçıları onu kollarından tutup, sürüklemeye başladılar.

Baybora, Bukan Bey'in dizleri üzerine çöktüğü anda kellesinin uçuruluşunu gördüğünde, omzuna ve bacağına gelen okların acısıyla yere düştü. Yirmi Uyguri, on Lemurya savaşçısı, Baybora'yı sırtlanıp, ormanlık alana dalıverdiler.

Kuatzalı savaşçılar, hemen arkalarından ormanlık alana girdiler. Lemuryalı savaşçılar, bir süre koşup, yaklaşan Kuatzalılar'a oklarmı arka arkaya gönderiyorlardı. Baybora'yı sırtında taşıyan savaşçı, yakınlardan su sesi geldiğini fark etti. Bu onlar için bir kurtuluş olabilirdi. Hızla sesin geldiği yöne doğru gittiklerinde, ummadıkları bir sonla karşılaştılar. Ağaçların etrafında oklarını kendilerine doğ-

rultmuş Altın Orman'm kabilelerinden biri vardı. Yüzlerine sürdükleri kara beyaz boyalar, üstelerindeki püsküllü elbiseler ve bellerindeki kalın, parlak palalarla, kendilerine bakıyorlardı. Arkalarından yaklaşan Kuatzalılar, birazdan yanlarında olurlardı.

Ağaçların dallarında ve çalılıklarda gizlenmiş kaç savaşçı olduğunu kestiremiyorlardı. Otuz savaşçı, her şeyin bittiğine artık kendilerini alıştırmış bir halde Baybora'yı yere yatırdılar. Pusatlarını, oldukları yere bırakmak üzereydiler. Bu sırada arkalarında beliren yüzlerce Kuatzalı, kabile savaşçılarının yoğun ok yağmuru alünda birer birer yere düşmeye başladılar. Baybora'nın adamları ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Kabile kendilerini neden koruyordu?

Kabile savaşçılarından biri, Uyguri savaşçısının yanına gelip, anlamadıkları dilde bir şeyler söylemeye başladı. Uygurili yiğit, "Ortak dili biliyor musun? Güneş dilini biliyor musun?" diye sordu. Savaşçı, arkasına dönüp, arkadaşlarından birine seslendi. Kuatzalılar'm gelmeye devam ettiği seslerinden anlaşılıyordu ama bu savaşçılar çok rahat davranıyorlardı. Kısa kıvırcık, kara saçlı, esmer, yüzü diğerlerinden farklı olarak kızıl renklerle de boyanmış olan adam, "Kui Ülkesi bizim dostumuzdur. Benimle gelin. Onları savaşçılarımız hallederler. Buradan ileriye gelemezler," dedi. Lemurya ve Uyguri savaşçıları hemen Baybora'yı sırtlanıp adamm arkasından yürümeye başladılar. Bukan Bey'in kaybından sonra komutanları Baybora'nın iyileşip, ayağa kalkabilmesi için bilmedikleri ormanda, yol boyunca Tanrı'ya, içlerinden yalvarıyorlardı. Bin kişi geldikleri topraklarda, sadece otuz kişi kalmışlardı. Kaybet-

tikleri, aynı safta kılıç salladıkları dostlarının ölüm anları ve o an yaşadıkları ölüm meydanı, akıllarından bir türlü çıkmıyordu. Kuatzalılar'm, böylesi bir ihanete nasıl kalkıştıklarım, Bukan Bey'i öldürebilecek kadar neye güvendiklerini merak ediyorlardı.

Kara Kardeşlik Yayılıyor

Atlantis'in on şehrinde de, Kral Vagnar'm emriyle başlayan Naakal avı tüm hızıyla devam ediyordu. Kara rahipler, halkı da arkalanna alarak, tüm Naakal okullarını yakıp, üstatları acımasızca öldürüyorlardı. Gemilerle Lemurya'ya kaçmak isteyenlerin canlarını asla bağışlamıyorlardı. Atlantis halkının arasına yaydıkları, aslmda birer kara rahip olan kişiler, AtlantisMer gibi giyinip, sokak başlarında ve en küçük kalabalığın olduğu yerlerde Kral Vagnar'ın gücünden ve haklı savaş isteğinden bahsedip, onu övüyorlardı. Kurtuluşun, eski tanrılarda olduğunu, Oz'un topraklarına getirdikleri tüm kuralların, sadece birer köleleştirme oyunundan ibaret olduğunu söylüyorlardı.

Kara Rahipler, aşırı tutucu ve Atlantis aşığı kitleler oluşturmak için tüm güçleriyle çalışıyorlardı. Bu, sadece Atlantis topraklarında da gerçekleşmiyordu. Kara Rahipler, Vagnar tahta çıkmadan önceki gece, Radu'nun haberiyle diyardaki tüm kardeşliğe haber göndermişlerdi. Atlantis'te olan kadar belirgin olmasa da, halkın arasına karışmaya, onların akıllarını çelmek için çalışmaya başlamışlardı.

Özellikle Uyguri Topraklarında, Naakal üstatlarını gizlice ortadan kaldırıp, güç ve zenginliğin peşindeki köylüleri yoldan çıkarmaya çalışıyorlardı. Bu durum daha başlangıç noktasında olduğu için dikkat çekmiyordu fakat çok tehlikeli, büyük kargaşalara zemin hazırlıyorlardı.

Atlantis sarayında, Kral Vagnar, öldürdüğü ağabeyinin karısı ve sekiz yaşlarındaki oğluyla, yemek salonunda oturuyordu. Kocasını kaybetmenin verdiği yıkım, Prenses Talutah'ın küçük, kara gözlerindeki donuk bakışlardan anlaşılabiliyordu. Küçük burnunu, arada bir çekiyordu. Ağlamaktan kan oturmuş gözlerini elleriyle arada bir ovuyor, ince, mat renkteki dudaklarını, ağlamamak için kısa süreli büzüyor, eliyle kapatıyordu. Yay kaşları, hiç olmadığından daha kalkıktı. Kocasının ölümüne hâlâ inanamıyordu. Sırtına kadar uzanan, katran karası örgülü saçları sıkı değildi. Birkaç gündür kendine hiç bakmadığı ortadaydı. Üzerindeki siyah elbisesi, esmer tenini daha da boğmuş, sanki üzüntüden kaybolmak istiyormuş izlenimi veriyordu. Küçük oğlu, yemeğini yedikten sonra, gelen saray hizmetkârları tarafından götürüldüler. Prenses, kral ile bilmediği her şeyi konuşmak istiyordu. Kral Vagnar, "Çok üzgün olduğunu biliyorum Prenses Talutah, böyle bir saldırıyı hiçbirimiz beklemiyorduk," dedi.

"Bu nasıl olur Vagnar? Bir gece, seni ölmüş gibi gösterip, ertesi gece babanı ağabeyini, rahipleri öldürüyorlar. Bunu, o Helena denen Amisonyalı aptal kadın düzenliyor, öyle mi?"

"Buna inanamadık ama sarayda ve sokaklarda çok fazla destekçisi vardı. Atlantis'in tüm şehirlerinde kaş kişiyi öldürdüğünü tahmin bile edemezsin. Ama bu iş sadece Atlantis topraklarıyla kalmayacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu yapan Lemurya'nın casuslarıydı. Babamı, ağabeyimi ve çok iyi adamlanmı öldürüldüler. Beni de zindanda çürütmek istediler. Şimdi Helena'mn oğlu zindanda

çürüyor. Ele geçirebildiklerimizi, Naakal üstatlarını öldürdük. Okullarım yerle bir ettik. Onlarla çok sıkı bağları olan tüccarları, Lemurya'dan Atlantis'e gelmiş olan gemileri de yok ettik. Peki bu yeter mi? Bence hayır! Olan bize oldu ve sadece bu iş için kullanılan insanları öldürdük. Asıl suçlular hâlâ tahtlarında, bize kuracakları yeni planı düşünerek, zenginlik ve gösteriş içinde oturuyorlar."

Prenses Talutah, gözlerini kocaman açıp, oturduğu sandalyeden doğrularak, "Lemurya'ya, Oz'a savaş açmayı düşünüyor olamazsın!" dedi. Kral Vagnar, gülümseyerek, "Neden olmasın? Hatta savaş başladı bile. Sadece bundan, henüz oturduğu gösterişli saraylanna haber ulaşmamış olan Oz'un krallarının haberi yok," dedi ve ayağa kalktı.

"Sadece Atlantis'in gücü, Oz'a nasıl yeter? Ağabeyin, benim kocam, oğlumun babasıydı. Onun intikamını en tepede olanlardan almayı en az sen kadar ben de istiyorum. Ama düşünmeden yapacağımız bir hamle düşmanlarımızın işine gelecektir."

Kral Vagnar, masanın kenarındaki cam sürahiden, önündeki altın iki kadehe kırmızı şarap koydu. Tekrar yerine, masanın başına, Talutah'm soluna oturdu. Kadehlerden birini ağabeyinin karışma uzattı.

"Bunu düşünmediğimi nereden biliyorsun? Sana her şeyi anlatacağım ama bu savaşı yardımın olmadan asla kazanamam. Bu savaş Kutsal Yazıtlar'da yazan, eski Mu ve Atlantis savaşından çok daha farklı olacak."

"Anlat, seni dinliyorum."

"Altın İkizler'in güneyinde Kuatzalılar bizim tarafımızdalar ve hatta Atlantis'ten çıkıp, o topraklara giden Bukan Atahan ve savaşçılarını çoktan yok etmiş olabilirler.

Kral Donati'ye, onları öldürmeleri için emir verdim."

"Bu, Ra-Mu'nun KuatzalılarTn topraklarına koca bir ordu gönderip, hepsini yok etmesi anlamına geliyor."

"Biz de bunu engelleyeceğiz. Çünkü Kuatzalılar'dan gelen ihanet haberine ordusunu hazırlamaya başlayacak olan Ra-Mu, başka bir haberle sarsılacak. Şehirleri Kara Kardeşlik'in yaydığı kötü haberlerle çalkalanıp, Ra-Mu'ya olan güven ve inanç azalacak. Batıdan, aynı zamanda adamım Teran ve komutasına girecek olan barbarlar bastıracaklar. Aynca senden istediğim bir şey var."

"Nedir?"

"Sen bir Ojibva'sm. Altın İkizler'in kuzeyinde bizimle aynı tarafta savaşacak bir güç gerekli. Mayalar, Atabasklar ve Salişler, asla Oz'a karşı kılıç kaldırmazlar. Hatta, Uyguri topraklarında gerçekleşecek bir savaşta, Boykan Han'a destek olmak için giderler. Onlar hem o topraklardan çıkmamalılar, hem de yenilgiye uğramaklar. Adamım Ruda, o topraklarda. Ojibvalar'ın lideriyle görüşmek için gitti. Teklifimizi reddederse, araya girmelisin. Altın Geçide kadar olan bütün toprakları onlara vadettiğimi söylemelisin."

Prenses Talutah, elini alnına koyup, Kral Vagnar'm sözlerini tekrar düşünmeye başladı.

"Tamam, bunu sağlayacağım fakat aklıma takılan başka bir şey var."

"Nedir?"

"Sadece barbarlar ve Atlantisli savaşçılardan oluşan bir orduyla mı Uyguri Toprakları'nı alacaksın? En önemlisi de, sen bunları yaparken, Atlantis tahtında kim oturacak ve bu toprakları kim savunacak?"

"Kuzeyin Kralları'yla Uyguri topraklarını yerle bir

edeceğim! Emegenler ve Dunkalar'la, Oz'un görebileceği en güçlü orduyu kuracağım."

Prenses Talutah şaşkın gözlerle Kral Vagnar'a bakıyordu. Ellerini açarak, "Bu imkânsız! Onlar karanlığın orduları ve şenle asla birlik yapmazlar. Onlar kimseyle birlik olmazlar!" dedi.

"Toprakları ölüyor. Atlantis'in kuzey şehirlerinin toprakları bile kurumaya başlamışken, onlarınki yok olmanın eşiğindedir. Kabul etmek zorunda kalacaklar. Bak Talutah, bu seninle son görüşmemiz olabilir. Bu büyük savaştan sağ çıkmayabilirim. Adamım Ruda, Ojibva topraklarından döndükten sonra ona, büyük orduyla beraber kuzeye, Emegenler'in topraklarına gelmesini emrettiğimi söyle. Bu savaşın sonunda geri dönemezsem zindandaki Helena'nın oğlunu öldür. Oğlunun tahta geçmesine en büyük engel o olacaktır. Oz, ordularım karşısında durabilirse Atlantis'i kuşatmak isteyecektir. Topraklarımızı korumak için her şeyi yapmalısın. Sen bir Ojibva kadınısın, savaşı ve kanı görmüş birisin. Unutma, her şey Atlantis için!"

Prenses Talutah, ayağa kalktı. Kral Vagnar'm deniz mavisi gözlerine bakıp, "Her şey Atlantis için!" dedi ve sarıldılar. Kral Vagnar, odadan hızlı adımlarla çıkarken, Prenses Talutah, kendilerini bekleyen büyük savaşı düşünüyordu. Oz, yenilmesi imkânsız gözüyle bakılan bir güçtü. Ya yok olacaklardı ya da tüm insanlığın zirvesine oturacaklardı.

Kral Vagnar, odadan çıktıktan sonra hızlı adımlarla kızıl tavanlı koridorları geçerek, sarayın büyük kapısına gitti. Ön bahçede bekleyen savaşçılarına, "Gün batmadan yola çıkacağız. Ordunun ne kadarı hazır?" diye sordu.

Atlantis'in ihtiyar komutanlarından biri ileriye doğru bir adım çıkıp, selam verdi.

"On bin savaşçımız hazır kralım. İki yüz gemiyi, yolculuk için hazırlıyoruz."

"Tüm savaş silahları gemilere yükleniyor mu?"

"Evet kralım. Yarısından fazlası yüklendi. Ateşli toplar, yüksek fırlatıcılar ve tahta kuleler sökülüp, gemilere yükleniyor. İstediğiniz erzaklar da hazır kralım"

"Gün batmadan yola çıkacağız. Kuzey Denizi'nden tundra haydutlarının topraklarına gideceğiz. Savaşçılarımı soğuğa karşı koruyacak her şeyi yanınıza alın. Ordunun geri kalanı da hazırlıklara devam etsin. Komutan Ruda ile gelecek olanlar, zaman kaybetmeden istediğim topraklara varmalılar."

"Emredersiniz kralım!"

Kral Vagnar, saraya dönüp, odasına doğru giden kısa merdivenlerden hızla çıktı. Büyük ve gösterişli kral odasına girdiğinde, içeriyi süzüp, "Ben, senin rahat yatağını ve koltuklarının zevkini süren bir kral asla olmayacağım! Bu oda, kaç başı eğik krala hizmet etti tanrılar bilir!" deyip, kapıyı kapattı. Pelerinini ve üzerindeki kıyafetlerini çıkardı. Odaya yeni getirilmiş olana, kaim iki tahtaya asılmış zırhım giyinmeye başladı. Bu sırada kapı bir kere tıklandı. Kral Vagnar, "Kimsin?" diye seslendi. Gelen, sarayın hizmetkârlarından iki kadındı. Biri, "Ben Luana kralım, zırhınıza yardım etmek için geldik," dedi.

"Kimseyi istemiyorum, gidebilirsiniz."

Kral Vagnar, sarayda hâlâ Lemurya casuslarının olduğunu düşünüyordu. Karşısındaki boydan aynaya baktı. Sarı, uzun saçlarını düzeltip, "Bu yüzü, tüm insanlık hatir-

layacak! Demir Yumruğu geri getiren olarak anılacağım!" dedi ve kaliteli siyah kumaştan yapılma pantolonunu giydi. Üzerine, aynı renkte bir gömlek giyip, pantolonun içine soktu. Tahtada asılı olan, göğsü Atlantis armalı, omuzları altın rengi aslan pençeli gümüş renkteki zırhını giydi. Bel tarafındaki kilitlerini kapatıp, bacaklarına, pantolonun üzerini saran çelik plakaları takü. Yatağın üzerindeki deniz mavisi pelerini alıp, omuzlarındaki küçük deliklere bağlayıp, yine çelik plakadan kolluklannı taktı. En son, burnunu ve yanaklarını tamamen kapatan, başına bir taç oturtulmuş görüntüsü veren miğferini taktı. Kara, kalın deriden kemerini beline bağlayıp, gümüş kabzalı ve uca doğru kalınlaşan pusaünı kmma soktu.

"Kaç gök çocuğunun kanı zırhımı sulayacak? Kaçının cesedine basıp geçeceğim? Ra-Mu, öldürmemem için bana kim bilir ne kadar yalvaracak."

Kral Vagnar, gülümseyerek balkonuna çıkü. Limanda koşuşturan ve son yükleri hızla gemilere taşıyan adamlarını izledi. Kara rahipler sayesinde halkm savaşa daha fazla inanmaya başladığı, limana gelip, savaşçılarına yardım etmek isteyen, halktan oluşan kalabalıktan belli oluyordu. Kral Vagnar, miğferini çıkarıp içeri girdi ve masanın üzerine koydurttuğu yeryüzünün haritasını incelemeye başladı. Ataman'ın mektubu eline ulaşmışü. Kuzey, güvenli bir şekilde Uyguriler'in ruhu bile duymadan tam ortadan ikiye bölünmek için hazırda bekliyordu.

Atlantis'te bunlar olurken, Kral Vagnar'm adamı Teran, barbarlarm topraklarına varmış, gemilerle getirdiği kuyagları ve pusatları boşalttırıyordu. Akm akın, Teran'm olduğu yere gelen barbar guruplarının liderleri, Atlantis'e

bağlılıklarını bildirip, savaşçıları için gerekli olanları alıyorlardı. Toplanma noktaları büyük düzlüktü. Barbarlardan oluşan ordu tamamlandığında, Demirdağlılar'ın koruduğu batı sınırına büyük saldırıyı gerçekleştireceklerdi. Her şeyden habersiz olan Batı'ran Muhafızı Tiyugan Börükan ise, ağabeyinden, yakaladığı hainlerin anlattıklarının hesabını sormak için yola çıkmaya hazırlanıyordu. En güvendiği ve her zaman yanında olan adamı Yorki, beyinin yanına geldi. Selammı verip, pusatını kınına sokan Tiyugan'ı süzdü.

"Beyim, bir süre burada kalın. Ben ve adamlarım, hainlerin söylediklerini kuzey topraklarında araştıralım. Belki bu bir kandırmaca ve sizin buradan gitmenizi bekliyorlar. Ani bir saldırıda bulunduklarında Batı Muhafızı olmadan orduyu kim yönetecek beyim?"

Tiyugan gülümseyerek, "Kuzey topraklarına gidip, bu işi araştırman ve dönmen günler sürer Yorki. Hem, ağabeyimin karşısma dikilip, hainlerin söylediklerini tekrarlayıp, boğazına da yapışamayacaksın. Bu söylenenler doğruysa, diğer ağabeyim Arslanbala ile cezasını keseriz. Buraya bir saldırı olursa da komutan sensin Yorki! Her savaştan canlı kurtuldun. Dunkalar ve Emegenler ile çarpıştın. Onlara karşı yenilmediysen, ben gelene kadar tek sırada bile durmayı beceremeyecek, dağınık barbar birliklerine yenilmezsin!" dedi.

"Beyim, sizi yalnız bırakamam! Bir kere sizinle yollarımız ayrıldı. Demir Saray'da Ulu Beyimizin emrini yerine getirirken Dunkalar ile savaştınız. Çiğ et yiyen yamyamların yanında günlerce kaldınız. Sizi bırakamam."

"Sensiz kendimi koruyamıyorum, böyle mi diyorsun Yorki?"

Yorki başını sallayarak, "Asla beyim. Sadece yanınızda olmak, her zaman canım pahasına sizi korumak istiyorum," dedi.

"Bak Yorki, bu söylenenleri eğer çözemezsem, bu gördüğün kamp, savaşçılar, güçlü börülerimiz zaten yok olacaklar. Eğer içimizde böyle bir çatlak varsa, kaç kişi olursak olalım, yok olup gideriz. Hem de saldırıp kaçmaktan başka bir şey bilmeyen barbarlara! Beni anlamalısın Yorki! Sen sadece benim en iyi savaşçım değilsin. Aynı zamanda dostumsun. Burada kal ve orduyu yönet!"

Yorki, çaresiz bir şekilde, "Emredersiniz beyim," dedi. Tiyugan, üzerine kara renkte gösterişli postunu da alıp dışarıya çıktı. Kendisini bekleyen yüz kadar Demirdağlı savaşçısı, börüsüne binmesiyle hareketlenip, yolculuk için düzen aldılar. Tiyugan, tedirgin gözlerle bakan savaşçısına, "Merak etme Yorki, geri döneceğim. Benim hayatımı düşünmek yerine, geldiğimde o hainlerden kampta bir tane bile yakalarsam, sana yapacaklarım için tedirgin ol," deyip, gülümsedi. Yorki başını sallayarak, "Emredersiniz beyim. Tanrı yardımcınız olsun," dedi.

Tiyugan, adamlarına hareket emri verip, börüsüyle kamp yerinden hızla kuzeye doğru yola çıktı.

Batı sınırına yakın Aslan Tepesi'nde ise, etkileyici, sarıya çalan tepeliklerin, ormanlık vadilerin arasından birlikleriyle yaklaşan Ayzer ve Efrasyap Börükan'ı karşılamak için yirmi kişilik Aslan Tepesi muhafızı atlarına hız veridiler.

Aslan Tepesi, yere çökmüş bir aslana benzeyen, yüksek, sert kayalardan oluşan bir tepeydi. Tepe, Mu Çocuk-

lan tarafından yontularak uzun yıllar süren bir çalışmayla daha çok aslana benzetilmişti. Pençeleri, kafası ve tepenin bitiminde uzanan kuyruğuyla muhteşem bir görüntüsü vardı. Tepeliğin aslanın ağzına benzeyen, yüksekte bulunan kısmından giriş yapılmaktaydı. O noktaya kadar kayalara oyulmuş sayısız merdivenleri çıkmak gerekiyordu. Merdivenlerin olduğu uzun yolda, sağlı sollu Aslan Tepesi Muhafızı ve aslan heykelleri bulunuyordu.

Efrasyap Börükan, elini havaya kaldırıp, orduya dur emri verdi. Yanında Ayzer, kendilerine doğru kara atlarını süren yirmi savaşçıyı izliyordu. Aslan Tepesi Muhafızları özel olarak eğitilen, usta savaşçılardı. Evlenemez ve ömürlerini tepenin güvenliğine adarlardı. Yüzlerini, sadece kendi aralarında görebilirlerdi. Dışarıdan kimse onların kim olduğunu bilmemeliydi. Bu yüzden, suratlarını tamamen kapatan, aslan yüzü kabartmalı altın tolgalar takıyorlardı. Göz tarafında, rahat görmelerini sağlayacak iki büyük boşluk bulunurdu. Ağız tarafında ise aslan dişleri arasındaki boşluklar açıktı. Aslanın burun kısmında iki delik de rahat nefes almalarını sağlıyordu. Kafalarını tamamen saran miğferin arkasında, aslan yelesi kabartmaları vardı.

Giydikleri deriden, üzerinde hiçbir devletin işareti olmayan kara kuyagları ve eldivenlerinin parmak uçlarındaki altından, aslan pençesini andıran tırnaklar, silahsız, karşı karşıya dövüşte büyük avantaj sağlıyordu. İki pusat taşıyorlardı. Kabzaları altm renginde, aslan başlı, gökten düşen bir taştan yapılma keskin ve bir orak gibi kavisliydiler. Onlar, yeryüzünde adaleti sağlayacaklar için yetiştirilen üstatları ve koruyucuların evini koruyorlardı. Bu hayat

ile başka bağlan olmadığı için kılıçları da yeryüzüne ait bir metalden değildi.

En önde duran Aslan Tepesi savaşçılarından biri, "Bayraklarınızdan Uyguri Hanı Boykan Han ve Krallar Kralı Ra-mu'ya bağlı olduğunuz anlaşılıyor. Kimsiniz? Aslan Tepesi'ne neden geldiniz?" dedi. Efrasyap Börükan, babasından aldığı, Börükan Hanedanlığının mührünün olduğu parşömeni çıkardı ve savaşçıya uzattı.

"Ben, Börükan Hanedanlığı'ndan Efrasyap. Uyguri Hanı Boykan Han'ın oğluyum. Yanımdaki de Ay Şehri'nin komutanlarından Ayzer. Üç bin savaşçımızla, babamın verdiği emirle Aslan Tepesi'ne geldik. Lemurya'dan gelecek olan koruyucular, bize döneceğimiz zamanı söyleyecekler. O zamana kadar, sizler gibi Aslan Tepesi'ni koruyacağız."

Muhafız, arkasındaki savaşçılara eliyle bir işaret yaptı. İkiye ayrılan muhafızlar, geriye dönerek, Aslan Tepesi'ne doğru atlarını yavaş adımlarla sürmeye başladılar.

"Bizi takip edin. Kalacağınız yerleri ve tepenin korunması gereken yerlerini size göstereceğiz."

Ayzer, Efrasyap Börükan ile muhafızların peşinden, atlarına hız vererek, görkemli Aslan Tepesi'ne doğru yola çıktılar. Önünde, iki sıra, yuvarlak, tepenin kayalarından yapılma yüksek surlar ve her yirmi adımda bir dikilmiş kuleler vardı. Giriş kapıları kalın demirden yapılmaydı. İki sur arasında iki yüz adımlık mesafe bulunuyordu. İkinci sur da geçildiğinde, sadece muhafızların evlerinden oluşan büyük bir kasaba bulunuyordu.

Muhafızların yemekleri, tepenin içinde hazırlanıyor-

du. Tepenin hemen gerisinde, aslanın sağ tarafında, altın deniz, büyüleyici maviliğiyle dalgalanıyordu. Muhafızları kendi evlerinin tam karşılarındaki taş evleri gösterip, "Adamlarınızla buraya yerleşebilirsiniz. Ordunuz kaç kişi?" dedi.

"Üç bin."

"Burası beş bin savaşçıyı misafir edebilecek büyüklükte. Her evde üç oda var. Yemekler tepeden gönderilmekte. Evlerin temizliği ve bakımı, tepeden gönderilenler tarafından yapılmakta. Yarından itibaren tepenin korumasına başlayabilirsiniz. Size tepenin etrafını gezdireceğim."

"Siz kaç kişisiniz muhafız?"

"Beş yüz."

"Bu yeri sadece beş yüz kişiyle mi koruyorsunuz?"

"Pusatlar kan akıtırken, karşındaki karanlıkta kaç kişi olduğu önemli değildir komutan. Önemli olan, pusatın kestiği eti, içinde hissedebilmek, onula bütünleşebilmektir. Bizler, karanlıkta esen, günde çağlayan, savaş meydanında ırmakları kanla taşıranlarız."

"Gidebilirsin muhafız."

Muhafızlar atlarını kendi evlerinin oldukları yere doğru sürerken Ayzer, ilerde, kulelerde nöbet tutan savaşçılara bakarak, "Muhafız kendini orman ruhlarından biri sanıyor olmalı beyim," dedi ve güldü.

"Eğer görüntüleri kadar iyi savaşabiliyorlarsa, dedikleri doğru olabilir ama sen, ben ve Baybora'nm, bunlardan en az onunu alabileceğimize eminim."

"Siz on, bense tek başıma on!"

Ayzer gülümsüyordu. Efrasyap, "Hadi gidip biraz

dinlenelim. Başına güneş geçmiş olmalı. Bu kadar saçmalaman normal değil. Tek başma on kısmında benim ismimi söylemen gerekiyordu. Ben senin beyinim!" dedi ve ikili gülerek evlere doğru gittiler.

Kuzeyin Kralları

Kral Vagnar, güneş tepeye ulaştığında, kapısının çalınmasıyla dalmış olduğu diyann haritasından bakışlarını kaldırıp, "Gir," dedi. Odasına giren savaşçı selam verip, "Yola çıkmak için hazırız kralım," dedi.

"Tamam, savaşçılar gemilerde hazır halde beklesinler. Geliyorum."

Savaşçı odadan çıktıktan sonra tolgasmı alıp, koridora çıktı. Kendini bekleyen yirmi kişilik saray muhafızlarından oluşan birlik, krallarını selamladıktan sonra peşinden yürümeye başladılar. Sarayın kapısına vardığında kendini bekleyen dört kara rahip, ellerinde tuttukları üç tahtadan kafesle yanma yaklaşülar. Rahiplerden biri, "Bu üç kafesteki kuş, kara kaleye gider kralım," dedi. Vagnar, arkasındaki savaşçılara kafesleri almalarını söyleyip, beklemelerini emretti. Dört rahibe, eliyle kendisini takip etmelerini emredip, muhafızlarından uzaklaşüktan sonra, "Kardeşliğin başrahiplerinin elinde, sizin gibi kaç rahip daha var?" diye sordu. Uzun boylu ve ince yapılı olan, aralarındaki en eski olandı.

"Çukurda, Kara Kale'de en son üç ay önce bulundum. İki bine yakın kara rahip eğitiliyordu. Emrinizle, Oz topraklarına binden fazla kardeşlik üyesi dağılmıştır. Gün geçtikçe artan kargaşadan, rahiplerimizin ne kadar etkili olduklarım daha iyi anlayacaksınız kralım."

"Ruh Emenler hakkında ne biliyorsunuz?"

Rahipler, tedirgin gözlerle birbirlerine baktılar.

"Onlar, yaşayan en tehlikeli varlıklardandır kralım. Başrahipler, bizim onlarla asla konuşmamamızı ve yardım istememizi söylediler."

"Kimsenin göremediği bir şeyi bulabildikleri doğru mu?"

"Bu sadece bir efsane kralım. Onların yardım ettiği tüm krallar ve savaşçılar yok oldular. Topraklarına ölüm ve hastalıklar geldi."

"Başrahipleriniz, Ruh Emenler ile savaşabilirler mi?"

"Bilemiyorum kralım. Başrahiplerimiz, Ra-Mu'nun koruyucuları gibi farklı doğanlardır. Ruh Emenler ise, lanetlenmiş ve nerede oldukları bilinmeyen karanlığın bedenleridir."

Kral Vagnar, kısa bir süre, tahmin ettiği gibi, kutsal emanetlerin Aslan Tepesi'nde çıkmaması ihtimalinde, Ruh Emenleri kullanmanın risklerini düşündü.

"Atlantis'in tamamı, Naakal üstatlarından ne kadar sürede temizlenir?"

"Her şehre kardeşlerimiz dağıldılar. Naakal okullarını yıkıp, üstatları ve onları destekleyenleri öldürüyorlar. Çok kısa bir sürede, bu topraklarda tek kişi bile Naakallar'ın ismini ağzına alamaz."

"Güzel! Şimdi beni iyi dinleyin. Yokluğumda tahtta, ölen ağabeyimin karısı Prenses Talutah oturacak. O, savaşı bilen bir Ojibva kadınıdır. Emirleri, benim emirlerimdir. Tek yanlışınız kulağıma gelirse, kara rahipleri tekrar nasıl dirilttiysem, öyle de yok ederim! Anladınız mı?"

"Emredersiniz kralım!"

"Kara Rahipler, yükselen Atlantis'in ve Demir Yum-

ruğun birer simgesi olmak istiyorlarsa, söylenen her şeyi sorgusuz yerine getirmeliler."

Kral Vagnar, rahiplerin yanından ayrılıp, savaşçılarıyla limana doğru yürümeye başladı. Kara Rahipler, giden Atlantis kralının arkasından bakıyorlardı. Vagnar ile konuşan rahip, "Bu savaşı kazanacak! Bunu görebiliyorum," dedi. Yanındaki üç rahiple, tekrar şehrin sokaklarına inmek için, surlara doğru yürümeye başladılar.

Kral Vagnar, önüne getirilen, altın rengi zırhlar giydirilmiş ak atma bindi. Arkasına takılan elli kadar süvarisiyle coşkulu halkın oluşturduğu uzun, etten koridora girdi. Adıyla göğü inleten Atlantis insanları, krallarının Oz'u yıkacağına tüm kalpleriyle inanıyorlardı.

Kral Vagnar, atıyla limanın tahta iskelesine vardığında, Kral Şehri'nin insanlarının sevgisinin bir insan seli gibi limana geldiğini fark etti. Atından inip, kılıcını çıkardı ve havaya kaldırdı.

"Pusatımı Lemurya'nın, Oz'un inandığı Tanrı'ya değil, Atlantis'in Demir Yumruk olarak yeryüzünde kudretinin en tepesinde olduğu zamanlarda inandığı Tanrılar'a kaldırıyorum! Mısır'ın, Babilonya'nm ve her zaman en güçlünün tarafında olan Amisonya'nm krallarının kellelerini almak için kaldırıyorum. Atlantis'in korkusuz savaşçıları, aşılmaz gemileri ve korkusuz halkı için kaldırıyorum. Bu kılıç, Oz'un tam boynuna indiğinde, sizlere, sadık ve korkusuz halkıma Ra-Mu'nun kellesini armağan olarak getireceğim. Zor günler bizi bekliyor ama sonrasında her birinizin en asil ve güçlü olduğu bir gelecek de bir adım uzağınızda duruyor. Bizler, o topraklarda Atlantis için canımızı ortaya koyarken, siz de topraklarınızı savunmak

için aynısını yapacaksınız! Atlantis için!"

Kalabalık hep bir ağızdan, "Atlantis için!" diye bağırmaya başladı. Kral Vagnar, pusatını kınına koyup, kendini bekleyen, devasa büyüklükteki kraliyet gemisine binmek için hızla tahta merdivenleri çıktı. Güverteye vardığında, geminin burnundaki koca koçbaşınm olduğu yere geldi. Tepesindeki Atlantis armasının işli olduğu yelkenler açıldığında, elini kaldırıp, halkını selamladı.

Kraliyet gemisi, iki yüz gemi ve on bin savaşçıyla Yengeç Koyu'na doğru yola çıktı. Yengeç Koyu, tundra haydutlarının eski eviydi. Soğuk etkisini göstermeye başladıktan sonra güneye hareket etmişlerdi. Kral Vagnar'ın barbarları emri altına aldıktan sonra, Atlantis tarafına katılmaya karar vermiş olsalar da, parçalanmış halde hareket eden bu katillerin ne yapacağı belli olmazdı.

Atlantis'in gemileri Ay ışığında dalgalan yararak ilerledi. Binlerin gözünde, yaklaşan savaşın heyecan pırıltıları, Kral Vagnar[7]ın kalbinde, Kuzeyin Kralları ile görüşecek olmanın verdiği tedirginlik vardı. Onları daha önce hiç görmemiş ve diyardaki neredeyse tüm krallarla görüşmüş olmasına rağmen, onlarla hiç bağlantıya geçmemişti. Acımasız ve karanlığın orduları diye anılan iki gücün olduğu topraklarda krallar ile anlaşmaya çalışmak, aslında ölüme bile bile yürümekti.

Yüzyıllar önce yapılan Atlantis ve Mu savaşında, Emegenler, iki tarafın da yaranda olmamışlardı. Sadece kendi topraklarını genişletmek için çarpışmış, o kanlı savaş yokmuş gibi davranmışlardı. Dunkalar ise sadece Demirdağlılar ile smır belirlemek için savaşmışlardı. Yeryüzüne bu kadar duyarsız ve kibirli olan kralları kendi tarafına çeke-

bilmek zor görünüyordu. Kral Vagnar'm Oz'u yok etme planındaki en önemli etki Emegenler ve Dunkalar'm kendine katılmış olmasıydı. Eğer onları kendi tarafına çekemezse, Uyguri topraklarınm ortasına kadar sadece Atlantis savaşçıları ile ilerlemek zorunda kalırdı. Bu da kazanma şansını oldukça düşürüyordu. Ordusunun geri kalanının gelmesi günler sürerdi ve bu sürede, ordusunun tamamıyla beraber kendi canını da kaybedebilirdi.

Atlantis ordusu, gün geceye döndüğünde Yengeç Koyu'nun soğuk ve karlı topraklarma vardı. Kral Vagnar, gemilerdeki savaş silahlannı indirtip, Kuzeyin Krallan'nın topraklarma getirmeleri için iki bin savaşçısını görevlendirdi. Geriye kalan sekiz bin kişilik ordusuyla Emegenler'in topraklarına doğru yola çıktı.

Kuzeyde Kral Vagnar, büyük savaşı başlatmak için hareketine devam ederken, adamı Ruda ise Ojibva topraklanndaydı. Ojibvalar'm en büyük şefinin çadırına girmeyi bekliyordu. Yanındaki, başlarına kartal tüyleri takmış, vücudu ve yüzü kızıl boyalarla boyanmış, uzun boylu, yanık tenli savaşçılar Ruda'ya meraklı gözlerle bakıyorlardı. Ruda'nın, Prens Vagnar'm acımasız komutanlarından biri olduğunu biliyorlardı. Daha önce Maya topraklarını karıştırmak için yaptığı gizli katliamlardan haberdarlardı. Bu sırada çadırın girişindeki örtüyü kaldıran, beline kadar uzun, kara saçları ve sert bir suratı olan şefin oğlu, Ruda'yı içeri çağırdı. Üzerindeki tüm silahlan Ojibva savaşçılarına veren Ruda, yerde bağdaş kurmuş bir şekilde oturan şefin tam karşısma oturdu.

Şefin yanında iki oğlu ve ruhani liderleri olan ihtiyar bir adam oturuyordu. Şef, orta yaşlarını geçmiş, saçlanna

aklar düşmeye başlamış, orta boylarda, zayıf ve büyük, kara gözlü bir adamdı. Ruda'ya, "Ayak bastığı her toprağa kargaşa ve ölüm getiren, benim topraklarıma neden geldi?" diye sordu. Ruda, diyarda böyle anıldığını biliyordu ve bu, onlarla anlaşmasını zorlaştıracak bir sorundu.

"Atlantis Kralı Desanyus öldü. Aynı gece büyük oğlu prens Dontas ve başrahip Yohan da hayatını kaybetti. Sarayın içine yerleşmiş olan Lemurya casusları, Prens Vagnar'ı da öldü gösterip zindanlara kapattı. Kraliçe Helena ve oğlunun tahta geçmesini istiyorlardı fakat bunu engelledik. Prens Vagnar'ı ölmeden kurtardık. Kraliçe Helena asılarak öldürüldü ve sarayın içindeki casusların neredeyse tamamı temizlendi."

"Kral Desanyus ve kızımın erkeği Prens Dontas için çok üzüldüm. Ya kızım?"

"Bu saldırının olduğu gece, Prenses Talutah, sarayda değildi. Oğlu ve kendisi iyi dürümdalar. Şuan Kral Şehri'nde olmalılar. Tahtta kızınız oturuyor."

"Nasıl olur? Ya Prens Vagnar?"

"Ben de bunun için geldim büyük şef. Kralımız artık Vagnar fakat büyük savaş için Atlantis ordusuyla Kral Şehrinden ayrıldı. O yokken taht Prenses Talutah'a emanet edildi."

"Ne savaşı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Atlantis ve Mu savaşı!"

Şef duyduklarına inanamıyordu. Ellerini açarak, "Oz'u yok edebilme hayaline nasıl kapıldınız? Bu... bu aptallık!" dedi.

"Sana sadece bir kere soracağım ve topraklarından gideceğim şef. Demir Yumruk yeniden uyanıyor! Eğer Oz'a

karşı bizimle birlik olmazsanız, Altın İkizler'e sıçrayacak olan bu büyük yangında sen ve savaşçıların yok olup giderler!"

"Sen bizi tehdit mi ediyorsun?"

"Atabasklar ve Salişler'in ne kadar iyi dost olduklarını bilirsin Şef! Mayalar ise Lemurya'mn en iyi dostlarıdırlar. Bu topraklar karıştığında, defalarca savaştığın Atabasklar'ın üzerine yürümeyeceğini mi düşünüyorsun? Atlantis tahtında kızın Prenses Talutah otururken, kimse Ojibvalar'ı Oz dostu olarak görmeyecektir. Kuatzalılar nasıl Andlar ve Altın Orman'ın kabileleriyle savaşa hazırlanıyorsa, siz de hazırlanmalısımz! Eğer şimdi Atlantis'in yanında yer alacağını söylersen, binlerce savaşçımız topraklarına gelip sana destek olacak. Eğer kabul etmezsen bir daha hiçbir Atlantis gemisi bu toprakların kıyılarına yanaşmayacak! Kral Vagnar ve onun Atlantis topraklarındaki temsilcisi Prenses Talutah, Ojibvalar'ı, Atlantis'in yanında savaşa çağırıyor. Eğer kabul edersen, zafer sonrası Altın Geçit'e kadar olan toprakların hepsi Ojibvalar'ın olacak! Kararın nedir büyük şef?"

Ojibva Şefi'nin seçim şansı kalmamıştı. Ruda, tehditkâr konuşmasmda, aslında topraklarındaki her şeyi özetlemişti. Şef, yanında oturan ihtiyar ruhani lidere baktı. Başını hafifçe öne eğip, "Tamam," şeklinde salladı. Oğullarında da aynı düşünce hâkimdi. Kızının tahtta oturduğu ülkenin yanında olmak zorundaydı.

"Ojibvalar, Atlantis'in yanında savaşacak. Bu toprakları ele geçirip, Atlantis'inki ile Ojibvalar'ın bayrakları dalgalanacak."

Ruda, gülümseyerek, "Demir Yumruk, Ojibvalar'ın

kendine katılmasına çok sevindi Şef!" dedi ve oturduğu yerden kalktı.

"Atlantis topraklarına geri döneceğim. On bin Atlantis'li savaşçı, emrinde savaşmak için bu topraklara gönderilecek."

Ruda hızla çadırdan çıktıktan sonra şef, "Bu savaş, yüzyıllar önce olankinden daha sert geçecek. Vagnar, gözünü Şalmali'ye diktiyse, elinde büyük bir güç olmalı. Orduları kalabalık ve korkusuz savaşçılardan kurulu olmalı. Tüm Ojibvalar'a haber gönderin. Savaş için toplansınlar!" dedi.

Aslan Tepesi

Gecenin karanlığında Aslan Tepesi'ne doğru gelen üç atlıyı fark eden Aslan Tepesi Muhafızları, on kişilik bir birlikle surlardan çıkıp, gelenleri karşılamak için atlarma hız verdiler. Bu sırada Ayzer ve Efrasyap Bey, savaşçılarının haber vermesiyle gelenlerin kim olduğunu görmek için kaldıkları yerden ayrılıp, kapıya doğru ilerlediler.

Bir süre sonra, dış surdaki demir kapının açılma sesi geldi. İç surun tepesinde bekleyen muhafızlar, kapıyı açmaları için aşağıya seslendiler. Muhafızların korumasında içeri giren iki Koruyucu ve Bars, toprağa çakılmış demir kazıkların aydınlattığı alana ve çevrelerine bakıyorlardı.

Ayzer, Ra-Mu'nun iki koruyucusunu en son Kutsal Gece'de görmüştü. Kendisini fark eden koruyucu, atını Ayzer'e doğru sürüp, karşısında durdu ve atından indi.

"Burada olduğunu bilmiyordum Komutan Ayzer."

Koruyucu ve Ayzer birbirlerine sarıldıktan sonra Ayzer, Efrasyap'ı göstererek, "Efrasyap Beyimle, Aslan Tepesi'ne, Boykan Han'ımın emriyle geldik. Görevimizin bitiş zamanını siz söyleyecekmişsiniz," dedi. Bu sırada Efrasyap Börükan, koruyucuya yaklaşıp, "Hoş geldiniz," dedi.

"Hoş bulduk. Şu genç adamın adı Bars. Kutsal Gece öncesi kaybettiğimiz Koruyucu Üygen'in yerine geçecek olan kişi. Bars ile buradan ayrılacağımız gün, sizin de göreviniz bitecek. Şimdi gitmeliyim. Cesur Uyguri savaşçılarının da bu surların içinde olmasından mutluluk duyduk."

Koruyucu arkasını dönüp, atına geri bindi ve kendini bekleyen diğer koruyucuyla Bars'ın yanma gitti. Bars, Aslan Tepesi'ne gelmenin heyecanıyla etrafa bakıyordu. Ra-Mu ile yüz yüze konuştuktan sonra şimdi de koruyucu olmak için ilk adımı atıyordu. Bir anda değişen ve büyük sorumluklar taşıyacağı hayatına ilk adımı aüyordu.

İki koruyucu, Aslan Tepesi'nin taştan heykellerinin arasından göğe doğru devam eden merdivenlerini çıkmaya başladıklarında, hemen arkalarındaki Bars, bunca merdiveni nasıl çıkabileceğini düşünüyordu. Merdivenler başladıktan elli basamak sonra kıvrılarak bir kayanın arkasından devam ediyordu. Koruyucular, o kayanın arkasında gerilerinde kalmış Bars'ı bekliyorlardı. Bars, bakışlarını kendine gülümseyerek bakan koruyuculara çevirdi.

"Neden durduk? Çıkmayacak mıyız?"

Koruyucu Suntay gülümseyerek, "Bu merdivenleri çıkacağımızı nasıl düşündün Bars? Bu merdivenlerin gerçek olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi. Bars hiçbir şey anlamamıştı. Koruyucunun kendine uzattığı elini tuttu.

"Gözlerini kapat Bars!"

Bars, gözlerini kapattı ama içi içine sığmıyordu. Ne yapıyorlardı? Daha fazla dayanamadı ve gözlerini açtı. Çevresine baktığında, koruyucular iki büyük taşın üzerine oturmuş kendisini izliyorlardı.

"Buraya nasıl geldik? Neden gözlerimi açmamı söylemediniz?"

"Sabrını deniyoruz Bars. Başlangıç için gayet iyisin. Buraya nasıl gelebildiğimizi ve her şeyi öğreneceksin."

İki koruyucu, beyaz taşlardan yapılma aslan heykellerinin arasında, mavi, parlak taşlarla döşenmiş yolda yürü-

meye başladılar. Bars, hızla peşlerinden gidip, yanlarında yürümeye başladı. Burası Aslan şeklindeki tepenin ağzıydı. Hemen tepelerindeki tavan ise keskin, siyah, parlak taşlarla kaplıydı. İlerleyip, meşalelerin sağlı sollu yandığı ve büyük, yuvarlak girişe geldiler. Hemen önlerinde yukarıya ve aşağıya inen geniş merdivenler vardı. Bu sırada arkalarından birinin yaklaştığını hissetti.

Arkasını döndüğünde, kum rengi bir cübbe giymiş, uzun boylu, ak saçları beline kadar uzanan üstadı fark etti. Gök mavisi gözleri Bars'ın üzerindeydi. Uzun aksakalları özenle düzeltilmiş gibi görünüyordu. Kalın kaşlarını kaldırıp, "Demek yeni koruyucu sen olacaksın? Hoş geldin genç adam," dedi. Bars, başıyla selam verip, "Evet efendim. Hoşbulduk," dedi.

"Burada kimseye başınla selam vermek zorunda değilsin. Bana da üstat demen yeterli genç adam. Adın ne?"

"Adım Bars üstat."

"Benim de adım Arsun. Yıllardır Aslan Tepesi'nin başüstatlığım yapıyorum. Burada sana öğrenmen gereken her şeyi ben öğreteceğim. Yüce Ra-Mu, sana oldukça az rastlanan bir isim koymuş. Büyük bir kahramanın adıdır. Ne mutlu sana genç adam."

Arsun, koruyuculara bakıp, "Sizleri özlemiştim dostlarım. İkiniz de burada mı olacaksınız?" diye sordu. Koruyucu Suntay, "Evet başüstat, koruyucu Oyran, Bars'n eğitimi bittikten sonra Atlantis topraklarına gidecek," dedi.

Arsun, başını sallayarak, "Hadi gelin, bir şeyler yiyelim," dedi ve alt kata inen merdivenlere doğru yöneldi. Bars, ortalıkta kendilerinden başka kimseleri görmüyordu.

Eğitim alan diğer insanların nerede olduğunu merak ediyordu.

Aslan Tepesi'ndeki Ayzer, yaklaşan tehlikenin henüz farkmda değildi fakat Baybora, savaşın ilk patladığı topraklardaydı. Altın ormandaki kabile tarafından taşındığı ve yaralarının sarıldığı kaim dallardan yapılma, hayvan postlarıyla oldukça rahat bir duruma getirilmiş yatakta, gözlerini hafifçe araladı. Çok kan kaybetmiş, kendinden geçmişti.

Nerede olduğunu merak ediyordu. Ağzı kurumuştu. Bir anda sağ tarafından gelen, "Biraz su iç." sesiyle irkildi ve yerinden doğrulmaya çalıştı. Karşısında Çimen gözlü, esmer, kabile liderinin savaşçı kızı Suari vardı.

"Sen de kimsin? Neredeyim?"

"Sakin ol, güvendesin. Yaraların sarıldı. Babam ve kabilemizin savaşçıları sizi Kuatzalılar'm elinden kurtardılar."

"Ortak dili biliyorsun. Kimsin?"

"Evet, buradaki kabilelerin birçoğu Kui Ülkesi'nin, yani Lemurya'nın dilini bilir. Bu topraklara adalet getiren ve savaşı bitirenler bizim dostumuzdur. Ben kabile liderinin kızı Suari. Pirah kabilesindesin."

Bu sırada içeriye kabilenin lideri Molo ve Baybora'mn iki savaşçısı girdi. Kabilenin lideri gülümseyerek, "Kendine gelmişsin savaşçı," dedi.

"Yaptıklarınız için minnettarım fakat Kuatzalılar buraya geleceklerdir. Benim hemen yola çıkıp, Andlatia ulaşmam gerekiyor."

Kabile lideri elini kaldırarak, kalkmaya çalışan Baybora'mn göğsüne koydu.

"Biliyorum Baybora. Şimdi yat ve biraz daha dinlen. Kuatzalılar'm böyle bir şey yapabileceğini tahmin ediyorduk."

"Nasıl biliyordunuz? Bizim Bukan Bey ile buraya geleceğimizi nereden duydunuz?"

"Sizin geleceğinizi duymadık. Bildiğimiz şey; Kuatzalılar'ın bir şeylerin peşinde olduğu ve demircilerini geceler boyu çalıştırıp, pusatlar yaptırdığıydı. Kuatza Kralı, Atlantis'ten gelen sarışm adamla görüşüyordu."

"Sarışın adam mı?"

"Kızım Suari görmüş. Kuatza Kralı'ndan birşeyler alan ve savaşçılardan uzakta konuşan bir adam. Daha önce de birkaç kere geldiğini görmüş."

Baybora, Suari'ye doğru dönüp, "Nasıl bir adamdı? Bana tarif edebilir misin?" diye sordu.

"Orta boylarda, sarışm, mavi gözlü biriydi. Savaşçılar onun emriyle gemiye biniyorlardı. Kutsal Yazıtlar'ın yazdığı eski derilere benzer bir deri parçasıyla gemiye binip, bu topraklardan uzaklaştı."

"Bu Prens Vagnar olmalı. Ama o öldü. Bukan Bey ile buraya geldiğimiz gün, ona tören yaptılar."

Baybora, kısa bir süre suskun kaldıktan sonra, "Ya da ölmedi! Bizim, onu öldü zannetmemizi istedi. Cesedin suratı tamamen parçalanmıştı. Onun olduğunu gösteren sadece elbiselerdi. O öldü, biz Atlantis topraklarındaki tarlaları ve limanları dolaşmadan, Kuatzalılar'm topraklarına geldik. Şimdi anlıyorum. O savaşı başlatmalıydı ve bunun için bir an önce ondan şüphelenmeden Atlantis'ten ayrılmamız gerekiyordu. O topraklarda dursaydık, tüm açık-

larını bulacaktık. O da bizim ölüme bir an önce gitmemizi istedi."

Kabile lideri Molu, Baybora'mn omzuna dokundu.

"Kuatzalılar'm ani bir saldırıya kalkışacağını düşünüp, ormandaki neredeyse tüm kabileler birleşti. Kabilemizin eski yerinden buraya geldik. Birbirine çok yakın birçok kabile, onların saldırısına karşı hazır bir şekilde bekliyor. Bizden ne istiyorsun?"

"Kuşların hepsi gemilerde kaldı. Haber göndermemizi engellemek için onları da öldürmüşlerdir. Andlar'm Kralı'na ulaşmalıyım. Ordusunu hazırlamasını söyleyip, Uyguri ve Lemurya topraklarma haber göndermeliyim. Bukan Bey ve ordumun neredeyse tamamı yok oldu. Sadece ben ve otuz savaşçım sağ kaldık. Oz'un ordularıyla birlikte KuatzalılarT bu topraklarda yok etmeliyiz."

"Gün ışığıyla birlikte yola çıkarsın Baybora. Sana yol gösterecek birini ve tüm kabilelerin tanıdığı bir savaşçımı vereceğim. Ormanda senin ve ordularının güvenle Andlar'a varmanı sağlayacağım."

Suari bir anda, "Ona ben yol gösteririm baba. Ormanı avucumun içi gibi biliyorum," dedi. Kabile lideri başım sallayarak, "Kızım toprağı dinler ve ağaçlarla yolunu bulur. O seni en kısa yoldan götürecektir. Biz de kabilelerle Kuatzalılar'm karşısında duracağız. Sana zaman kazandıracağız," dedi.

"Kuatzalılar'm kralı öldü. Tüm güçleriyle ormana gireceklerdir. Benim Andlar'a ulaşmamı engellemek isteyeceklerdir. Onlara karşı duramazsınız. Benimle beraber gelmelisiniz. Bile bile ölümü bekleyemezsiniz."

"Ben de, benden öncekiler de bu ormanda doğup öl-

düler. Ormanın ruhları hep bize iyi davrandı ve avsız bırakmadı. Burası benim topraklarım. Bana topraklarımı bırakmamı söylüyorsun. Aynı şeyi, ben sana Uyguri topraklarında söyleseydim ne cevap verirdin savaşçı?"

"Bu aynı durum değil. Beni dinlemelisiniz. Gerekirse tüm ormanı ateşe vereceklerdir."

"Biz topraklarımızı terk etmeyeceğiz. Öleceksek de, burada öleceğiz. Atalarımın ayak bastığı yerlerde kanımız akacak. Bir daha bu konuyu açma savaşçı! Sen gün ışıyana kadar dinlen ve yola çıkmak için hazır ol."

Baybora, kabile liderinin son sözünden sonra başını sallayarak, "Gün ışığında yola çıkmak için hazır olacağım. Oz, bu iyiliğinizi asla unutmayacak," dedi. Suari, babası ve iki savaşçıyla dışarıya çıkarken Baybora'ya baktı. Başını tekrar yatağına koyan Baybora, kabile liderinin kızının kendisine baktığını fark edince, "Suari!" diye seslendi. Kız, Baybora'ya kilitlenmiş bakışlarıyla olduğu yerde dikildi.

"Yaralarımı sardın. Bana yol göstereceksin. Her şey için sana minnettarım."

Suari, başmı sallayarak gözlerini kaçırdı.

"Gün ışıdığında hazır olurum."

Suari kaçarcasına Baybora'nm yamndan çıktı. Kalbi patlayacak gibi atıyordu. Bunun ne olduğunu bilmiyordu. Onu ilk gördüğü anda sanki elleri buz kesmiş, ayakları yürümeyi unutmuş gibi olmuştu. Suari, daha anlayamasa da kalbi Baybora için atmaya başlamıştı.

Bars

Gece güne döndüğünde Tiyugan Börükan, Uygurıler'in kuzey topraklarına yaklaşmıştı. Adamlarından dördünü yanma çağırdı.

"İkinizi ağabeyim Arslanbala Börükan'a göndereceğim. Ona deyin ki; Batı Muhafızı, kardeşiniz Tiyugan Börükan, kampın içinde barbarlarla ticaret yapan hainleri yakaladı ve cezalandırdı. Hem barbarlardan, ham de hainlerden duyduğu tek şey; Ataman Börükan'm Atlantis Prensi Vagnar ile ortak çalıştığı. Yaşuk Şehri'ne gittiğimi ve orada, ortada bir ihanet varsa, cezalandırılması için beklediğimi söyleyin."

İki savaşçı, "Emredersiniz beyim!" deyip, kurtlarını hızla Doğu'ya doğru sürmeye başladılar. Diğer ikisine bakan Tiyugan Börükan, "Siz de aynı haberi babam Ulu Bey'e götüreceksiniz," dedi. İki savaşçı yine aynı cevabı verip, kuzeye, Demir Saray'a doğru börülerini sürmeye başladılar.

Tiyugan, geride kalan doksan altı adamına, "Hadi, bir an önce Yaşuk şehri'ne varmalıyız," dedi ve kurduna hız verdi. Ağabeyinin hain olup olmadığmı suratına bakarak sorgulamak istiyordu.

Aslan Tepesi'nde ise gözlerini yeni güne açan Bars, koruyucuların ikisini de çevresinde göremiyordu. Yattığı küçük odadan onu kaldıran, yine kum rengi bir cübbe giyen üstatlardan biriydi. Önünde ilerleyen ihtiyar üstat, bir ka-

pının önünde durup, "İçeriye gir ve üzerini değiştir Bars," dedi. Bars, tahta kapıyı aralayıp içeri girdi.

Küçük bir penceresi olan odada sadece büyük bir sandık vardı. Kapağını açtığında içinde sadece üstatların giydiği bir cübbenin olduğunu fark etti. Hemen üzerini çıkarıp, kum rengi cübbeyi giydi. Sandığın kapağını kapatıp odadan dışarıya çıktı.

Kısa bir süre koridorda yürüdükten sonra ilk geldiği yere, aslanın ağzına vardılar. Karşılarında Başüstat Arsun vardı. Diğer üstada gitmesini söyleyip, Bars'm yanma geldi.

"Hazır mısm Bars?"

"Hazırım."

"İnsan hiçbir zaman hazır değildir Bars. Bunu sakın unutma. Her şeyi düşünemez ve tahmin edemezsin. Bunu yalnızca Tanrı yapabilir. Bir Koruyucu olmak istiyorsan kesin düşünememelisin."

"Tamam üstat."

Başüstat, eliyle gelmesini işaret ederek yukarıya çıkan merdivenlere yöneldi. Uzun süren bir merdivenden sonra Aslan Tepesi'nin zirvesindelerdi. Yerde, gök renginde döşenmiş taşlar ve üzerine farklı renkteki taşlarla yapılmış yuvarlak şekiller ve altın rengi parlak küçük noktalar vardı.

"Neden buradayız Bars biliyor musun?"

"Hayır üstat."

"Gök nerede Bars?"

Bars parmağıyla yukarıyı işaret etti. Üstat gülümseyerek, "Ayaklarının altındaki ne o zaman? Aşağıdaki muhafızların gök diye işaret ettikleri yer senin ayaklarının altın-

da. Ama sen daha yukanyı gösteriyorsun," dedi. Bars ne yapacağmı şaşırmış bir şekilde ellerini açtı.

"Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum üstat."

"Görünen her şeyin arkasında her zaman başka bir şey vardır. Yükseldikçe gök uzaklaşır. Aynı zamanda da yerden uzaklaşırsın. Yeryüzü, Tanrı tarafından iç içe geçmiş bir halde yaratılmıştır Bars. Rüzgârla kalkan her tozun bir anlamı vardır. Bunu, benim gözümle yaşamı gördükten sonra anlayacaksın. Şimdi ayaklarının altındaki şekillere bak. O, bizden daha yukarıdan bakmanın bir şekli. Biz orada neredeyiz Bars?"

Bars adımlar boyu devam eden yerdeki şekillere umutsuzca baktı.

"Bilmiyorum."

Üstat yanma gelip, parmağıyla işaret ederek, "Biz buradayız. Bu, geceyi güne döndüren güneşimiz. Bunlarsa, etrafımızdaki farklı hayatlar. Bunlar yıldızlar, yani başka güneşler. Yani bizi ısıtan şeyler. Ya güneş, bize öfkelense ne olur Bars?"

Bars, parmak uçlarındaki üşümeyi hissediyordu. İçinde tekrar ortaya çıkmak için deliren alevlerin farkındaydı.

"Ölürüz!"

Üstat, "Kavrularak mı?" dediği anda bir anda Bars'm elleri alev almaya başladı. Göz bebekleri ve akı kaybolup, kızıla döndü. Bu sırada üstat, onu kolundan tuttu. Bars, sanki üzerine koca bir buz dağı çökmüş gibi soğuduğunu, içindeki alevin hiddetini kaybettiğini hissetti. Kendini, Mızrak Kayalar'da gemi yaparken izliyordu. Yanında ise başüstat vardı.

"Bu nasıl olur? Bugüne nasıl geldik?"

"Sadece izle Bars! Bu yaşam sadece görüntülerden ibarettir. Gerçekler, hiç olmadığı kadar hızlıdır ve biz insanlar, gerçeği yakalayamayacak kadar yavaşızdır. Geçmiş kapılarını kullanmayı, bunu tek başma yapmayı öğreneceksin. Şimdi, bir Güneş'in öfkesini izle!"

Bars, arkadaşlarının ve masum gemicilerin nasıl yandığını, başka bir şeye duyduğu öfkenin, başkalarının yaşamım nasıl yok ettiğini izliyordu. Çığlıklar arttığında, başüstat, tekrar kolundan tuttu ve bir anda Aslan Tepesi'nin zirvesine vardılar.

"Alevler, istenildiğinde parlarsa düzen getirir. Ama öfkeyle yoğrulduğunda sadece ölümü dinlersin! Anladın mı Bars?"

Bars, biraz öne yaşadığı şeylerin şokuyla sadece başını salladı. Başüstat, "Beni takip et," dedi. Tekrar alt kata indiler. Bu sefer, aslanın ağzından tepenin dibine doğru giden merdivenlerden inmeye başladılar. Büyük ve önünde dört üstadın dikildiği tahta kapıya geldiler. İçeriye girdiklerinde tam ortada kaim bir ağaç gövdesini fark etti. Etrafında, bir insanın sığabileceği genişlikte ve uzunlukta yedi havuz vardı. Başüstat, "Her şeyi burada öğreneceksin. Karanlıkta insanlığın görmediği canlıları, ışıktaysa karanlığın bakamadığı güzellikleri izleyeceksin. Gününün büyük bir kısmı burada geçecek. Ben hep yanında olacağım. Ra-Mu'nun koruyucusu, bazı zamanlar bize kaülacak. Buradan çıktığında, yaşamı benim gibi görmeye başlayacaksın. Yani gerçek bir koruyucu olacaksın. O zaman, alnına o iki halka çizilecek. Şimdi, suya girmelisin. Ben hemen yanında olacağım," dedi.

Başüstat, önden gidip, üzerini çıkarmadan suya girdi

ve başını, havuzların başındaki kafa için yapılmış olan geniş çanağa yasladı. Bars da aynısını yaptı. Kapının önünde bekleyen üstatlardan ikisi içeriye girdiler. Ellerindeki tahta kaplardan çıkardıkları avuç içi kadar saydam, mavi taşları, başüstadın ve Bars'ın alnına koydular. Bars, "Alnımda sıcaklık hissediyorum üstat," dedi.

"Bu normal. Şimdi sadece rahatla ve gözlerini kapat. Başlıyoruz..."

Altın Orman Yanıyor

Baybora, otuz adamı, Suari ve kabile liderinin yanlarına verdiği, herkes tarafından tanınan, ormanın en iyi savaşçılarından Tuğu, yola çıkmak için hazırlardı. Tuğu, uzun boylu, geniş omuzlu, kırklarında, kıvırcık kısa saçlı, esmer bir adamdı. Seyrek kıvırcık sakallarının arasından, yanağındaki kapanmış yarık izleri belli oluyordu. Kabiledeki söylentilere göre ormanda büyük bir leoparla karşılaşmış ve onun pençeleri arasından kurtulabilmişti. Bunu yapabilen tek avcı oydu.

Baybora, kabile liderinin elini sıktı.

"Her şey için size minnettarım. Benim ve adamlarımın hayatını kurtardınız. Kuatzalıalar karşısında Tanrı yardımcınız olsun."

"Bu toprakların, çocuklarımızın huzuru; Kui Ülkesi'ne ve kendi hanına ulaştıracağın habere bağlı Baybora. Ne olursa olsun sakın yılma savaşçı!"

Baybora, "Merak etme Molo. Bu topraklarda tek bir Kuatzalı kalmayacak!" dedi ve kabile savaşçılarının getirdiği ata bindi. Savaşçılarına hareket emri verdikten sonra, ormanlık alana doğru daldı. Suari, hemen yanındaki atı sürüyordu. Tuğu ise Oz savaşçıları ile birlikte hemen arkalarından geliyordu.

Onlar Molo'nun yanından ayrıldıktan bir süre sonra kabilenin savaşçılarından biri koşarak geldi.

"Kuatzalılar geliyor! Çok kalabalıklar!"

Kabile lideri Molo, savaşçılarına öküz boynuzundan yapılma boruları üflemelerini emretti. Bu diğer kabilelere düşmanın yaklaştığını haber veren sesti. Hemen toparlanıp, diğer kabileler ile kararlaştırdıkları noktaya doğru ilerlemeleri gerekiyordu.

Kuatzalılar'da ise, Kral Dona ti, Bukan Atahan tarafından öldürüldükten sonra, orduların komutasmı ve tahtı, oğlu ya da karısı olmadığı için en çok güvenilen, sözü dinlenen Komutan Riksis almıştı. Riksis, gözü kara ve korkusuz bir Kuatza savaşçısıydı.

Kuatzalılar, kaybettikleri krallarının ve Baybora'yı kaçırmanın verdiği öfkeyle, yirmi beş binlik ordusunun tamamıyla Altın Orman'a saldırıya geçmişlerdi. Komutan Riksis, "Gerekirse tüm ormanı yakın! Onları kim saklıyorsa bulun ve gebertin!" diye bağırıyordu. Kuatzalılar, ormanın girişine kurdukları, koca bir kepçe şeklindeki alevli topları yakıp, arka arkaya kaldırmaya başladılar. Gökte süzülen büyük ateşli toplar ormanın dört bir yanma düşüp, ortalığı alevler içinde bırakmaya başladı. Kabilelerin olduğu noktaya yapılan bu aralıksız saldırıda evler yerle bir oluyor, çocuklar, kadınlar ateşlerde can veriyorlardı.

Birleşen kabilelerdeki savaşçıların sayısı Kuatzalılar'a karşı oldukça azdı. Kabile savaşçılarının toplamı sadece yedi bin civarındaydı. Güvendikleri ve gizlenerek savaştıkları ağaçlar, çalılıklar ateşlere karşı yeniliyordu. Kuatza komutanı Riksis, "Son kez ateşleyin!" diye bağırdı.

Göğe yükselen alevli topların arkasından tüm ordusuna, "Hücum!" emri veren komutan, aüyla yayından fırlamış bir ok gibi ormana daldı. Alevlerin ve ortalığı saran dumanın arasından fırlayan Kuatzalı savaşçılar, kabilele-

rin bir arada durup, savunma yapmasmı engelliyordu. Kabileler, az sayıda yakalandıkları düşmana karşı fazla direnemeden düşüyorlardı.

Pirah kabilesinin lideri Molo, "Geriye çekilmeliyiz! Irmağa doğru geri çekilin!" diye bağırsa da çığlıklar arasında ne yapacağımı şaşırmış olan savaşçılar, bir türlü emri yerine getirmiyorlardı. Kabileden ayrılıp, yola çıkan Baybora, otuz savaşçısı, Tuğu ve Suari ise, ormanda başlayan büyük yangını bir tepelikten izliyorlardı. Baybora, Suari'yi süzüyordu. Gözleri nemlenmiş, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Baybora'nm kendisini izlediğini fark eden Suari, "Babam ve güçlü savaşçılarımız Kuatzalılar'ı o alevlerin içinde yok edeceklerdir. Hadi gidelim," deyip, atını And topraklarına doğru çevirdi. Baybora, Tugu'nun, dudağının kenarından sızan kanı eliyle sildiğini fark etti. Öfkeden, dişlerini sıkarak kanatmış olmalıydı. Baybora, bu güçlü, yaşadığı topraklar için her şeyini feda edebilecek iki savaşçıya hiçbir şey söylemeden yoluna devam etti. Hepsi, kabilelerinin oradan asla canlı çıkamayacağını biliyordu ama bunu söylemeye kimse cesaret edemiyordu. Ellerinden bir şey gelmiyordu ve bu yok oluşu sadece uzaktan izleyebiliyorlardı.

Demir Yumruk

Kral Vagnar, iki gün boyunca ordusuyla kısa süreler dinlenerek, Emegenler'in, Dunkalar ile sınır olan topraklarına vardı. Geçtiği kabilelerde, mağaralarda tek bir Emegen bile yoktu. Vagnar, bulutlann kapladığı duman rengi gökyüzüne baktı. Suratına birkaç tane kar tanesi düştü.

"Kar başlamadan onları bulmalıyız! Durmadan devam edeceğiz!"

Sekiz bin kişilik ordusuyla hız kesmeden Doğu'ya doğru ilerlemeye başladı. Kral Kuytan'ın eskiden kabile liderliğini yaptığı, şimdi ise Emegen Kralı'nın kaldığı topraklara yaklaşükları sırada, çevrelerindeki hareketliliği fark etmişlerdi. Ordusuyla geniş bir düzlükteydi. Yüz adım ileride başlayan sık ağaçlarla kaplı ormana girmeden önce ordusunu durduran Kral Vagnar, çevresine baktı. Emegenler'e isteklerini anlatamadan saldırıya uğrar ve bu topraklarda öldürülürlerse, her şey boşa gitmiş olacakü. Kral Vagnar, atım birkaç adım ileriye sürüp, "Ağaçların arasında bizi izleyen gözlerin olduğunu biliyorum! Ortak dili biliyor musunuz? Kralınızla konuşmak istiyorum! Buraya savaşmak için gelmedik!" diye bağırdı.

Ortalıkta rüzgârın savruluşundan başka bir ses yoktu. Ordusundaki savaşçıların giydiği zırhların çıkardığı çeliğin gıcırtı sesleri dışında başka bir canlının sesi de yoktu. Kral Vagnar, "Bizi duyuyor musunuz? Ben Atlantis Kralı Vagnar! Kralınızla konuşmak istiyorum!" diye tekrar ba-

ğırdı. Karşıdan bir cevap gelmeyince atım birkaç adım ileriye doğru sürdüğü anda, tam önüne bir ok düştü. Kral Vagnar, aniden atının eyerini çekip durdurdu.

"Kralınla konuş! Atlantis Kralı onunla konuşmak istiyor de!"

Ormanlık alandan gür ve oldukça ürkütücü bir ses yükseldi.

"Bekleyin! Kralımıza haber gönderdik. Kabul ederse ormana girebileceksiniz!"

Bu sırada iki Emegen savaşçısı, kaplanlarım ağaçlann arasından, Emegenler'in kaldığı büyük alana doğru sürmeye başladılar. Arada çok fazla mesafe yoktu. Kral Hagnar, barınağının önünde nöbet tutan savaşçılardan birinin içeriye girip, "Kralım, iki gözcü hızla bize doğru geliyor," dedi. Kral Hagnar, Dunkalar'dan şüpheleniyordu. Bu topraklara geldiklerinden beri hiç olmayan savaşm, avın gittikçe azalması yüzünden başladığından şüpheleniyordu. Çadırından çıkıp, kehribar rengi gözlerini kendilerine doğru gelen gözcülere dikti. İki savaşçı, krallarının hemen önünde durup, kaplanlarından indiler ve selamlarını verdiler. Biri öne doğru çıkıp, "Kralım, küçük ormandan önceki düzlükte, ordusuyla bekleyen, Atlantis Kralı olduğunu söyleyen bir adam var. Sizinle görüşmek istiyor," dedi.

"Ordusu kaç kişidir? Tamamını görebildiniz mi?"

"Beş binden fazla ve güçlü kuyaglan var."

"Savaş için gelmiş olsa kendini ve ordusunu belli etmezdi. Onu buraya getirin. Ordusu da hemen karşıdaki tepelikte beklesin. Tek yanlış hareketlerinde savaşçılarının Emegenler'in akşam yemeği olacağım söyle."

Savaşçı, başını sallayıp, diğer arkadaşıyla beraber kap-

lanlarına atlayarak, geldikleri yoldan hızla geri döndüler. Kral Hagnar, Atlantis'in neyin peşinde olduğunu merak ediyordu. Daha önce Atlantis ve Emegenler arasındaki ne bir savaş ne de bir anlaşma olmamıştı. Tamamen birbirine uzak ve asla karşı karşıya gelmeyen taraflardı.

İki gözcü ormanlık alanı geçip, Kral Vagnar'm karşısına çıktılar. Bu sırada, ormanda gizlenen yirmi kadar Emegen de kendilerini gösterdiler. Atlantis savaşçıları gördükleri canavara bezeyen bu mavi devleri, ürkmüş gözlerle izliyorlardı. Başlarından inen boynuzları, büyük ağızları, sivri dişleri ve dev bedenleriyle, yenilmesi imkânsız savaşçılara benziyorlardı.

"Kralınız ne dedi?"

"Kral Hagnar, Atlantis Kralı ile görüşecek. Ordun ormanlık alandan geçip, Emegenlerin kaldığı yerin dibindeki tepelikte bekleyecek. Yaptığınız tek bir yanlışta, Emegenler'in akşam yemeği olursunuz!"

Kral Vagnar gülümseyerek, "Hadi gidelim!" dedi. Gözcü Emegenler, bindikleri kaplanlarıyla Kral Vagnar'ı aralarına alıp, ormanlık alana daldılar. Ordu ise hemen peşlerinden ilerliyordu. Emegenler'in kaldı yere yaklaştıklarında gözcülerden biri, Atlantis ordusunun en önünde gelen atlılara, eliyle tepeliği işaret etti.

Atlantis ordusu tepeliğe doğru döndüklerinde Kral Vagnar, o mavi devlerle dolu yere tek başına girdi. Yol boyunca kendisini izleyen Emegen savaşçılarına ve ailelerine bakıyordu. Onu iştah dolu gözlerle süzüyorlardı. Emegenler, tahmin ettiğinden çok daha büyük ve kuvvetli bir ırktı. Üzerlerine bindikleri kaplanlardan ilk başta ürken atı, hâlâ tedirgin hareketlerle ilerliyordu. İnanılmaz güzellikte ve

asillikte görünen kaplanların, bastığı toprağı pençeleriyle yararak ilerlemesi, savaş için ne kadar güçlü bir müttefik bulduğu düşüncesini aklına getiriyordu.

Çevresinde, parçalanmış hayvanların etlerini çiğ ve kanlı halde yiyen küçük Emegen çocuklarını gördü. Emegenler'in yaşadığı yeri saran ağır bir ceset kokusu vardı. Hemen ileride, ayağı kırık bir geyik yavrusu yerden kalkıp, kaçabilmek için debeleniyordu. Çevresindeki üç çocuk ise, ellerindeki kısa kılıçlarla derisine derin çizikler atıp, akan sıcak kanı avuçlarıyla alıp yalıyorlardı.

Önünde yürüyen iki gözcü, kaplanlarını iki yana doğru sürdüklerinde, tam karşısında dikilen, gösterişli bir ayı postu giymiş Emegen'i gördü. Yanında çok sayıda savaşçı ve bir kadın bekliyordu. Gözcülerden biri, eliyle durmasını işaret etti. Kral Vagnar orta boylarda bir adamdı. Atından inip, kendinin iki katı olan savaşçıların arasmdan yürüdü. Savaşçılardan biri eliyle tam karşısındaki Emegen'i göstererek, "Kral Hagnar!" dedi. Atlantis Kralı, çamur zeminde durup, "Ben Atlantis Kralı Vagnar. Seninle baş başa konuşmak isterim Kral Hagnar!" dedi.

"Benden ne istiyorsun? Kuzeye neden geldin?"

"Neden geldiğimi sadece seninle konuşurum!"

"Burada konuş Kral! Ordunu toplayıp, kuzey topraklarında geziyorsun. Ölmediğin için Tanrılarına minnet duymalısın."

Kral Vagnar gülümseyerek, "Ölmek mi? Burada gördüğün sekiz bin savaşçım ve ben öldürülürsek, ardımdan gelen iki yüz binlik ordu, Emegenler'i ezip geçer!" dedi.

Kral Hagnar, gözlerini açarak, "İki yüz bin savaşçı mı? İçeriye gel Kral!" dedi. Atlantis kralı, Kral VagnarTn gözü-

nü korkutabilmişti. Kalın dallardan yapılma, çok da geniş olmayan barınağa girdiler. İçeride, yerlere atılmış kaim postalardan kurulu yuvarlak alana oturdular. Kral Hagnar, tam karşısmda oturuyordu.

"Bu topraklara neden ordularını getiriyorsun Atlantis Kralı? Emegenler ile savaşacak olsan, buraya böyle gelmezdin."

"Ben sizinle savaşmaya değil, bir olmaya geldim! Karanlığın orduları ile Uyguri topraklarını yerle bir edip, Mu'nun kalbi Şalmali'yi ele geçirmek için geldim."

Kral Hagnar, gözlerini açarak, "Sen çıldırmış olmalısın! Buraya, Oz'u yok etmek için ordularımı, seninkilere katmamı söylemek için mi geldin?" dedi.

"Evet! Barbarlar da ordularımda savaşacaklar! Emegenler, bu savaşta var mı yok mu?"

"Seni hiç tanımıyorum ve Emegenler hiçbir zaman insanlarla aynı tarafta kaplanlarını sürmediler!"

"Yani bu topraklarda ölümü bekleyeceksiniz! Bu kadar kuvvetli savaşçılara sahip Emegenler, korktukları için çocuklarını ve hayvanlarını ölüme terk edecek! Öyle mi?"

Kral Hagnar bir anda yumruğunu sıkıp, hemen önündeki zemine vurdu.

"Asla!"

"O zaman ne yapacaksın Kral Hagnar?"

"Dunkalar'ın Kralı Kuytan da aynı senin gibi konuşuyor Atlantis kralı! Ya ikiniz de yeryüzündeki en büyük aptallarsınız, ya da çok akıllı krallarsınız!"

"Sadece ben ve bahsettiğin Dunkalar'ın Kralı değil! Ojibvalar, barbarlar, Kuatzalılar, Demirdağlılar'ın içindeki

adamlarım ve son olarak da görüşeceğim Di Hanedanlığı. Hepimiz aptal olamayız, öyle değil mi?"

"Peki ne yapmaya çalışıyorsun? Bu savaştan zaferle çıkarsak, Emegenler'in kazanacağı şey ne olacak?"

"İstediğiniz topraklar, istediğiniz kadar av ve Demir Yumruğun bir üyesi olarak, diğer devletlerin tamamından üstün olacaksınız!"

"Seninleyim Atlantis Kralı! Yeni sınırların nasıl olacağını Kral Kuytan ile görüşürken kararlaşüracağız!"

"Dunkalar ya teklifimi reddederlerse?"

"Etmeyeceklerini biliyorum. Kral Kuytan zeki biridir."

Emegen Kralı ayağa kalktığında, Kral Vagnar da yerinden doğrulup, karşısma dikildi.

"Zaman kaybetmeden yola çıkmalıyız. Ordun da bizimle birlikte gelmeli. Bu topraklardaki avlar azalmaya başladı. Geri döndüğünde onların cesetleriyle karşılaşmanı istemem."

Kral Vagnar ve Kral Hagnar, barınaktan çıktıklarında, meraklı kalabalık krallarına bakıyordu. Kral Hagnar, kalabalığa doğru elini kaldırıp, "Beni dinleyin!" diye bağırdı. Emegenler'den çıt çıkmıyordu.

"Emegenler'in soylardır beklediği savaşı, Atlantis Kralı getirdi. Topraklarımız öldü. Evlerimizi bırakıp, bir zamanlar baş düşmanımız olan Dunkalar'm topraklarına sığındık! Emegenler, yeryüzünün en güçlü ordusudur! Yenilmeziz, güçlüyüz ve bizden korkan düşmanlara sahibiz! Atlantis'in Oz ile yapacağı savaşta yanında yer alacağız. Oz'un ordularını yok edip, güneye inip, kendi büyük krallığımızı kuracağız. Avın bol olduğu, sıcak topraklar bizim olacak! Çevreye dağılmış tüm kabilelere ve gözcülere ha-

ber verin! Kral Hagnar, onları savaşmak için çağırıyor. Buraya döndüğümde orduyu hazır görmek istiyorum!"

Kalabalık, başta Oz'un ismini duyduğunda çekinse de, Kral'm vadettiği toprakları ve hayatı düşününce, adını haykırarak savaş naraları atmaya başladılar. Kral Hagnar, kaplanına binip, yanındaki savaşçıya, "Yüz adam yeter. Kral Vagnar'm ordusu da bizimle gelecek," dedi.

Yüz Emegen savaşçısı, peşlerinden gelirken, tepelikteki Atlantis ordusu, kendilerine yapılan işaretle krallarının hemen arkasında yerlerini aldılar. Kabilenin bulunduğu düz ve çoraklaşmaya başlamış araziden Dunkalar'ın ormanlarına girdikleri sırada Kral Vagnar, "Kaç adamın var Hagnar?" diye sordu.

"Savaşçı kadınlarla birlikte elli bin kadar."

"Geri döndüğümüzde hazır olabilecekler mi?"

"Eski topraklarda kimse kalmadı. Buraya tüm Emegen kabileleri, birlikte göçtü. Tek haberle aynı gün içinde istediğim yerde olurlar. Kuzey artık soğuk ve ıssız. Çok fazla dağılmış olamazlar. Savaşlarda kullanmak için üzerlerine bindiğimiz kuzeyin mamutlarını yemeye başladığımız gün, bu topraklara geldik. Bu, kendi kaplanını yemek kadar kötü bir şeydir."

Atlantis Kralı ve Emegenler'in Kralı, yollarına savaş hakkında sohbet ederek ilerlemeye devam ettiler. Kral Vagnar, Dunkalar'ın topraklarına ilerlerken adamı Ruda ise Atlantis'e dönmüştü. Yola çıkmak için hazır olan orduyu gördüğünde, tahtta kimin olduğunu merak etti. Şehrin içinde savaş çığırtkanlığı yapan ve Kral Vagnar'dan bir kahraman gibi söz eden kardeşliğin rahiplerini neredeyse

her köşede görmüştü. Atlantis'in gerçekten savaşa hazır olduğunu anlıyordu.

Taht salonuna girdiğinde, Prenses Talutah'ı tahtta gördü.

"Gel Komutan Ruda. Ben de dönmeni bekliyordum."

Ruda, adımlarını hızlandırarak, yerinden kalkıp, mermer masanm başına doğru yürüyen prensesin yanına gitti. Masanm başındaki sandalyeyi çekip oturan prenses, Ruda'nın kendisine verdiği selamdan sonra, "Otur komutan. Kral Vagnar, Atlantis'ten ayrılmadan önce senin nereye hareket edeceğini ve onunla nerede buluşacağını anlattı. Öncelikle, görüşmen nasıldı? Babam, Atlantis'in yanında savaşmayı kabul etti mi?" diye sordu.

"Evet, Prenses Talutah. Babanız bizim tarafımızda savaşacak. Kendisine destek kuvvet olarak on bin Atlantis savaşçısı göndereceğiz."

"Peki, orduyu buna göre mi hazırladınız?"

"Evet Prensesim. Kral Vagnar ile bunun planını yaptık."

"Kral Vagnar, iki yüz bin savaşçıyla Kuzeyin Krallarının topraklarına gitmeni istiyor. Emegenler'in topraklarına gideceksin."

Ruda, başını sallayarak, "Emredersiniz Prensesim. Eğer izniniz olursa zaman kaybetmeden hazırlıkları kontrol edip, yola çıkmak isterim," dedi.

"Yolunuz açık, dönüşünüz zaferle olsun Komutan Ruda! Gidebilirsin."

Ruda, masadan kalktığı anda içeriye bir muhafız girdi. Koşarak Prensesin önüne geldi ve selam verip, "Prense-

sim, Batı Denizi'nde Govona, Mısır ve Babilonya gemileri görülmüş," dedi.

Ruda öfkeyle, "Neredelermiş?" diye sordu.

"Fazla uzağımızda sayılmazlar komutanım."

Ruda, prensese bakarak, "Eğer gemileri fark ederlerse habersiz vuracağımız darbenin hepsi ortaya çıkar. Onların hiçbiri bu denizlerden sağ dönmemeli," dedi.

"Onların hepsini yok edin Ruda!"

"Emredersiniz Prensesim!"

Komutan Ruda, hızla taht salonundan çıktı. Merdivenleri öfkeyle inerken, akimda, denizlerin en güçlü birliklerinden Govona'yı nasıl yok edeceğinin planı vardı. Sarayın kapısından çıkıp, arka arkaya geçtiği dokuz surun onunda kendini bekleyen dört komutana, "Herkesi gemilere bindirin! Batı Denizinde Mısır ve Babilonya gemileriyle görünen Govona gemilerini yok edeceğiz! Atlantis limanlarına varmadan yok edilecekler! Yaşayan tek bir savaşçı kalmayacak. Gerekirse denizin üzerini ateşe vereceğiz ama kimse sağ kurtulmayacak! Anladınız mı?" diye bağırdı.

Komutanlar hep bir ağızdan, "Emredersin Komutan Ruda!" deyip, limana doğru koşmaya başladılar. Ruda, halkın meraklı bakışları arasında, peşinden gelen Atlantis savaşçılarıyla limana vardı. Gemiler savaşçılarla dolup, limandan ayrılıyordu. Ruda, Atlantis'te kalacak ve adayı koruyacak olan Randona'ya, "Ordumuzu Kral Vagnar'ın emrine götüreceğim. On bin adamı Ojibva topraklarına gönder. Gemi yapımına durmadan devam edin. Prenses Talutah, size ne emrediyorsa sorgusuz yerine getirin. Halkın arasından eli pusat tutabilecek genç erkekleri seçin ve her birini korkusuz Atlantis savaşçıları olarak eğitmeye

başlayın. Tarlalarda ve diğer yerlerde sadece kadınlar ve yaşlılar çalışacaklar. Orduya katılmakta zorluk çıkaranlar olursa, Atlantis'e ihanetle yargılayın!" dedi.

"Atlantis toprakları güvende olacak Komutan Ruda. En kısa zamanda birlikleri söylediğiniz topraklara göndereceğim. Tanrılar, Atlantis ordularının üzerinde ışık olsun! Demir Yumruk, zaferle dönsün!"

Ruda, kararlı gözlerle Komutan Randona'ya başını sallayıp, gemiye yürüdü. Biner binmez, "Yelkenler fora! Küreklere asılın! Govona'ya, denizlerin gerçek efendisinin kim olduğunu gösterme zamanı geldi! Zafere doğru esen rüzgârlarla, ileri!" diye bağırdı.

Arka arkaya Atlantis'in limanlarından ayrılan gemilerin sonu gelmiyordu. İki bine yakın gemi, iki yüz bin savaşçıyla Batı denizine açılıyordu. Komutan Ruda, dalgaları yararak ilerleyen gemisiyle, Govona gemilerini bir an önce görebilmek için sabırsızlanıyordu. Güvertede, gergin bir halde yürüyordu. Kollarını güvertenin tahta korkuluklarına dayadı.

Kısa bir süre sonra kendilerine doğru gelen Govona bayraklarının sallandığı gemileri fark etti. İşte geliyordu. Denizlerin kara boğası, gök rengi dalgalanan bayraklarıyla üzerlerine doğru geliyordu.

Tenşi Talayhan, "Bunlar Atlantis gemisi. Gözcüyü verin," dedi. Govonalı savaşçılardan biri arka arkaya konmuş üç camdan merceğin sıkıştırıldığı uzun, kalın tahtadan yapılma gözcüyü aldı. Tek gözünü kapaüp diğerine dayadı.

"Direklerinde yarım güneşli bayrak yok! Bu... bu bir başkaldırı! Topları hazırlayın! Üçlü kola geçiş yapıp sağ taraflarından yaracağız!"

Gemide, savaşçılarından biri üç kola geçiş için boruya uzun uzun üç kere üfledi. Aynı zamanda direğin tepesinde ki savaşçı da elindeki iki kızıl bayrağı, ileriye doğru kaldırarak düz gideceklerini gösterdi. Komutan Tenşi'nin yanına gelen adamı, "Ya Babilonyalılar ve Mısırlılar beyim?" diye sordu.

"Biz ne yaparsak uygulamak zorundalar. Eğer bu gemilerin arasmda kalırsak hiç şansımız olmaz! İlk sıra topları ateşledikten sonra gemilere yaklaşıp, güvertelerine geçeceğiz."

"Emredersiniz beyim."

Komutan Ruda, Govona gemilerinin üçerli tek sıra haline geçtiğini fark ettiğinde, "Topları doldurun! Alevli top fırlatıcıları hazır olun!" diye bağırdı. Govona gemileri ile yaklaştıkları anda, Ruda'nın emriyle toplar ateşlenmeye başladı. Güvertelerde hazırlanan onar kişiden oluşan ve sırayla kalın zincirlerle salladıkları alevli topları ileriye fırlatan güçlü savaşçılar, arka arkaya alevli topları fırlatmaya başladılar. Ruda, sol taraflarındaki hattı yarıp geçmeye çalışan Govonalılar'm ilk gemilerinin alev alıp batmaya başladığını fark edince, "Yağ varillerini hazırlayın. Fırlatıcılara haber verin!" diye bağırdı.

Govona gemileri, Atlantis gemilerine doğru yaklaşıp, savaşçılarını güvertelere boşaltıyorlardı. Komutan Tenşi, "Hadi çabuk olun! Gemilerimizi yok edecekler. Güvertelerini kullanarak onları yok edeceğiz! Hadi!" diye bağırdığı sırada geride kalan Mısır ve Babilonya gemilerinin dalgaların dibini boyladığını fark etti. Binlerce Atlantis gemisine karşı bir şanslarının olmadığını biliyordu. Elinde sadece altmış gemisi kalmıştı.

Yağ varilleri, büyük deri kayışlarla gerilip arka arkaya fırlaüldığında Ruda, "Okçular! Ateş!" diye bağırdı. Tenşi, deniz yüzeyini kaplayan kalın yağ tabasının her yeri sardığını fark ettiğinde, "Tanrım! Bizi en güzel bahçelerine kabul et!" dedi ve üzerlerine gelen alevli okların düşüşünü izlemeye başladı.

Binlerce ok yağ varillerinin alev almasıyla Atlantis gemilerinin yüz elli kadarınm da içinde kaldığı koca bir patlama oldu. Denizin yüzeyi cayır cayır yanıyordu. Komutan Ruda ise küçük Govona birliğini yok ettiği için mutluydu. Tenşi Talayhan, hiç beklemediği koca bir deniz ordusu karşısında birliğiyle birlikte yok edilmişti.

Denizlerin boğası, ummadığı bir anda, beklenmedik bir düşmana karşı ilk kaybını Tenşi Talayhan ile oldukça ağır vermişti.

Antlaşma

Dunkalar'ın topraklarına varan Kral Vagnar ve ordusu, Emegen Kralı Hagnar ile kemik tahtın olduğu Dunka saraymın önünde durdular. Çevrelerindeki Dunkalar, meraklı gözlerle onları izliyorlardı. Atlantis savaşçılarına doğru mızraklarını doğrultup, yapılacak ani bir saldırıya karşı hazırda bekliyorlardı. Uzun dişli aslanlar, çevrelerinde kükreyerek dönüyorlardı. Kral Vagnar, "Dunkalar anlaşma yapmak yerine saldırıya geçecek gibi görünüyor Kral Hagnar," dedi. Emegen Kralı gülümseyerek saraym kapısını gösterdi.

"Dunkalar yapması gerekeni yapıyor. O kapıdan hücum emri gelmeden saldırmazlar."

Bu sırada, Kral Hagnar'm gösterdiği kapı açıldı. Yanında Surina, arkasında yirmi güçlü Dunka muhafızıyla Kral Kuytan göründü. Kalabalık ikiye ayrılarak, gelen savaşçılar kralına yol veriyorlardı.

Kral Kuytan, karşısında bekleyen Emegen Kralı Hagnar ve yanmdaki, hiç tanımadığı sarışın adamın neden geldiğini merak ediyordu. Zırhları güneş ışığında parıldayan Atlantis savaşçılarına doğru baktı.

"Surina, Kral Hagnar'm getirdiği adamı tanıyor musun?"

"Hayır kralım ama Emegen Kralı, onu topraklarımıza kadar getirmiş. Çok önemli bir durum olmasa, halkım asla terk etmezdi."

Kral Kuytan ve Surina, gelenlerle aralannda on adım mesafe kala durdular. Surina'nın gözleri bir anda değişiverdi. Göz bebekleri küçülüyordu. Atından inen Kral Vagnar, kaplanından yere zıplayan Kral Hagnar ile Dunka kralına doğru yürüyorlardı. Surina, bir anda, "Durun!" diye bağırıp, Kral VagnarT işaret etti.

"O, kralım! Gözlerinde savaşın ateşini taşıyan ve bizi bulacak olan!"

Kral Vagnar, kadının ne demek istediğini anlamıyordu. Emegen Kralı ise Surina'nın heyecanım izliyordu. Kral Kuytan, Atlantis Kralı'yla arasmda bir adım kala durdu. Kendisine buz mavisi gözlerini kaldıran kralı izliyordu. Kral Vagnar, göğüs hizasına geldiği, karşısında dev gibi duran Kral Kuytan'm gülümseyen dudaklarının arasından çıkan korkutucu sivri dişlere bakıyordu.

"Adın ne yabancı? Kimsin?"

"Ben, Atlantis Kralı Vagnar! Sen Dunkalar'ın Kralı Kuytan mısın?"

"Evet! Surina, seni alevlerin içinde gördü. Ateş Tanrısı, Dunkalar'ın yenilmez ordularının senin gelişinle tekrar savaşmak için kan dökeceğini söyledi."

"Alevler size doğruyu söylemiş. Oz'u dize getirmek için yapacağım savaşta Dunkalar, Atlantis'in yanında savaşacaklar mı?"

Kral Kuytan, başım sallayarak, "Dunkalar savaş için hazır!" dedi. Çevresindeki Dunka savaşçıları kan akıtmak için bağırıyorlardı. Kral Kuytan, "İçeri girelim ve savaşı konuşalım. Savaşçıların güvende olacak. Dunkalar, dostlarına asla saldırmazlar," dedi. Üç Kral ve Surina, saraya doğru savaş naraları atan kalabalığın arasında girdiler.

Dağın içine oyulmuş koca sarayda, Kemik Tahtın olduğu büyük salona girdiler.

Taht salonunun bir köşesine yapılmış, hayvan postları ve kuş tüyleriyle oldukça rahat minderlerin bulunduğu oturma yerine geçtiler. Kral Kuytan yerine otururken hemen sağına Surina yerleşti. Tam karşısına oturan Kral Vagnar ve Emegen Kralı, çevrelerini süzdüler. Kral Kuytan, "Merak etmeyin. Burası güvenlidir ve bizi kimse dinleyemez," dedi.

"Ya kadın?"

"Merak etme Kral Vagnar, onun ağzı benden daha sıkıdır. Hem, savaşı benden daha çok isteyen biri varsa o da Surina'dır. Seni dinliyorum Kral Vagnar."

"Atlantis, tüm gücüyle Mu'ya yürümeye hazır. Dışarıda sekiz bin savaşçım var. İki bini, Yengeç Koyu'ndan savaş silahlarımızı getiriyor. İki yüz bin savaşçım da yakın zamanda burada olur. Diğer birliğim ise barbarların topraklarında. O dağınık savaşçıları, tundra haydutlarını Atlantis bayrağı altmda topladı. Uyguriler'in baü sınırına saldıracaklar. Biz de, ordum geldiğinde yola çıkıp, Yaşuk Şehri'ne kadar ineceğiz."

"Çok zeki bir adamsm Kral Vagnar. Özün katasım karıştırıp, Uyguriler'i parçalara bölmek istiyorsun. Ama atladığın bir yer var. Kuzeyden senin, benim ve Kral Hagnar'ın orduları fark edilecek ve biz savaşa başlamadan Oz gücünü toplayıp, önümüzü kesecektir."

Kral Vagnar, gülümseyerek, "Demirdağlılar'm bir kısmı bizim yanımızda savaşacaklar," dedi. Kral Kuytan, kulaklarına inanamıyordu.

"Bu imkânsız! Nasıl... nasıl olur?"

"Ulu Bey'in oğlu Ataman Börükan, kuzeyin yeni muhafızı. Benden haber bekliyor. Ordularımızla sınırı geçip, şehre varacağımız zamana kadar, yolumuzun üzerindeki tüm gözcüleri ortadan kaldıracak."

"Ona ne teklif ettin de kendi kanma ihanet etti?"

"Sadece Demirdağlılar'ın tahtını."

Kral Hagnar, göğsü titreten sesiyle, "Ya sonra? Yaşuk Şehri'ne vardıktan sonra ne olacak?" diye sordu.

"Adamlarımdan Teran, barbarları yöneterek batıyı ele geçirirken, biz de ordunun bir kısmıyla Aslan Tepesi'ne saldıracağız. Kutsal Yazıtlar'da geçen yeryüzünün yedi gücünden üçü Atlantis'deydi ama yüzyıllar önce yapılan savaşta onları Mu'ya kaptırdı. Bu savaştan zaferle çıkmak istiyorsak onları almalıyım. Sonrasında binlerce gemim Şalmali'yi top ateşine tutarken biz de Lemuri topraklarına varmış olacağız."

Kral Kuytan, "Üçünü almalıyım dedin! Eğer Dunkalar ve Emegenler, aynı savaşta kan döküyorlarsa, o güçler üçe bölünmeli. Yani ele geçirilen her silah, bir tarafın olmalı!" dedi. Kral Hagnar, gülümseyerek başını salladı.

"O üç gücü aramızda paylaşacağız Kral Vagnar!"

Emegen Kralı'nm da aym şeyi istemesi Kral VagnarT köşeye sıkıştırmıştı. İlk kez düşüncesizce konuşmuştu. Bu iki savaşçı ulus olmazsa, kazanamayacağını biliyordu.

"Tamam! Başka ne istiyorsunuz?"

Kral Kuytan, "Mu ele geçirildiğinde tüm toprakları eşit olarak üçe bölünecek. O topraklarda hepimizin birer parçası olacak. Uyguri toprakları Dunkalar ve Emegenler'in olacak. Barbarlar, eski topraklarmı, Hatti Beyliklerini ve Amisonya'yı alabilirler," dedi. Kral Hagnar, "Kral

Kuytan'ın gözden kaçırdığı iki güç daha var. Babilonya ve Mısır, Demir Yumruğa köle göndermek zorunda olmalı. Bizim için çalışıp, bayraklarımızı dalgalandıracaklar," deyip, Atlantis Kralı'na baktı.

"Atlantis de Altın İkizler'in sahibi olur! Kuzey'in Kralları, tam da düşündüğüm gibi bir toprak paylaşımı yaptı. Ordularım Emegenler'in topraklarına yakm zamanda gelecektir. Kral Hagnar, ordusunun dönüşümüzde hareket etmek için hazır olacağını söylüyor Kral Kuytan. Dunka ordusu ne kadar sürede harekete hazır olur?"

"Kabilelerin tamamını çok önceden huzuruma çağırdım. Yok olan toprak ve azalan avdan sonra, Dunkalar daha yakm yaşamaya başladılar. Emrimle yarın, güneş tepeye varmadan burada olurlar. Yalnız konuşmadığımız bir konu daha var."

"Nedir?"

"Savaşamayacak durumda olan yaşlılar ve kadınlar var. Çocuklarımızın güvenliği de önemli. Onları bu topraklarda bırakamayız."

"Yaşuk Şehri'ne vardığımızda, Aslan Tepesi'ni ele geçirip, yönümüzü doğuya çevirdiğimizde savaşın gerisinde kalacaklar. Birliğimizle birlikte hareket edecek olan kardeşliğin rahipleri, diyardaki her şeyden bizi haberdar edecekler. Onları güvende tutacağız. Henüz görüşmediğim tek kişi kaldı."

Kral Kuytan, meraklı gözlerle, "Kim? Diyardaki tüm krallıklardan konuştuk," dedi.

"Di Hanedanlığı! Kızıl Ejderha'nm soyundan gelenler."

Kral Vagnar, "Onlar yok olup gitmedi mi? Hâlâ Di Ha-

nedanlığı'ndan yaşayanlar var mı?" diye sordu.

"Evet, yaşıyorlar. Yaşuk Şehri'nin güneyinde, küçük bir birliğe sahipler. Batıdan Naga topraklarına yeni öğretiler için gelen din adamlarını, taş ustalarını, saray görevlilerini yol boyunca koruyan birlikler olarak Oz'a hizmet ediyorlar."

Kral Kuytan, kara gözlerini açıp, "Onlardan olan, zayıf bir birliği neden yanımıza çekmek istiyorsun? Biz Aslan Tepesi'ne saldırmadan Ra-Mu'ya haber uçurmayacaklarını nereden biliyorsun?" diye sesini yükseltti.

"Sakin ol Kral Kuytan! Bunları ben de düşündüm. Di Hanedanlığı, yüzyıllar önce yapılan Mu ve Atlantis savaşında, Demir Yumruğun bir parçasıydı. Alınan yenilgiden sonra tüm topraklarını kaybettiler. Hatta göğün kanatları, Güneş Kuşları'na yenildiler. Di, koca bir imparatorlukken sahip olduğu eski topraklarını geri isteyecektir. Yani Uyguri topraklarınm bir kısmını. Bunun için de hayatta kalan kaç ejderha varsa, Oz'a karşı kullanacaktır."

Kral Hagnar, içten, yüksek bir kahkaha attı.

"Ejderhalar mı? Hepsi son savaşta öldü! Güneş Kuşları'nın keskin pençeleri, onların boyunlarını paramparça etti. Olmayan o koca canavarlar için bir avuç kalmış Di Hanedanlığı ile mi görüşeceksin?"

Kral Kuytan, söze girme de gecikmedi.

"Kral Hagnar doğru söylüyor. Hem eğer hâlâ yaşayan ejderhalar varsa, onları neden kimse görmüyor? Göğün ateşini kusanlar nerede yaşıyor?"

"Onların yaşayıp yaşamadığını göreceğiz. Kaç tane kaldıklarını da bilmiyorum ama eğer Di Hanedanlığı bizimle hareket ederse, Oz'un ordularını canlı canlı yakarız.

O büyük savaştan sonra Oz, Di Hanedanlığını neden içinde, topraklarının tam göbeğinde tuttu? Diğer uluslar gibi sınırlarının dışına çıkarmadı! Bunun tek nedeni var; onları daha kolay avuçlarında tutabilmek için. Tekrar dirilmelerini engellemek, ejderhaları geri getirmelerini engellemek için."

Kral Kuytan ve Kral Hagnar, Atlantis kralının son sözünden sonra kısa bir süre düşündüler. Kral Kuytan, ayağa kalktı. Kral Hagnar da hemen arkasından koca, mavi bedeni ile karşısında dikildi. Kral Vagnar, Surina'nm işaretiyle olduğu yerden doğrulup, iki devin yanında dikilmeye başladı. Kral Kuytan, "Demir Yumruğun zaferi için, Dunkalar kanlarının son damlasına kadar savaşacak! Zafere de ölüme de hep birlikte!" dedi ve Surina'mn hemen yanından aldığı çömlekten kaba, belinden çıkardığı bıçakla avucunun içini keserek kanım akıttı. Karal Hagnar da aynısını yaptıktan sonra Surina, çömleği Kral Vagnar'm önüne doğru uzattı. Kral Vagnar, "Zafere de, ölüme de hep birlikte!" dedi ve avucunun içini kesip kaba akıttı. Üç kral, tastan birer yudum alıp, Demir Yumruğu kanlarıyla diriltip, yeminleriyle tek kuvvet haline getirdiler.

Kral Vagnar, görüşme bittikten sonra kendisine gösterilen sarayın odasına geçti. Savaşçılarından dördünü, kuşları alarak yanma gelmelerini emretti. Bu sırada Ataman Börükan'a haber göndermek için parşömeni yazmaya başladı.

"İki gece sonra kuzey sınırını gözcülerden temizleyip, yol boyundaki tüm savaşçılarını geri çek! Senden olmayan tüm Demirdağlı'yı, bir bahane uydurup, Ulu Bey'e gönder. Atlantis, Emegen ve Dunkalar'dan oluşan Demir Yumru-

ğun ordusu, şehrine gelmek için hazırlanıyor Ataman Börükan. Di Hanedanlığı'nın liderini, iki gece sonra şehrine çağır. Onunla görüşmeliyim."

Atlantis Kralı Vagnar.

Kral Vagnar, yazdığı parşömeni sararken kapısı çalındı.

"Kimsin?"

"Kralım, bizi emretmişsiniz."

Kral Vagnar, "İçeriye gelin," deyip, ellerinde getirdikleri tahta kafesteki kuşlara baktı. Savaşçısına yazdığı mesajı uzatıp, "Bu, Yaşuk Şehrine gönderilecek," dedi.

"Emredersiniz Kralım."

Savaşçı mesajı kafesin içindeki kuşun ayağına bağlarken, küçük bir parşömene, "Savaş başladı! Yaşuk şehrine gelin! Ben Kral Vagnar," yazıp diğer savaşçısına verdi.

"Bu, Kara Kale'ye gidecek."

"Emredersiniz Kralım!"

Diğer savaşçı da mesajı kuşun ayağına takarken, iki güne kadar harekete geçecek olan Demir Yumruğun ordusunu düşünüp, gülümsedi. Babası ve ağabeyi, onun bu hedeflerine aptalca hayaller olarak bakıyorlardı. Savaşçıları odadan ayrıldıktan sonra, pencereden dağın önündeki büyük kalabalığa bakarak, "Hepiniz sadece benim için öleceksiniz vahşiler! Şalmali'de, Ra-Mu'nun kanını ak mermerlere akıttığımda ne siz ne de Emegenler kalacak! Zafer sadece benim ve Atlantis halkının olacak!" dedi ve günlerdir yaptığı yolculuktan yorgun düşmüş bedenini, yumuşak kürklerle yapılmış yatağa bıraktı.

Kardeş Kanı

Gün geceye döndüğünde Ataman Börükan, Yaşuk Şehri'nin kalesinde, kundaktaki oğlu ile oynuyordu. Gülücükleriyle kalenin koridorlarını mutlulukla dolduran tatlı bebeğin yarattığı huzurlu hava, aniden savaşçılarıyla kaleye gelen Tiyugan Börükan'm, "Ağabey!" sesiyle bir anda gerildi.

Ataman Börükan, öfkeyle sesin geldiği koridora çıkü. Hızlı adımlarla ilerlediği sırada bir savaşçısı, "Beyim, kardeşiniz Tiyugan Bey geldi," dedi.

"Şimdi nerede?"

"Büyük salonda beyim."

"Kaç savaşçıyla gelmiş?"

"Doksan altı savaşçı saydık beyim."

"Onları gözünüzün önünden ayırmayın."

"Emredersiniz beyim."

Tiyugan, kara pantolonunu ve aynı renkteki gömleğinin üzerine attığı beyaz ayı postunu savurarak ana salona doğru gitti. Yolda öfkeyle yumruklarını sıkarak yürüyen Ataman Bey, kapıyı araladığmda, karşısında düşmanca gözlerle kendisine bakan kardeşi Tiyugan ile karşılaşü. Ataman Bey, kardeşinin yanma gidip, elini uzattı. Soğuk bir ses tonuyla, "Hoş geldin kardeşim. Bu ziyaretini neye borçluyum?" dedi.

Tiyugan, ağabeyinin kendisine uzattığı eli sıkmadan, "Pek hoş gelmedim ağabey!" diye sert bir yanıt verip, yanı

başlarında duran koltuklardan birine oturdu. Ataman Bey, dişlerini sıkarak tam karşısındaki koltuğa kuruldu.

"Neden geldin Tiyugan?"

"Adamlarını barbarlarla ticaret yaparken yakaladım. Bunu biliyor muydun?"

"Sen batıyı korumak yerine ordumdan kalan savaşçıların ne yaptığını öğrenmek için onları mı takip ediyorsun?"

"Sana bir soru sordum Ataman Börükan!"

"Evet, biliyordum."

"Söylenenler doğru demek. O ormanda yaralı halde konuşan barbarın da söyledikleri doğru mu peki?"

"Sana ne söylediler?"

"Atlantis'in prenslerinden birinden emir alıyormuşsun. Adı Vagnar'mış."

"O sadece dostlarımdan biri."

"Uyguri topraklarında, neden Atlantsili bir dost edindin anlam veremiyorum ağabey? Bize ihanet ettin! Bunu nasıl yaparsın?"

Ataman Börükan aniden ayağa kalktı.

"Ben kimseye ihanet etmedim! Savaşçılarını da al ve kalemi terk et!"

Tiyugan Börükan da ayağa kalkıp, pusatının kabzasını tuttu.

"Bunun adı ihanettir! Sorduğum her şeyi doğruladın. Barbarlar bizim düşmanımızdır ve sen onlarla hep dosttun. Yüzündeki yara, senin onurunun olduğu günlerden kalan tek şey!" dedi ve pusatını çekti. Atman Börükan da pusatına davrandı. İki kardeş, büyük salonun ortasına kadar birbirlerini süzerek yürüdüler. Tiyugan Bey, "Akıtaca-

ğım kan ağabeyimin değil, bir haininki olacak! Ataman Tiyugan, zaten barbarlarla işbirliği yaptığı gün ölmüş!" dedi ve ilk hamlesini yaptı.

İki kardeş, tüm güçleriyle pusatlarını birbirlerine savuruyorlardı. Tiyugan, ağabeyinin boynuna doğru yaptığı hamleye karşı bir adım geriye çekildi. Savurduğu kılıcından sonra doğrulup, tekrar saldırmaya hazırlanan Ataman, kardeşinin kamına attığı sert tekmeyle geriye doğru bir iki adım atıp sırt üstü düştü.

Tiyugan Börükan, yere düşen ağabeyinin başına gidip, kılıcını diklemesine göğsüne doğm indirdi ama Ataman Bey, kendini hızla soluna doğm aüp, "Muhafızlar!" diye bağırdı. Tiyugan, yerden kalkan ağabeyine, şimşek gibi bir kılıç darbesi daha savurduğunda, bu sefer, kara gömleğinin tam ortasında, uzun bir yırtık beliriverdi. Kanlar sızmaya başlayan yarasını tutan Ataman, kendisine doğm gelen kardeşine, yeni bir hamle yapamadan arkadan yakalayan dört muhafızını izledi.

"Bunu zindana atın! Adamlarına teslim olmalarını söyleyin. Kabul etmezlerse börüleri dâhil hepsini öldürün!"

Muhafızlar hiçbir zaman bir Demirdağlı'mn diğerinin kanını döktüğünü görmemişlerdi. Beylerinin verdiği emirle oldukları yerde kaldılar. Tiyugan Börükan, "Bırakın beni hainler!" diye bağırırken, elindeki pusatını düşürdüler.

"Hadi! Ne bekliyorsunuz?"

Muhafızlar bir anda kendilerine gelip, Tiyugan'ı apar topar götürdüler. Zindana atılan Tiyugan tehditler savuruyordu. Ağabeyine, kalenin dibindeki demir parmaklıkla-

nn arkasından, "Sen korkak bir hainsin Ataman Börükan!" diye bağırıyordu.

Kaleden çıkan Demirdağlılar, öndeki büyük alanda bekleyen doksan altı Demridağlı'ya pusatlarını atmalarını emrettiler. Çevrelerini saran yüzlerce kandaşının, neden böyle bir şey istediklerini anlamayan Tiyugan'm savaşçıları, oldukları yerde isteğe uymadan bekliyorlardı. Muhafızların başı olan savaşçı bir kez daha, "Pusatlarınızı atın ve börülerinizi kaleden gönderin! Yoksa hepiniz öldürüleceksiniz!" diye bağırdı.

Tiyugan'm adamlarının çevresindeki okçu muhafızlar birbirlerine baktılar. Bunu gerçekten yapabilecekler miydi? Tiyugan'm savaşçılarından biri öne doğru çıktı.

"Sen ne dersin kanım? Bizleri öldürmekle mi tehdit edersin? Ne için?"

"Beyimiz Ataman Börükan'm emridir!"

"Biz Tiyugan Börükan'm savaşçılarıyız. Onun ve Ulu Bey'in dışında kimseden emir almayız! Beyimiz nerede?"

Muhafızların başı, savaşçılarına hazır olun emri verdi. Yaylar, Tiyugan'm adamları için gerilmişti. Tiyugan'm savaşçıları durumdan gittikçe şüphelenmeye başlamışlardı. Beylerinin söylediği gibi Ataman Börükan bir hainse, kalenin içinde asla akıllarına bile gelmeyecek bir çarpışma olmuş olabilirdi.

"Beyimiz buraya gelmeden ne pusatımızı bırakır, ne de borümüzü göndeririz!"

Baş muhafız, "Öldürün!" diye emir verdiği anda Tiyugan'm savaşçıları çevrelerindeki Demirdağlılar'a doğru saldırdılar. Oklardan oluşan bir ölüm yağmuru tepelerine indiğinde, henüz pusaünı kaldıramadan, börülerinin ölüm

inleyişleriyle yere düştüler. Muhafızlar için sanki zaman durmuştu. Kandaşlarmı öldürerek, Demir dağlılar'ın daha önce hiç yapmadıkları bir şeyi yapmışlardı. Ortada kanlar içinde can vermiş bedenler ve destanlarında anlatıldığı gibi; Dağlardan, Demirdağlılan kurtarmak içi gelen o asil dostları borüler, beylerin kirli çıkar oyunlarına kurban gitmişlerdi.

Dışarıda bunlar yaşanırken Ataman Börükan ise, göğsüne aldığı kılıç darbesini sardırıyordu. Kaledeki şifacı, bezi göğsünden sırtına dolarken, kapı çaldı. İçeriye giren muhafız, haberci bir kuşun geldiğini söyledi. Ataman Bey, adamının elinde tuttuğu parşömeni aldı. Şifacı ihtiyara, "Tamam mı? Yeterince iyi sardın mı?" diye sordu.

"Evet beyim. Şimdi tamamdır."

İhtiyar, sözünü bitirdiğinde sardığı bezin ucunu sırtında sıkıştırıp, odadan çıktı. Ataman Börükan, kendine gelen haberi açıp okuduğunda, "Zamanı geldi!" deyip, gülümsedi. Haberin aynı günün sabahında gönderildiğini tahmin ediyordu. Bu ilk geceydi. İkinci geceye varmadan, savaşçıları ve ailelerini topraklarmdan gönderecekti. Dunkalar'ı ve Emegenler'i okuduğunda gözlerine inanamadı. Kral Vagnar, gerçekten çok güçlü bir orduyla geliyordu.

And Topraklan

Baybora, otuz savaşçısı, Suari ve Tuğu, And topraklarına varmak için hız kesmeden yollarına devam ediyorlardı. Birkaç küçük kasabadan sonra, kızıla çalan topraklarda kendilerini karşılayan bir gözcü birliği tarafından durduruldular. Otuz savaşçıdan oluşan, üzerlerinde mavi, siyah ve san renklerin ağırlıkta olduğu, boydan, diz kapaklanna kadar elbiseler giymiş bir birlik onlan karşıladı. Baybora, aünı birkaç adım öne çıkarıp, göğsündeki börü armasını ve bileklerindeki Oz işaretlerini gösterdi.

"Ben Uyguri komutanlarından Baybora. Kralınızı görmeliyim. Yüce Ra-Mu'nun oğlu Bukan Atahan ile Kuatza topraklarında saldırıya uğradık. Ordulan ile buraya geliyorlar."

"Bukan Atahan nerede?"

"O öldü. Beni hemen kralına götürmelisin."

"Ya onlar? Kabile savaşçıları?"

"Onlar bizim hayatlanmızı kurtardılar. Onlar sayesinde buraya gelebildik. Bizimleler. Oz'un komutanlarından biri olarak aptalca soruları bırakıp, beni kralına götürmeni emrediyorum!"

Baybora ve yanındakileri, And Kralı'nın tepeliklere inşa edilmiş, kızıl taşlardan yapılma görkemli sarayına götüren muhafızlar, Uyguri komutanın halinden yaklaşan tehlikeyi anlayabiliyorlardı. Yüksek taraçalarla başlayıp, yerini surlara bırakan yapının uzun, patikadan yollarında

ilerleyip, özenli döşenmiş taşlardan çıktılar. And Kralı, yan yana dizilmiş tavana kadar heykellerin olduğu taht salonunda, içeriye tek alman Baybora'yı süzüyordu. Baybora selamını verdikten sonra yaklaşan tehlikenin haberini vermek için konuşmaya başladı.

"And Kralı, adım Baybora. Uyguri komutanlarından biriyim. Buraya Ra-Mu'nun oğlu Bukan Atahan ile geldim. Bin savaşçımızla Kuatza topraklarına vardık. Bu topraklardaki Kuatzalılar hakkında konuşulan söylentileri araştırmaya gelmiştik fakat hain Kral Donati, Ra-Mu adına bu topraklara ayak basan Bukan beyimi öldürdü. Sadece otuz savaşçım kaldı. Orman kabileleri olmasa biz de öldürülecektik.

Kuatzalılar topraklarmıza geliyorlar. Tüm güçleriyle saldıracaklardır. Ra-Mu'ya haber göndermem gerekli. Şalmali'ye gitmeliyim. Bana bir gemi verin, Oz savaşçılarıyla geri döneyim Kral Zutna."

"Demek Kuatzalılar, buraya saldırmaya cesaret edecek kadar gözlerini kararttılar. Bukan Bey için üzüldüm Komutan Baybora. Bu ihaneti, bu topraklardan biz temizleyeceğiz. Yüce Ra-Mu'ya bu durumu defalarca yazdım ve onları bu adadan göndermek için izin istedim. İstediğim fırsat artık ayağıma kadar geldi. Halkıma ve savaşçılarıma çok fazla zararları dokundu. Bunu kabileler yapıyormuş gibi gösterdiler. Sana ve savaşçılarına gemi verilecek. Ayrıca Lemurya'dan savaşçı istemiyoruz. Kuatzalılar bizim yarımız kadar bile yoklar. Bu toprağın savaşçıları, renkli gözlü, beyaz tenli sarışm adamları yenip, adadan gönderecekler! Ne zaman dönmek istersin komutan?"

"Hemen Kral Zutna. Bu durumu hemen Ra-Mu'ya bildirmeliyim."

"Peki, Krallar Kralı Ra-Mu'ya üzüntülerimi ilet Baybora. Muhafızlarım seni limana götürecekler."

Bu sırada kapı açıldı ve içeriye bir muhafız girdi.

"Kralım, Kuatzalılar, büyük bir orduyla üzerimize geliyorlar."

Kral Zutna, gülümseyerek başını salladı. Baybora, muhafızlarla beraber gemilere doğru gitmeden önce Suari'nin yanında durdu.

"Sana her şey için minnettarım Suari."

"Beni unutma Byabora."

"Bu kargaşa bittiğinde seni ve kabileni mutlaka görmeye geleceğim Suari."

"Bekleyeceğim Komutan Byabora."

Baybora'ran arkasından nemli gözlerle bakan Suari, yaklaşan orduyla karşılaşmak için Tuğu ile And ordularının arasına kaüldı. Liman, And sarayını uzaktan gören bir noktadaydı. Baybora gemiye bindiğinde Kuatza savaşçıları taraçalarm başladığı noktadalardı. Yukarıdan tepelerine gelen oklarla birlikleri eziliyordu. Kuatzalılar'ı takip eden kabile savaşçılarını da fark eden Baybora, ani saldırılar yapıp, parçalar halinde "Vur, kaç." taktiği uygulayan kabile savaşçılarını izliyordu. Gemi yelkenlerini açtığında Baybora, "Andları asla yenemeyecekler. Hainler!" dedi.

Mu Sokaklarını Saran Lanet

Şalmali'de, günün güçlü ışıkları kızıla çalmaya başlarken, taht salonun giren muhafız, Ra-Mu'ya selamını verdikten sonra, "Yüce Ra-Mu, sokaklarda Naakal üstatlarının cesetleri bulunmuş. İnsanları Naakal Okulları'na karşı kışkırtan, Mu'yu bekleyen büyük bir sondan bahseden topluluklar, her tarafta kargaşa çıkarıyorlar," dedi. Ra-Mu, tahtından doğrulup, "Bana koruyucuyu çağır!" diye bağırdı.

Muhafız koşarak taht salonundan çıkarken Ra-Mu, şehri gören penceresine yaklaştı.

"Sana ne oluyor güzel Şalmali?"

Ra-Mu, pencerenin kenarında şehrinde bir anda ortaya çıkan bu başkaldırıların nedenini düşünürken Koruyucu içeri girdi.

"Sokaklarımda neler oluyor Koruyucu Karay? Bu insanları başkaldırıya nasıl ikna ediyorlar? Diğer şehirlerde Naakal Okullan'nın birkaçının yakıldığı haberi geldi. Mu insanları, çocuklarını Naakal üstatlarının öğretilerine göndermez olmuşlar. Köşe başlarında başka bir dinin güzellikleri anlatılıyormuş. Kim bu adamlar? Bir anda ortaya çıkıp, örümcek ağı gibi nasıl Mu'yu sarabildiler?"

"Yüce Ra-Mu, Mu'nun zengin tüccarlarını ve zengin olmak isteyen hizmetçi, çiftçi sınıflarını kullanıyorlar. Çok Tanrılı, eskiden Atlantis'in inandığı bir dini insanlara an-

latıyorlar. Günlerdir bunun çığırtkanlığım yapanları topluyoruz. Zindanlarımızda yüzlerce adam var ama onları durduramıyoruz! Mu'yu bekleyen büyük bir felaketten bahsedip, insanları korkutuyorlar. Çalışmak ve Mu için üretmek yerine, gizli yapılan sapkın eğlencelere katılıp, Tanrılar tarafından bahşedildiği söylenen ve dağıtılan altınları topluyorlar. Mu insanlarının içlerindeki öfke ve kini ortaya çıkarıp, altınlarıyla, onları birer açgözlü dinsize çeviriyorlar."

"Kim bunlar Karay? Şalmali'de Naakal üstatlarının öldürüldüğü haberini biraz önce aldım. Kaç üstat öldü?"

"Dört üstat öldürülmüş Yüce Ra-Mu, hem de yakılarak! Anlattıkları ve halkın yapmak istediklerini düşündüğümde, bunu yapanlar; Kara Kardeşlik. Yüzyıllardır ortalıkta görünmeyen, Atlantis savaşı sonrası, Kutsal Yazıtlarımızda tüm topraklardan sürüldükleri anlatılan rahipler. Anlaşılan intikam için geri döndüler. Yedi Şehir, bir kazan gibi kaynıyor. Küçük birlikleriyle şehirlerimizdeki savaşçılarımızın kaldığı yerlere saldırıyorlar. Limanlardaki gemilerimizi ateşe veriyorlar."

"Kara Kardeşlik mi? Şehirlerdeki insanları ayaklandırıp, saraya mı yürümeyi düşünüyorlar?"

"Arkalarına büyük bir gücü almış olmasalar, buna asla cesaret edemezler. Onları zindana atarak bu durumdan kurtulmamız çok zor."

"Onların kim olduklarını, ne yapmak istediklerini Mu İnsanları'na anlatmalıyız Koruyucu. Bu olaylar daha fazla büyümeden, hepsinin ortadan kaldırılması gerekli. Sapkınlıklarına devam ederlerse ve Tanrı'ya başkaldırılarsa,

yaratıcı tarafından cezalandırılacaklarını anlatın. Eğer bu yoldan dönmezlerse, benim sokaklarımı karıştırmak isteyenleri ölümle cezalandıracağımı duyurun!"

"Emredersiniz Yüce Ra-Mu!"

"Kardeşliğin, topraklarımdaki karışıklığı çıkaran başları kimse, bul ve yok et! Yüzyıllar önce ortalıktan kaybolmuş sapkınların topraklarımda çıkarmaya cesaret ettiği bu aptalca kargaşanın bir son bulması gerekli."

Koruyucu, Ra-Mu'dan aldığı emirle, başıyla selam verip geriye döndü. Taht salonundan çıkıp, muhafızlara, komutanları çağırmalarını emretti. Koruyucu Karay, odasına gittiğinde, büyük savaştan sonra yıllardır kullanılmamış olan, diğer koruyucular tarafmdan bir sonrakine bırakılmış, aslan yüzü şeklindeki, alnında iki halka işareti olan gümüş maskeyi çıkardı.

Beyaz mermerden masanın tam ortasına koydu. Kısa bir süre sonra kapısı çalındı. Gelenler Şalmali'nin üç komutanıydı. Karay'ın, "İçeri gelin." sözüyle masanın başına geldiler. Maskeyi gördüklerinde, tehlikeli bir durumun olduğunu anladılar. Koruyucu, komutanlar bir şey sormadan söze girip, her şeyi anlatmaya başladı.

"Şalmali'nin, Oz'un kalbinin komutanları, durumumuz oldukça karanlık görünüyor. Sokaklarımızda başlayan kargaşadan ve bugün öldürülen üstatlardan haberiniz olmalı. Bunu yapanlar Kara Kardeşlik adındaki, büyük savaş zamanında Atlantis'in yanında bizimle savaşmış rahiplerdir. Atlantis'in eski dinini topraklarımıza yayıp, insanların, Ra-Mu ve üstatlara olan bağlılığını yok etmek istiyorlar. Tek Tanrı sevgisini ve inancını ortadan kaldırıp, çok

tanrılı dinlerini her eve sokmaya çalışıyorlar. Kazanılan büyük savaştan sonra tüm diyardan kovulan ve ortalıktan kaybolan bu kardeşlik, intikam için geri dönmüş olmalı. Soydan soya aktardıkları kinleri, belli ki arkalarma büyük bir gücü alıp, bizi yok etmek istemektedir. İki koruyucu Aslan Tepesi'ne gittiler. Şalmali'deki tek koruyucu benim. Birliklerinizin tamammı söylediğim yerlere gönderip, bu işi yapanları zindanlara tıkmanız gerekiyor. Ben de, kendi yöntemlerimle bu kargaşayı çıkaran, asıl işin başındakileri bulacağım. Yedi Şehrin tamamında halkı başkaldırıya çağırıyorlar. Diğer şehirlere haber gönderilecek. Yüce Ra-Mu'nun sizden isteği; sokakları bu lanetten temizleyin! Bunu, halkı korkutmadan, gereken gizlilikte yapın! Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Komutanlardan biri, "Kardeşlik bu şehirden temizlenecek. Buna emin olabilirsiniz Koruyucu fakat başkalarının da topraklarımıza gelmemesi için Gök Geyik köprüsünün ve tüm limanlarımızın daha sıkı şekilde korunması gerekiyor. Ticareti dur duramayız ama kontrollü yapabiliriz," dedi.

"Doğru düşünüyorsunuz komutan. Bunu Ra-Mu'ya ileteceğim. Birliklerinizle beraber, Tanrı yardımcınız olsun."

Komutanlar odadan çıktıktan sonra koruyucu, maskesini cübbesinin içindeki büyük cebe koyduktan sonra dışarıya çıktı. Sarayın kapısına vardığında, tüm güzelliği ile önünde uzanan Şalmali Şehri'ne bakıp, "Kim derdi, Şalmali'nin yıldızlar kadar ak mermerleri, bir gün tekrar kızıla çalacak?" dedi ve muhafızlar tarafından getirilen atma

binip, surlara doğru yöneldi. Günün geceye dönmesiyle, Koruyucu, sokaklarda taşkınlık yapanların cezasım vermeyi planlıyordu. Bu gece, Şalmali için oldukça zor geçeceğe benziyordu.

Komutan Teran'ın Alevleri

Yüz bine yakın Dunkalı ile Emegenler'in topraklarına gelen Kral Vagnar, Kral Hagnar'ın söylediği gibi, karşısında elli bine yakın, savaşa hazır Emegen savaşçısı ile karşılaştı. Dunkalar'ın altmış bine yakın savaşabilecek adamıyla yüz binden fazla ezici bir orduyla harekete hazırlardı.

Emegenler'in gözcü birliklerinden gelen iki savaşçı, çok büyük bir ordunun neredeyse topraklarına varmak üzere olduğunu söylediğinde, Kral Vagnar, her şeyin istediği gibi gitmesinden memnundu. İki bin savaşçısı, gemilerden tüm savaş silahlarını taşımışlardı. Kral Hagnar, "Ordun tam zamanında burada oldu Kral Vagnar. Her şeyi geçekten çok iyi düşünüp hareket etmişsin," dedi.

"Karşımızda Oz varken, asla hata yapmamam gerektiğini bilecek kadar zeki bir kralım. Ordum da bize katıldığında yeryüzünün en güçlü ordusuyla harekete geçmeye hazır olacağız. Kabilelerin göç için hazırlar mı Kral Hagnar?"

"Her şey hazır. Kaplanlarımız, savaşçılarımız gayet iyi beslenmişler ve yolculuk için hazırlar. Ataman Börükan, sana söylediği gibi o yolu bizim için açacaksa her şey yolunda gider yoksa böyle bir ordunun Uyguriler'in topraklarının tam göbeğine hareket ettiği haberi yayılırsa, Ulu Bey ve Boykan Han, tüm ordularıyla üzerimize gelmekte hiç geç kalmazlar. Göç sırasında, onlarm topraklarında hazırlıksız yakalanırsak, çok savaşçı kaybederiz. En kötüsü

de bundan Aslanbala Börükan ve dostu Ayzer'in haberi olursa, sonuç çok daha kötü olur."

Kral Kuytan, öfke dolu bir ses tonuyla, "Kral Hagnar doğru söylüyor. O ikisi kadar acımasız savaşçılar hiç görmedim," dedi. Kral Vagnar, onlar hakkmda sadece duyumlar almıştı. Daha önce onları hiç görmemişti.

"Şu Ayzer ve Aslanbala sîzlere ne yaptı ki böyle söylüyorsunuz? Ne kadar acımasız olabilirler ki Kral Kuytan?"

"Benden önceki Kral Yinta, kabilelere yardımı kesti. Tek derdi, kendi midesinin ve hâzinesinin dolu olmasıydı. Sınırların kontrolü tamamen benim gibi kabile liderlerindeydi. Aslanbala, doğu sınırındaki kabilelerimizden sınırları geçenlerin hepsini öldürdü ve kellelerini kesip, kazıklara geçirdi. Kazıkları, kabilelerin belki elli adım kadar yakınına dikti. DunkalarTn daha fazla hata yapması için bunu yaptı. İstediği oldu ve bir kabile, Aslanbala'yı öldürmek için smırı geçtiler. Ayzer ve Aslanabala, hepsini öldürdü. Smırı geçip, üzerlerine saldıran kabiledeki tüm kadın ve çocukları katledip, her yeri ateşe verdiler. Bununla da kalmadılar. Dağlardan topladıkları domuzları birbirlerine zincirleyip, üzerlerine aslanlarımızın yüzdükleri derileri geçirip, kabilelerimize gönderip, savaşçılarımızla eğlendiler. Kabilemin sınırı geçmesi için on gün boyunca beklediler. Kana doymamışlardı."

Kral Vagnar, "Uyguri topraklarında tahmin ettiğimden çok daha sert bir çarpışma olacak o zaman Kral Kuytan. İki taraf da anlaşılan birbirinden yeterince nefret ediyor," dedi.

Kral Kuytan, başını sallayarak, "Topraklarını kanla

sulayacağız. Yaptıklarının bedelini, tüm soylarını kurutarak alacağım!" dedi.

Bu sırada ormanlık alandan, yeri göğü titreten büyüklükteki Atlantis Ordusu'nun geldiği görüldü. Kral Vagnar, savaşçılarına ve dalgalanan Atlantis bayrağına umut dolu gözlerle bakıyordu. Atlantis bayrağının hemen arkasında Demir Yumruğun geçmişteki sancağı bulunuyordu. Kızıl kumaş üzerine işlenmiş beyaz bir yumruk şekli. Kral Kuytan, Kuzey'in Krallarına döndü.

"Gün batımıyla yola çıkabiliriz."

Krallar, hareket için anlaşüktan sonra ordularınm son hazırlıklarını kontrol etmek için ayrıldılar. Kral Vagnar, ordusuna doğru ilerlerken, en iyi adamı Ruda'nın, atıyla kendine doğru geldiğini fark etti. Ruda, kralının önünde durup, atmdan indi. Başıyla selam verip, "Her şey istediğiniz gibi kralım," dedi.

"Ya Ojibvalar Ruda?"

"Şefleriyle görüştüm. Bizim yanımızda olmaktan başka çarelerinin olmadığını onlara anlattım. Kızı Atlantis'in tahtında otururken kabul etmekten başka çareleri yoktu. Bizim tarafımızdalar kralım. Yengeç Koyu'na gelirken yolda Govona, Mısır ve Babilonya gemileriyle karşılaştık."

"Onları yok ettiğini söyle bana Ruda."

"Hepsini öldürdük kralım. Batı Denizi'nde birilerini arıyor gibilerdi. Sayı olarak bizden çok azdılar. Tek canlı bırakmadık. Gemilerimizin tamamı Yengeç Koyunda bekliyor kralım."

"Govona, geri dönmeyen gemilerinin farkına vardığında biz çoktan Gök Geyik Köprüsü'ne varmış olacağız. Gemiler, Aslan Tepesi ele geçirildiğinde hareket edecek.

Biz Mu'ya yürürken, onlar da denizden saldırıya geçecekler. Kaç kaybımız oldu?"

"İki yüz gemi diye tahmin ediyorum kralım."

"İki bin savaşçının, bu büyük planın yanında hiçbir önemi yok Ruda. Orduya gün batımıyla beraber yola çıkacağımızı haber ver. O zamana kadar dinlensinler. Çünkü bu geceden sonra dinlenmeye pek vakitleri olmayacak."

"Emredersiniz kralım!"

Ruda ordunun başına dönerken, Kral Vagnar heyecanla geceyi beklemeye başladı.

Onun gibi büyük bir heyecanla bekleyen bir başkası daha vardı; Ataman Börükan. Kalesindeki, yaptıklarından haberdar olan ve kendisine büyük bir sadakatle bağlı beş yüz kadar savaşçısı, geride kalan binlerce Demirdağlı'yı Demir saraya göndermişlerdi. Kuzeyden şehre kadar olan tüm yolların gözcülüğünü beş yüz savaşçı almıştı.

Ataman Börükan, tüm Demridağlılar'ın beyi olacağı zamanı iple çekiyordu. Yok olan Oz'dan sonra tüm Demirdağlılar ona saygı duyup, emrinde toplanacaktı. Uyguri topraklarının en büyük gücü olacaktı. Ataman'ın güç ihtirası, hedefine ulaşabilecek miydi? Bunu zaman gösterecekti.

Gün geceye döndüğünde, Kral Vagnar, Kral Kuytan ve Kral Hagnar, yola çıkmak için hazırlardı. Komutan Teran ise barbarlardan ve Atlantis'li savaşçılardan kurduğu yüz bine ulaşan ordusuyla baü cephesine saldırmak için hazırdı.

Ormanlık alana kurdurduğu ateş topu fırlatan arabalar ve Demirdağlılar'ın kuzey sınırına yerleştirdiği savaşçılarla, geri kaçışlarını da engelleyerek hepsini yok etmek is-

tiyordu. Komutan Teran, burnunu ve yanaklarını kapatan, parlak, tepesinden boynuna kadar uzanan ince kızıl tüylü kuyagını başına geçirdi. Üzerinde Demir Yumruğun simgesinin işlendiği kızıl pelerini, doğanın sessizliğinde, hafif rüzgârla dalgalanıyordu. Az ilerilerinde dolaşan iki gözcü birliğini izliyordu. Ne tarafa doğru gideceklerini merak ediyordu.

Borüler kokularını almış olmalıydılar ki bir gözcü birliği kendilerine doğru gelmeye başladı. Komutan Teran, okçulara, "Sessizce yok edin! Tek bir uluma bile istemiyorum," dedi.

Binlerce okçu yaylarını gerdiler. Kendilerine doğru gelen Demirdağlı savaşçıları izliyorlardı. On kadar Demridağlı, karanlığın içine bakıyorlardı. Bu sırada Teran, "Şimdi!" dedi. Gecenin sessizliğini bıçak gibi yaran okların fırlatma sesleriyle Demirdağlılar, börülerini geriye bile çeviremeden, bir yağmur gibi üzerlerine yağan okların altında can verdiler. Komutan Teran, "Hadi, öncü birlikler ve okçular ileri! Topları yakın ve fırlatın!" dedi. Binlerce okçu ve beş bin kadar öncü birlik sessizce ilerlemeye başladılar. Arkasında kurulmuş olan yirmi arabaya büyük taşlar yerleştirildi. Yakılan meşalaler, toplara dokundurulduğunda, göğe yükselen yirmi ateşli top, DemridağlılarYn kampına doğru tüm hızıyla inmeye başladı. Komutan Teran, gülümseyerek, "Dağınık barbar birlikleriyle savaşmak kolay olsa gerek. Bakalım gerçek bir komutanın emrinde ve ordu olabilmiş vahşilere karşı ne yapacaksınız?" dedi.

Batı cephesi kampında ise, karanlıkta, üzerlerine gelen alevli topları gören gözcüler, "Saldırı!" diye bağırmaya başladılar. Yorki, kaldığı barınaktan dışarı çıktığı anda,

gümbürtülerle ortalığı alevler kapladı. Acı çığlıklar atan savaşçıların seslerini duyabiliyordu. Yorki, ikince kez göğe yükselen topları gördüğünde, "Börülere binin! Geri çekilin!" diye bağırmaya başladı. Gece karası börüsü hemen koşup, savaşçılara emir verdiği yere gelmişti. Üzerine bindi ve güçlü hayvanını geriye doğru sürmeye başladı.

On bin Demirdağlı savaşçı, Yorki'nin komutasında geri çekiliyorlardı. Ormanlık alanın içerisinde yıldızlar gibi parıldayan meşaleleri fark ettiklerinde düşmanın oldukça kalabalık olduğunu fark ettiler. Bir kez daha alevli toplar göğe yükseldiğinde Yorki, "Kuzeye ilerleyin, arkalarından dolanacağız! Hadi!" diye bağırdı.

Demirdağlılar, börülerini kuzeye doğru sürerken ummadıkları bir saldırıyla daha karşılaştılar. Üzerlerine yağan binlerce ok, Demirdağlılar[7]ın en önde giden birliğini yere sermişti. Yorki, "Durun!" diye bağırdığı sırada, kuzeyden de üzerlerine alevli onlarca topun geldiğini fark etti. En arkadaki birliklerin üzerine düşen toplar, karanlığın içinde ateşten bir ölüm denizi oluşturmuştu. Yorki, saldırmaktan başka çareleri kalmadığını biliyordu. Düşman, yapacaklan savunmaya karşı her türlü silahını getirmişti. Duvarın dibinde beklemeyi aklına getirdi fakat arka arkaya ormandan ateşlenen toplarla taşların parçalanıp, un ufak olduğunu fark etti. Batı muhafızlarının yansına yakınını kaybetmişti.

Böylesi bir saldın, daha önce hiç olmamıştı. Yorki, pusatını çıkanp havaya kaldırdı. Börüsü ulurken, "Demirdağlılar, hücum!" diye bağırdı. Altı bine yakın Demirdağlı savaşçı saldırıya geçtiğinde Komutan Teran, "Öncü birlikler hazır olun! Okçular, ilerleyin!" diye emir verdi. Demirdağlılar, börüleriyle inanılmaz bir hızda yaklaşıyorlardı.

"Öncü birlikler, hücum!"

On bin barbar, çılgınca savaş naraları atarak Demirdağlılara doğru koşmaya başladılar. Karşı karşıya geldiklerinde, Demirdağlılar, kendilerinden sayıca fazla olan barbarların kellelerini arka arkaya uçurmaya başladılar. Kimisi bölüşünden inip, sayı üstünlüğünü ortadan kaldırmak için yaya savaşıyordu. Demirdağm börüleri, tüm vahşilikleriyle barbarları parçalara ayırıyorlardı. Göğe yükselen hırıltılar ve kükremeler, Komutan Teran'm canını sıkıyordu. Arka arkaya yere devrilen barbarlan izleyen Komutan Teran, "İşe yaramaz vahşiler! Okçular, yayları gerin!" diye bağırdı. Bu sırada Demirdağlılar'a arkadan saldırıya geçmiş olan, kuzey tarafından gelen diğer birliği fark etti. Yanındaki savaşçısı, "Bizden olanları da mı öldüreceğiz komutanım?" dedi.

"Onlar Atlantis savaşçısı değiller. Bugüne kadar hiç görmedikleri ve asla göremeyecekleri onurlu bir savaşın içindeler. Burada o sefil hayatlan onurlu birer savaşçı olarak son bulacak. Bunun için bize minnettar olmalılar. Okları fırlatın!"

Savaşçı, okçular için tek ve uzun bir şekilde boruları üflettirdi. Havayı yaran ölüm yağmuru binlerce savaşçının üzerine yağmaya başladı. Yorki, "Kalkanları kaldırın! Birleşin!" diye bağırdı. Börülerin büyük bir kısmı bu saldırıdan kaçamadılar ve iniltiler içinde yere yığıldılar. Komutan Teran, gülümseyerek, "Tüm hatlara saldıran börüleri yalnız bırakın! Süvarileri gönderin, börüsüz kalan Demirdağlılar'ın etrafını çevirsinler. Börüleriyle aralannda süvari birlikleri kaldığında tekrar birleşemezler. Börüsüz De-

mirdağlılar, savaş alanında basit yaya savaşçılardan başka birşey olmayacaklardır," dedi.

Yorki, çevrelerinden aralıksız devam eden ok atışma karşı, yuvarlak şekilde yaptıkları savunmayı ayakta tutmak için sürekli, "Bozmayın! Dayanın!" diye bağırıyordu. Kalkanların arasından çevrelerinde tek bir borünün kalmadığını, kendilerinden uzak bir yerde, okçulara saldırdıklarını fark etti. Ölen börülerin sesleri, gittikçe artıyordu. Kaç kişi olduklarını bir türlü anlamadıkları düşmanı nasıl yenebileceklerini düşünüyordu. Bu sırada ormanlık alandan davullarla beraber öten boruların sesini duydu. Ateşlerin arasından üzerlerine gelen binlerce parlak zırhlı, uzun kargılı, kara pelerinli süvarinin geldiğini fark etti. Yorki, sona daha da yaklaştıklarının farkındaydı. Son şansı ölümüne saldırmaktı. Düşman koca bir çember şeklinde, kaçabilecekleri bir nokta bırakmadan üzerlerine börülerini öldürerek ilerliyordu.

Borüler çok kuvvetliydi. O koca hayvanların onlarca savaşçıyı parçaladıklarına emindi ama düşmanın çok kalabalık olduğu bozulmayan hatlarından ve arka arkaya ölen börülerden belliydi. Yorki, "Demirdağlılar! Bu gece, burada öleceğiz! Yurdumuz için! Onurumuzla savaşıp, topraklarımız için savaşarak Tanrı'ya ulaşacağız! Oz'un börüleri! Son damla kanımıza kadar, hücum!" diye bağırdı.

Üzerlerine gelen süvarilere doğru bir anda kalkanlarını indirip, koşmaya başladılar. Komutan Teran, şaşkın gözlerle Demirdağlılar'ı izliyordu.

"Ne yapıyorlar? Bu...bu bile bile ölüme koşmak! Delirmiş olmalılar!"

Demirdağlılar, süvarilerle çarpışmaya başladılar. İlk

sıra, süvarilerin atlarını durdurmak için kendilerini feda etmişti. Arkadan gelenlerse, süvarilerin üzerine zıplayıp, atlarını alarak avantaj kazanmaya çalışıyorlardı. Komutan Teran, süvarilerinin istediği etkiyi yapmadığını fark edince, "Neden ölmüyorlar ha? Yok edin şunları! Yağ toplarını fırlatın!" diye bağırdı.

İki savaşçının tuttuğu uzun direklerin ortasına gerilen deriden kayışlara yerleştirilen büyük yağ topları, üç savaşçı tarafından çekilip fırlatılmaya başladı. Okçular, alevli oklarını, yağ topları düşüp, saçıldığı anda fırlattılar. Kendi süvarileri ile birlikte kalan son Demir dağlılar'ı da yok eden Komutan Teran'ın yüzünde zaferin mutluluğundan ziyade, büyük Demirdağlı ordusuyla karşılaştıklarında ne yapacakları sorusu vardı. Onlar, geçekten korkusuz ve iyi savaşçılardı.

Yorki, alevler arasında yerde yatıyordu. Bedeninin sol tarafı kavrulmuştu. Kendine doğru hızla, bir yılan gibi kıvrılarak gelen ateşi izliyordu. Gülümseyerek, "Yurdu için savaşıp ölen her savaşçı, Tanrı'nın en güzel bahçelerinde yaşar! Her şey Oz için!" dedi ve güçsüz düşüp, olduğu yere yığılan bedeni alevlere teslim oldu. Batı cephesi düşmüştü. Atlantis, Oz'a karşı ilk savaşını kazanmıştı. Oz'un, henüz bu savaştan haberi olmasa da...

Koruyucu Karay'ın Öfkesi

Gece güne döndüğünde Koruyucu Karay, Lemurya birliklerinin sokaklardaki savaşını adım adım izleyerek ilerleyip, Şalmali'deki kardeşliğin üyelerinin devamlı girip çıktığı iki katlı beyaz evin önünde durdu. Şalmali'nin saraya uzak olan sokaklarından birindeydi. Çevrede, her gün doğumunda olduğu gibi kimseler yoktu.

Koruyucu, eve yavaş adımlarla ilerliyordu. Evin önündeki, çimlerin arasından kapıya kadar devam eden dikdörtgen küçük beyaz taşların üzerinden yürüdü. Kapıyı bir kere tıklattı. Pencerenin arkasından binlerinin ona baküğmı hissedebiliyordu. Bir kez daha vurdu. Kapıyı açmak için yaklaşan tek bir ayak sesi bile yoktu. Cübbesinin iç cebinden gümüş maskesini çıkarıp taktı. Yüksek sesle, "Ben Koruyucu Karay! Liderinizi bana verin yoksa hepiniz ölürsünüz!" dedi.

İçerideki koşuşturmaları rahatlıkla duyabiliyordu. Beş kişi olduklarını tahmin ediyordu. Evin arkasında kaçabilecek bir yer yoktu. Pencerelere yöneleceklerdi. Bunun için de ikinci kattan atlamaları gerekiyordu. Koruyucu, başım öne eğip, belinde takılı olan iki yayvan pusatı çekti. Oldukça parlak ve kalınlardı. Gözlerini bir anlığına kapatıp, derin bir nefes aldı.

"Tanrı'nın yolundan sapmış karanlığa hizmet edenler! Ölümü ayağınıza çağırdınız!"

Koruyucu, kapıya vurduğu sert tekmeyle içeri girdi.

Öyle hızlı ilerlemişti ki, onu gören gözler, sanki kara bir sis bulutu geçmiş sanmışlardı. Göz bebeklerini düşmanlarına çeviren koruyucu, tahmin ettiği gibi beş kişini olduğunu fark etti. Onlar henüz, kapının açılışını yeni görüyor olmalıydılar. Çift pusatıyla, en önde bekleyen ikisinin kellesini uçurup, hemen sağ tarafmdaki küçük odaya girdi.

Adamlarının kellesini yere yuvarlanırken gören kardeşliğin Şalmali'deki lideri de korkuyla arkasındaki duvara yaslandı. Önüde, kendini koruyan iki rahibe, "Onu gebertin! Dikkatli olun!" diye tedirgin bir halde konuşuyordu. Koruyucu Karay, girdiği odadan içerideki iki adama seslendi.

"Liderinizi verin, ikiniz zindana gidin! Bu son uyarım!"

İki savaşçı pusatlarını bir anda yere attılar. Koruyucu gülümseyerek oradan çıktı. İçerideki liderleri, "Ne yapıyorsunuz aptallar? Çabuk pusatlarınızı alın ve beni koruyun! Kardeşliğin başrahiplerinin sizi lanetlemesini mi istiyorsunuz?" diyordu. Koruyucu, karşılarında, kan sıçramış gümüş maskesiyle bekliyordu. İki adama, "Beni dışarda bekleyin! Kaçarsanız sizi bulur ve öldürürüm! Bunu anlamış olmalısınız," dedi. İki adam korkuyla başlarını sallayarak, koşarak yanından geçtiler. Kısa boylu, kel ve kilolu lider, boncuk boncuk terliyordu. Mavi gözlerini fal taşı gibi açmış, üzerine gelen Koruyucu'ya bakıyordu.

"Kimsin sen? Beni nasıl bulabildin?"

Koruyucu Karay, maskesini çıkarıp, "Sana eve girmeden de söyledim. Ben Koruyucular'dan biriyim. Canını almaya geldim. Ama öncesinde merak ettiğim birkaç şey var," dedi.

"Ne istersen anlatırım! Nasıl yok olacağınızı duymalısın!"

"Demek bu kadar eminsiniz bizi yok edeceğinize? Kiminle anlaştınız? Hangi gücü arkanıza aldınız da yüzyıllar sonra intikam almak için döndünüz?"

Karşısındaki adam gülümseyerek, "Senden korkuyorum koruyucu ama o donuk gözlerindeki korkuyu da görebiliyorum. Bu da beni ölmeden önce mutlu etmeye yetiyor! Sokakları istediğiniz kadar koruyun. Ra-Mu'nun muhafızları istedikleri kadar kardeşliğin rahiplerini yakalasınlar. Biz bitmeyeceğiz çünkü insanlar altına ve bize inanıyorlar. Onlara bu hayatın yasak olan tatlarını gösterdik. Ölümden sonra vaad ettiğiniz tek yaratıcınızın bahçelerini onlara verdik! Bu kargaşayı bitirmeye çalışırken kapınızda kardeşliğin tüm rahiplerini ve koca bir ordu göreceksiniz! Lemurya'nın beyaz mermerleri, kandan ırmaklara dönecek! Başı bulutlara değen Oz heykelleriniz, Oz'a olacağı gibi paramparça olup, yıkılacak!" dedi.

"O ordu kimin? Konuş hadi!"

"Karanlık kapma dayandığmda göreceksin koruyucu!"

Koruyucu, adama doğru ilerleyip, pusatını boynuna vurdu. Liderin cesedi yere yığılırken, nasıl bu kadar kendinden emin konuştuğunu anlamaya çalışıyordu. Sözlerinin arasında gizlenmiş gerçekler olabilirdi. Her cümlesini tekrar ederek kapıdan çıktı. Evin bahçesinde korkuyla bekleyen iki adama bakü.

"Sizin Şalmali'deki göreviniz neydi?"

"Sokaklarda konuşma yapmak ve lideri korumak."

Koruyucu, "İşime yaramazsınız!" deyip, hızla ikisinin

göğsüne de arka arkaya pusatını sokup çıkardı. Sokağın aşağısına bağladığı atının yanına gitti. Çevreyi son bir kez süzdükten sonra atını hızla saraya doğru sürmeye başladı.

Şalmali'nin sokaklarından geçerken, etrafta gezinen Lemurya savaşçılarını fark ediyordu. Onlara baktıkça, liderin sözlerini hatırlıyordu; "Sokakları istediğiniz kadar koruyun. Ra-Mu'nun muhafızları istedikleri kadar kardeşliğin rahiplerini yakalasınlar. Biz bitmeyeceğiz çünkü insanlar altına ve bize inanıyorlar."

Koruyucu bu sözleri düşünerek sarayın dış surlarına vardı. Şalmali'nin güzelliğinin altında yatan karanlık, onu tedirgin etmeye başlamıştı. Surları ardı sıra geçip, saraya vardığmda, muhafızlara Ra-Mu'nun taht odasında olup olmadığını sordu. Dinlenmek için odasına gittiği haberini alınca hızla koridorları koşarak geçti.

Ra-Mu, odasına girmek üzereydi. Kendisine doğru koşan koruyucusunu fark edince kapısını açtı ve ne öğrendiğini duymak için yanma gelmesini bekledi. Yanına gelen koruyucu, "Yüce Ra-Mu, bana emrettiğiniz şeyi yaptım fakat öğrenmeniz gereken çok önemli şeyler var," dedi. Ra-Mu, kapıyı aralayıp odasına girdi ve kızıla çalan ela gözlerini, arkasından içeri gelen koruyucusuna dikti. Koruyucu Karay, kapıyı kapattıktan sonra Ra-Mu'ya bakıp, "Üzerimize bir ordu gelecek yüce Ra-Mu!" dedi. Beraber, odanın uzak köşesindeki koltuklara yöneldiler.

Ra-Mu, düşüncelere dalmış bir halde koltuğa oturdu. Tam karşısını koruyucusuna işaret etti. Koruyucu, karşısına oturup, "Liderleri söyledi. Karanlığın orduları diye bir ordudan bahsetti," dedi.

"Başka ne söyledi?"

"Sokakları temizlemenin bir işe yaramayacağını, insanlarımızı altın ve sahte zevklerle kandırdığını söyledi. Yasak olan şeylerle, onları kendilerine çekmişler. Bu yüzden Naakal Okulları yakılmış ve üstatlar öldürülmüş olabilir."

"Onları, kendi sapkın dinleriyle kandırıyorlar. İnsanın her zaman iştahını kabartan şeyleri önlerine sunuyorlar. Sapkın eğlenceler, kadınlar, sınırsız altın ve Tanrı'sız bir yaşam. Bu tehlikeli bir oyun ve neden yapüklannı anlıyorum. Fakat şu karanlığın orduları dediği şey aklıma gelen orduysa, bizi gerçekten çetin bir savaş bekliyor."

"Kimler Yüce Ra-Mu?"

"Koruyucu Üygen öldüğünde, odasına girip, çalışmalarını inceledim. Uzun zamandır çalıştığı bir ulus vardı. Kutsal Yazıtlar'da da ismi Karanlığın Orduları diye yazan bir ulus. Kuzeyin acımasız, çiğ insan etiyle beslenen, normal insandan daha büyük, mavi renkli, büyük ağızları ve keskin dişleriyle korkutucu görüntüleri olan Emegenler!"

Koruyucu bir anlığına duraksadı. Emegenler, hiçbir savaşta bir tarafta olmamışlardı.

"Atlantis ile yapılan savaşta bile kimsenin tarafında olmadılar. Onlar, kendi toprakları için savaşan ve bugüne kadar asla sınırı geçmeyen bir ulustur. Hem sayıları da Oz'un ordularına göre oldukça az."

"Biliyorum Karay ama arük yeryüzü değişiyor. Gelecek için çalışan üstatlardan biri kuzeyin topraklarının gün geçtikçe daha da soğuduğunu ve her şeyin yok olduğunu anlattı. Avı azalmış, ırmakları donmuş, ağaçları ölmüş topraklarda sence Emegenler yaşamaya devam edecekler mi? Hatta Dunkalar? Onlar da Emegenler gibi vahşi bir ulus-

tur. Güneye inmek isteyecekler. Bunu elbet bir gün yapacaklar. Sanırım, o bir gün, çok yakın bir zaman olmalı."

"Ne emredersiniz Yüce Ra-Mu?"

"Oz'u Şalmali'de toplamalıyız. Tüm Hanlar'a haber gönderin. Demirdağlılar da Lemuri topraklanna gelsinler. Eğer biri Oz'u yıkmak isteyecekse, bu işe Oz'un kalbinden, yani Şalmali'den başlayacaktır. Mısır, Babilonya, Hatti Beylikleri ve Amisonya'ya Uyguri topraklarına ordularmı göndermelerini emredin. Altın İkizler'de neler olduğunu öğrenmek istiyorum. Oğlum Bukan ve Komutan Baybora, birlikleriyle o topraklardalar. Şalmali'deki taş tabletlerin hepsini, Naga topraklarının ulaşılmaz noktalarına gizlesinler. Her şeyi göz önüne almalıyız. En önemlisi de Aslan Tepesi! Boykan Han, oraya birliklerini göndereceğini söyledi, güvenliğinden emin olmalıyız. İki koruyucu ve Bars oradalar. Oraya gidip haber vermelisin. Bir an önce Lemurya'ya gelmeliler. Orduyu topladıktan sonra kuzeye gideceğiz! Onlar bize gelmeden, biz onların kapısına dayanacağız."

Koruyucu ayağa kalkıp, "Emredersiniz Yüce Ra-Mu!" dedi.

"Bekle! Hanlara haberi senin götürmeni istiyorum. Olabildiğince hızlı olmalısın. Hem de Uyguri topraklarını baştan sona görebilir, kuzey sınırında neler olduğunu öğrenebilirsin. Bu yüzden Güneş Kuşu'nu çağır!"

Büyük savaştan sonra hiç görülmemiş ve çağırılmamış olan o koca kuşları çağırtacak kadar tedirgin olan Ra-Mu'nun, başka bildiği şeylerin olduğunu düşünüyordu.

"Emredersiniz Yüce Ra-Mu!"

Koruyucu, hızla odadan çıktıktan sonra, Ra-Mu, otur-

duğu koltukta düşüncelere daldı. Koruyucunun öldürdüğü lider, bu sözleri başka zaman söylese dikkate bile almazdı fakat Altın İkizlerden gelen devamlı saldırı haberleri, üstatların anlattığı kuzeydeki soğuma ve yüzyıllar sonra tekrar ortaya çıkan Kara Kardeşlik. Üstelik bu rahiplerin eski Atlantis'in dinini yayma çabaları, büyük bir savaşın patlak vereceğinin göstergesiydi. Atlantis'ten, uzun zamandır tek bir haberin gelmemesi, oradaki adamlarının ölmüş ya da haber gönderemez durumda olduklarının göstergesiydi.

Koruyucu odadan çıktıktan sonra tekrar komutanlarla görüşüp, Ra-Mu'nun savaş için hazırlık yapmaları emrini iletti. Tüm Şehirlerdeki ordular, savaş için hazır duruma getirileceklerdi.

Gün batımına doğru tüm hazırlıklarını tamamlayan Koruyucu, sarayın en üst surlarından birine çıkıp, birkaç şehri bile görebilen yükseklikteki mermerden, büyük balkona çıktı. Her koruyucuda ve Ra-Mu'da olan, altından, yetişkin bir insan eli büyüklüğündeki deliksiz boruyu ağzına dayadı. Heyecandan kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Yüzyıllardır görülmeyen kuşu çağıracaktı ve onun üzerine nasıl bineceğini bilmiyordu.

Gözlerini kapatıp, derin bir nefes aldı ve altın flüde uzun, tek sefer üfledi. Gözlerini açıp, çevresine bakmaya başladı. Etrafta, kendine doğru yaklaşan, Kutsal Kitaplardaki şekillere benzeyen bir yaratık yoktu. Flüdü tekrar ağzına dayadığında, sol tarafından, birbirine çarpan kanat sesini duydu. İşte geliyordu! O muhteşem yaratık, onun için geliyordu!

Boyu iki insan büyüklüğünde, kartal kafalı, aslan

vücutlu, parlak ve gösterişli kantlarını birbirine çarparak gelen Güneş Kulu, üzerinde bir tur dönüp, on adım kadar ilerisine indi. Sanki koca bir kartal sürüsünün hep bir ağızdan ötmesi kadar gür ve yüksek bir sesle bağırdı. Ön ayakları koca kuş ayaklarından, arka ikisi ise bir aslanmki gibi pençeliydi. Uzun kuyruğunu sağa sola savuruyordu. Ucunda üç sivri, siyah, keskin dikenler vardı.

Koruycu, Güneş Kuşu'nun koyu kahve, parlak gözlerine bakıyordu. Yaratığa doğru tedirgin bir şekilde adım attı. Güneş Kuşu, başını sallayıp, hafifçe öne doğru eğdi. Onu beklediğini göstermek istiyordu. Koruyucu, cesaretini toplayıp, kanatlarının yanına yaklaştı. Hafifçe başına dokundu. İçinden gelen hırıltıyı bedeninde hissediyordu. Muhteşem tüyleri ve asaleti ile ona bakmaya doyamıyordu. Üzerine binmek için sırtına dokundu ve bir süre ne yapacağını izledi. Hareket etmiyordu. Koruyucu zırlayıp, sırtına bindi. Aslan gibi olan vücudunun yelelerini kavradı. Yumuşak tüyleri oldukça rahattı. Onu nasıl uçuracağını bilmiyordu. Akima gelen ilk şeyi yaptı.

"Hadi uç!"

Bir anda iki kanat, sanki koca bir tufan çıkaracakmış gibi hareket etmeye başladı. Kuş, ne derse yapıyordu. Bir anda surlardan aşağıya kendini bırakan kuşun üzerinden, Şalmali'nin inanılmaz görüntüsünü gökten izliyordu. Kuş, uçmaya devam ederken, "Govona'ya!" diye bağırdı. Kuş, bir anda sola doğru kanatlarını açarak döndü ve uçmaya devam etti. Koruyucu, Oz'un Hanlarını savaşa çağırmak için ak bulutlann arasında kayboldu.

Ejderha Soyu

Koruyuoı'nun Güneş Kuşu ile Oz Hanlan'na haber götürdüğü günün gecesinde Demir Yumruk, Yaşuk Şehrine varmak üzereydi. Şehrin girişinde bekleyen yüz kadar Demirdağh savaşçıyı gören Dunka Kralı Kuytan, "En zoru da bu itlerle bir arada durmak olacak!" dedi.

Emegen Kralı ise, sessiz bir şekilde, daha soğukkanlı ilerliyordu. Etrafı en ince ayrıntısına kadar izliyordu. Tepeliklere, duvarlara ve surların yüksekliğine bakıyordu. Ani bir savaş anında ne yapacağını düşünüyor olmalıydı. Kral Vagnar, ordunun en önüne geçti. Kapıdaki Demirdağlılar, nefret dolu gözlerle Dunakalar'a ve Emegenler'e bakıyorlardı. Altlarındaki börülerini zor zaptediyorlardı. Hiçbir şey sorulmadan kapı ardma kadar açıldı. Şehir terkedilmiş gibi bomboştu. Ataman Börükan, şehri ve ordusunu, beş yüz savaşçısı dışmda Demir Saray'a göndermişti.

Kral Vagnar, Kral Kuytan ve Kral Hagnar, kaleye girip, gri taşlardan yapılma merdivenlerden çıkmaya başladılar. Emegenler'in kralını gören Demirdağlılar, onu baştan sona inceliyorlardı. Güçlü ve dev bedenine bakıyorlardı. Dunkalar'dan daha uzunlardı ve çok güçlü vücutları vardı. Mavi renkleri, onları daha da ürkütücü yapıyordu. Merdivenler bittiğinde, uzun bir koridor karşılarına çıktı. Kendilerini bekleyen bir savaşçı, "Ataman Beyimiz, koridorun sonundaki taht odasında sizi bekliyor," dedi.

Uç kral, koridoru geçtikten sonra karşılarına çıkan bü-

yük tahta kapıyı açtılar. İçeride, pencereden dışarı bakan Ataman Börükan'ı gördüler. Kral Kuytan, ellerini açıp, gülümseyerek, "Ataman! Benim sadık dostum!" dedi.

Ataman Börükan, koşar adımlarla Kral Vagnar'a doğru gidip selam verdi ve sarıldılar.

"Geleceğiniz günü sabırsızlıkla bekledim Kral Vagnar."

"Kuzeyden buraya kadar sorunsuz gelmemizden anladım Ataman. Her şey tam istediğim gibiydi. Di Hanedanlığı'nm lideri geldi mi?"

"Evet beyim. Burada ve sizi bekliyor. Ayrıca, Kara Kale'den gelen üç adam var. Dün gece geldiler ve kaldıkları odadan hiç çıkmadılar."

Kral Vagnar, ellerini ovuşturarak, "Güzel! Di'nin liderini buraya getirsinler!" dedi.

Ataman Börükan, "Muhafızlar!" diye bağırdı. İçeri giren dört savaşçıya, "Di liderini getirin," dedi. Kral Vagnar, arkasmda dikilen Kral Kuytan ve Kral Vagnar'ı gösterdi.

"Dunkalar ve Emegenler de savaşta yanımızda olacaklar. Demir Yumruk, "Kutsal Yazıtlar'da yazandan çok daha güçlü olarak küllerinden doğdu."

Ataman Börükan, öfkeyle kendine bakan Kral Kuytan'a doğru elini uzattı.

"Bundan sonra savaşımız bir. Şehrime hoş geldin Kral Kuytan."

Kuytan, tiksinerek bakan bakışlarıyla, göz bebeklerini Ataman'a doğru indirdi.

"Umarım söylediğin gibidir Demirdağlı!"

Kral Vagnar, gülümseyerek, "Ataman Börükan, Demirdağlılar ve kuzey arasmdaki savaşı bitirecek olan yeni

kral," dedi ve devasa elini uzattı. Ataman Bey, elini Emegen Kralı'nına avucunun içine koydu. Bu sırada kapı tekrar açıldı. İçeriye giren uzun boylu, saçlarını sırtına kadar örmüş, çekik, küçük gözlü ve ince kaşlı, orta yaşlardaki Di Lideri Şuang'dı. Karşısında bir Emegen ve Dunkalı gördüğü anda olduğu yerde öylece kaldı. Kral Vagnar, "Gel Şuang! Onlar bizim dostumuz," dedi. Şuang, tedirgin adımlarla Kral Vagnar'ın yanına gitti.

"Kuzeyin iki kralı ve Demirdağlılar'm yeni hanı olacak olan Ataman Börükan, Demir Yumruğun üyelerinden. Seninle konuşacağım konuları onların da duyması gerekiyor. Şöyle geçelim ve konuşalım."

Salonun köşesine yapılmış, geniş koltuklardan oluşan ve büyük meşalelerle aydınlatılmış yere geçtiler. Yuvarlak şekilde oturdular. Kral Hagnar ve Kral Kuytan konuşulacak konu hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Ataman Börükan ise, Kral Vagnar'm ne isteyeceğini tahmin edebiliyordu. Şuang, tam karşısında oturan Atlantis Kralı'na, "Benden ne istiyorsunuz Atlantis Kralı? Di Hanedanlığı, yüzyıllardır Uyguri topraklarında barış içinde yaşamış ve en fazla beş bin savaşçısı olan bir hanedanlıktır," dedi.

"Biliyorum Şuang. Eskiden senin olan topraklarda birkaç kasabaya sığınıp, Uyguriler'den emir almak güzel olsa gerek!"

"Bakın Kral Vagnar, bizim Uyguriler ile hiçbir sorunumuz yok. Bizlere hep iyi davrandılar. Savaşçılarımıza, kendilerinkine dağıttıkları gibi adaletli bir şekilde altın dağıttılar. Hastalarımıza bakıp, kasabalarımıza her zaman yardım ettiler. Geçmişte büyük bir imparatorluk olduğumuzu biliyorum. Savaşta, Atlantis ile nasıl yenildiğimizi

defalarca okudum. Bunu, her Di savaşçısı, kadını ve erkeği bilir."

"Buraya gelirken, üzerinde bir pusat var mıydı Şuang?"

"Evet, vardı. Kaleye girerken alındı."

"Onu neden taşıyorsun? Çocuklarınızı eğittiğiniz o tahta kılıçlardan birini de taşıyabilirsin. Sizler, kızıl ejderhanın kanını taşıdığınızı zaten unutmuşsunuz."

"Biz Kızıl Ejderha'nın kanını taşımaya devam ediyoruz. Hiçbir şeyi unutmadık Kral Vagnar! Ne istiyorsunuz, sizin yanınızda savaşa katılmamızı mı? Böylesi büyük bir orduya sahipken, Di'nin beş bin savaşçısına mı ihtiyacınız var? Eğer öyleyse, sizin yanınızda savaşmayacağız! Oz, o savaştan sonra atalarıma bir şans verdi. Yaşamaları ve sonraki soyları için bir şans!"

Kral Vagnar, kısa bir kahkaha attıktan sonra, "Demek size şans verdi öyle mi Şuang?" dedi. Bir anda başını öne eğip kaşlarını çattı.

"Senin beş bin savaşçını değil, geriye kalan ejderhalarını istiyorum Şuang! Oz, en büyük düşmanını tekrar güçlenmemesi için içinde tuttu. Her zaman elinin altındaydınız! Gerçekleri gör artık Şuang!"

"Ejderhaların hepsi öldü Kral Vagnar!"

"Nerede olduklarını biliyorsun Şuang! Oz'un zamanı doldu. Bu son savaş olacak. Demir Yumruk son gücüyle, Oz ise içinde ilk kez gördüğü böylesi büyük bir kargaşayla topraklarını savunmaya çalışacak. Bu savaşta ortada kalırsan yok olursun! Kaybedecek hiçbir şeyin kalmamış. Di'nin görkemli zamanlarını tekrar geri getirmek için son şansını denemelisin! O ejderhaları bana getireceksin! Bir

de olsa, yüz de olsa getireceksin! Burada çok kalmayacağım. Birkaç güne geri döneceğim. Lemuriler'in üzerine yürümeden önce eğer istediğimi bana getirmezsen, Emegen ve Dunka orduları kasabalarına gelecek. Canlı tek bir Di çocuğu, kadını ve erkeği bırakmayacaklar!"

Şuang, Kral Vagnar'a bakarak yutkundu. Atlantis Kralı, "Şimdi git Şuang! Hanedanlığını Oz kurtaramaz! Onlar benim ordularımı durdurmaya çalışırken, senin zayıf birkaç kasaban çoktan yok olmuş olur. Seçim senin! Göğün alevlerini getir, Di, eski görkemli günlerine geri dönsün!" dedi. Şuang'm yuvarlak suratı kızarmıştı. Olduğu yerden kalkıp, hiçbir şey söylemeden kapıya hızlı adımlarla gidip, dışarı çıktı. Göğsünde koca bir taş taşıyor gibiydi. Yoluna devam edeceği sırada, koridorda, kendine doğru gelen üç uzun, kara cübbeli, yüzleri örtülerle kapalı adam gördü.

Yanından rüzgâr gibi geçip, salona girdiler. Şuang, Kral Vagnar'm Şalmal/yi ele geçirmek için her türlü gücü kullandığım anlıyordu. Karanlığın ordusu Emegenler, insan olarak bile kabul edilmeyen Dunkalar, vahşi barbarlar ve bilmediği birçok ordu, onun yanında olmalıydı. Biraz önce yanından geçen üç adam, kim bilir hangi millettendi. Şuang, sıkkm bir halde koridorda ilerlerken, Kara Kale'nin üç başrahibi, Demir Yumruğun krallarının huzura çıkmışlardı. Kral Vagnar, karşılarında dikelen, suratları siyah örtüyle kapalı, sadece gözleri görünen, kara cübbeli rahipleri süzdü.

"Kara Kale'nin başrahipleri sizler misiniz?"

Bu sırada Emegen Kralı ve Dunka Kralı, rahipleri görebilecek şekilde oturdular. Başrahipler, karşılarında Ku-

zey'in Krallan'm beklemiyorlardı. Üç başrahipten ortada dikilen, "Biziz Kral Vagnar. Emrinizdeyiz!" dedi.

"Adlarınız ne?"

"Ben Sin! Sağımdaki Kudo, diğeri ise Lustinya!"

"Yüzlerinizi açın!"

"Sadece karanlığın gücünü kullanacağımız zaman açabiliriz kralım."

"Demek öyle! Aslan Tepesi hakkında ne biliyorsunuz? Oradaki üstatlarm gücü hakkmda bir şey biliyor musunuz?"

"Aslan Tepesin'deki üstatlar, bizim gibi gücünü doğadan alırlar. Tek fark, onlar ışıktan, bizse gölgelerden güç alırız. Aslan Tepesi'nin üstatları çok iyi savaşçılardır fakat kendileri gibi olmayanlara karşı galip gelebilirler. Biz onları alt edeceğiz. Bizim zamanımız başladı. Demir Yumruk ile yeryüzündeki tüm topraklarda kardeşlik, Atlantis'in eski dinini yayacak."

Kral Vagnar ayağa kalkıp yanlarına gitti. Büyük gözlerinde dipsiz bir kuyu gibi duran göz bebeklerine bakü.

"Aslında bizim için savaşacak başka güçlü varlıklardan da haberdar oldum. Sizler biliyor olmalısınız. Ruh Emenler'i hiç gördünüz mü?"

Sin, kaşlarmı çatarak, "Onlar kiminle bir olursa, o topraklara ölüm getirirler," dedi.

"Peki, siz onları yenebilir misiniz Sin?"

"Onları yenmek çok zordur. Bizler gibi çok daha fazla başrahiple onlarla savaşırsak kazanabiliriz. Yoksa, onlarla anlaşma mı yaptınız kralım?"

"Hayır, sadece yakın bir zamanda yapmayı düşün-

müştüm. Artık gerek kalmadı. Üçünüze güveniyorum. Aslan Tepesi'nde bana bütün gücünüzü gösterin."

Kardeşliğin başrahipleri başlarıyla selam verdikten sonra kapı tekrar açıldı. İçeriye giren bir Dunka savaşçısıydı. Kral Kuytan'a selam verdikten sonra heyecanlı bir halde, "Tiyugan Börükan zindanda kralım! Demirdağlı savaşçıların konuşmalarını duydum," dedi. Ataman Börükan'a bakan Kral Kuytan, "Bu doğru mu?" diye sordu.

"Doğru, zindanlarımda ama yakın bir zamanda onu da Demir Saray'a göndereceğim."

"Onu bana ver Ataman Börükan!"

Ataman Bey, soğuk terler dökmeye başlamıştı. Kral Vagnar, Dunkalar'm kralının oldukça hırslı olduğunu ve onu almak için büyük Yaşuk Şehri'ni karıştırabileceğini fark edebiliyordu. Ataman'dan bir türlü cevap gelmedikçe Kral Kuytan daha da öfkeleniyordu. Bu gerginliği ortadan kaldırması gerektiğini düşünen Kral Vagnar, "Hadi onu buraya getirt Ataman Bey, Kral Kuytan, belli ki eski düşmanını görmek istiyor," dedi. Ataman Börükan'ın başka çaresi kalmamıştı.

"Muhafızlar! Tiyugan'ı buraya getirin!"

Bu sırada kara kardeşliğin başrahipleri, Dunka savaşçısıyla dışarı çıktılar. Ataman Bey, Kral Kuytan'a yalvarır gözlerle bakıp, "Onu öldürmeyeceksin! Kalemin içinde kan dökemezsin. O benim kardeşim ve ölümü benim elimden olacak!" dedi.

Kral Kuytan gülümsüyordu.

"Merak etme Ataman Bey, sadece onun gözlerine bakıp, içindeki korkuyu görmek istiyorum."

Kısa bir süre sonra elleri zincirli bir halde getirilen Ti-

yugan Börükan, Demir Yumruğun tam karşısmda duruyordu. Tiyugan Bey, ağabeyinin yanında Emegen Kralı ve savaşıp, esir düştüğü kabile liderini görünce, "Bir haindin Ataman, şu gördüklerimden sonra, bir domuz kadar bile onuru olmayan, kellesi mızraklarda bile dolaştırılmayı hak etmeyecek kadar aşağılık bir adamsın!" dedi. Ataman Bey ayağa kalkacakken, Kral Kuytan, kolundan tutup olduğu yerden kalktı. Tiyugan Bey'e doğru yürüdü.

"Beni hatırlamana sevindim Tiyugan Börükan. Günlerce ölümü beklediğin kabilenin liderini unutman imkânsızdı."

"O iğrenç nefesini nasıl unuturum? Savaşçıların sayesinde kelleni pusatımın ucundan kurtarmıştın. O gün kurtuldun ama yakın bir zamanda almak için geri döneceğim."

Kral Kuytan kahkahalar atıyordu. Kafasmı kralların oturduğu yere çevirip, "Duydunuz mu? Bu halde bile beni öldürme hayalleri kuruyor!" dediği anda kamına yediği sert tekmeyle geriye doğru iki adım atıp sırt üstü düşecekken, eliyle yere kapaklanmadan doğruldu.

"Merak etme Kuytan denen pislik! Buradan çıktığımda, bütün Dunkalar'ı ve seni, Ataman Börükan'ı, ağabeyim Aslanbala ile geberteceğiz! Yaşayan tek bir Dunka bebeği bile kalmayacak!"

Tiyugan Börükan, Kral Kuytan'ın bir anlık boşluğundan yaralanıp, onu vurmuştu. Elleri zincirli olduğu için kaçmaya çalışmıyordu. Dışarıdan gelen kükremelerden tüm Kuzey'in burada olduğunu tahmin edebiliyordu. Kral Kuytan ayağa kalktı ve kılıcını çekti. Bu sırada Ataman Börükan, "Bunu yaparsan seni gebertirim Kral Kuytan!"

dediği anda Emegen Kralı, Ataman Bey'e doğru atılıp boğazından tuttu.

"Hem Dunkalar'm hem de Emegenler'in baş düşmanlarısınız! Ataman Börükan, buraya kadar gelebilmişken, bu savaşta sana neden ihtiyacım olsun ki? Dışarıdaki bir avuç Demirdağlı ile mi bize katılacaksın?"

"Demirdağlılar'm hanı olduğumda dost olacağız! Bırak beni, ben sizin tarafmızdayım!"

"Demirdağlılar mı? Hah! Öyle bir milletin kalacağını kim söyledi?"

Kral Vagnar, olanları izlemekle yetiniyordu. Ataman'a artık ihtiyacı kalmamıştı. Yaşaması ya da ölmesi onun için çok da önemli değildi. Emegen Kralı, koca eliyle Ataman Bey'in boğazını daha sert sıkmaya başladı. Diğer elini yumruk yapıp, hızla Ataman Börükan'ın kafasına geçirdi ve ortadan iki ayırdı. Kafasından fışkıran kanlarla olduğu yere yığılan Ataman Börükan'ı gören Tiyugan Bey, "Aslanbala, hepinizin soyunu kurutacak!" diye bağırdı. Kral Kuytan, elinde tuttuğu kılıcım Tiyugan Börükan'm boynuna indirdi. Kellesi ve bedeni ayrı yerlere düşen Batı Muhafızı'nın kanı, duman rengi taşlarm üzerine akarken Kral Kuytan, içeride bekleyen savaşçısma, "Kaç Demirdağlı varsa öldürün!" dedi.

Dunka savaşçısı, kapıdan çıkar çıkmaz koridorun sonundaki Dunkalar'ı çağırdı, içeriyi henüz görmemiş olan Ataman Bey'in savaşçıları, Tiyugan'm sesini önemsemeden dikiliyorlardı. Kalede her gün ağabeyine lanetler okuyor, intikam alacağını bağırarak tekrarlıyordu. Kapının önüne gelen beş Dunkalı savaşçıya, bakışlarıyla kapıdakileri işaret edip, kılıcını çekti. Altı Dunkalı'nın ani saldırısı-

na fazla dayanamayan Demirdağlı muhafızlar, kısa sürede can verdiler.

Yaşuk Şehri, tekrar Demirdağlı katliamına sahne oluyordu. Ataman Börükan'ın ihaneti, Kuzey'in Krallan'mn katliamma sebep olmuştu. Kral Vagnar, Emegen Kralı Hagnar'a, "Şehirde kalacak olanları yerleştirin. Dunkalılarla aralarında kargaşa çıkmayacak şekilde kesin emirler vermelisiniz. Elinizi çabuk tutun. Batıdaki ordum Aslan Tepesi'ne yakın bir noktada bizi bekliyor olacak. Bir an önce yola çıkmalıyız," dedi.

"Bu tahmin ettiğinden daha kısa sürecek Kral Vagnar. Birliklerimizin büyük bir kısmı burada kalacak. Başlarında en iyi kabile liderlerini bırakacağım."

Kral Kuytan, "Kral Hagnar'm da dediği gibi bu fazla zamanımızı almaz. Kısa bir süre, yola çıkacak orduların hazırlanmasını bekleyip, harekete geçeriz," dedi. Kuzey'in Kralları salondan çıktıktan sonra Surina, Kral Kuytan'ın peşinden gitmek için kalktığında Kral Vagnar, "Otur Surina! Dunkalar'm Ateş Tanrısı ile konuşan liderisin. Dunkalar hakkında merak ettiğim birçok şey var," dedi.

"Sizi dinliyorum Kral Vagnar."

"Emegenler ve Dunkalar düşman değiller miydi? Bir anda böyle bir barışı nasıl sağladınız?"

"Yaşamak için Kral Vagnar. Çocuklarımız, aslanlarımız ölmeye başladı. Yüzyıllardır, Demirdağlılar'm baskısıyla o sınırı hiç kimse geçemedi. Atalarımızın duvarlara yazdığı o yenilmez orduyu kurabilmenin hayaliyle yaşadık. Bunun için savaşçı, korkusuz ve zeki bir krala ihtiyacımız vardı. Onu bulduk. Kral Kuytan başımızdayken yenilmez ordumuzun ruhunun geri geleceğini ateşlerde

gördüm. Sizi de gördüm Kral Vagnar! Bize savaşı getirecek olandın. Dunkalar'm geleceğini değiştirmek için harekete geçmesini sen sağlayacaktın."

"Senin güçlerin var mı Surina? Sadece ateşlere bakıp, şekiller görmekten başka bir şey yapabiliyor musun?"

"Üstatlar, rahipler ve Ruh Emenler, her zaman doğayı kullanırlar. Ağaçların, taşların, rüzgârın taşıdığı yeryüzünün güçlerini emerler. Ben onlardan farklıyım. Ben doğa yerine toprağın altındaki, doğuştan bana Ateş Tanrısı'nın vermiş olduğu gücü kullanırım."

"Toprağın altından neyi kastediyorsun?"

"Bunu, yakın zamanda savaş meydanında göreceksiniz Kral Vagnar. Şimdi kralımın yanma gitmeliyim."

İhtiyar kadın, oturduğu yerden kalkıp, salondan ayrıldı. Kral Vagnar, DemridağlılarTn öldürülen iki beyine baktı. Bir an önce yola çıkmak istiyordu. Salondan çıkıp, Kuzey'in Kralları'nın hazırlıklarını izlemeye gitti.

Birkaç saat sonra kalın bulutlardan görünmeyen, Ay'ın aydınlatamadığı zifiri karanlık gecede yanına gelen iki başlı bir Emegen savaşçısı, yola çıkmak için hazır olduklarını, Kral Hagnar'ın kendisini beklediği söyledi. Atlantis Kralı, kalenin büyük kapısından çıkıp, surun büyük demir kapısını geçtiğinde kendisini bekleyen Emegen Kralı ile karşılaştı.

"Yola çıkmak için hazırız Atlantis Kralı."

"Ya Dunkalar?"

"Kral Kuytan hazır olduklarının haberini gönderdi. Şehrin dışında yanında götüreceği ordusuyla bekliyormuş."

"Kaç kişi getireceksin Kral Hagnar."

"Kral Kuytan ve ben, onar bin kişilik en iyi savaşçılardan oluşan ordular kurduk. Diğerleri burada kalacaklar. Atlantis ordusu da burada kalmalı."

"Neden? Üç güç birden saldırmak bizi daha üstün kılacaktır."

"Kalabalık bir ordunun o topraklarda olduğunu söyledin. Atlantis ordusu atlarla yolculuk ediyor. Bu bizi yavaşlatacaktır. Sadece sana, şu en yakın adamına ve rahiplerine kaplanlarımızdan vereceğiz. Orada bizi bekleyen ordun, savaş zamanmda bize katılırlar. Atlarla beş günde gideceğiniz yolu, kaplanlarımızla iki günden az bir sürede alabiliriz. Tepeleri kaplanlarla kolayca aşarız. Fakat atlarla günlerce çevresinden dolaşmak zorunda kalırız. Sizi beklediğimiz her gün, buradaki ordulann ve kabilelerimizin hayatını tehlikeye atar."

"Doğru söylüyorsun Kral Hagnar. Ya birlikleriniz yeterli olacak mı?"

"Sen savaş meydanında bir Dunkalı veya Emegen ile karılaşmadığın için aklında şüphelerin var. Merak etme, fazlasını bile aldık Kral Vagnar."

Bu sırada yanlarına gelen üç başrahip, Atlantis Kralı'na selamlarını verdiler. Lustinya, "Her zaman yanınızda olacağız. Hem sizin, hem de orduların güvenliğini sağlayacağız kralım," dedi. Atlantis Kralı, gülümseyerek başını salladı. Kral Hagnar, elini kaldırıp, savaşçılarına kaplanları göndermelerini istedi. Kükreyerek karanlığın içinden, gözleri parıldayarak gelen beş koca kaplan, etraflarında yavaş adımlarla dönüyorlardı. Kral Vagnar, tedirgindi. Başrahipler ise ilk kez bu hayvanlara bu kadar yaklaşmışlardı. Kral Hagnar, "Seç birini Atlantis Kralı!" dedi. Kral Vagnar, tam

yanından geçen, oldukça parlak tüyleri olan kaplanı işaret edip, "Bunu istiyorum," dedi.

"Elini ona uzat ve başına dokun Kral Vagnar. Adamın ve rahipler de aynı şeyi yapmalılar. Size zarar vermeyecekler. Onları durdurmanın yolu budur. Başlarma dokunun."

Kral Vagnar, tedirgin bir halde koca hayvanın başına dokundu. Kaplan, hırıltılarla olduğu yerde durup, parlayan koca gözleriyle Atlantis Kralı'na baktı. Kral Vagnar, Emegen Kralı'mn, "Binin!" demesiyle hayvanların sırtlarına atladılar.

Emegen Kralı da kendi hayvanına binince, "Yola çıkmaya hazırız!" dedi. Emegen ordusuyla beraber şehrin dışında Kral Kuytan ile birleşen Demir Yumruğun kralları, hayvanlarını Aslan Tepesi'ne doğru sürdüler.

Beklenmedik Haber

Günün ilk ışıklarında Şalmali limanına yaklaşan And bayraklı bir geminin haberi, Lemurya muhafızlarının kulağına gelmişti. Son günlerde artan kargaşadan dolayı, gelenlerin kim olduğu merak ediliyordu. And gemilerinin gelecekleri zamanlar belliydi. Şalmali ile ticaret çok yoğun değildi. Onlar, genelde Uyguriler ile yoğun alışverişte bulunurlardı.

Limana yanaşan, orta büyüklükteki geminin tahta merdiveni iskeleye indiğinde, otuz Oz savaşçısı, bitik, zırhları parçalanmış bir halde aşağıya indiler. Lemurya muhafızları koşup, ne olduğunu anlamak istediklerinde, Uyguri Komutanı Baybora'nın da aralarına katıldığını fark ettiler. Yüz kadar muhafız, gelen savaşçıları ve Baybora'yı karşılamak için koşarak yanlarına gittiler. Baybora, "Beni hemen Ra-Mu'nun huzuruna çıkarın!" dedi. Muhafızların başındaki komutan, "Baybora, size ne oldu?" diye sordu.

"Bana hiçbir şey sorma! Beni hemen Ra-Mu'nun huzuruna götür. Savaşçılarla ilgilenin. Çok zor günler geçirdiler."

Muhafızlar'ın bir kısmı Baybora'ya bir at verip, komutanlarıyla saraya götürdüler. Geride kalan yorgun savaşçıları da dinlenmeleri için ordunun yaşadığı barınaklara götürmek için harekete geçtiler.

Baybora, yolda kendine meraklı gözlerle bakan Mu İnsanlarına boş gözlerle bakıyordu. Çok yorgundu ve getir-

diği haber, Şalmali'nin tahtında oturan Ra-Mu'yıı öfkeden delirtecek tarzdaydı.

Baybora, surlardan geçirilip, kısa sürede Ra-Mu'nun huzuruna götürüldü. Taht salonun kapısı aralandığında, içeriye kirli ve parçalanmış kuyagı, yorgun bakışları ile giren Baybora'yı gören Ra-Mu, "Baybora! Sana ne oldu?" dedi. Baybora yürümekte bile zorlanıyordu. Tahtından kalkan Ra-Mu, yanında duran komutanına, "Onu şu koltuğa oturtun," dedi. Tam karşısına oturan Ra-Mu, kızılımsı ela gözlerini Baybora'ya dikti.

"Ne oldu Baybora? Anlat hadi!"

"Yüce Ra-Mu, emrettiğiniz gibi Atlantis'e gittik. Kral Desanyus ile görüştüğümüz gece oğlu Prens Vagnar, Bukan Bey ile oldukça nefret dolu bir konuşma yaptı ve salonu terk etti. Her şey o an başladı. Aslında çok iyi hazırlanmış bir pusunun ortasında kaldığımızı sonradan fark ettik. O gece, salondan çıkan prensin, kendini balkonundan attığı haberini aldık."

"Biliyorum. Bukan bana haberini gönderdi."

"Atlantis'ten ertesi gün, öldüğünü sandığımız prensin ölüm törenine katılıp, kralın acısma saygı duyduğumuzu göstermek için çiftlikleri gezmeden Kuatzalılar'ın topraklarına yelken açtık. Kral Desanyus oldukça nazik bir adamdı. Bizden birkaç ay zaman istemişti. Sonrasında vergilerini zamanında ve tam ödeyeceğini söylemişti. Kuatzalılar'ın topraklarma vardığımızda, Kral Donati, geleceğimizi önceden haber almıştı. Durumu fark ettik. Her hareketlerine dikkat ederek, Kral Donati'nin sarayının önüne kadar geldik. Donati denen o hain, öldüğünü sandığımız prensten emir alıyormuş. Sarayının önünde binlerce savaş-

çısıyla bize saldırdı. Bukan beyim, haini öldürdü ama sayı olarak çok azdık."

"Bukan'a ne oldu Baybora?"

"Yüce Ra-Mu, Bukan beyimi o savaşta kaybettik. Buraya sadece otuz savaşçıyla dönebildim. O topraklara bin savaşçıyla gitmiştik."

"Bukan öldü mü? Bunu Kuatzalılar mı yaptı?"

Ra-Mu'nun elleri öfkeden titriyordu.

"O topraklardan nasıl kaçabildin Baybora?"

"Altın Orman'm kabileleri bize yardım ettiler. Canlarını ortaya koyup, Kuatzalılar'ı bir süreliğine durdurabildiler. Bu sırada bizi And topraklarına götürdüler. Kuatzalılar, Altın Orman'ın kabilelerini geçtikten sonra And surları önüne geldiler. And ve Kuatza ordusu büyük bir savaşa tutuştu. Kuatzalılar henüz Andlar'ın tepeliklerdeki taraçalarına bile varamadılar ama Atlantis'e güveniyorlar. Atlantis'ten büyük bir ordu bekliyor olabilirler."

"Bu nasıl olur? Bize nasıl ihanet ederler? Oraya benim yerime giden, Ra-Mu'nun gölgesi olarak giden oğlumu öldürmenin, Oz'a başkaldırmanın bedelini hepsine ödeteceğim!"

Ra-Mu, yanlarında bekleyen muhafızların komutanına doğru döndü.

"Baybora dinlensin. Yaklaşan bir savaşm olduğu artık apaçık ortada. Onun gibi yiğit ve cesur bir komutana ihtiyacımız olacak."

Komutan, "Emredersiniz Yüce Ra-Mu!" deyip, Baybora'nm koltuktan kalkmasına yardımcı oldu. Beraber taht salonundan ağır adımlarla çıktılar. Ra-Mu, pencerenin kenarından gökteki seyrek beyaz bulutlara baktı.

"Yüzyıllar önce olduğu gibi göğün kanatları, yine alevlerini üzerimize salmak için gelecek mi? Atlantis, son kez şansını deniyor! Karşımıza nasıl bir orduyla çıkacağını Tanrı bilir!"

Şalmali'de Ra-Mu'nun öfkesi yükselirken, Demirdağlılar'm sarayında da durum farklı değildi. Yaşuk Şehrinden gelen binlerce savaşçı ve halk, Demir Saray'ın önündeydi. Taht salonunda, karşısmda duran savaşçıya, "Konuş savaşçı! Neden şehrinizi boşaltıp buraya geldiniz? Kuzey nöbetçileri nerede?" diyen Ulu Bey, meraklı gözlerle adamın vereceği cevabı bekliyordu.

"Beyim, Ataman Beyimiz, bizi çağırttığınızı ve kuzey sınırını Arslanbala Börükan'ın savaşçılarının tuttuğunu söyledi. Şehrin tehlikede olduğunu ve halkın da bizimle beraber yola çıkmasmı emretti."

"Şehirde kaç kişi kaldı?"

"Tam sayısını bilmiyorum beyim ama tahmini beş yüzden az savaşçı var."

"Bu nasıl olur? Ben böyle bir emir vermedim! O şehirde neler oluyor?"

Savaşçı, bakışlarını yere düşürdü. Tedirgin bir ses tonuyla, "Ataman Beyimiz, Tiyugan Beyimizin yanında gelen savaşçıları öldürttü. Kendi kanımıza ok attırdı!" dedi.

Ulu Bey tahtından kalkıp, savaşçımn yakasından tutup, sarsmaya başladı.

"Sen ne dersin? Bu nasıl olur?"

Bu sırada, taht salonun kapısı açıldı. İçeriye giren muhafız, "Arslanbala Börükan ordusuyla birlikte Demir Saray'ın önünde beyim. Arslanbala Beyimiz sizinle görüş-

meye geliyor," dedi. Savaşçıya başıyla, "Tamam" işareti yapan Ulu Bey, öfke dolu bakışlarım adama dikti.

"Orada ne olduğunu bana anlatacaksın! Arslanbala da buradayken her şeyi gün gün anlatacaksın!"

Kısa bir süre Arslanbala taht odasının kapısında görüldü. Kapıları açan muhafızlar, gelen efsane beylerinin gözlerine bakmaktan çekiniyorlardı. Uzun boylu, geniş omuzlu, bir aslan gibi güçlü, yapılı göğsü olan bir yiğitti. Bir börü gibi güçlü kolları, bacakları ve ince bir beli vardı. Omuzlarına düşen saçları, kaim, yay kaşları ve ince, düz bir burnu vardı. Küçük kara gözlerinde öfkenin alevleri parlıyordu. İnce dudaklarıyla kapattığı dişlerini, intikam almak isteyen bir kaplan gibi sıkarak gıcırdatıyordu. Boynunun iki yanma, derisinin altına boyayla işlettiği börü başları, omuzlarındaki kar beyazı ayı postuyla daha da dikkat çekiyordu. Ulu Bey, "Hoş geldin oğul!" dedi. Ulu Bey'e doğru yürüyen Arslanbala, babasının karşısmda dikilen savaşçıya bakıp, "Pek hoş gelmedim baba. Sen Yaşuk Şehri'nden misin?" diye sordu.

"Evet beyim."

"Sen dışarı çık ve Yaşuk'dan gelen tüm savaşçıların yeni beyi benim! Yola çıkmak için hazırlanın!"

Savaşçı, selam verip, koşarak dışarıya çıktı.

"Ondan daha çok şey öğrenmemiz gerekiyor. Neden gönderdin oğul?"

"Kardaşım Tiyugan'm adamlarından ikisi bana geldiler. Her şeyi anlattılar. Yolda, Tiyugan'm sana gönderdiği diğer iki adamın ölüsünü bulduk. Kuzey sınırı boyunca ilerlerken, uzaktan Emegenler'i ve Dunkalar'ı gördük. Kuzey'in Kralları, o vahşi canavarlar, koca bir Atlantis ordu-

suyla güneye ilerliyorlardı. Savaşçılarımdan bir kısmını Boykan Han'a gönderdim. Ataman, bize ihanet etti baba. Kardeşim Tiyugan da en son o şehre gitti. Elinde esir olmalı. Yaşuk Şehri'ni, bize ve Oz'a savaş açmaya hazırlanan Atlantis'e, kuzeyin canavarlarına açtı. Sınırlardaki tüm nöbetçileri geri çekip, yollannı temizledi. Batıda yıllardır barbarlarla ticaret yaparmış. Atlantis'in prensi Vagnar adındaki adam için çalışıyormuş."

"Ataman... Bunu nasıl yapar? Neden? Barbarlarla savaşta aldığı yarayı, yıllardır yüzünde taşıyor. Düşmanla yaptığı savaşlar, batıyı canı pahasma korumasını düşünüce buna inanamıyorum!"

Arslanbala, babasının koluna elini koydu.

"Bunu hiçbirimiz bekleyemezdik baba. Yüzyıllardır bir kere bile böyle bir ihanetle karşılaşmadık ama o orduyu uzaktan izledim. Atlantis, Lemuriler'in üzerine yürüyecek olmalı. Hedefi Lemurya ve Ra-Mu'nun tahtı. Atlantis intikam için geri döndü baba. Uyguri topraklarmda Naakal Okulları'nın yakıldığı, çok Tanrılı bir dinin türediği haberleri gün geçtikçe daha da artmaya başladı. Bu Oz'u tamamen yok etmek için yapılacak bir savaş. Ataman da bu savaşta onların tarafında oldu. Kuzeyi asla geçemeyecek olan Emegenler ve DunkalarT, Uyguriler'in göbeğine getirdi. Hem de savaşmadan ve tek adam kaybetmeden. Demirdağlılar'a ı toplayıp, Yaşuk Şehri'ni balarına yıkmalıyız baba!"

Ulu Bey, "Doğru dersin oğul! İhanet den kimse cezasını bulmalı ve toprakları o canavarlardan temizlemeliyiz," dediği sırada içeriye kapıdaki muhafızlardan biri girdi.

"Ulu Beyim, bize doğru bir Güneş Kuşu geliyor!"

Ulu Bey ve Arslanbala, şaşkın bir halde birbirlerine baktılar. Ulu Bey, "Güneş Kuşu mu? En son yüzyıllar önce yapılan savaşta görüldüler," dedi ve pencereye doğru gittiler. Açık gökyüzünde koca kanatlarıyla hızla kendilerine gelen, ötüşüyle yüreklere korku salan kuş geliyordu. Üzerinde bir adamın olduğunu fark ettiler. Güneş Kuşu'nun sarayın önüne inişini izlediler. Demirdağlılar, şaşırmış bir halde bu hayvanın ihtişamını izliyorlardı. Koruyucu, Güneş Kuşu'ndan inip, saraya girdi.

Koruyucu, taht salonuna girdiğinde, Arslanbala ve Ulu Bey, onu bekliyorlardı. Koruyucu, başıyla ikisini selamlayıp, "Ulu Bey, kuzeyin muhafızı, bize ihanet etti. Güneş Kuşu ile sarayına gelirken gördüğüm o koca ordunun hedefi Şalmali olmalı. Büyük bir birlik de Aslan Tepesi'ne doğru ilerliyor. Batı sınırı tamamen yok edilmiş durumda. Ra-Mu'nun emridir; Tüm ordunu ve ulusunu toplayıp, Lemuri topraklarına getireceksin. Ra-Mu'nun Oz ile yapacağı savaş toplantısında bulunacaksın," dedi.

Ulu Bey, "Batı yok mu olmuş? Sen ne dersin Koruyucu?" dedi.

"Evet, doğru duydun Ulu Bey. Sınırlarımız tamamen yok edildi. Hemen benimle gelmelisin. Oğlun Arslanbala, Demirdağlılar'ı Lemuri topraklarına getirir."

Arslanbala, yumruklarını sıkarak, "Yaşuk Şehrini yerle bir ettikten sonra Lemuri topraklannda olurum Koruyucu," dedi.

"Sana ne emrediliyorsa onu yapacaksın Arslanbala! Sadece Demirdağlılar'ı alıp hiçbir savaşa girmeden tüm Oz ordularmın toplandığı Lemuri'ye geleceksin! Yaşuk Şehri'ne, Demirdağlılar'ın tamamıyla bile saldırsan, yüz-

binlerce savaşçının karşısında yok olup gidersin! İçinizden çıkan hain, zaten Oz için yeteri kadar sorun çıkardı. Sana emredileni yap!"

Arslanbala, Koruyucu'nun son sözünden sonra, "Peki," dedi. Koruyucu, Ulu Bey'e bakıp, "Hadi gidelim Demirdağlılar'ın Hanı Ulu Bey/' dedi.

"Gidelim Koruyucu."

Arslanbala Börükan, babası ve Koruyucu taht salonundan çıktıktan sonra, muhafızları çağırdı. İçeriye giren iki savaşçıya, "Aslan postumu getirin! Tüm Demirdağlılar sarayı boşaltacak! Yüzer kişiden on birlik Demirdağlılar'ın kasabalarına dağılsınlar. Topraklarımızı boşaltacağız. Herkes, Ra-Mu'nun emriyle Lemuri topraklarına gidecek. Orduya hazırlanmasını emret. Gecenin karanlığında yola çıkacağız. Fazla vaktimiz yok. Sadece kuyaglarmı ve pusatlarını alsınlar. Ağır eşyalar götürmeyeceğiz," dedi.

"Emredersiniz beyim."

"Kuzey'in Aslam'nı çıkarın. Ulu Bey, Koruyucu ile Lemurya topraklarına gitti. Onu, ben süreceğim."

Muhafız başını sallayarak, taht salonundan çıktı. İçinde kardeşine duyduğu büyük öfke vardı. Öldüğünden habersiz, onun kellesini alacağı arım hayalini kuruyordu.

Ulu Bey, Koruyucu ile birlikte koca kuşa bindi. Demridağlılar'm meraklı bakışları arasında göğe havalandılar. Güneş Kuşu kanatlarını gökyüzünde çarparken Ulu Bey, "Şalmali'ye mi gidiyoruz koruyucu?" diye sordu.

"Hayır Ulu Bey. İlk olarak Ay Şehri'ne gidip, Boykan Han'a Ra-Mu'nun emrini ileteceğiz. Boykan Hanı da aldıktan sonra Şalmali'ye gideceğiz."

Demirdağlılar, gün batırruna kadar hazırlıklarına

son hız devam ettiler. Arslanbala'nm emriyle oluşturulan birlikler, tüm Demirdağlıları diyardan toplamak için dağılmışlardı. Arslanbala, Demir Saray'daki son akşam aşını yedikten sonra, savaşçılarından gelen haberle, sarayın önünde harekete hazır halde bekleyen ordunun başına geçmek için merdivenlerden aşağıya inmeye başladı. Sarayın kapısından çıkmadan önce, bir savaşçı yaklaşıp, aslan postunu uzattı. Aslanın, çene kısmı çıkarılmış, baş ve üst dişleri duruyordu.

Aslanın kafa kısmını başma geçirdi. Yeleleri, yanaklarından akıp, omuzlarına, göğsüne kadar sarkıyordu. Diz kapaklarına kadar inen gösterişli sarı tüyleri olan post, iri yapılı Arslanbala'yı daha da heybetli gösteriyordu. Bu postu en son Dunkalar'a yaptığı katliamda giymişti.

Kalenin kapısından çıktığında, yanma gelen börüsünü, en iyi savaşçılarından birine verdi. Sağ tarafından kükreyerek yaklaşan Kuzey Aslanı ile göz göze geldi. Üzerinde her zaman Ulu Bey'i taşıyan, alündan zırhlarla donatılmış olan hayvan, Arslanbala'yı inceliyordu.

Arslanbala, içinde tek bir korku dahi hissetmeden hayvana yaklaştı ve başına dokundu.

"Kuzeyin asil pençesi! Düşmanın yüreğini titreten, börülere güç katan dağların kralı! Beni kabul et ve düşmanlarımızı beraber parçalayalım!"

Aslan, Arslanbala'ya doğru bakıp, aniden başını havaya kaldırdı ve pençesini yere vurarak kükredi. Arslanbala, gülümseyerek sırtına çıktı.

"En az benim kadar düşman kanını sevdiğini biliyordum!"

Surun kapısından çıktığında Batı birliklerini kaybet-

tikten sonra kırk bine yakın savaşçısı kalan ordunun karşısına çıktı.

"Demirdağlılar! İçimizi saran bu ihanet, Kuzey'in Kralları'nın Yaşuk Şehri'ne kadar ordularını kolayca geçirmelerine neden oldu. Sınırlar korunamadı. Batı sınırı yok edildi. Ra-Mu'nun koruyucusu, Ulu Bey'imiz ile Şalmali'ye gitti. Oz'un tüm hanlan, savaş için hazırlık yapıyor. Karşımızdaki düşman, yüzyıllar önce savaştığımızla aynı fakat artık daha güçlü. Yok olmuş bir birlik, çok daha güçlü doğup, bizi tamamen yok etmek istemekte. Biz Demirdağlılar'a düşen ise, hainleri ve düşmanların canlarını almaktır. Bizler, bu toprakların en güçlü savaşçılarıyız. Lemuri topraklarına gidip, Oz'un kalbine giden yolu, Gök Geyik Köprüsü'nü koruyacağız! Demirdağlılar, Tanrı, yeryüzüne adalet dağıtmak için savaşan biz Oz savaşçılarının, Mu çocuklarının yanındadır! Gidelim ve bize başkaldırmanın ne demek olduğunu o vahşilere gösterelim!"

Demirdağlılar'ın ordusu pusatlarını havaya kaldırıp, göğü yırtacak gibi güçlü bağırışlarla düşmanlara meydan okuyorlardı. Arslanbala, ordunun başına geçti. Hemen arkasına Demirdağlılar[7]m ve Oz'un bayraklarını taşıyan savaşçılar yer aldılar. Lemuri'ye doğru börülerinin üzerinde, arkalarında topraklarmı bırakarak yola çıktılar.

Güneş Kuşu Ay Şehri'ne, Boy kan Han için indiğinde, Uyguriler çoktan savaş naraları atmaya başlamışlardı. Yüce Ra-Mu'nun emrini duyar duymaz, kendindeki altın flüdü çalıp, kendi kuşunu çağırdı. Oz, yüzyıllar sonra tekrar savaş için bir araya geliyordu.

Üç Emanet

Kral Vagnar ve Kuzey'in Kralları, yaklaşık üç gün süren yolculuktan sonra baü sınırını aşıp, Altın Deniz'in kuzeyinde bekleyen Komutan Teran'ın liderliğini yapüğı orduyu da alıp, Aslan Tepesi'nin surlarının önüne vardılar. Kral Vagnar oldukça heyecanlıydı. En iyi adamlarından Komutan Teran'm emrindeki yüz bine varan orduyu da yanma almanın güveniyle, zaferden emindi.

Surlarda, ucu bucağı görünmeyen düşman ordusunu izleyen Ayzer, yanındaki Efrasyap Börükan'a, "Dunkalar, Emegenler, Barbarlar bir aradalar beyim. Burayı nasıl savunacağız? Bu surlar onlara dayanmayacaktır. Üstatları buradan hemen çıkarmalıyız," dedi.

"Aralarında Atlantis savaşçıları da var. Burada bin kadar bile muhafız yok. Bizim ordumuz, onlarınkinin yanında bir avuç kalır. Koruyucular ve üstatlar ile konuşmalıyız."

İkili surlardan inmek için arkalarını döndüklerinde iki koruyucunun yanlarına geldiklerini gördüler. Bu sırada Kral Vagnar ve Kral HagnarTn yanında, Aslan Tepesi'nin surlarını izleyen Dunkalar'ın Kralı Kuytan, surun tepesinde dikilen Ayzer'i fark etti.

"İşte orada! Kabilelerimizden birini Arslanbala ile katleden, Dunkalar'ın baş belalarından biri surun tepesinde! Ayzer! Onun kellesini ben alacağım!"

Kral Hagnar, gülümseyerek, "Bu kalabalık ordu bi-

razdan o suru ezip geçecek. Karşılarına ne çıkarsa paramparça edecek. Bu savaştan sonra Ayzer'in ancak parçalara ayrılmış bedenini bulursun Kral Kuytan!" dedi.

"O bir şekilde kurtulur Kral Hagnar. Onu en iyi Dunkalar tanır. İlk birlikler saldırdıktan sonra içeri girmek için harekete geçtiğimizde emin ol karşımıza çıkacaktır."

Surların tepesinde iki Koruyucu, karşılarındaki devasa orduya bakıyorlardı. Koruyucu Suntay, "Efrasyap Beyim, savaşçılarınızla beraber surlardan çekilin. Onları ilk olarak Aslan Tepesi'nin başrahibi durdurmaya çalışacak. Sonraysa biz bunu yapacağız. Eğer başaramazsak, bunları alın ve üfleyin. Tepede Bars adında bir çocuk var. Hayatta kalabilirsek bizi ve onu Şalmali'ye götürün," dedi ve iki altın flüt uzattı. Ayzer ve Efrasyap Bey flütlere bakıyorlardı. Ayzer, "Ordularımız buraya savaşmak için geldiler Koruyucu. Neden geri çekilelim? Onları kim durduracak? Buna üflediğimizde ne olacak?" diye sordu.

"Savaşmak ve bile bile ölüme gitmek arasında fark vardır Ayzer. Karşında Kuzey'in ve Batı'mn tüm güçleri birleşmiş bir halde duruyor. Bize güvenin. Savaşçılarınızı, henüz kuşatılmamış olan, tepenin arka tarafındaki denizden kaçırmamız için bir fırsat var. Onlara Lemuri topraklarına gelmelerini söyleyin. Bu flütler, Güneş Kuşlan'nı çağırır. Saldırı birazdan başlayacak! Elinizi çabuk tutun!"

Efrasyap ve Ayzer, surlardan inerken, ordularma geri çekilme emri verdiler. Tüm Uyguri savaşçıları şaşkın gözlerle surlardan inip, kapılardan çekildiler. Efrasyap Börükan, "Yiğitlerim! Asıl savaş Lemuri topraklarında olacak. Ra-Mu, sîzleri o topraklarda görmek ister, kalenin arkasındaki denizden yüzerek kıyıya çıkın ve zaman kaybetme-

den Lemuri topraklanna gidin," dedi. Uyguri savaşçıları hareket etmiyorlardı. Efrasyap Börükan'ın kaşları çatılmıştı.

"Size emrediyorum! Hemen bu topraklardan uzaklaşın! Sizleri Lemuri topraklarında, Oz'un vereceği büyük savaşta ordumda görmek istiyorum!"

Uyguri savaşçıları, beylerinin sert konuşmasından sonra hızla tepenin arkasına doğru koşmaya başladılar. Aslan Tepesi'nin zirvesinde dikilen başrahip ise saldırmak üzere olan ordunun büyüklüğünü izliyordu.

"Emegenler! Demek Demir Yumruğa katıldılar. Bakalım, şimdi o çok güvendiğiniz mavi devleriniz ve kaplanlarınız ne yapacak?"

Başrahip, ellerini havaya doğru kaldırıp gözlerini kapattı. Bars ise hemen arkasında onu izliyordu. Surlara henüz çıkmamış olan Aslan Tepesi Muhafızları, bir anda yere yığılıverdiler. Koruyucular, Ayzer ve Efrasyap'a, "En tepeye çıkm! Savaş başlıyor! Çabuk olun!" diye bağırdılar.

Muhafızlar, Başüstadın ellerini tekrar yere indirmesiyle kendilerine geldiler. Koruyucular, muhafızların arkasına geçtiler. Kral Vagnar, "Neden surlarda kimse yok?" diye sordu. Hemen solunda bekleyen kardeşliğin rahiplerinden Sin, işaret parmağıyla tepenin zirvesini gösterdi.

"Bizim savaşımız orayla olacak. Karşımızda normal bir ordu beklemeyin kralım."

"Gidin ve zafer için ne gerekiyorsa yapın!"

Uç Başrahip, aslanlardan inip, kalabalık ordunun arasına karıştı. Beş yüz Aslan Tepesi muhafızı, surların üzerine çıktılar. Kral Hagnar, "Üç ordudan da biner kişiden oluşan ilk birlik saldırmaya hazır. Daha fazla beklememize

gerek yok," dedi. Kral Vagnar ve Kral Kuytan, başlarıyla Emegen Kralı'nı onayladılar. Kral Hagnar, yanındaki çift başlı komutanına hücum etmelerini emretti.

Mamut boynuzlarından yapılma koca on boynuzu, Emegen savaşçıları üflediği anda ilk üç bin savaşçıdan oluşan birlik saldırıya geçti. Bu sırada Komutan Teran, daha geriye kurdurduğu alevli toplara fırlatma emri verdi. Göğe yükselen onlarca alevli topun büyük bir kısmı surun arka tarafına atılıyordu. Geride kendilerini neyin beklediğini bilmedikleri için hangi birliğin ortaya çıkacağım merak ediyorlardı. Fakat tek bir acı bağırış ya da yangın gözlenmiyordu.

Ayzer ve Efrasyap Börükan tepenin merdivenlerinden çıkarken, aşağıda başlayan savaşa baktılar. Efrasyap, "Hadi, bir an önce şu tepeye varalım!" dedi. İkili koşarak merdivenleri çıkarken surların tepesinde bekleyen Aslan Tepesi muhafızları, bir anda düşman duvarm dibine gelmeden aşağıya atladılar. Demir Yumruğun Kralları şaşkın gözlerle olanları izliyorlardı.

Sanki Güneş'i yutmuş gibi panldayan kavisli kılıçlarıyla üzerlerine gelen Dunkalar'ı ve Emegenler'i yere seriyorlardı. Barbarlar ise kısa baltalarım fırlatıp, az sayıdaki muhafız birliğini öldürmek istese de, çok hızlı hareket ediyorlardı. Sanki bir şey onları her şeyden koruyordu. Surun dibini bir anda beyaz bir bulut kapladı.

Gerideki kalabalık ordu hiçbir şey göremiyordu. Bağırışımalar, acı çığlıklar ve çeliklerin birbirine vurma sesinden başka bir şey yoktu. Bir anda ortalık sessizleşti. Kral Hagnar gülümseyerek, "Emegenler sisli havada defalarca savaştı. Bu aptalca göz oyunundan sağ çıkamayacaklar-

dır," dedi. Bulut yavaş yavaş seyreldiğinde, dimdik ayakta duran, on kadar kayıp vermiş muhafız birliği savaşa tekrar hazır bir şekilde bekliyordu. Yerde yatan birinci saldırı birliğinin cesetlerini gören Kral Hagnar, "Bu nasıl olur? İmkânsız!" dedi ve kaplanını ileriye sürmek istedi. Kral Vagnar elini uzattı ve onu durdurdu.

"Bu işi kardeşlik halledecek! Oraya hangimiz gidersek ölürüz. Gözle görülmeyen ordulan yenmek diye yazan şey işte buydu."

Kara Kardeşliğin üç başrahibi, ordunun arasından sıyrılıp, muhafızlara doğru yürümeye başladılar. İkinci birlik saldırı için işaret bekliyordu ama koca alanda sadece üç kara cübbeli adam yürüyordu. Muhafızlar, kendilerine yirmi adım kala üç başrahibe doğru saldırıya geçtiler. Tam o anda, üçü, yüzlerindeki maskeleri çıkartıp, cübbelerinin içine sokuşturdular. Ortada yürüyen Sin, çevrelerinde kuvvetli bir rüzgâr çıkarıp, tepeden kendilerini izleyen başüstadın görüşünü tamamen kapattı. Havaya kalkan tozdan gerilerindeki ordular da bir şey göremiyordu.

Soluk suratları daha da beyazlaşıp, kara, küçük damarlarla kaplandı. Ağızlarını açüklarmda, önlerine doğru kara, yoğun bir duman akmaya başladı. Duman aktıkça, önlerinde birer savaşçı siluetleri oluşmaya başladı. Aslan Tepesi'nin muhafızları, pusatlarının içinden geçtiği karanlığı öldüremiyorlardı.

Kara dumandan oluşan on savaşçı, Aslan Tepesi'nin muhafızlarını teker teker yere seriyorlardı. Sin, yere düşen bir muhafızın başına gitti ve altından maskesini çıkardı. Can çekişen savaşçının yüzüne gülüp, ağzını sonuna kadar açıp, ruhunu emdi. Sanki kanı çekilmiş gibi yerde kuru bir

ağaç dalı gibi kalan savaşçının başından kalkıp, "Ruhları çok güçlü. Onurlu savaşçılar. Bir an önce işimizi bitirelim!" dedi.

Uç başrahip, oldukları yerde dikilip ağızlarını açtılar ve biraz önce bir savaşçının başında yaptıklarını, bu sefer toplu bir halde yapmaya başladılar. Cesetlerin göğüsleri havaya kalkıyor, sanki içlerinden, çıkmak üzere olan ruhları çekiliyordu. Tüm muhafızların işi bittiğinde ağızlarından çıkardıkları o koyu dumanı geri çektiler ve çevrelerindeki kum girdabını bitirdiler.

Kara Kale'de yıllarca başrahip olarak saklananlar, aslında Ruh Emenler diye anılan iblislerden başkası değillerdi. Yüzyıllar önce yine Atlantis'in yanmda yer alıp, zafere kesin gözüyle baktıkları savaşı eğer kazanabilselerdi, Atlantis'in sonunu da getirip, yeryüzünde kendi imparatorluklarını kurmayı hedefliyorlardı. Bu sır sadece üçünün arasmdaydı. Tepedeki başüstat, muhafızlarının öldürüldüğünü gördüğünde, dizlerinin üzerine çöktü ve tepenin merdivenlerinde sağlı sollu dikilmiş olan heykelleri hareket ettirmeye başladı.

Kayadan yüzlerce muhafız ve aslan, sura doğru yönelirken, Kral Vagnar, "Tüm ordular, hücum!" diye bağırdı. Borular bu sefer uzun uzun üç kere çaldı. Emegenler, surun kapısını koca tokmaklarıyla döverken, Dunkalar ve barbarlar ise sura dayanan merdivenlerden ardı sıra aşıyorlardı. Kısa süre sonra, Emegenler[7]in gücüne dayanamayan kapı kırıldı ve Kuzey'in mavi renkli katilleri, kaplanlarıyla içeriye daldılar. Demir Yumruğun kralları da hayvanlarını içeriye dalan ordularının arkasından sürmeye başladılar.

Karşılarına gelen kayadan savaşçılar ve hayvanlara

karşı ağır kayıplar vermeye başladıkları anda Emegenler bir adım daha önde savaşmaya başladılar. Kayaları yumruklarıyla bile kolayca kırabiliyorlardı. Koruyucu Oyran, hemen merdivenlerin başındaydı. Yanındaki Koruyucu Suntay'a, "Güneş Kuşları ile kaçın! Onları bir süre durdurabilirim! Her şey Oz için!" dedi. Sunta, öfkeyle dişlerini sıkıp, hızla merdivenlerden çıkmaya başladı.

Bu sırada, kayadan savaşçıları geçmeye başlayan koca orduyu durdurmak için iki elini birden yere vuran koruyucu, toprakta güçlü bir sarsmtı oluşturup, tam önlerinde geniş ve derin bir yarık oluşturdu. Ordular, tam uca gelip, durdular. Arkadan itilenler, sonu görünmeyen karanlığa düşüyorlardı.

Aslan Tepesi'nin zirvesine varan Efrasyap ve Ayzer ise, dizlerinin üzerine çökmüş başüstadı fark ettiler. Ayzer, "Bir şeyler daha yapmalısın üstat! Bu kadar kolay olmamalı!" diye bağırdı. Umutsuz gözlerle Ayzer'e bakan ihtiyar adam başını salladı.

"Onlar Ruh Emenler Komutan Ayzer! Daha fazla üstat ile anca onları yenebiliriz. Ne yaparsak yapalım, bir şekilde engelleyecekler. Benim sınırlı ömrümde öğrendiklerim, onların yeryüzünde Tanrı tarafından cezalandırılmış, sıkışmış binlerce yıllık ruhlarının bildikleri yanında bir hiç!"

Hemen yanlarında duran ve oldukça korkmuş olan Bars'm kolundan tutup kaldıran Efrasyap Börükan, "Gidiyoruz Bars! Korkma, seni Şalmali'ye geri götüreceğim," dedi. Bir anda arkalarmda beliren diğer koruyucu, aşağıya doğru baktı.

"Hemen Güneş Kuşları'nı çağırın!"

Aşağıda ise üç Ruh Emen, parmaklarını toprağa batı-

rarak, yarıktan karşıya sayısız, kayadan köprüler çıkardılar. Koruyucu şaşkın gözlerle onları izliyordu. Savaşı kaybetmelerindeki neden, bu üç kara cübbeli adamdı. Belindeki iki kılıcı çekip, üzerlerine doğru atladı. Tam Önlerine indiğinde diğer savaşçılar geriye doğru sanki itildiklerini hissettiler. Üçünün ortasında durmadan kılıçlarını sallayarak çarpışan koruyucu, göğsüne saplanan kılıçla bir anda duruverdi.

Bağırarak, pusatı göğsünde olan başrahibi tutup, kendini açtığı yanğa bıraktı. Koruyucu Oyran'ın son gücüyle tuttuğu başrahip, elinden kurtulmak istese de karanlıkta kayboldu. İki Başrahip, daha da öfkelenmiş bir halde Aslan Tepesi'ne doğru orduları yararak çıkmaya başladılar. Bu sırada tepeye doğru uçan iki Güneş Kuşu'nu gördüler.

"Kaçıyorlar Lustinya!"

"Onları yakalamalıyız Sin!"

Tepeye konan iki Güneş Kuşu'na, onları ilk kez gören Efrasyap, Ayzer ve Bars, şaşkın gözlerle bakıyorlardı. Koruyucu Suntay, "Hadi hemen binin!" diye bağırdı. Koruyucu ve Ayzer, kuşun birine bindiler. Efrasyap ise çocuğu kolundan tutup, kuşun sırtına attı. Bu sırada tepeye bir rüzgâr gibi varmış olan iki başrahip, Efrasyap'a doğru ilerliyorlardı. Ayzer, yeni havalanmış olan kuşun tepesinden ona bağırsa da, Efrasyap, Güneş Kuşu'nu üzerinde sadece Bars varken uçurdu. Başrahipler diplerine kadar gelmişlerdi. Biri Efrasyap'a saldırırken diğeri, kanatlarını yeni açıp, uçmak üzere olan Güneş Kuşu'nun kuyruğuna yapıştı.

Emegenler ve Dunkalar, merdivenlerin sonundan çıkmaya başlamışlardı. Bu sırada başüstat Güneş Kuşu'nu tutan Sin'e doğru koştu. Kendine doğru gelen tehlikeyi fark

edince kuşun kuyruğunu bırakan Lustinya, başüstada yöneldi.

Ayzer, "Üstat, Efrasyap..." dediği anda, Sin'in, Efrasyap Börükan'ın kellesini uçurduğunu fark etti. Kollarını iki yana açan Sin, Güneş Kuşları'na doğru, "Hepinizin sonu bu olacak! Demir Yumruğun karşısında tüm ordularınız yok olacak!" diye bağırdı. Lustinya ise, gelen savaşçılara durmalarını söyledi. Boğazından tuttuğu başüstadı yere doğru itti. Düşen ihtiyar adamın kollarından tutup, dizlerinin üzerine çöktürdü. Savaşçıları yararak yanlarına gelen Demir Yumruğun kralları, ihtiyar adama bakıyorlardı.

Ayzer ise, öfkeden çıldırmak üzereydi. Koruyucu, kendilerini izleyen diğer kuşa baktı.

"İleride durup, Bars'm yanına geçmeliyim. Unutma Ayzer, kendini öfkeyle bitirmenin bir anlamı yok! Asıl savaş kapımıza dayandığında bütün intikamım alabilirsin. Öfkeni o güne sakla. Orada bir Koruyucu ve Bey öldü! Başüstat ve yetiştirdiği tüm üstatlar birazdan ölecekler."

Ayzer, "Kanın içinde boğulduklanm izleyeceğim!" dedi.

Aslan Tepesi'nde Kral Vagnar, ihtiyara bakıp, "Bizi zorlamadan atalarımın sizde olan emanetlerini ver başüstat! Onu eninde sonunda alacağımı biliyorsun!" dedi.

"Çok büyük bir hata yapıyorsun genç kral! Karanlıktan yardım alıp, asla bir arada yaşayamayacak olan uluslarla geleceği kurmaya çalışıyorsun! Atlantis için bu savaş sadece bir yok oluştan ibaret olacak. Hepiniz buna pişman olacaksınız!"

"Saçmalamaya devam mı edeceksin üstat? Söyle, atalarımın sizde olan üç gücü nerede?"

"Olması gereken yerde Atantis Kralı. Tepenin yaşam damarlarında!"

"Açık konuş ihtiyar!"

Başüstat, her seferinde kafalarını karıştıran sözlerden başka bir şey söylemiyordu. Kral Vagnar, kardeşliğin başrahiplerine, "Öldürün onu!" dedi. Arkalarında dikilen savaşçılara, "Bütün odalara, her taşın altına bakın! En küçük bir işarette bize haber verin!" dedi.

Savaşçılar alt katlara doğru koşarken, başrahip de bıçağıyla başüstadm boynunu kesti. İki başrahip ve üç kral da üstatların odalarına giriyorlar, her tarafta bir ipucu arıyorlardı. Başrahipler, aslında birer Ruh Emen oldukları için o güçlere yaklaştıklarını hissedebiliyorlardı. En son, Bars ve başüstadm bir ağacın etrafındaki suya yatıp, geçmişte yolculuk yaptıkları odaya girdiler. Sin, elini kaldırıp, ağacı işaret ederek, "Can damarı o olmalı kralım! Üstatlar doğadan güç toplarlar. Işıktan, ağaçlardan ve topraktan," dedi.

Kral Vagnar, su dolu havuza baktı. Kılıcını çıkarıp, havuzun içine soktu ve derinliğini kontrol etti. Diz kapaklarına kadar gelebilecek yükseklikteki suya girdi. Ağacın gövdesine dokunup, "Neredeler?" diye söylendi. Kral Hagnar, koca pusatını çıkarıp, ağacın etrafında dönmeye başladı.

"Ağacı parçalayalım! İçine saklanmış olabilir."

Kral Vagnar, arkasında bekleyen başrahiplere baktı. Onların da Emegen Kralı'nın sözlerini onayladıklarını fark edince, "Hadi o zaman, bakalım bu ağacın içinde ne var?" dedi ve pusatını dallarından birine salladı. Kral Kuytan, kapıya doğru gidip, dışarıda bekleyen Emegen ve Dunka savaşçılarını içeri çağırdı.

"Şu ağacı parçalayın!"

Beş savaşçı, sırtlarındaki koca baltalarla ağaca var güçleriyle vurmaya başladılar. Her vuruşlarında, gövdesinden çevresindeki havuza kan gibi kızıl sular akıyordu. Kısa bir süre sonra büyük bir çatırtıyla ağaç ortadan ikiye ayrıldı ve göz alıcı bir ışık parıltısı oldu. Kral Vagnar, "Savaşçılar dışarı!" diye bağırdı. İki başrahip de hemen arkasında, neler olacağını izliyorlardı.

"Siz ikiniz, dışarı!"

Atlantis Kralı'mn emrinden sonra istemeyerek de olsa odayı terk eden başrahipler, kapıyı kapatıp, önünde dikilmeye başladılar. Kral Vagnar, Emegen ve Dunka Kralı'na, "Gelin dostlarım! Oz'u yok etmek için bize gerekli olan güçlerimize beraber kavuşalım!" dedi.

Uç Kral, kızıl renkteki suya ayaklarım sokup, azalmaya başlayan parıltının ortasında bulunan gümüş renkli bir yüzük, üzerinde hiçbir şekil olmayan tolga ve çekice bakıyorlardı. Atlantis Kralı önünde duran yüzüğü aldı. Emegen Kralı çekici, Dunkalarm Kralı ise tolgayı aldı. Üçü de ellerinde tutukları yeryüzünün üç gücüne bakıyorlardı. Bu sırada yerdeki titreşimleri hissettiler. Aslan Tepesi'nin kayaları yerinden oynamaya başlamıştı ve Altın Deniz'e doğru kayıyordu. Kral Vagnar, "Hemen çıkmalıyız!" deyip, avucunda sıkı sıkıya tuttuğu yüzükle kapıya doğru koştu. Üç Kral, yerinden oynamaya başlayan merdivenleri zıplayarak iniyorlardı. Yere iki adam yüksekliğinde mesafe kaldığında merdivenler tamamen çökmeye başladı.

Üç Kral, aşağı, toprak alana zırplayıp, yuvarlandıktan sonra tekrar kalkıp koşmaya devam ettiler. İki rahip hemen

arkalarındaydı. İçerideki savaşçıların bir kısmı çıkamamış ve Altın Deniz'e doğru devrilmeye başlayan kayalarm içinden ölüm çığlıkları atıyorlardı. Koca kayaların denize düşmesiyle arkalarında yükselen suya baktılar. Kral Hagnar, ıslık çalarak, kaplanları kendilerine doğru çağırdı.

On kadar kaplan, toprakları pençeleriyle yararak kendilerine doğru gelen kralların ve rahiplerin üzerlerine binmesi için hemen önlerinde durdular. Krallar ve başrahipler, hayvanların üzerine binip, orduya geri çekilme emri verdiler. Kaplanlarını yüksek tepeliklere sürmeye başladılar. Bu beklenmedik su taşkınından kaçamayan yüzlerce savaşçı, kısa süreliğine kuvvetlenen dalgalarla suyun derinliklerine sürüklendiler.

Kral Hagnar, kazandıkları büyük zafer ve ardından elde ettikleri, atalarından kalma güçleri ele geçirmenin mutluluğuyla gülümseyerek yüzüğü parmağına taktı. Kral Hagnar, "Bunların içinde saklı olan gücün ne olduğunu ve nasıl kullanılacağını bize anlatmalısın Atlantis Kralı," dedi.

"Kral Kuytan'a da, sana da anlatacağım Emegen Kralı! Lemuri topraklarına vardığımızda kullanmamız gerekecek. Yoksa Oz'un yenilmez, toprakları çelikle kaplayan ordularını yenmek imkânsız olur."

Demir Yumruk harekete geçmeden önce Kral Vagnar, Teran'ı yanına çağırdı.

"Tundra haydutları arasmda bir lider var mı?"

"Var kralım."

"Onu yanıma getir."

Kısa bir süre sonra, uzun boylu ve kilolu, kel kafalı, orta yaşlarda, sakallı bir adam içeri girdi.

"Adın ne?"

"Bana Kuzey Fırtınası derler Kral Vagnar."

"Neden?"

"Saldırdığım gemilerin tüm depolarını boşaltır ve hepsini batırırım. Bir fırtına gibi ne varsa alıp götürür ve yok ederim."

"Güzel! Yengeç Koyu'nda iki bine yakın Atlantis gemisi var. Küçük ve dayanıksız gemilerinizle yıllardır devletlerin başına bela oldunuz. Şimdi sana Atlantis'in güçlü gemilerini veriyorum. Naga topraklarının limanlarına yakın bir noktada benden haber bekleyeceksin."

"Ne için Kral Vagnar?"

"Şalmali'ye saldıracağımız gün, Naga topraklarındaki limanları ateşe verdireceğim. Saldırı anını bu şekilde anlayacaksın. Şalmali'nin limanlarını ateşli toplarla döveceksiniz. Demir Yumruğun ordularıysa karadan Oz'u yıkacak. Karşınıza Govona gemileri çıkacaktır. Onları yenebilecek misiniz?"

"Hah, Govona'yı Atlantis'in o gemileriyle paramparça ederim. Güzel söylüyorsun Kral Vagnar ama karşılığında Şalmali'nin altınlarından pay isterim."

"Şalmali'nin altınları umurumda bile değil. Atlantis'te yeterince altınım var. Kuzey'in Kralları'nın da umurunda değil. İstersen hepsi senin olsun."

"Emrinle orada olacağız Kral Vagnar."

Haydut dışarıya çıktığında Teran, "Ona güvenebilir miyiz kralım? Ya gelmezlerse?" dedi.

"Gelmek zorunda. Hele ki altını duyduktan sonra muhakkak gelecek. Eğer bizim zaferimize ortak olmazsa, za-

ten Oz, bu savaş sonrası hepsini yok edecek."

Demir Yumruk, Yaşuk Şehrine doğru ilerliyordu. Oradan tüm orduları alıp, Lemuri'ye doğru hareket edecek ve büyük savaşı başlatacaklardı. Oz ve Demir Yumruğun çarpışması, arük çok yakındı.

Kızagan Tengri'nin Kılıcı

Ra-Mu'nun, Şalmali'den gönderdiği savaşa çağrı mesajı, üç gün sonra Mısır, Babilonya, Amisonya ve Hatti Beyliklerine ulaşmıştı. Kutsal Yazıtlar'daki yüzyıllar önce olan savaşın sesleri, yine yükselmişti. Topraklar, ordular, kan ve acı yine yeryüzündeki her noktaya ulaşacaktı.

Mesajı alan Mısır ve Biblonya'daki Akad, Sümer birlikleri ordularını hazırlayıp, bir an önce Lemuri topraklarına göndermeye hazırlanırken, Amisonya, Oz'un yanında yer almayı düşünmüyordu. Amisonya Kralı, Lemuri topraklarına ordularını göndermek yerine, casuslarını gönderip, güçlü olan tarafı belirlemelerini istiyordu. Buna göre taraf seçecek ve geleceğini şekillendirecekti.

Hatti Beyliklerinin topraklarında birleşen beyler ise, Oz'a tam destek vermeye karar verdiler. Mu'nun çocukları, yeryüzündeki adaletin savaşçılarıydılar. Yıllar boyunca barbarların topraklarına girmelerini engellemiş, zor zamanlarda yardımda bulunmuşlardı. Hatti Beyleri, Tanrı'mn, yeryüzündeki adalet ve iyilik savaşçılarının yanında olmaya ant içtiler.

Babilonya ve Mısır'dan, yüz bine yakm büyüklükte bir ordu yola çıkmaya hazırlanırken, Hatti Beylikleri, korkusuz savaşçılarından kurdukları yirmi bine yakm bir orduyla son hazırlıklarını tamamlıyorlardı.

Yeryüzü, iki gücün arasındaki seçimini yaparken, Altın ikizlerde Ojibvalar, Atabasklar'a ilk saldırıyı yapmak için,

deniz kenarındaki ana kabilelerine harekete geçmişlerdi. Kuatzalılar ve Andlar arasındaki savaş ise gittikçe daha da şiddetleniyordu. Altın Ormanlar'dan gelen kabileler, Kuatzalılar'a ummadıkları anda darbeler indiriyorlardı.

Şalmali'de ise Yüce Ra-Mu, Uyguri Hanı Boykan Han, Demirdağlılar'ın hanı Ulu Bey, Govona Hanı Sagu Han ve Lemuri Hanı Tokay Han, en son Kutsal Gece'de toplandıkları yuvarlak masanm etrafında dikiliyorlardı. Oz'un dört büyük hanının önünde, postların içinde sarmalanmış dört büyük güç vardı. Ra-Mu, Boykan Han'm sağında dikilen Ulu Bey'e kızılımsı ela gözlerini dikti. Yüzü gergin, kaşları öfkeden kalkmış bir haldeydi.

"Demirdağlılar, yüzyıllar boyunca Uyguri sınırlarımızı korudular. Mu'dan giden iki büyük komutanın soyundan gelenler, bugüne kadar hiç ihanetle anılmadılar. Ataman Börükan! Hem babasına ve kardeşlerine, hem de kandaşlarma ihanet etti. En önemlisi ise Oz'un topraklarının ortasına, Kuzey'in Kralları'nı soktu. Bunda suçlu olan Ulu Bey değildir. Onu yıllardır tanırım. Beden önceki Ra-Mu da, onun gençlik ve muhafızlık zamanlarını bilir. Lemuri topraklarına gelen Demirdağlılar'ın orduları, Oz'un her zaman en güçlü birliklerinden olacak ve zaferde yine börülerini ulutacaklardır!"

Ulu Bey, başıyla Ra-Mu'ya selamını verip, "Oz'un harılan! Demirdağlılar, Yüce Ra-Mu'nun da söylediği gibi asla ihaneti düşünmediler. Hepimiz Mu'nun çocuklarıyız. Kimse kardeşine kıymak ya da arkasından hançerlemek istemez. Oğlum Ataman Börükan bir haindir ve ona en büyük cezayı ben vereceğim! Savaş meydanında karşıma çık-

tığında, kellesini alacak olan pusatlardan en önde gideni benimki olacaktır!" dedi.

Ra-Mu, Boykan Han'ın önündeki posta sarılı dört kutsal emanetten, kendisinde olanı göstererek, "Başlayalım Boykan Börükan!" dedi.

Boykan Han, önündeki kurt postunun iplerini çözdü. Diğer hanlar da aynısını yaptılar. Boykan Han, postun içinden, bakır renginde, kara kabzalı ve üzeri gümüş rengi simgelerle işli kılıcı çıkardı ve kabzasından tutup, masanın ortasındaki Güneş şekline doğru tuttu.

"Börü olmasaydı Oz nasıl iz sürer, kinini diri tutar ve intikamını alırdı? Uçsuz bucaksız topraklarda, kendi adaletini nasıl sağlardı? Kızagan Tengri'nin Kılıcı, Oz için tekrar yeryüzünü kızıla çalacak!"

Govona Hanı Sagu Han, üzerinde kanatsız bir ejderhanın sarmaladığı gümüş rengi mızrağı masanın ortasındaki Güneş şekline uzattı.

"Buka (Boğa) olmasaydı Oz uçsuz denizlerde nasıl hüküm sürerdi. Karanlık dalgaların arasına gizlenen kötülükten insanlarını nasıl korur, suyun acununa nasıl adalet getirirdi? Deryaların mızrağı, dalgalan Oz için kabartacak. Abra'yı, Demiryumruğu boğmak için çağıracak!"

Lemuri Hanı Tokay Han, altından kalkanı çıkardı ve masanın ortasına uzattı.

"Gök Keyik(Geyik) olmasaydı, Oz, bilgeliğe nasıl uzanırdı? Işığa nasıl yol gösterici olur, insanlığa köprü olurdu? Işığın kalkanı, Oz'un yüreği için düşmana kalkacak. Gök geyik köprüsü, Oz'un yüreği için pusatların karşısında duracak."

Ra-Mu, postun içinden çıkardığı parlak, yaprak yeşili

taşı olan gümüş yüzüğü parmağına taktı. Yumruğunu masanın ortasına doğru tutarak, "Ben Lemurya'nın ve Oz'un lideri, yeryüzündeki kralların kralı **Ra-Mu'yıım!** Aslan olmasaydı, Oz nasıl en büyük olur, düşmanlarını korkuturdu. Yürek nasıl korunur, adalet nasıl sağlanırdı? Aslanın gözü, göğü Oz için kükretip, düşmanın yüreğine korku salacak. Kana doymak isteyenleri, Tanrı'mn suyunda boğup, fırtınalarında dağıtacak!" dedi.

Ata mağarasında Oz için savaşacaklarına ant içen hanlar, önlerindeki ant kadehlerini havaya kaldırıp, "Oz için!" dedikten sonra kafalarına diktiler. Kadehlerini masanın üzerine koydular ve hepsi, yaklaşan savaşı konuşmak için kısa bir süre Ra-Mu'nun konuşmasını beklediler. Ra-Mu, derin bir nefes alıp, başkaldırıya ve oğlunun ölümüne neden olanlara karşı içindeki intikam isteğiyle, öfke dolu, sert bir ses tonuyla hanlarına seslendi:

"Bukan Atahan, Efrasyap Börükan, Koruyucu Oyran ve başüstat Arsun hayatlarını kaybettiler. Tenşi Talayhan'dan ve hain Ataman'm elinde olan Tiyugan Börükan'dan hâlâ haber yok. Uyguri toprakları, geride kalan güçlü ordusuyla korunacak. Geride kalan tüm ordular, Lemuri topraklarında, Ak Geyik Köprüsü önünde ve Mu şehirlerinde bulunacak. Şalmali, yani Oz'un kalbi, ayaklarımızın altındaki topraklar, en büyük hedefleri olacaktır. Denizden yapacakları saldırıları Govona engelleyecek. Güneş Kuşu ile Aslan Tepesi düştükten sonra Şalmali'ye gelen Koruyucu Suntay, Di Hanedanlığı'mn kasabalarında tek bir ateş parıltısı bile görmediğini söyledi. Şehirlerin tamamına ve Govona gemilerine Ejderha mızrakları konulacak."

Tokay Han, Di Hanedanlığının, savaşta bir etkisi olmayacağını düşünüyordu.

"Yüce Ra-Mu, Kutsal Yazıtlar'da, Atlantis'e karşı verilen savaşta, yanlarında olan Di İmparatorluğu'nun ejderhalarının, Güneş Kuşları'nın ve Oz savaşçılarının saldırılarıyla öldürüldüğü yazıyor. Di'nin elinde tek bir ejderhanın bile kaldığını sanmıyorum. Hem yaşayan bir ejderha varsa, bunu yüzyıllar boyunca neden kimse görmedi?"

"Yazıtlarda hepsinin öldürüldüğü açık bir şekilde yazmıyor. Eğer yaşayan bir ejderha varsa, Di, bunu son kez kullanacaktır. Savaşta her şeyi düşünmeliyiz Tokay Han. Oz güçlüdür fakat düşmanı kesinlikle küçümsememeliyiz. Karşımızdaki ordu, yüzyıllar önce savaşüğımız ordudan çok daha güçlü. Dunkalar ve Emegenler, ezici bir güç olacaktır."

Boykan Han, oğlunu kaybetmenin verdiği acıyla yumruğunu sıkarak, "Kaç kişi oldukları ya da üzerimize neyle saldıracakları önemli değil! Kızıl ışığın, Kızagan Tengri'nin kılıcı karşısmda hiçbiri duramayacak! Karşılarında Oz'un korkusuz ordulan kan akıtmak için bekleyecek! Gelecekleri günü sabırsızlıkla bekliyorum!" dedi. Ra-Mu, başıyla Boykan Han'ın sözlerine katıldığını belirtti.

"Hanlarım! Savaş yaklaşıyor. Bir an önce ordularınızı, emrettiğim gibi yerleştirin. Tanrı yanımızda olsun!"

Oz'un Hanları, yaklaşan savaş için belki de Demir Yumuruğun krallarından daha istekliydiler. Çünkü kendi kanlarından kaybettikleri canlar, içlerindeki intikam ateşini her an biraz daha körüklüyordu.

Gök Geyik Köprüsü

Demir Yumruğun orduları, yol boyunca her şehre ve kasabaya saldırarak ilerlediler. Oz'un korumasındaki halkın, zamanında güneye Lemuri topraklarının, savaştan uzak yerlerine çekilmesi sayesinde çok kan dökülmedi. Ay Şehri bile bomboştu. Demir Yumruk, savaşın tek noktada başlayıp biteceğini biliyordu. Zaman kaybetmeden günlerce yolculuk yaptılar. Güçlü ordularıyla toprağı titreterek, vahşi savaşçılarının haykırışlarıyla ilerlediler. Zaferden emindiler. Oz, onlara göre kabuğuna çekilmiş bir düşmandı. Eski gücü olmayan ve ilk başkaldırıda yok edilebilecek bir güç...

Lemuri topraklarına ayak basan Demir Yumruğun orduları, Gök Geyik Köprüsü'nün hemen ilerisinde iki yüz bine yakın, aralarmda Demirdağlılar'ın da yerini aldığı Lemuri ordusuyla karşılaştılar. Lemuriler'in ve Demirdağlılar[7]m sancaklanmn dalgalandığı koca ordunun en önünde, yeryüzündeki gücün ve adaletin simgesi olan Oz bayrağı dalgalanıyordu.

Lemuri savaşçıları, örme zırhları, geyik armalı kızıl pelerinleri ve üzeri geyik boynuzu işlemeli, gümüş tolgalarıyla savaş için hazırlardı. Sol kollanna taktıkları, dikdörtgen, üzeri geyik başı işli, diz kapaklarından suratlarına kadar kapatan kalkanları, güneş ışığı altında çelikten bir duvar gibi görünüyordu. En arkada yerini almış olan Demirdağlılar, börülerini ulutarak meydan okuyorlardı.

Lemuri Hanı Tokay Han, Gök Geyik Köprüsünün gerisindeki surların tepesindeydi. Yüz bin kişilik birliği ve elindeki altından kalkanı ile hazırda bekliyordu.

Köprünün önündeki savaş meydanında bulunan Lemuri orduları, bir anda ikiye ayrıldılar. Savaşçıların arasındaki koridordan gelen iki kişi fark ediliyordu.

Kuzey Aslanı'm kükreterek ordunun en önüne çıkan Arslanbala Börükan ve Lemuri Hammn oğlu Aşur Guvakan, düşmana doğru meydan okuduklarını gösteriyorlardı. Arslanbala Börükan, pusatını çıkarıp, "Dunkalar beni iyi tanır Atlantis Kralı!" diye bağırdığında bir anda ölüm sessizliği çöktü. Herkes, Arslanbala'mn ağzından çıkacak cümlelere dikkat kesilmişti.

"Topraklarınıza, savaşçılarınızın kellelerini nasıl mızraklara diktiysem, bu topraklarda da aynısı olacak! Kuzeyin vahşi insanları, ne zaman ordu olmayı becerebildi de, Oz'a meydan okumaya kalktı? Atlantis Kralı! Barbarlar ve Dunkalar ile gerçekten gülünç, zayıf bir ordu kurmuşsun! Emegen Kralı, sana da söyleyeceklerim var! Sizin nasıl canavarlar olduğunuzu bilirim. Açsınız biliyorum. Eğer isterseniz, size dileğiniz kadar domuz dışkısı bulabileceğiniz toprakların yerini söylerim! Onurlu bir savaş, siz vahşiler için alışılmadık bir durum. Kelleleriniz toprağa düşmeden teslim olabilirsiniz!"

Kral Kuytan ve Kral Hagnar, öfkeden dişlerini sıkıyorlardı. Dunka ve Emegen orduları saldırmak için kralların emirlerini bekliyorlardı. Arslanbala'mn küçümseyici konuşmaları onları adeta çıldırtmıştı. Kral Vagnar, "Sakın onun sözlerine aldırmayın! Sizi öfkelendirip hata yapmanızı istiyor," dedi. Bu sırada Kral Kuytan ve Kral Hagnar,

hayvanlarını ordunun arasından sürüp, en öne çıktılar. Arslanbala Börükan, Aşur Guvakan'a sessizce, "Okçular hazır olsun, ordu tam zamanında börü koridorları açmalı!" dedi. Aşur, başını sallayarak ordusunun başına döndü. Arslanbala, kendisine seslenen Kral Kuytan'a bakıyordu.

"Arslanbala Börükan! Hain kardeşin Ataman, sadece korkak savaşçılarınızla koruduğunuz sınırları açmakla kalmadı! Cesur ama aptal kardeşin Tiyugan Börükan'ı da bana verdi!"

Arslanbala'mn suratı bir anda ciddileşti. Lemuri Hanı' nın oğlu Aşur Guvakan, "Hayır Arslanbala, sakm saldırayım deme!" diye söyleniyordu.

"Kardeşim Tiyugan nerede?"

"Nerede olmasını isterdin Arslanbala? Burada olmasını, gözünün önünde kellesini almamı ister miydin? Seni daha fazla merak ettirmeyeyim. Hain kardeşin, Kral Hagnar'ın ellerinde bir köpek gibi öldü! Tiyugan'm kellesini de ben aldım! Yaşuk Kalesi'nin taşlarında yuvarlanan kafası ve cesedinin Dunkalar arasında parçalanmasmı görmeliydin Arslanbala. Şimdi sıra sende!"

Arslanbala Börükan, duyduğu sözlerden sonra öfkeden çıldırmıştı. Saldırıya geçecekti ki arkadan Aşur Guvakan'm sesini suydu.

"Arslanbala! Geri çekil!"

Bir anda, tüm savunmayı bozmak üzere olduğunu anladı. Pusatını çekip, havaya kaldırdı.

"Tüm soyunu kurutacağım Kral Kuytan! Buradan ordularını ezip geçtiğimde, vahşi kabilelerini bulacağım ve hepsini öldüreceğim!"

Arslanbala Börükan, Aşur Guvakan ile ordunun geri-

sine doğru gitti ve bir adam boyundaki tepeliğe çıktı. Aşur, "Az kalsın beni dinlemeyip saldıracaksın diye korktum Arslanbala. Savunmayı dağıttığında, zafer için hiçbir şansımız olmazdı," dedi.

"Öfkemi, az sonra savaş meydanında görecekler Aşur!"

Mamut boynuzlarından yapılma borazanlara üflendiğinde, göğe binlerce ok fırlatıldı. Aşur, "Kalkanlar havaya!" diye bağırdı. Okların hemen arkasından barbalardan oluşan on bin kişilik bir birlik saldırıya geçti.

Aşur, "Okçular! Hazır olun!" diye bağırdı. Savaş meydanının tam ortasına gelen barbarlara, Lemuri okçuları ölüm yağmuru gönderiyordu.

Barbalardan birçok savaşçı yere düşse de, savunma hattına ulaşmak üzere olan binlercesi vardı. Aşur Guvakan, "Koridorları aç!" diye bağırdığı anda Arslanbala pusatını havaya kaldırdığında Demirdağlılar'm siyah kumaş üzerine işlenmiş, kızıl dört börü pençeli bayrağı havaya kalkü.

"Demirdağlılar, hepsini yok edin!"

Lemuri savaşçıları üçerli sıra halinde açıldılar. Peşlerinden, börülerine binmiş Demirdağlı savaşçılar, barbarlara doğru saldırıya geçtiler. Arslanbala, ilk on bin kişilik birliğinden sonra geride kalan otuz bine yakın savaşçıya, "Harekete geçmeye hazır olun!" diye bağırdı.

Demirdağlılar, börüleriyle barbarların üzerine atlıyorlardı. Börülerin keskin dişleri ve pençelerinden kaçabilenler, savaşçıların uzun mızrakları altında can veriyorlardı. Kral Vagnar, "Dunkalar'm saldırma zamanı geldi Kral Kuytan. Yok edin şu Demirdağıları!" dedi. Borular uzun

uzun iki kere üflendikten sonra uzun dişli aslanlarıyla saldırıya geçen Dunkalar, az sayıdaki barbarları öldüren baş düşmanlarına doğru hücuma geçtiler.

Bu sırada hiç beklenmedik bir şey oldu ve Demirdağlılar bir anda börülerini Lemuriler'in savunmasına doğru sürmeye başladılar. Kral Kuytan, "Neler oluyor? Neden geri çekiliyorlar?" dedi. Kral Vagnar, Lemuri savunmasının iki yanından, börülerine hız veren iki büyük Demirdağlı ordusunu fark etti.

"Bu bir oyun! Birliğini ortalanna çekiyorlar!"

Lemuri savunması yine ayrılarak börülerinin üzerinde son hız ilerleyen Demirdağlı savaşçılara yol verirken, mızraklarını kaldırdılar. Son Demirdağlı da geçtikten sonra, tekrar yan yana dizildiler. Aslanları ile son hız üzerlerine gelen Dunkalar ile tam çarpışacakları sırada iki yandan, börülerinin üzerinde oklarıyla saldırıya geçen Arslanbala'nm orduları, kılıcını tek bir düşman kanma bile bulamadan binlerce Dunka savaşçısını ve aslamm yere serdi.

İki yandan saldırıya uğradıklarını fark eden Dunka birliği, peşlerinden gitmek için ikiye bölündüklerinde Lemuri okçuları tekrar oklarını fırlatmaya başladılar. Dunka savaşçıları nereye gitseler ok yağmuruyla karşılaşıyorlardı. Kral Kuytan, "Kral Vagnar! Bir şeyler yap!" dedi.

Savunma hattına ulaşan az sayıdaki Dunka savaşçısı, binlerce mızrağın arasında aslanlarının acı çığlıklarıyla öldürüldüler. Arslanbala ve Aşur, ilk iki saldırıyı yerlerinden bile kıpırdamadan yok etmişlerdi. Kanatlardan saldıran Demirdağlılar, tekrar yerlerine geldiler. Kral Vagnar, Kuzey'in Kralları'na, "Emanetleri kullanmalıyız! İşimizi kolaylaştıracaktır. Yoksa günlerce bu savunmayı aşmak

için binlerce savaşçımızı kaybederiz Şalmali'ye girdiğimizde bir avuç kalırız," dedi. Kral Kuytan, aslanını öne doğru sürdü.

"Bu savunmayı aşacağım! Arslanbala'run kellesi benim!"

Aslan Tepesi'nde aldığı tolgayı başına taktı. Surina ise aslanını, kralının yanına doğru sürdü. Kral Kuytan, "Dunkalar! Hazır olun!" diye bağırdı. Emegen Kralı Hagnar ise, boruların başmdaki savaşçısma hemen arkalarından saldıracaklarını söyledi.

Dunkalar, koca pusatlarını çıkarıp, aslanlarını kükreterek en öne geldiler. Surina ise ellerini iki yana açtı. Göz bebekleri kaybolmuştu. Dunkalar'm kralı, "Hücum!" diye bağırdığında Dunka savaşçılarından oluşan yirmi binden fazla bir birlik saldırıya geçti. Kral Kuytan gözlerini kapattı ve başındaki tolganın gücünü tüm bedeninde hissetmeye başladı.

"Bu muhteşem!"

Surina, hücuma geçen Dunaklar'ın önünde ilerleyen koca bir alev kalkanı oluşturdu. Kral Kuytan'ın başındaki miğfer parıldamaya başlamıştı. Gözlerini açtığında, Dunkalar'ın üzerinden geçip, Lemuri savunmasına doğru parıldayan, tek hat halinde bir ışık dalgası yayıldı ve binlerce savaşçı geriye doğru düştü. Arslanbala ve Aşur da yere düşmüşlerdi. Demirdağlılar'ın börüleri çılgınca sağa sola koşuyor, birbirlerine çarpıyorlardı. Dunkalar ise bir anda Lemuriler'in dağılan savunmasının araşma girdiler.

Arslanbala, sallanarak ayağa kalktı. Kulaklarındaki çınlama neredeyse kaybolmuştu. Aslanına bindi ve Demirdağlılar'a hücum emri verdi. Yerden yeni kalkan ve

düşmanı karşılamaya çalışan binlerce Lemuri savaşçısı, savunma hattının içine dalan Dunkalar'm pusatlarının altında can veriyorlardı. Lemuri Ham Tokay Han, "Atlantis'in üç gücünü bulmuşlar!" diye şaşkın gözlerle Kral Kuytan'ı gözlüyordu. Elindeki kalkanı havaya kaldırıp, dizlerinin üzerine çöktü ve yere vurdu.

Yerden, altın rengi bir ışık, savaş meydamna doğru ilerledi. Güçlü bir ışık parlamasıyla, tüm savaşçılar gözlerini kapatmak zorunda kaldılar. Kral Kuytan ve Surina da gözlerini elleriyle kapattılar. Kısa ışık patlamasından sonra Lemuri saflarında, parıldayan geyiklere binmiş, yüzleri kapalı, altın rengi kuyagları olan binlerce savaşçı belirdi.

Çok hızlıydılar ve oldukça iyi pusat kullanıyorlardı. Dunkalar ile savaşmaya başladıkları sırada, Demirdağlılar da saldırıya geçtiler. Lemuri savunması, Aşur'un emriyle ileriye doğru kısa adımlarla ilerliyordu. Atlantis Kralı ve Emegen Kralı, ordularına hazır olmalarını söyledi. Kral Hagnar, gümüş rengi çekici alıp havaya kaldırdı. Kehribar rengi gözlerinde ölüm vardı. Altın rengi kuyaglarıyla, geyikler üzerinde çarpışan savaşçılar Dunkalar'a ağır kayıplar verdiriyordu. Emegen Kralı, çekicini bir anda yere vurdu.

Toprak bir anda sarsılmaya başladı ve yerde derin çatlaklar açıldı. Emegen Kralı ve Atlantis Kralı hücum emri verdiği anda, Lemuriler'in büyük bir kısmı çatlaklardan aşağıya yuvarlanmaya başladılar.

Güçlü Emegen ordusu, düşmanın üzerine acımasızca saldırmaya başladılar. Arslanbala, Kral Kuytan'a doğru koşmak istiyordu ama önünde binlerce savaşçı vardı. Karşısına çıkan dev Emegen savaşçılarının darbelerinden zor

kurtuluyordu. Durmadan salladığı pusatıyla düşmanlarını devirdiği sırada, savunmanın çöktüğünü ve düşman ordularının köprüdeki savunmayla çarpışmaya başladığını fark etti.

Aşur Guvakan, köprünün hemen önündeki Dunka savaşçısının arkasına zıplayıp, kılıcını ensesine sapladı. Yere düşen Dunkalı'dan pusatını çekip, Emegen savaşçısının üzerine savurduğu büyük, kaim ağaç gövdesinden yapılma tokmaktan kaçtığı sırada bir Atlantis'li süvarinin fırlattığı, sırtından giren mızrakla dizlerinin üzerine çöktü. Bu sırada Demirdağlılar ve Dunkalar arasında oldukça kanlı, vahşi bir savaş oluyordu. Borüler, aslanlarla kanlarının son damlasına kadar boğuşuyorlardı. Lemuri Hanı, "Geri çekilin!" diye emirler yağdırıyordu. Surdan çaldırttığı borularla oğlunun emrindeki orduya ne yapmaları gerektiğini söylüyordu ama artık çok geçti. Binlerce savaşçı, Demir yumruğun üç gücünün kudreti karşısında dayanamamıştı.

Arslanbala Börükan, binlerce savaşının çarpıştığı meydandan bir ok gibi geçiyordu. Üzerindeki aslan postuyla kendine doğru gelen Arslanbala'yı fark eden Kral Kuytan, "İşte zamanı geldi! Gel bakalım Arslanbala!" diyerek aslanını süreceği sırada Surina, "Kralım! O çok iyi bir savaşçı! Üzerine gitmeyin. Bırakın savaşçılarımız halletsinler," dedi.

"Ben güneyin savaşçı kabile lideriydim unuttun mu Surina! Onun kellesini ben almalıyım. Almalıyım ki içimdeki öfke dinmeli!"

Köprünün üzerindeki binlerce Lemuri savaşçısı, köprünün duvar diplerinden baştan sona kadar döşenmiş demirden bir kanalda hareket eden tekerleklerin üzerine

yapılmış, her taraflarını kapatan, yine demirden zırhın içindeydiler. Yan yana on Lemuri savaşçısının önünü ve tepesini kapatan, üzerinde, savaşçıların mızraklarını çıkarıp, üzerlerinden saldırıları engellemek için yapılmış delikler vardı. Koca, zırhlı bir karayılan gibi duruyordu. Arka arkaya dizilmiş yüzlerce demir ev gibiydi. İleri ve geri hareket ettirilebiliyordu.

Kral Kuytan ve Arslanbala Börükan ise, aslanlarını birbirlerine doğru hızla sürüyorlardı. Kuzey Aslanı, karşısına gelen uzun dişli aslana göre daha iriydi. Pençelerini karşısındaki hayvana savururken Arslanbala ellerini aslanın sırtına koyup, kendini yukarıya doğru itti. Sağ bacağını da yukarı çekip, doğru anın gelmesini bekliyordu. Bu sırada Kral Kuytan, "Kelleni alacağım Arslanbala!" diye keskin dişlerinden salyalar akıtarak bağırıyordu. Kuzey Aslanı, uzun dişli aslanın yüzüne sert bir pençe atıp, dengesini bozduğu anda Arslanbala, Kuytan'm üzerine doğru tüm gücüyle zıpladı. Böyle bir hareketi beklemeyen Kuytan, düşmanının güçlü yumruk darbesiyle yere düştü. Arslanbala ise hemen arkasından yere yuvarlanıp ayağa kalktı. Kuzey Aslanı, uzun dişli aslanın boğazını ısırmış, toprağı gırtlağından akan kanla sulamıştı. Bu sırada Arslanbala, yerden henüz kalkamamış Kuytan'm, yerden pusatını almak için uzattığı eline sert bir hamle yaptı.

Kral Kuytan'm dirseğinden kopan kolundan kanlar fışkmyordu. Arslanbala ise tepesinde, üzerine giydiği aslan postuyla gülümsüyordu.

"Merak etme Kuytan! Bütün Dunkalar'ın elleri ve kollarını da keseceğim. Irkına kolay ölüm yok!"

Kral Kuytan yerde inlerken, Arslanbala pusatın kelle-

sine savurmak için kaldırdığında, göğsüne giren, mamut kemiğinden yapılma, kavisli mızrakla bir anda hareketsiz kaldı. Mızrağı sokan Kral Hagnar'dı. Emegen Kralı, Arslanbala'yı havaya doğru kaldırıp, sert bir şekilde yere vurduktan sonra belindeki koca pusatı çıkardı. Yan düşen Arslanbala'nın, başını kendisine doğru çevirip, öfke dolu gözlerle baktığını fark etti. Ağzından kanlar süzülürken bile canı yerine, kendini öldürmeyi düşünen gözlerle bakan düşmanına, "Büyük bir savaşçı ve komutansın Arslanbala. Seni unutmayacağım!" dedi ve pusatım boynuna indirdi.

Surina ise Arslanbala'nın kopan kellesinin az ilerisinde acı içinde kıvranan Kral Kuytan'ı gördü. Hemen yanına doğru koştu. Kopan kolunu fark edince, Dunkalı savaşçıları çağırıp, bir kumaş parçası ve kaim bir zincir istedi. Dunkalılar, istediklerini hemen getirdiler. Kopan kolu kumaşlarla sarıp, hemen üzerinden kaim bir zincirle sıkı sıkıya bağladı. Kanı kesmeye çalışıyordu. Kral Kuytan, "Beni ayağa kaldırın!" dediği anda, aslanını öldüren Kuzey Aslanı, üzerlerine doğru geliyordu. Dunkalılar, arka arkaya attıkları oklar ve mızraklarla hayvanı yere serdiler. Kral Kuytan, yanma gelen Kral Hagnar'a bakıp, "Sana hayatımı borçluyum Emegen Kralı," dedi.

"Biz savaşta aynı düşmana karşı pusatımızı sallıyoruz Kral Kuytan. En büyük düşmanın iyi bir savaşçıydı. Bundan sonra bir kral olduğunu unutup, bir savaşçı gibi ölüme gitmezsin! Hadi, daha geçilecek bir köprü var."

Kral Kuytan, kendisine getirilen başka bir aslanın üzerine bindirildi. Surina'nm yaptığı şey işe yaramıştı. Köprüye doğru ilerlediklerinde Kral Vagnar ve diğer krallar, böyle bir savunmayla ilk kez karşılaşıyorlardı. Emegen

Kralı, tekrar hücum emri verdi. Karşılarındaki demir duvara saldırdıklarında, arka arkaya çıkan ve geri giren mızraklar karşısmda savaşçıları başarısız olup, köprüden düşüyorlardı. Alan dardı ve toplu şekilde saldıramıyorlardı. Tepelerinden aşmak isteyen savaşçıları, yine alttan çıkan mızraklarla can verip, aşağıya düşüyorlardı.

Kral Vagnar, "Kara Kardeşliğin Başrahipleri!" diye seslendi. On adım kadar önlerinde duran iki rahip, selamlarını verdiler.

"Tüm gücümüzle saldıracağız. Alevli topları üzerlerine gönderteceğim. Bunun görünmemesini sağlamalısınız!"

"Emredersiniz kralım!"

Kral Vagnar, ateşli topları getirmeleri emretti. Kardeşliğin rahipleri başlarını göğe kaldırıp, koca orduyu bir sisin içinde bırakmak için harekete geçeceklerdi ki, öylece donup kaldılar. Kral Vagnar, "Hadi! Neyi bekliyorsunuz?" diye sordu. Kuzey'in Kralları da neler olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Rahipler, "Ejderhalar!" dedi.

Kral Vagnar, başını göğe kaldırdığında, gökte dört ejderhanm olduğunu fark etti. Di lideri tarafını seçmişti. Tepelerinden, köprüye doğru inmeye başladıklarını fark eden Kral Vagnar, "Ordular! Geri çekilin!" diye bağırdı. Demir Yumruğun orduları, gökten gelen ejderha çığlıklarını duyup, yukarıya baktıklarında, hızla geri çekilmeye başladılar.

Tokay Han, "Onlar ölmüştü! Nasıl olur?" diye söyleniyordu. Yüz binlerce savaşçısını köprünün önünde kaybetmişti. Atlantis'in üç emaneti ele geçirmesi, yenilmelerine sebep olmuştu. Oğlu savaş meydanında hayatını kaybetmişti ve ejderhalar, birazdan köprüyü alevleriyle

kavuracaklardı. Geri çekilip, diğer Oz güçleriyle birlikte savunmaya geçmekten başka şansı kalmamıştı.

"Şalmali'ye çekiliyoruz!"

Lemuri ordusu, moral olarak bitik bir halde atlarına binip, geri çekilmeye başladılar. Tokay Han, Ra-Mu'nun ejderha konusundaki uyarısını dikkate almamışü. Mızrakları, daha sonra kurdurtmak için bekletmişti. Köprüye mızraklar kurulmuş olsaydı belki bir kurtuluş umudu olabilirdi.

Ejderhalar, göğüslerini alevle doldurup, ağızlarından öfkeyle köprüye bırakülar. Gök Geyik Köprüsü'ndeki Lemurili savaşçılar, demirlerin altına gizlenmeye çalışsalar da tuttukları kalkan ısınmaya, onları daha çok kavurmaya başlamıştı. Acılar için yanmaya başlayan savaşçılar ve köprünün her tarafını saran alevler, kısa bir süre sonra ejderhaların tekrar göğe yükselmesiyle kesildi.

Demir Yumruğun Kralları, sessizlik içinde, geride bir başka birlik var mı diye anlamaya çalışıyorlardı. Atlantis Kralı'nın sesi, sessizliği bir bıçak gibi kesti.

"Demir Yumruk, ilk savaşında Oz'u yendi! Taygan Şehri ve Gök Geyik Köprüsü bizimdir!"

Yüzbinlerce savaşçı, zafer çığlıkları atıyordu. Emegen savaşçıları, tokmaklarıyla, köprüdeki geçemedikleri demir kalkanları vurarak suya atıyorlardı. Şehre giren üç kralın yolunu açıyorlardı. Oz, bugün kaybetmişti. Bir sonraki savaş Şalmali'deydi ve daha şiddetli olacakü. Zaferin kimden tarafta olduğunu belirleyecek olan savaş...

Dalgalardan Yükselen Alevler

Demir Yumruğun orduları bir gece dinlendikten sonra asıl savaş için harekete geçmek üzere hazırlanıyorlardı. Günün doğmasına birkaç saat vardı. Di Hanedanlığının lideri ve üç savaşçısının dinlendiği yerin kapısında beliren kişi Kral Vagnar'dı. Şuang, bir anda gözlerini açtığında karşısında Atlantis Kralını gördü.

"Kral Vagnar, burada ne arıyorsunuz?"

"Seninle konuşmamız gereken önemli bir konu var Şuang."

İkili, evin üst kaündaki terasa çıktılar. Cinlerinde uzanan koca Demir Yumruk ordusuna bakıyorlardı. Kral Vagnar, gülümseyerek, "Ejderhalarınla muhteşem bir iş çıkardın Şuang. Tarafını belli etmene sevindim," dedi.

"Yaşuk'daki konuşmamızdan sonra bunu asla yapamayacağımı düşünüyordum fakat söylediklerini sonradan tekrar düşününce, atalarımm o güçlü günlerine neden geri dönemeyeyim dedim. Hanedanlığım yok olmadan kalan son dört ejderha ile bunu yapabileceğime karar verdim. Şalmali de bizim olacak. Karşımızda duramayacaklarına eminim."

"Bunu anlamana sevindim Şuang ama bir sorunumuz var."

"Sorun mu? Neyle alakalı? Ejderhalarla mı?"

"Hayır Şuang. Onlar muhteşem yaratıklar. Sorun Emegenler ve Dunkalar. Daha doğrusu Şalmali'yi aldıktan sonra bizi bekleyen büyük tehlike."

"Kanlarının son damlasına kadar çarpışıyorlar. Onlar bu ordu için büyük bir güç. Sonrasında bekleyen tehlike nedir? Atlantis'e saldıracaklarını mı düşünüyorsun?"

"Hem Atlantis, hem de Di'nin hakkı olan topraklara. Onlar her ne kadar bizimle aynı tarafta savaşıyor olsalar da birer canavarlar Şuang. Tekrar hanedanlığının yükseleceği toprakları hayal ediyorsun ama o topraklarda Emegenler'in de gözü var."

"O topraklan kimseye bırakmam. Karşı çıkan olursa da ejderhalarımın alevlerinde yok olur."

"Sen onları gökten yakarken, onlar da halkını yeryüzünde yok edecek. Sonrasında krallığını kimle kuracaksın Şuang? Buna engel olmalısın."

"Nasıl? Açık konuş!"

"Savaşa daha birkaç saat var. Şalmali'ye varacağımız zamanı da düşünürsek, ejderhalarınla Yaşuk Şehrine çok rahat gidip geri gelebilirsin. Hatta gün ışımadan bunu yapabilirsin."

"Orada kim var?"

"Emegenler'in ve Dunkalar'm tüm halkları oradalar. Yani gelecekleri o topraklarda. Eğer onları yok edip, hiçbir şey olmamış gibi buraya dönersen, savaşı kazandıktan sonra iki ulusu da yeryüzünden sileriz. Sadece ikimiz kalırız ve tüm insanlık emrimizde olur."

Şuang, bakışlarını ordudaki Emegen ve Dunkalı savaşçılara çevirdi.

"Buradan çıktığında ejderhalar gecenin karanlığında yükselecekler. Gün doğumunda burada olacaklar. Nereye gittiklerini bilmiyorsun Kral Vagnar."

Atlantis Kralı gülümseyerek, "Bu gece seni hiç görmedim bile," dedi ve terasın alt kata inene merdivenlerine yöneldi.

Şuang, Kral Vagnar odadan ayrıldıktan sonra adamlarının kaldığı alt kata indi ve üç savaşçısını kaldırdı.

"Ejderhalarınıza binin! Gidiyoruz!"

Savaşçılar ne olduğunu anlamamışlardı. Sorgulamadan kuyaglarım giyip, ejderhalarına doğru gittiler. Kral Vagnar ise birkaç ev ileride bekleyen iki adamı Ruda ve Teran'ın yarana geldi. Ruda, "Ne oldu kralım. Yapacak mı?" diye sordu.

"Evet, yapmak zorunda olduğunu biliyor."

"Ya zafer sonrası kralım?"

"Emanetleri o iki canavardan da alacağız! Her türlü yolu deneyeceğiz."

Teran, "Zafere yaklaştığımız anda, ikisinin de işini bitirebilirim kralım," dedi.

"Benden işaret almadan sakm harekete geçme Teran. Her şeyi planlı ve dikkatli yaparsak yeryüzünün tek hâkimi biz oluruz."

Kral Vagnar, iki adamı ile kalabalığın arasına tekrar karıştığı sırada Şalmali sarayında, hanlar ve Ra-Mu tekrar bir aradalardı. Şalmali'ye gelen Mısır ve Babilonya gemileri, ordularını şehre indirmişti. Ra-Mu, Boykan Han'a bakıp, "Tokay Han'ın aldığı yenilgi, onların iştahlarını kabartmıştır. Ejderhalar ve üç emanetle bunu yapabildiler. Ama unuttukları bir şey var. Bizim dört emanetimiz ve Güneş

Kuşlarımız var. Tüm gücümüzle saldıracağız. Koruyucular da ordularla birlikte savaşa girecek. Govona Han'ı Sagu Han, üzerimize doğru ilerleyen ve Naga topraklarındaki limanları ateşe veren büyük bir deniz gücünün geldiğini söyledi. Naga topraklarındaki üstatlarımız bize ihanet eden Di'nin savaşçıları tarafından öldürülmüşler," dedi.

"Mısır ve Babilonya'nm da bize ordu göndermesiyle ordumuz beş yüz binden daha büyük bir güç oldu. Güneş Kuşları'nın başında kim olacak?"

"Ulu Bey ve geriye kalan Demirdağlı savaşçılar, senin ordunla hareket edecek. Tokay Han, ordularına destek verecek. Güneş Kuşları'nı kullanan birliği Ayzer ve Baybora kursun. Oğlum Manço, diğer şehirlerdeki halkın kurduğu saldırı birliklerini neredeyse yok etmiş durumda. Teymur Bey de en geç birkaç güne burada olur."

"Ayzer ve Baybora en doğru tercihler oldu Yüce Ra-Mu. Hemen hazırlıklara başlayalım."

Boykan Han, Ra-Mu'nun taht salonundan çıktığında, Şalmali'nin bahçelerinde Ayzer, Gensu Hatun ile konuşuyordu.

"Seni tekrar görme umuduyla her sabaha uyanırken, şimdi doğacak olan Güneşle kaybetmekten korkuyorum Ayzer."

"Bu savaşı kazanacağız Gensu. Oz'u asla yıkamazlar."

"Ya sonra Ayzer? Savaş bittiğinde ne olacak?"

"Her şey eskisi gibi olacak Gensu. Efrasyap Börükan öldü. Tiyugan, Arslanbala... Hepsi öldüler. Uyguri topraklarının bana her zamankinden daha çok ihtiyacı olacak."

Gensu Hatun, Ayzer'in ellerini tuttu. Gözlerinin içine bakıyordu.

"Annem, geçen yıl öldüğünde, hayata tekrar gülerek bakmamı sağlayan en büyük duygu, seninle bir gün kuracağımız büyük aile hayaliydi Ayzer. Şimdi de karanlık bir günün öncesindeyiz. Bu savaştan sonra her şey aynı olacaksa, ben yine bekleyeceğim demektir. Ben artık beklemek istemiyorum Ayzer. Yarm bu zamanda, belki ikimiz de olmayacağız. Tann'nın bize verdiği kısacık bu hayatı beklemekle mi geçireceğiz?"

"Bu savaşı kazanır ve hayatta kalırsam, yeni bir savaş için sana ant içiyorum Gensu Hatun. Benim olman için ne gerekiyorsa yapacağım. Senden tek isteğim yarm gece, yine seni böyle görebileyim. Saraydan sakın çıkma ve kendini tehlikeye sokacak hiçbir şey yapma!"

Gensu Hatun, umut dolu gözlerle Ayzer'e bakıyordu.

"Şimdi gitmeliyim. Ordular son hazırlıklarını yapıyor. Tanrı hepimizin yanında olsun."

Gensu Hatun, ellerinden kayıp, arkasını dönen ve hızla ağaçların arasında gözden kaybolan Ayzer'in arkasından, "Onu koru Tanrım! Bize yardım et," dedi.

Saraya girdiğinde kendine doğru gelen Baybora'yı gördü.

"Boykan Han, bizimle görüşmek istermiş kanım."

"Gidelim kardaşım."

İkili, Boykan Han'ın kaldığı odaya girdiklerinde, zırhını giymiş, savaş için hazır olan Boykan Han'ın karşısında selam verip, emirlerini dinlemeye başladılar.

"Ayzer ve Baybora, benim sadık, korkusuz yiğitlerim. Sizler, Şalmali'den Uyguri topraklarına geldiğiniz günden beri benim hep oğlum gibi oldunuz. Dürüstlüğünüz ve onurlu birer savaşçı olmanız, size her zaman güven duy-

mamı sağladı. Pusat kullanmadaki ustalığınızla genç yaşta orduların başına geçip, büyük zaferler kazandınız. İkiniz de ben de büyük kayıplar verdik. Demir Yumruğun orduları, oldukça güçlü. Buradan zaferle çıkacağımıza inanıyorum ama düşünmememiz gereken bir de kaybettiğimiz an ne olacağı. İkiniz, Güneş Kuşlan'nm başında olacaksınız. En iyi savaşçılarınızdan kırk tanesi, sizlerle beraber Güneş Kuşları'nı kullanacaklar. Bense, gökteki kızıl ışığın pusatını kullanacağım. Ola ki, bu savaş kaybedilirse, sizden istediğim şudur; Bu pusatı ve kurtarabildiğiniz kadar emaneti, Güneş Kuşları ile götürmeniz. Düşmanın eline geçerse, Oz soyundan tek bir insan bile kalmayacaktır. Beni anladınız, öyle değil mi yiğitlerim?"

Ayzer başını sallayarak, "Emredersiniz Han'ım," dedi. Baybora'nm suratı asılmıştı.

"Yanınızda savaşmamız belki ordu için daha yararlı olur Han'ım. Yanınızda olsak, güvenliğinizi sağlasak, daha mutlu olurum."

"Seni anlıyorum Baybora, hayatımdan endişeleniyorsun ama inan bana bu şekilde daha yararlı olacaksınız. Beni düşünmeyin. Yüzbinlerce usta savaşçımla, o canavarlardan hiçbiri bana yaklaşamaz bile. Hadi, şimdi gidin ve Güneş Kuşları'na binecek kırk savaşçınızı seçin."

Ayzer ve Baybora, odadan çıktıktan sonra birbirlerine baktılar. Ayzer kaşlarmı çatarak, "Öldürülen onurlu savaşçılar ve dostlarımız için, o orduyu gökten yağan taşlarla ezelim Baybora!" dedi.

"Hepsinin intikamını alacağız kanım! Oz'a başkaldırmanın bedelini en ağır şekilde ödeyecekler!"

İki tarafın da orduları gün doğana kadar savaş hazır-

lıklannı yaptılar. Demir Yumruğun Kralları, ordularının başında Şalmali'nin önlerine kadar vardıklarında Kral Vagnar, Kral Kuytan'a bakıp, "Kolun ne durumda Kral Kuytan?" diye sordu.

"Daha iyi. Kan durdu ve Surina kendi şifalı iksirlerinden kullandı. Savaş sonrası, Ulu Bey'in börüsünün kemiklerinden kendime takma bir kol yaptıracağım."

Emegen Kralı Hagnar gülüyordu.

"İntikam ateşin az kalsın canına mal oluyordu Kuytan. Daha dikkatli olmalısın. Bu arada, ejderhalar nerede Kral Vagnar?"

"Mu'nun üzerindeler. Oz ordusunu gözlüyorlar. Denizden Şalmali'yi ateşli toplarımızla dövmemizi engelleyen Govona gemilerini biraz ısıtmaya gittiler."

Kral Hagnar gülümsüyordu. Atlantis Kralı, "Büyük gün geldi! Yeryüzünün en büyük gücü olmamız için son bir savaş!" dedi. Kral Kuytan, sağlam olan sol koluyla karşıda, kendilerine doğru yaklaşan devasa büyüklükteki orduyu gösterdi.

"Geliyorlar! Oz'un kalbini koruyan çelikten bir dağ gibiler!"

Beyaz börü başlı yeşil sancaklarıyla Uyguriler en öndeydi. Aslan işlemeli kuyaglarıyla Lemurya savaşçıları hemen yanlarındaydı. Akad ve Sümer birlikleri, Demirdağlılar ile kanatları almışlardı. Mısır ordusu ise hemen Uyguri savaşçılarının gerisindeydi. Ra-Mu ve Boykan Han, en arkada bekliyorlardı. Ulu Bey ve Tokay Han, az kalan birlikleri ile ordunun en önünde bekliyorlardı. Yeryüzünü ikiye bölen savaş, bu meydanda sonuçlanacaktı. Bu sırada Şalmali limanlarına girmek için Atlantis gemileriyle Govo-

na ordularıyla savaşan tundra haydutları, tüm güçleriyle saldırıyorlardı. Di Hanedanlığının lideri Şuang, deniz üzerindeki savaşı, ejderhalarıyla kendi lehlerine çevirmek istiyordu.

Ayzer ve Baybora ise en iyi kırk adamları ile kendilerine verilen flütlerle kırk iki Güneş Kuşu'nu çağırmışlardı. Büyük ve güçlü kuşlarm üzerlerine binip, Şalmali'nin dışındaki büyük kayalıklardan aldıkları koca taşlarla savaş meydanına doğru gidiyorlardı. Boykan Han, atını ordunun en önüne, Tokay Han ve Ulu Bey'in yanma doğru sürdü.

Oz orduları, pusatlarını kalkanlarına vurarak "Ra-Mu!" diye düzenli bir ritimle bağırıyorlardı. Boykan Han, elini havaya kaldırıp, tüm orduyu susturdu. Hemen arkasında dalgalanan kara kumaş üzerine işlenmiş altın rengi Oz bayrağını göstererek, "Buna iyi bakın Demir Yumruğun savaşçıları!" dedi. Kuzey'in Kralları Oz'un en büyük savaşçı gücünün harımın ne diyeceğini merak ediyorlardı.

"Kuzeyin topraklarından, bir hayalperestin peşine takılıp, ormanlarınızı ve topraklarmızı bırakıp buraya geldiniz! Oz ile savaşmak, kuzeyde mamut yakalamak ya da basit kabile savaşlarınıza benzemez! Tüm uluslarınız yok olmadan önümüzde diz çökün ve af dileyin. Yüce Ra-Mu'ya yalvarın! Yalvarın ki, çelikten pençelerimizle sizleri parçalamayalım!"

Demir Yumruğun orduları sessiz bir şekilde bekliyorlardı. Ra-Mu'nun yanında dikilen Koruyucu Suntay, Koruyucu Karay ve Bars, saldırı için emir bekliyorlardı. Bars heyecanlıydı ama korkmuyordu. Üzerine giydiği, gümüş rengi kuyagı ve yüzünü tamamen kapatan, tepesinden

omuzlarına kadar inen kızıl tüylü tolgasıyla savaş için hazırdı. Tek korkusu, kendi taraflarından olan ordulara zarar vermekti. Ra-Mu, Koruyucu Suntay'a doğru eğilip, "Koruyucumuzu öldüren başrahipler karşıdalar mı?" diye sordu.

"Evet, Yüce Ra-Mu, Atlantis KralTmn yanında dikilen yüzleri kapalı iki adam."

"Hepsini yok edin Suntay! Tek bir kardeşlik rahibinin yaşadığım bile duymak istemiyorum."

"Emredersiniz Yüce Ra-Mu!"

Bu sırada arkalarından yaklaşan Güneş Kuşlarını gören Atlantis Kralı, "Kendinizi koruyun!" diye bağırdı. Gökte, korkutucu çığlıklarıyla Ayzer ve Baybora'nın emrinde gelen Güneş Kuşlan, ikiye ayrıldılar. Yirmisi Ayzer[7]in, yirmisi Baybora'nın peşinden gitti. Güneş Kuşlan'nın pençelerindeki koca kayalar arka arkaya Demir Yumruk ordusunun tepesine bırakıldığında, ezilen ve parçalanan savaşçıları gören Boykan Han'ın suratında ufak bir tebessüm oluştu.

"Oz'a başkaldırmanın bedelini sadece siz değil, tüm ulusunuz ödeyecek!"

Taşların altında acılar içinde kıvranan düşmanı izlerken Boykan Han'ın, "Yok etmek için hazır olun!" demesiyle, pusatlarını çıkarıp, beklemeye başladılar. Düşman ordusundan Kral Kuytan'ın, "Saldırın!" emriyle aslanlarının tepesinde kendilerine doğru gelen Dunkalar'a doğru atından inen Boykan Han, kutsal pusatını çıkardı. İyice yaklaşmalarını bekledi. Emegen Kralı, Boykan Han'ın ne yapacağını meraklı gözlerle bekliyordu.

Boykan Han pusatını havaya kaldırdı. Alev alan pusatı, hızla toprağa sapladı ve Dunkalar'ı koca bir ateş dalga-

sı sardı. Aslanları ile yere serilen ve tüm derileri kavrulan Dunkalar, tutuşan elbiselerini söndürmeye çalışıyorlardı.

Atlantis Kralı Vagnar, dişlerini sıkarak, "Atlantis orduları, hazır olun!" diye bağırdıktan sonra, çalan borozanlarla beş bin okçusu on adım öne çıktı. Yaylarmı gerdikten sonra, Güneş ışıklarını kapatacak yoğunlukta bir ok yağmuru gönderdiler. Ra-Mu, kutsal yüzüğü parmağına takıp, yumruğunu havaya kaldırdı.

Oz ordusu yerinden bile kıpırdamıyordu. Kral Vagnar, üzerlerine gelen oklara kalkan bile kaldırmayan Oz savaşçılarının ne yapacağını merak ediyordu.

Gökte beliren koca, yoğun bir kara bulutla beraber şimşekler çakmaya başladı. Oz ordusu üzerine gelen oklar, kuvvetli bir rüzgârla, birer saman çöpü gibi etrafa dağılıp, yere düştü. Emegen Kralı Hagnar, tepelerindeki öfkeden kudruyormuşçasına çakan kara buluta bakıyordu.

"Bu da ne Vagnar?-^

"Oz'un dört gücünden biri. Göğün öfkesi, Ra-Mu'nun emrinde!"

Demir Yumruğun savaşçıları, ne yapacakları konusunda kararsız kalan krallarının emirlerini beklerken, önlerinde sıralanmış olan, oklarını düşmanlarına fırlatan okçu birliğindeki savaşçıların ayaklarının yerden kesildiğini fark ettiler. Kuru yapraklar gibi beş bin savaşçının üzerlerine savruldukları saldırı emri bekleyen ordular bir anda dağılıverdiler.

Kuvvetli, yumruk büyüklüğünde yağmaya başlayan dolu taneleri, kalkanlarını zamanında kaldıramayan savaşçıların kafalarını paramparça ediyordu. Emegenler'in kaplanları ve Dunkalar'ın aslanları acı içinde inliyorlardı.

Kral Vagnar, yüzüğü kullanmanın tam zamanı olduğunu düşünüyordu. Tek eliyle kalkamm tutarken, sağ elinde takılı olan yüzüğe baktı ve gözlerini kapadı.

Yüzüğü bir yıldız gibi parıldamaya başladığında hemen önündeki binlerce Atlantis'li savaşçıya doğru tuttu. Efsanelerdeki ordu, bu hareketinden sonra tekrar diriliyordu.

Binlerce Atlantis'li savaşçı, haykırarak dizlerinin üzerine çöktüler. Tüm bedenlerini kaplayan, parlak bir ışıktan sonra sanki canlanmış, demirden savaşçılara dönüşmüşlerdi. Üzerlerine gelen dolular bir çeliğe çarpıyor gibi, tüm bedenlerini saran parlak metalin üzerinde parçalanıyordu.

Kral Kuytan'm büyücüsü Surina ise, parmaklarını toprağa soktu. Duman rengi gözleri kızıla çalmaya başladığı sırada, ordunun hemen önünde elevler bir anda göğe yükseldi. Ateşten bir duvar, gökten üzerlerine gelen dolu tanelerini eritip, zararsız yağmur damlalanna dönüştürüyordu.

Ra-Mu, göğe kaldırdığı yumruğunu indirdiğinde kara bulutun rüzgârları ve yağışı kesiliverdi. Ateşten duvarın ortadan kalkmasıyla, saldırıya geçen Demir Yumruğun ordularını fark eden Ra-Mu, "Hücum borularını çalın!" dedi.

Boruların sesiyle Boykan Han, "Hücum!" diye bağırıp, ardındaki yüz binlerden oluşan Oz ordusuyla saldırıya geçti.

Bu sırada Baybora ve Ayzer de Güneş Kuşları ile düşman ordusuna saldırıyorlardı. Pençeleri ile aldıkları savaşçıları fırlatıp, koca gagalarıyla savaşçıları paramparça ediyorlardı.

Atlantis'in Demir Ordusu'na ok ve pusat işlemiyor-

du. Koruyucu Karay ve Koruyucu Suntay, ileriye doğru atıldılar. Bars ise avuçları alevle dolmuş bir halde savaş meydanına doğru ağır adımlarla yürüyordu. Demir orduları, alevleriyle durdurmayı planlıyordu. Oz'un savaşçıları kahramanca çarpışırken, Govona gemileri, Şalmali açıklarında, gökteki ejderhalara ardı arkasına, yetişkin bir insan boyundaki Ejderha Mızrakları'nı fırlatıyorlardı.

Govona Han'ı Sagu Han, "Bunu siz istediniz!" dedi ve mızrağmı yere vurdu.

"Denizlerin efendisi Govona için Abra ve Yutpa! Emrimde savaşın!"

Ejderhalar, gemilere doğru inip, binlerce savaşçıyı ateşleriyle canlı canlı yakıyorlardı. Fırlatılan mızraklar derilerine zarar verse de, tam gırtlaklarından vurulmadıkları ve çok hızlı hareket ettikleri için öldürülemiyorlardı. Kısa bir süre sonra tundra haydutlarının bulunduğu gemilerin olduğu yerden, dalgaları ikiye yararak devasa büyüklükteki, pullu yeşil derileri olan, çatalkuyruklu, dört ayaklı, ak göğüslü ve yassı çeneli, koca dişli Abra ve Yutpa, göğe doğru zıpladılar. Hemen üzerlerinden geçen iki ejderhayı çeneleriyle ikiye bölüp, dalgaların içine geri döndüler. Tundra haydutlarının onlarca gemisi bu canavarların yarattığı koca dalgalarla alabora olmuştu.

Şuang ve geride kalan tek adamı, Şalmali'nin üzerine doğru kaçtıkları sırada, bakır rengi gözleriyle tekrar dalgaların üzerine çıkan Abra ve Yutpa, tundra haydutlarının gemilerini çatalkuyruklarıyla yerle bir ediyorlardı.

Savaş meydanında ise Emegenler, Oz savaşçıları karşısında üstünlük kurmaya çalışıyorlardı. Ra-Mu, atından inip, yanında bekleyen muhafızından yay ve bir ok istedi.

Yayı, güneş desenli yüzüğünün olduğu eliyle, oku ise yeşil renkteki taşı olan kutsal yüzüğün olduğu eliyle tuttu. Okun olduğu eline hafifçe üfledi. Oku yaya taktı ve tüm gücüyle gerdi. Bıraktığı anda sanki bir fırtınadan güç alıyor gibi inanılmaz bir hızda gitti ve Kral Vagnar'ın tam alnının ortasına girdi. Tüm ordular, Atlantis Kralı'nın atından düşüşünü izliyordu.

En iyi adamları Ruda Ve Teran, kralları Vagnar'ın ölümüyle oldukları yerde donup kalmışlardı. Ruda kısa bir süre sonra kendine geldiğinde, zaman kaybetmeden, Vagnar'ın cansız bedenine doğru koşmaya başladı. Pamağındaki yüzüğü alıp, başkalarının eline geçmesini engellemek istiyordu. Fakat aynı şeyin peşinde olan Dunka Kralı Kuytan, aslanıyla hemen arkasından geliyordu.

Ruda'nın savaş meydanında koştuğunu gören Teran, arkasmdan hızla yaklaşan Kral Kuytan'ı fark etti. Tek koluyla savurduğu koca pusatını Ruda'nın kellesine geçirmek üzereydi. Teran, iki adım ilerisinde, yerde duran mızrağı fark etti. Hemen koşup mızrağı kavradı ve yirmi adım kadar ilerisindeki Kral Kuytan'a doğru var gücüyle fırlattı.

Sırtından girip, göğsünden çıkan mızrakla aslanın tepesinden düşen Kuytan'ın yuvarlanışını son anda fark eden Ruda, daha hızlı koşmaya başladı. Kral Vagnar'ın yüzüğünün peşinde olan Emegen savaşçılarıyla çarpışmaya başladı. Bu sırada Teran da, ona yardıme etmek için birliğiyle saldırıya geçti.

Demir Yumruğun Krallan'nm ikisinin hayatını kaybettiği savaş meydanında Emegen Kralı, tüm gücüyle saldırıya geçtiğinde karşısında Boykan Han vardı.

İki kral pusatlarını birbirlerine vurmaya başladığı sı-

rada kardeşliğin başrahipleri, savaşın kaybedilmek üzere olduğunu anladıkları anda saldırıya geçtiler. Hedefleri Ra-Mu'ydu. Bars ise demir ordulann karşısına alevlerini koca bir hortum şeklinde gönderdiği sırada karşısına Surina çıktı. Yine alevlerden koca bir duvar oluşturup, Demirden OrdularT koruyordu. Bars'ın gücü Dunka büyücüsüne yetmiyordu. Demir Ordular[7]ın Oz savaşçılarını yere serişini izliyordu. Gözlerini kapattı ve aklına Aslan Tepesindeki, saldırıda öldürülen üstadı geldi.

"Yeryüzünü benim gözlerimle gördüğünde gücünün zirvesine ulaşacaksın! Olan aslında yoktur! Her şey sadece görüntüden ibarettir. Görüntüleri kafandan sil Bars!"

Gözlerini tekrar açtığında, gözleri tamamen kızıla dönmüştü. Surina, "Bu olamaz! Sen... Ateşin Celladısın!" diye ekledi. Bars, bağırarak alevleri daha da güçlendirdi ve Surina'nm yaptığı alevden duvarları delip, geçti. Demir ordu, Bars'ın alevlerinde birer mum gibi eriyordu. Kaçmaya çalışan Surina ise Koruyucu Karay'ın, bir rüzgâr gibi geçmesiyle son buldu. Pusatıyla belinden ikiye böldüğü kadın, yere iki parça olarak düştü.

Ra-Mu ise üzerine doğru gelen rahipleri durdurmaya çalışan savaşçılarını izliyordu. Pusatını çıkarıp, git gide kendine yaklaşan rahiplere doğru kendini savunmak için hazırda bekliyordu. Koruyucu Suntay, Karay'a bağırıyordu.

"Karay, Ra-Mu!"

Koruyucu Karay, Ra-Mu'nun pusatını başrahiplere doğru savurduğunu gördüğünde hemen yanlarında bitiverdi ama bu sırada Ra-Mu'nun boğazından yakalayan ve aslında Ruh Emen olan iblis, yüzündeki peçeyi açtı. Karay,

tüm hızıyla karşısındaki Ruh Emenle savaşıyordu. Bu sırada yardımına gelen Suntay, on adım kadar ilerilerinde durup, ellerini açtı ve yirmi kadar benzeri beliriverdi. Ra-Mu'yu tutan Ruh Emen'e doğru koşmaya başladılar. Ruhunu çekmeye başlayan canavarın başmı yakalayan Suntay, "Tanrı'nm bahçeleri olduğu gibi hardan zindanları da vardır iblis! Ölüm bizim için bir armağan, sizin için bitmek bilmeyen bir gecedir!" dedi ve kılıcını kafasının tepesine soktu.

Ra-Mu, yere düştü. Ölmek üzereydi. Diğer Ruh Emen ise Karay'ın hızıyla mücadele edebilmek için kara dumanlardan oluşturduğu savaşçılarını kullanıyordu. Bu sırada Ra-Mu'ya doğru Güneş Kuşu ile uçan Ay zer'i gören Suntay, diğer Ruh Emen'in yüzüğün peşinde olduğunu anladı. Ra-Mu'nun parmağmdan kutsal yüzüğü çıkarıp, Ayzer'e doğru fırlattı.

"Ayzer! Yakala!"

Ayzer, tuttuğu yüzüğe baktı, hemen kuyagmm içine koyup, diğer adamı, ejderha mızraklarıyla öldürülen ve tek kalan Di Hanedanı lideri Şuang'm peşinden gitmeye başladı. Arkasında kimsenin olmadığını düşünen Şuang, savaşı kaybedeceklerini anlayınca kaçmaya karar vermişti. Ayzer, sırtındaki oku çıkarıp, yayını gerdi ve Şuang'a doğru gönderdi. Tam sırtından vurulan Şuang, ejderhasmın tepesinden düştü.

Güneş Kuşu ile bir anda ejderhaya saldıran Ayzer, altındaki güçlü kuşun pençelerini, ejderhanın gözlerine geçirişini ve acılar içinde bağırışını izledi. Önünü göremeyen ejderha dalgalara doğru düştü. Abra ve Yutpa'nm denizin dibine çekmesiyle son ejderha da yok oldu.

Baybora ve Emegen Kralı savaşırken bir anda yer titremeye başladı. Emegen Kralı, çekici hiç kullanmamıştı. Aralarında koca bir yarık oluştu. Govona Hanı, fokurdamaya başlayan denize bakıyordu. Abra ve Yutpa kaybolmuşlardı. Tundra haydutları neredeyse yok edilmişti ama bu neyin nesiydi.

Boykan Han, arkasından gelen iki okla sırtından vuruldu, sendeledi ama yere düşmedi. Az ileride Güneş Kuşu ile düşman orduları ile savaşan Baybora'yı gördü.

"Baybora! Baybora!"

Boykan Han'ı vurulmuş şekilde gören Baybora, hemen kuşu yanma doğru uçurdu. Boykan Han, "Kazandık Baybora! Bak, orduları yok oluyor," dedi.

"Han'ım, kuşa binin, vurulmuşsunuz."

"Bak Baybora, biz kazandık ama insanlık kaybetti. Al şu pusatı!"

"Beyim binin kuşa!"

"Her şey bitti! Al şu pusatı Baybora! Oz için!"

Emegen Kralı, Boykan Han'ın elideki pusatın peşindeydi. Yaralanmış olan Boykan Han'a doğru zıpladı. Aradaki yarığı geçtikten sonra Uyguri Hanı'na saldıracağı sırada Ulu Bey, börüsüyle Kral Hagnar'm üzerine saldırdı.

Börü, keskin dişleriyle Emegen Kralı'nın kolunu yakaladığı sırada Ulu Bey, pusatını düşmanının göğsüne soktu. Emegen Kralı acı içinde haykırırken, bir anda kolunu borünün ağzından kurtardı ve var gücüyle Ulu Bey'e yumruk attı.

Bir kaya gibi suratına inen darbeyle kendinden geçen Ulu Bey'in börüsünden yere yuvarlandığı sırada, bir anda

savaş meydanı sanki koca bir kuyuya düşüyormuşçasına çöktü. Baybora, pusatı aldığı sırada Boykan Han'm karanlığa düşüşünü gördü. Altmdaki Güneş Kuşu kanatlarını çırparak havalandığında gerçeği gördü. Dağlar patlayıp ateş kusuyor, yer yarılıp, göçüyordu. Şalmali saraymın oturduğu tepeden aşağıya bir sis bulutu gibi akıp, parçalanarak yok olduğunu fark etti. Oz'un simgesi olan, tolgaları bulutlara değen dört savaşçı heykeli, güçlü yer sarsıntılarıyla yıkılıyordu.

Ayzer ise kuşunu son hız saraya doğru sürüyordu. Sarayın en tepesindeki geniş alana çıkan Gensu Hatun'u fark edince hemen yanına doğru indi.

"Gensu, elimi yakala!"

Gensu Hatun'un ayakları altındaki gösterişli mermerler kayıp, uçurumdan yuvarlanmaya başlamıştı. Kendine doğru gelen Ayzer'e doğru koştu. Uçurum kenarında, bir anda zıplayıp, kendini boşluğa bıraktı. Azyer'in elini son anda yakaladı.

"Hadi Gensu, kuşun sırtına ayağını at."

Gensu Hatun, Ayzer[7] in arkasına binip, korkmuş ve titreyen bedenini Ayzer'e yasladı. Karşıdan kendilerine doğru gelen Baybora'yı gördü. Yanlarına doğru geldiğinde, koca Lemurya'mn suların altına, yerin dibinden gelen koca alevlerin arasmda çöktüğünü fark ettiler.

"Neler oluyor Baybora?"

"Bütün Lemurya yok oluyor! Deniz fokurduyor. Her yeri dalgalar yutuyor!"

Göğe doğru yükselen sıcak buharlar ve dalgalar, alttan gelen inanılmaz ısıyı göğe taşıyordu. Dağlardan yük-

selen koyu, küllü bulutlar göğü sarıyordu.

"Gitmeliyiz Ayzer. Uyguri topraklarına doğru gidelim."

İkili Uyguri topraklarına gittiklerinde yol boyunca aslında her yerin Lemurya ile aym olduğunu gördüler. Zelzelelerle yok olmuş Ay Şehri, çöküp, alevlere teslim olmuş Gobi'nin verimli bahçeleri ve ölen milyonlarca insan...

Kabaran dalgalar, Mayalar'm, Atabasklar'ın ve Andlar'ın kıyılardaki tüm şehirlerini yerle bir ederken, kararan gökyüzü ve yok olan Atlantis limanları, insanlık için büyük bir yıkımdı. Göğe yükselen milyonlarca insanın acı dolu çığlıkları, medeniyetin merkezinin yok oluşuna yakılan bir ağıt gibiydi.

Tanrı'nın yolundan sapanlar yüzünden tüm insanlık, acunun ikinci devrinin ilk felaketini yaşamış, bedelini en ağır şekilde ödemişti.

Felaketten Bir Ay Sonra

Mu Kıtası, karanlık dalgaların ve dipsiz denizlerin dibini boyladığında savaşı kaybeden tek taraf insanlıktı. Medeniyeti inşa eden gök çocukları ve adaletin ordusu Oz, aynı zamanda da düşmanlarıyla yok olmuştu. Ayzer, Baybora ve Gensu, uzun yıllar önce Mu'dan ayrılıp bir medeniyet kuran Akad ve Sümer topraklarına geldiler. Güneş Kuşları'nı geri gönderip, kutsal silahları bozkırın karlı dağlarına sakladılar. Mısır'ın görkemli, dışı gümüş kaplı piramidi, Babilonya'nın bulutlara yükselen kuleleri bu topraklara kadar ulaşan sarsıntılarla yerle bir olmuştu. Atlantis'in tüm şehirleri hasar almış, liman şehirleri denizler tarafından yutulmuştu. Maya ve And toprakları dev dalgaların altında yok olmuş, Altın İkizler'deki savaş, güçlü depremler ve volkanik patlamalarla son bulmuştu.

Göğü kaplayan kara küller, Mu'nun son parçalarını rüzgârlarla yeryüzünün her yerine taşıdı. Gök karanlık, insanlık sessizdi. Soğuyan topraklar ve yıkımın getirdiği korkunun içinde tek umut, Mu'dan kurtulan iki savaşçının taşların üzerine çizdiği Oz işaretiydi.

Gelecek için bir umut vardı. Oz'un çocukları hayatta kalabilirlerse, karanlık tekrar aydınlığa ulaşacaktı...

SON

Gök Tanrı'nın
orduları
acuna
meydan okuyor.
ÇAĞLAYAN YILMAZ
YAFES'İN KILICI
ROMAN
PANAMA
2. BASKI

ÇAĞLAYAN YILMAZ
ATALAR CENGİ
Acun büyük cenge hazır!
Gök Tanrı'nın savaşçıları,
Tamu'nun
karanlık ordularına karşı!
ROMAN
PANAMA

Boğa olmasaydı, Oz uçsuz denizlerde nasıl hüküm sürerdi? Karanlık dalgaların arasına gizlenen kötülükten insanlarını nasıl korur, denizlerin acununa nasıl adalet getirirdi?

Börü olmasaydı, Oz nasıl iz sürer, kinini diri tutar ve intikamını alırdı? Uçsuz bucaksız topraklarda, kendi adaletini nasıl sağlardı?

Gök Geyik olmasaydı, Oz, bilgeliğe nasıl uzanırdı? Işığa nasıl yol gösterici ve insanlığa köprü olurdu?

Aslan olmasaydı, Oz nasıl en büyük olur, düşmanlarının yüreğine korku salardı. Kalbini; Ra-Mu'nun evi, Krallar Kralı'mn Şehri Şalmali'yi nasıl korur, yeryüzünde adaleti nasıl sağlardı?

Gök Çocukları, binlerce yıl yeryüzüne hâkim oldular. Kutsal Dörtlü (Oz Birliği), medeniyetin, sanatın ve refahın merkeziydi. Tüm topraklarda adaleti sağlayanlardı. Bir gün Mu'nun karşısındaki en büyük güç olan Atlantis, yüzyıllar önce yok olmuş Demir Yumruk Birliği'ni, küllerinden, Kuzcy'in vahşi krallarıyla yeniden diriltti.

Yeryüzünün seçebileceği iki taraf vardı; Mu ya da Atlantis!
Yedi kutsal güç tekrar savaş için kullanıldı. Tanrı'nın yolunda ilerleyenler, sapkınlara karşı en büyük savaşını verdiler. Kazananı olmayan savaşın sonunda milyonlarca insan ve medeniyet yok oldu!

Her şey, kalın bir sis perdesinin arkasına gizlenmiş gibi yok oldu!

